

ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ Δ. ΓΑΒΑΛΑ δ. φ.

Γυμνασιάρχου τοῦ Β'. Γυμνασίου θηλέων ἐν Ἀθήναις

18
ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΠΕΖΗΣ ΔΙΑΔΕΚΤΟΥ

ΜΕΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ

ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

ΤΗΣ ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ Ν. ΤΖΑΚΑΣ & ΣΤΕΦ. ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑΣ
81A.—Οδός Πανεπιστημίου.—81A

1922

18525

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν σφραγῖδα τῶν ἐκδοτῶν.

Σεργκάτη
Δ. Σ.

ΤΥΠΟΙΣ : A. ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΚΗ & A. ΚΑΪΤΑΤΖΗ
4. - Οδός Σατωριάδηδος - 4

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η πρώτη έκδοσις τῶν ἀνὰ χεῖρας «ἀνωμάλων ἡμιάτων», γενομένη τῷ 1896, ἦξιώθη εὑμενεστάτης παρὰ τῶν κ. κ. συναδέλφων ὑποδοχῆς. Ο νεωτερισμὸς τῆς προσθήκης γραμματικῶν καὶ ἔρμηνευτικῶν παρατηρήσεων ἐν σημειώσεσιν ἀκολουθούσαις ἔκαστῳ ὁήματι ἐπεδοκιμάσθη ὑπὸ πάντων καὶ ἐκρίθη ὡς χοησιμότατος. Διὸ καὶ αἱ ἐπακολουθήσασαι δύο ἔκδόσεις (ἢ γ' ἐγένετο τῷ 1903) ταχέως ἐξηντλήθησαν. Μετὰ ταῦτα διορισθεὶς ἐπιθεωρητὴς τῆς δημιοτ., ἐκπαιδεύσεως καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ ταύτῃ δὲν ἀνετύπωσα τὸ βιβλίον κωλυόμενος ὑπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀπαγορεύοντος τοῖς ἐπιθεωρηταῖς τὴν συγγραφὴν διδακτικῶν ἔγγρων. Ἐν τῷ μεταξὺ ἔξεδόθησαν κατὰ τὸ αὐτὸ δύστημα—μετὰ γραμματικῶν παρατηρήσεων—κατάλογοι ἀνωμάλων ἡμιάτων ὑπὸ ἄλλων, ὃν εἰς μὲν ἀσυστόλως ἀντέγραψε τὸ βιβλίον μου, ἔτερος δὲ ἀφειδῶς ἤντλησεν ἐξ αὐτοῦ. Εὑρίσκομαι μετὰ λύπης εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δηλώσω τοῦτο, οὐχὶ ἀπλῶς ἵνα μεμφθῶ τοὺς ἐπωφελημέντας τὴν σχολιάζουσαν ἐργασίαν μου, ἀλλ' ἵν' ἀποφύγω τὸν κίνδυνον νὰ νομισθῶ—ἰδίᾳ παρὰ τῶν νεωτέρων κ.κ. καθηγητῶν, ὅσοι δὲν εἰχον μεταχειρισθῆ τὸ πόνημά μου—ὡς ὑπεξαιρῶν παρὸ ἄλλων, ὅσα ἔκεινοι παρὸ ἐμοῦ ἔλαβον. Τῆς ἀνισαρᾶς ταύτης ὑποχορεώσεως θά με ἀπήλλασσον οἱ γράφαντες—καὶ ἀντιγράφαντες—ἄν τοιλάχιστον ἔκαμνον· μνείαν τῶν βοηθημάτων, ἀτινα εἰχον ὑπὸ δψει συντάσσοντες τὰ ἔργα των, ὡς ὥφειλον καὶ ὃς ἡμεῖς ἐπράξαμεν ἐν τῇ πρώτῃ ἔκδόσει.

Η παροῦσα ἔκδοσις διαφέρει τῶν προηγουμένων κατὰ τάδε προσετέθησαν πολλὰ ὁήματα ἔλλειποντα ἐξ ἔκεινων, ἀνεθεωρήθησαν αἱ παρατηρήσεις καὶ συνεπληρώθησαν διὰ τῆς προσθήκης πάντων σχεδὸν τῶν συνθέτων ὁημάτων μετὰ τῆς σημασίας αὐτῶν, ἀπηλείφθη πᾶν τὸ περιττὸν ἢ ἀπὸ ὄσφορον διὰ τοὺς μαθητάς. Ἐν γένει δὲ κατεβλήθη φροντίς, ὅπως καταστῇ τὸ βιβλίον τοιοῦτον, ὥστε νὰ προάγῃ μὲν τὴν αὐτενέργειαν τοῦ μαθητοῦ, νὰ συντελῇ

δ' εἰς τὴν εὐκολωτέραν ἀποθησαύρισιν λεξιλογικοῦ πλούτου διὰ τῶν συνωνύμων, ἀντιθέτων, συνθέτων κλπ.

Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐκδόσει οἱ χρόνοι οἱ ἀπαντῶντες μόνον ἐν συνθέσει σημειοῦνται διὰ κεραίας (—), οἱ δὲ τύποι οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς τὴν πεζὴν ἀττικὴν διάλεκτον περικλείονται ἐν ἀγκύλαις ἢ σημειοῦνται διὰ τῶν λέξεων ποιητ(ικός), μεταγ(ενέστερος). Τοὺς τοιούτους τύπους περιεστείλαμεν κατὰ τὸ δυνατόν, οὐχὶ διότι τοὺς θεωροῦμεν ἀποβλήτους, ἀλλὰ διότι διὰ τῆς πληθύρας αὐτῶν καὶ φροτικὸν καὶ δύσχροντον θ' ἀπέβαινε τὸ βιβλίον, τὸ δοποῖον ἀνέκαθεν ἐπεδιώξαμεν νὰ καταστήσωμεν σύντομον ἄμα καὶ περιεκτικόν.

Πᾶσαν δ' ὑπόδειξιν βελτιώσεως ἢ συμπληρώσεως αὐτοῦ παρὰ τῶν κ.κ. συναδέλφων δηλοῦμεν ὅτι εὐχαρίστως καὶ εὐγνωμόνως θέλομεν ἀποδεχθῆ.

*'Εν Ἀθήναις τῇ 21 Μαΐου 1922
Ζαφείρ. Δ. Γαβαλᾶς.*

ΑΝΩΜΑΛΑ ΡΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

Α

ἀγάλλω (χοσμῷ, φαιδρύνω). Μόνον δὲ είνεστι τοῦ ἐνεργητοῦ.
Μέσος. ἀγάλλομαι καὶ παρατ. ἡγαλλόμην. Ρηματ. ἀγαλμα.

ΣΗΜ. Θέμ. (ἀγαλ-ἀγάλλω-ἀγάλλω). Οἱ παρατ. ἡγαλλον, μέλλ. ἀγαλῶ
καὶ ἀρ. ἡγηλα (ἀπαρέμφ. ἀγῆλαι) ποιητ. καὶ μεταγ. Τὸ μέσο. ἀγάλλομαι
(οὗ μεταγ. τύπος ἀγαλλιάω) εἰναι συνώνυμον τῷ καίω, εὐφραίνομαι, τέρ-
πομαι, ἥδομαι. Σύνθ. ἐπαγάλλομαι=χαίρω ἐπὶ τινι.

ἄγαιμας (θαυμάζω), παρατ. ἡγάμην, ἀρ. παθ. ἡγάσθην, μέσο.
ἀρ. ἡγασάμην (μόνον εὔκτ. ἀγάσαιτο). Ρηματ. ἀγαστός.

ΣΗΜ. Θέμα ἀγασ- καὶ ἀγα- εἰναι ἀποθετικόν παθητικόν. Κλίνεται κατὰ
τὸ ισταμαι ἢ δὲ εὔκτ. αὐτοῦ (ἀγαίμην καὶ ἄγαιτο μόνον) τονιζεται κατὰ
τὰ βαρύτονα. Οἱ ἀρ. ἡγάσθηκ (ἐκ θέματος ἀγασ- εἰναι ἐνεργ. σημασίας=
εθαύμασα.

ἀγγέλλω (ἀναγγέλλω), παρατ. ἡγγελλον, μέλλ. ἀγγελῶ,
ἀρ. αἱ γγειλα, παρακ. -ἡγγελκα, διπερσ. ἡγγέλκειν. Παθ. καὶ
μέσος. ἀγγέλλομαι, παρατ. ἡγγελλόμην, μέλλ. παθ. ἀγγελήσομαι,
ἀρ. παθ. ἡγγέλθην, μέσο. ἀρ. ἐπηγγειλάμην, παρακ. ἡγγελμαι,
διπερσ. ἡγγέλμην. Ρηματ. ἀγγελμα, ἐπάγγελμα, κατάγγελτος,
εξάγγελτος, αὐτεπάγγελτος.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀγγελ- (ἀγγελος) ἀγγέλιῳ ἀγγέλλω. Σύνθ. ἀπαγγέλλω κο-
μίζω ἀγγελίαιν (συνήθως ἐπὶ πρέσβεων), εἰσαγγέλλω γνωστοποιῶ, καταγ-
γέλλω, διαγγέλλω γνωστοποιῶ δι' ἀγγελιαφόρου, ἐπαγγέλλω κηρύττω ἐπι-
σήμως, ἐπαγγέλλομαι δημιχγοῦμαι κτλ. τὸ δὲ παρασύνθ. εὐαγγελίζομαι=ἀγ-
γέλλω εὑχαριστοῦς εἰδήσεις.

ἀγείρω (συναθροῖζω), παρατ. ἡγειρον, ἀρ. ἡγειρα. Παθ.
καὶ μέσος. ἀγείρομαι Ρηματ. συναγερμός, συναγερτός, διγορά.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀγερ-ἀγέρο- ἀγείρω. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀγνοις (=ἀγορά,
συνάθροισις) τὰ πανήγυρις, δημήγυρις, ἀγέρτης. Τὸ μέσο. περιαγείρομαι

συνέχεια δῆμος περιερχόμενος· τὸ παθ. συναγείρομαι=ἐρχοιτικι εἰς ἐμαυτόν, συνέρχομαι.

ἀγνοιέω—ῶ (δὲν γνωρίζω), παρατ. ηγνόουν, μέλλ., ἀγνοήσω
ἀόρ. ηγνόησα, παρακ. ηγνόηκα. Παθητ. ἀγνοοῦμαι, παρατ.
ηγνοούμην, μέλλ. μέσ. ἀγνοήσομαι, ἀόρ. παθ. ηγνοήθην, παρακ.
ηγνόημαι. Ρηματ. ἀγνοια.

ΣΗΜ. Θέμι. ἀγνοε- (ἐκ τοῦ α στερητ. καὶ γνο- τοῦ γνησίου) τὸ μέσον
ἀναλειλυμένον ἀγνοῶ ἐμαντίν. Ο μέλλ. ἀγνοήσομαι ἔχει παθητ. σημασίαν
(=ἀγνοηθήσομαι πάρα μεταγ.).

ἀγνυειε (συντρίβω). Πάντοτε συνθ. κατάγνυμι, ἀόρ. κα-
τέαξα, παρακ. κατέαγα, ὑπερσ. κατεαγώς ήν. Παθητ. κατάγνυμαι,
παθ. ἀόρ. δ' κατέαγην, μέλλ. τετελ. κατεαγώς ἔσομαι. Ρηματ.
ἀκτή, κάταγμα, κατακτός.

ΣΗΜ. Θέμι. ἀγ- (ἀγνυ-) — "Εχει τὸ α μικρόν. Λαχιδίγεις συλλαβικὴν κύριην,
διέπιτι ἄρχεται ἀπὸ Ε" Ο περικ. κατέαγα (παθ. σημ.=εἰμαι συντετριμμένος)
δέν όπεραντι τὸν χαρακτῆρα. Συγών. θραύσω, θρύψω—ῶ, καταράσσω.

ἀγοράζω, παρατ. ηγόραζον, [μέλλ. ἀγοράσω]. ἀόρ. ηγό-
ρασα, παρακ. ηγόρακα, Μέσ. καὶ παθ. ἀγοράζομαι, παρατ. ηγο-
ράζόμην, παρακ. ηγόρασμαι, μέσ. ἀόρ. ηγορασάμην καὶ παθ.
ηγοράζθην. Ρηματ. ἀγόρασις, ἀγόρασμα, ἀγοραστής, ἀγορα-
στικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀγορὰ (ὅρα ἀγείρω). Συγών. ὥροῦμαι (διδέ). Σύνθ. ἀνταγο-
ράζω ἀγοράζω δι' ἀνταλλαγῆς, καταγοράζω ἀγοράζω χονδρικῶς. Αμιστα-
θίτως κείμενον σημαίνει περιφέρομαι ἐν τῇ ἀγορᾷ. Ο μέλλ. ἀγοράσω μεταγ.
ῶν ἀναπληροῦσται ὑπὸ τοῦ ὥρησσομαι.

ἀγορεύω (όμιλω δημοσίᾳ), παρατ. ηγόρευον, μέλλ.—έρω,
ἀόρ. δ'—εἰπον, παρακ.—εἰρηκα, ὑπερσ.—εἰρήκειν. Παθ. ἀγο-
ρεύομαι, παρατ.—ηγορεύομην, μέλλ. μέσ. (ώς παθ.) προσαγορεύ-
σομαι, μέλλ. παθ. δηθήσομαι, ἀόρ.—ἐρρήθην, παρακ.—εἰρημαι,
ὑπερσ. ἀπειρήμην. Ρηματ. ἀπόρρητος, προσρητέος, προσαγο-
ρευτέος πρόσρηγσις, πρόσρηγμα, ἀναγόρευσις, ἀνάρρηγσις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀγορὰ (ὅρα ἀγείρω). Σύνθ. ἀπαγορεύω (μεταβ.). δὲν ἐπι-
τρέπω, (ἀμετάβ.) ἀποκάμψω, προσαγορεύω διακηρύττω, συναγορεύω συμφωνῶ,
καταγορεύω κατηγορῶ, ἀγαρορεύω ἀνακηρύττω δημοσίᾳ, προσαγορεύω χα-
ρετίζω, ἐξαγορεύω λέγω φανερά.

ἀγρυπνέω—ῶ (εἰμαι ἀγρυπνος), παρατ. ηγρύπνουν, μέλλ.

ἄγρυπνήσω, ἀόρ. ἡγρύπνησα, παρακ. [ἡγρύπνηκα]. Ρηματ. [ἀγρυπνητέον, ἄγρυπνητικός].

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἄγρυπνος (ἀγρέω ποιεῖται=θηρεύω καὶ ὑπνος)=ὁ ἐπιζητῶν τὸν ὅπνον, ἀνυπνος. Τὸ συγών. γρηγορέω—οὗ εἰναι τῶν μεταγ., ἀγθ' οὐ οἱ ἀττικοὶ μετεχειρίζοντο τὸν παρακ. ἔγρηγρος (ὅρα ἔγειρω).

ἄγκω (πνίγω, κρεμῶ) μόνον δὲ ένεστώς. Παθ. καὶ μέσ. ἄγκομαι, παρατ. ἀπηγκόμην, μέσ. ἀόρ. ἀπηγκάμην. Ρηματ. ἀγκόνη.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀγκ. (ἄγκι=ἔγκινος). Ἀγκόνη (καὶ βούκος)=σκοινίον, θηλεῖς δειπναγκονισμόν. Τὸ συγών. στραγγαλίζω καὶ ἀπαγκούζω μεταγεν. Τὸ μέσ. μόνον ἐν συγθέσει μετὰ τῆς ἀπό.

ἄγω (φέρω, ὁδηγῶ), παρατ. ἡγον, μέλλ. ἀξω, ἀόρ. δέ ἡγαγον, παρακ.—ἡχα. Παθ. καὶ μέσ. ἄγομαι, παρατ. ἡγάγμην, μέλλ. μέσ. (καὶ ώς παθ.) ἀξομαι, μέλλ. παθ. ἀχθήσομαι, ἀόρ. παθ. (καὶ ώς μέσ.) ἡχθην, παρακ. ἡγμαι, διπερσ. ἡγμην, μέσ. ἀόρ. δέ ἡγαγμην. Ρηματ. ἀγωγή, ἀγωγεύεις, ἀγωγιμος, ἀγώγιον, ἀγωγός, ἀξων, ἀξιος, ἐπακτός, ἐπακτέον κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀγ.- Οἱ ἀόρ. ἡγαγον καὶ ἡγαγόμην ἐσχηματισθησαν δι' ἀναπλασικοῦ (ἄγ- ἀγαγ.). Ἐν τῇ φράσει ἄγειν καὶ φρέσειν τὸ μεγάλον ἀναπλασικοῦ εἰς τὰ ἔμψυχα, τὸ δὲ φρέσειν εἰς τὰ ἄψυχα. Σύνθ. ἀνάγω ἀναθίσαξω, καταγώ (ναῦν) φέρω εἰς τὸν λιμένα, ἵνα φορολογήσω ἡ ληστεύσω αὐτὴν κατάγω (καὶ καθίσμαι) φυγάδα ἀπναναφέρω ἔξοριστον εἰς τὴν πατρίδα. Τὸ μέσον ἀνάγομαι ἀποπλέω, κατάγομαι καταπλέω, ἐπάγομαι φέρω πρὸς τὸ μέρος μου, ὑπάγομαι δι' ἀπίτης προσελκύω κλπ.

ἀγωνέζομεν (πολεμῶ), παρατ. ἡγωνιζόμην, μέλλ. μέσ. ἀγωνισθηκαι, μέσ. ἀόρ. ἡγωνισάμην, παθ. ἡγωνισθην, παρακ. ἡγωνισμαι, διπερσ. ἡγωνισμην. Ρηματ. ἀγωνισεις, ἀγώνισμα, ἀγωνιστής, ἀγωνιστικός, ἀγωνιστέον, ἀνανταγώνιστος.

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἀγών (ἄγω). Ἀποθετικὸν ἐνεργ. διαθέσεως. Συγών. ἀθλέω—οὐχηρηστον μόνον κατ' ἐγεστώτα. Σύνθ. σιγαγωνίζομαι ἀγωνίζομαι βοηθῶν τινι, διαγωνίζομαι ἀγωνίζομαι πρὸς τινα ἀμιλλώμενος, ἀνταγωνίζομαι ἀγωνίζομαι κατά τινος (ιδίως ἐν πολέμῳ), καταγωνίζομαι (μεταγεν.) νικᾶ.

ἀδικέω—ῶ (κάμνω ἀδικον), παρατ. ἡδίκουν, μέλλ. ἀδικήσω, ἀόρ. ἡδίκησα, παρακ. ἡδίκηκα, διπερσ. ἡδίκηκειν. Παθ. ἀδικοῦμαι, παρατ. ἡδίκούμην, μέλλ. μέσ. (ώς παθ.) ἀδικήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡδίκηθην, παρακ. ἡδίκημαι, διπερσ. ἡδίκημην. Ρηματ. ἀδικημα, ἀδικητέον, εὐαδικητος.

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἀδικος (α στερητ. καὶ δίκη). Τὸ μέσ. ἀνγκλεδυμένον ἀδικῶ

έμαυτόν. Σύγθ. συναδικῶ ἀδικῶ μετ' ἄλλων, ἀνταδικῶ ἀδικῶ πρὸς ἐκδίκησιν, παρασύνθ. στρεγροδικῶ (ποιητ.). Διαστρέφω τὸ δίκαιον.

ἄδω (ψάλλω, τραγουδῶ), παρατ. ἥδον, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. ἄστομαι, ἀόρ. ἥσα. Παθ., ἄδομαι, ἀόρ. ἥσθην. Ρηματ. φόδή, φόδεῖον, ἄσμα, ἄστεον, ἀηδῶν.

ΣΗΜ. Συγγρημένον ἔκ τοῦ ποιητ. ἀείδω. Θ ἐγεστ. τοῦ παθητ. συγήθως ἀπροσώπω; ὕδεται (=λέγεται, φημίζεται). Σύγθ. ἀπάδω διεφωνῶ, ὑπάδω συνοδεύω δι' φόδης, ἐξάδω ἥδω τὸ τελευταῖον ἄσμα, ἐπάδω καταπραῦνω δι' ἐπφθάσθω (μὲν ἔρκια). Παρασύνθ. μελῳδεῶ-ῶ ἥδω μελῳδεῖως, κιθαρῳδεῶ-ῶ συγοδεύω τὸ ἄσμα μὲν κιθάραν.

ἀθροίζω (συναθροίζω), παρατ. ἥθροιζον, μέλλ. ἀθροίσω, ἀόρ. ἥθροισα, παρακ. ἥθροικα, ὑπερσ. ἥθροικειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀθροίζομαι, παρατ. ἥθροιζόμην, μέλλ. παθ. (ώς μέσ.) ἀθροισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἥθροισθην, μέσ. ἥθροισάμην, παρακ. ἥθροισμαι, ὑπερσ. ἥθροισμην. Ρηματ. ἀθροισις, ἀθροισμα, ἀθροιστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀθρόος (α στερητ. καὶ θρόος—οὓς=θόρυβος). Κατὰ τοὺς ἀττικοὺς δασδίεται. Ο παθητ. ἀόρ. ἔχει καὶ μέσ. σημασίαν. Συγών ἀγείρω, ἀλίζω, συνάγω.

ἀθυμέω—ῶ (λυποῦμαι, ἀπογοητεύομαι) παρατ. ἥθυμοιν, ἀόρ. ἥθυμησα. Ρηματ. ἀθυμητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀθυμοῦ (α στερητ. καὶ θυμός=ψυχή). Λέγεται καὶ περιφραστ. εἰς ἀθυμιαν ἐμπίπτω, ἀθυμός εἴμι, ἀθυμῶς ἔχω κλπ. Ἀγτιθ. αὐτοῦ τὸ ἀποθετ. εὐθυμοῦμαι=εἴμαι εὐθυμος. Σύγθ. καταθυμῶ χάνω ἐντελῶς τὸ θύρρος.

αἰδέομαι—οῦμαι (ἐντρέπομαι, σάδομαι), παρατ. ἥδούμην, μέλλ. μέσ. αἰδέσομαι, ἀόρ. παθ. ἥδεσθην (ἐνεργ. σημασ.), μέσ. ἀόρ. ἥδεσάμην, παρακ. ἥδεσμαι. Ρηματ. αἰδώς, αἰδήμων, αἰσχος, αἰδεσις.

ΣΗΜ. αἰδεσ- τὸ σ μεταξὺ δύο φωνηγέντων ἀπεδλήθη. Ἐν τῷ αἰδέομαι, ἥδεσάμην ἔγινεν ἀπλοποιησις τοῦ διπλοῦ σ. Τὸ ρῆμα εἶναι ἀποθετικὸν ἐνεργ. διαθέσεως, τὸ δὲ παθητ. περιφραστικός: αἰδοῦς τυγχάνω ὑπὸ τιος. Συγών. αἰσχύνομαι, ἀγτιθ. αὐθαδίζομαι. Ως δικανικὸς δρος τὸ αἰδοῦμαι=συγχωρῶ. Σύγθ. ἀνταιδοῦμαι, ἀνταποδίδω τὸν σεβχομόν.

αἰκέδομαι (κακοποιῶ), μέσ. μέλλ. [αἰκιοῦμαι], μέσ. ἀόρ. ἥκιεσάμην, παθ. ἀόρ. ἥκιεσθην. Ρηματ. αἰκισμός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ στερητ. α καὶ θέμ. Φιλ τοῦ δοκιμα τὸ ποιητ. αἰκής (καὶ αἰεικής)=ἀγάριοστος, ὑδριστικός, αἰκία=βλαδή, προσδολή, αἰκίζω (ποιητ. μόγον ἐγεστ.)=μεταχειρίζομαι κακῶς.

αἰνέω—ώ (ἐπαινῶ) σπανίως ἀπλοῦν παρὰ πεῖστες· Ἀττικοῖς· συνήθως σύνθετον, μάλιστα μετὰ τῆς ἐπὶ (ὅρᾳ ἐπαινῶ). Ρηματ· παραίνεσις.

ΣΗΜ. Ἐκ φίζης αἰν-, αἴρος (ποιητ. καὶ μεταγ.), αἰρέω. Σύνθ. παραινᾶ συμβούλευω, συναντᾶ συμφωνῶ, συγκατατῶ συγκατατίθεμαι. Τὰ ἀπλά ρηματ. αἰνεσις, αἰνέτης, αἰνειός ταῦ γ μεταγνέν.

αἰνέττομεν (διμιλῶ ἀλληγορικῶς η̄ σκοτεινῶς), παρατ. γηνιττόμην, μέσ. ἀόρ. γηνιξάμην, παθ. ἀόρ. γηνίχθην. Ρηματ. αἴνιγμα, αἰνιγμός.

ΣΗΜ. Θέμ. αἰνη-, αἰνίγμομαι, αἰνίττομαι ἀποθετικὸν ἔνεργ. διαθέσεως. Σύνθ. ὑπαντίτομοι πλαχίως αἰνίττομαι, ὑποδηλῶ.

αἱρέω—ώ (καταλαμβάνω, κυριεύω), παρατ. γηρουν, μέλλ. αἱρήσω, ἀόρ. δ' εἰλον (ὅποτ. ἔλω, εὐκτ. ἔλοιμι, προστ. ἔλε, ἀπαρ. ἔλειν, μετοχ. ἔλών), παρακ. γηρηκα, ὑπερσ. γηρήκειν, τετελ. μέλλ.—γηρηκὼς ἔσομαι. Μέσ. καὶ παθ. αἱροῦμαι, παρατ. γηρούμην, μέσ. μέλλ.. αἱρήσομαι, παθ. μέλλ. αἱρεθήσομαι, μέσ. ἀόρ. δ' εἰλόμην, παθ. ἀόρ. γηρέθην, παρακ. γηρημαι, ὑπερσ. γηρήμην τετελ. μέλλ. γηρήσομαι καὶ γηρημένος ἔσομαι. Ρηματ. αἱρεσις, αἱρετός, αἱρετέος.

ΣΗΜ. Θέμ. αἱρε-, αἱρετ-, ἔλ-. Τὸ ἔνεργητ. αἱρῶ κυριεύω, ἔχει παθητ. τὸ ἀλλοκομαι, τὸ δὲ αἱροῦμαι=ἐκλέγομαι εἰναι παθητ. τοῦ μέσ. αἱροῦμαι=ἐκλέγω. Ἐν συγθέσει ἀναιρῶ σηκώνω, ἀνατρέπω, δίδω χρησμόν, καθαιρῶ καταδίλω, ὑφαιρῶ (καὶ ὑπεξαιρῶ) ἀφαιρῶ κρυψίως, ἐξαιρῶ κάμψω ἐξαίρεσιν, ἐξάγω, προαιροῦμαι (μέσ.) προτιμῶ, παραιροῦμαι ἀφαιρῶ, προσαιροῦμαι ἐκλέγω προσέτι κλπ.

αἴρω (σηκώνω, ὑψώνω), παρατ. γηρον, μέλλ. ἀρω, ἀόρ. αἴρα, (ὅποτ. ἀρω, εὐκτ. ἀραιμι, προστ. ἀρον, ἀπαρ. ἀραι, μετοχ. ἀρας), παρακ. γηρακα, ὑπερσ. γηρκειν. Μέσ. καὶ παθ. αἱρομαι, παρατ. γηρόμην, ἀόρ. παθ. γηρθην, παρακ. γηρμαι, ὑπερσ. γηρημην, μέσ. μέλλ. ἀροῦμαι, μέσ. ἀόρ. γηράμην. Ρηματ. ἀρσις.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρ-, ἀργω καὶ πατὰ μετάθ. αἴρω. Οἱ ἔνεργ. ἀόρ. τοῦ αἱρῶ (ὅπως καὶ τοῦ κερδαίνω, κοιλαίνω, ἄλλομαι) μετὰ τὴν ἀποδοτήν τοῦ χρον. χαρακτήρος σ. ἐκτείνει ἀγκυπληρωτικῶς τὸ ἄ εἰς ἄ. Μόνον ἐν τῇ δοιετικῇ τὸ α ἐκτείνεται εἰς ἡ διὰ τὴν αἴρησιν. Οἱ ἀόρ. γηράμην ἔχει καὶ μέσ. σημασίαν=γηρα ἐμικυτόγ δὲ γηράμηρ (τι)=γηρα ἐπ^τ ἐμικυτοῦ, ἐφορτώθην. Σύνθ. ἀπαιρω ἀποπλέω (ἀντίθ. καταιρω), μεταιρω μεταχθέτω, διαιρω (τὸ στόμα) ἀνοίγω, ἐπαιρω σηκώνω (ὅθεν τὸ τῆς κοινῆς «πακίργιν»), ἐπαιροῦμαι (μέσ.) ὑπερηφαγεύομαι κλπ.

αἰσθάνομεν (καταλαμβάνω, ἐννοῶ), παρατ. γησθανόμην,

μέλλ. μέσ. αἰσθήσομαι, μέσ. ἀόρ. 6' ἡτούμην, παρακ. ἡσθημαι.
‘Ρηματ. αἰσθησις, [αἴσθημα], αἰσθητής, αἰσθητός, αἰσθητήρειον.

ΣΗΜ. Θέμ. αἰσθ-, αἰσθε-, αἰσθαν-. Ἀποθετ. ἐνεργ. διεκθέσεως. Ο τύπος αἰσθομαι μεταγεν. Ἀγτιθ. ἀναισθήτεω—ῶ. Σύνθ. προαισθάνομαι προσθέπω, διαισθάνομαι καλώς ἔννοιθ, παραισθάνομαι ἐσφαλμένως ἐκλαμβάνω, συναισθίνομαι (μεταγεν.) ἀντιλαμβάνομαι συγχρόνως κλπ.

αἰσχύνω (ἀσχημίζω, ἐντροπιάζω), παρατ. κατήσχυνον, μέλλ. καταισχυνῶ, ἀόρ. α' ἡσχυνα. Μέσ. αἰσχύνομαι, παρατ. ἡσχυνόμην, μέσ. μέλλ. αἰσχυνοῦμαι, μέλλ. παθ. (ώς μέσ.)—αἰσχυνθήσομαι, ἀόρ. παθ. (ώς μέσ) ἡσχύνθην, παρακ. [ἡσχυμματι]. ‘Ρηματ. ἀναισχυντος, ἀναισχυντέον.

ΣΗΜ. Ριζ. αἰδ-θειγ αἰσχος, αἰσχύνη, αἰσχύνω. Τὸ ο μακρὸν ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ ἀσρίστῳ. Τὸ μέσ. καὶ ἀνκλελυμένον κατασχύτων ἐμαυτόν. Συγάγ. αἰδοῦμαι, ἀντιθ. ἀναισχυντέω—ῶ. Σύνθ. ὑπαισχύνομαι ἐντρέπομαι κακως, ἐπαισχύνομαι ἐντρέπομαι διά τι, ὑπεραισχύνομαι ἐντρέπομαι υπερβολικά.

αἰτέω—ῶ (ζητῶ), παρατ. ἡτουν, μέλλ. αἰτήσω, ἀόρ. ἡτησά, παρακ. [ἡτηκα]. Παθ. καὶ μέσ. αἰτεῦμαι, παρατ. ἡτούμην, μέσ. μέλλ. αἰτήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἡτησάμην, παθ. ἡτήθην, παρακ. ἡτημαι. ‘Ρηματ. αἰτησις, αἰτημα, ἐπαιτης, αἰτητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. αἴτε-. Τὸ μὲν αἴτω=ζητῶ γάλ λάθω, τὸ δὲ ζητῶ=γυρεύω γάλ εῖρω. Σύγνθ. μεταιτῶ καὶ προσαιτῶ ἐπιμόγως αἰτῶ, ἐπαιτῶ, ἀγιταιτῶ αἰτῶ δις ἀντιτάλλαχμα, ἔξαιτῶ ἀπαιτῶ τὴν παράδοσιν τιγος κλπ. Όρα παραιτοῦμαι.

αἰτιάομαι—ῶμαι (κατηγορῶ), παρατ. ἡτιώμην, μέσ. μέλλ. αἰτιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡτιασάμην, παθ. ἀόρ. ἡτιάθην. παρακ. παθ. ἡτιάμαι, διπερσ. ἡτιάμην. ‘Ρηματ. αἰτιασις, αἰτιάμα, [αἰτιατός], αἰτιατέος.

ΣΗΜ. Εκ τοῦ αἰτία θειγ καὶ τὸ αἰτιάζομαι=κατηγοροῦμαι (μόνον κατ' ἐγεστ.). Τὸ αἰτιῶμαι εἶναι ἀποθετ. ἐνεργ. διεκθέσεως. Λέγεται καὶ περιφράστικως ἐν αἰτίᾳ ἔχω τινὰ καὶ παθητ. αἰτιαρ ἔχω ὑπό τυρος, αἰτιαν λαμβάνω, (ὑπέρχω, φέρομαι), ἐν αἰτίᾳ εἰμι, εἰς αἰτίαν ἐμπλίπω. Σύγνθ. ἐπαιτιῶμαι τι παραπονοῦμαι διά τι, καταιτιῶμαι (τυρός τι μέσον) καταλογίζω, καταιτιῶμαι (παθ.) κατηγοροῦμαι.

ἀκέσομαι—οὖμαι (θεραπεύω, διορθώνω), μέσ. μέλλ. ἀκοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἡκεσάμην. ‘Ρηματ. ἀκεστής, ἀκεστός, ἀνήκεστος.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀκεο- (ἀκος=θεραπεία) καὶ ἀποδολῆ τοῦ σ., μεταξὺ δύο φυηγέντων, ἀκε-. Εἶναι ἀποθετ. ἐνεργ. διεκθέσεως. Σύγνθ. ἐξακοῦμαι ἀποθεραπεύω, μπαλώνω. Ἀκέστρα (μεταγ.=συκκορράφα).

ἀκρεάζω (εἰμαι ἀκμαῖος, ζωηρός, ἴσχυρός), παρατ. ἡκμαζον, ἀρό.-ἡκμασα. **Ρηματ.** [ἀκμαστικός].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀκμὴ=τὸ κοπτερὸν μέρος παχύτερος, τὸ σπουδαιότερον ἡημείον παγτός πράγματος. Ἀντιθ. παρακμάζω.

ἀκολουθέω—ῶ, παρατ. ἡκολούθουν, μέλλ. ἀκολουθήσω, ἀρό. ἡκολούθησα, παρακ. ἡκολούθηκα. **Ρηματ.** ἀκολουθητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀκόλουθος (αἱθριστ. καὶ κέλευθος ποιητ.=ὅδος). Συνών. πεπομαί, ἔχομαι τυρος. Σύγθ. παρακολουθῶ καὶ ἐπακολουθῶ ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πληγίου, συνακολουθῶ συγοδεύω (συνών. παρομαρτέω—ῶ μεταγεν.).

ἀκοντέζω (ρίπτω ἀκόντιον), παρατ. ἡκόντιζον, μέλλ. ἀκοντεῖω, ἀρό. ἡκόντισα. Παθ. ἀκοντίζομαι, παρατ. ἡκοντίζομην, μέλλ. Παθ.—ἀκοντισθήσομαι, ἀρό. ἡκοντίσθην. **Ρηματ.** ἀκόντισε, ἀκόντισμα, ἀκόντισμός, ἀκόντιστής, ἀκόντιστικός.

ΣΗΜ. Ἀκων—οργος, ἀκόντιον, ἀκοντίζω. Σύγθ. εἰσακοντίζω=ρίπτω ἀκόντιον κατά τινος, κατακοντίζω καταβίλλω ἀκοντίζω, διακοντίζομαι (ἀποθετ.) διεγωνίζομαι εἰς τὸ ἀκόντιον.

ἀκούω, παρατ. ἡκουον, μέλλ. μέσ. (ώς ἐνεργ.) ἀκούσομαι, ἀρό. αἱ ἡκουσα, παρακ. ἀκήκοα, διπερσ. ἡκηκόειν. Παθ. ἀκούσμαι, παθ. μέλλ. ἀκουσθήσομαι, παθητ. ἀρό. ἡκούσθην. **Ρηματ.** ἀκοή, ἀκουσμα, ἀκουστός, ἀκουστέος, διπήκοος.

ΣΗΜ. θέμ. ἀκον- (ἀρχικ. ἀκουο-). Ο παρακ. ἀκήκοα μετὰ τῶν ἀττικ. ἀνακτιπλ. ἀποδίλλει τὸ ο μεταξῦ δύο φωνήντων. Ωστάντω τὸ ρηματ. ἀκοή. Τὸ κακῶς ἀκούω διπό τυρος εἰναι παθητ τοῦ κακῶς λέγω τινά. "Οὐρα ἀκοδημαι. Ἀντιθ. ἀκηκούσιεω—ῶ. Σύγθ. ἐπακούω ἀκούω εὑμενῶς, διακούω ἀκούω μέχρι τέλους, παρακούω ἀκούω ἀτελῶς η λαθρός (ὅτε συνω- νημεῖ τῷ ὀτακούσιεω—ῶ), κατακούω ἀκούω μετὰ προσοχῆς η εὐπειθῶς προσακούω ἀκούω προσέτι κτλ.

ἀκριβέω—ῶ (ἀκριθῶς γνωρίζω), ἀρό. ἡκριβωσα. Παθ. καὶ μέσ. ἀκριβοῦμαι, παρατ. ἡκριβούμην, μέσ. ἀρό.-ἡκριβωσά- μην, παθητ. ἀρό.-ἡκριβύθην, παρακ. ἡκριβωμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀκριβής, κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ δουλόω ἐλευθερόδω κτλ. (ἄγτι ἀκριβέω). Λέγεται καὶ περιφραστ. ἀκριβῶς οἶδα Σύγθ. διακριβῶ λεπτο- περῶς ἔξετάζω, ἀπαντιβοῦμαι (παθ.) γίνομαι μετ' ἀκριβείας.

ἀκροάσομαι—ῶμαι (ἀκούω μετὰ προσοχῆς), παρατ. ἡκροώμην, μέλλ. μέσ. ἀκροάσομαι, μέσ. ἀρό. ἡκροασάμην, παρακ. [ἡκρόαμαι]. **Ρηματ.** ἀκρόασε, ἀκρόαμα, ἀκροατής.

ΣΗΜ. θέμ. ἀκροα-. Ἀποθετ. ἐνεργ. διακέσεως. Εἰς τὸν μέσ. μέλλ. καὶ

ἀόρ. ὁ χαρακτήρ ἐκτείνεται εἰς ἄλιτη η. Τὸ ἀκροῶμα διαφέρει τοῦ ἀκούα-
δη, τὸ τὸ θεῶμα (=μετὰ προσοχῆς βλέπω) τοῦ ὅρω.

ἀκροβολίζομαι (μάχομαι δι' ἀκοντίων, βελῶν, λιθων),
παρατ. ἡκροβολιζόμην, μέσ. ἀόρ. ἡκροβολισάμην. Ρηματ. ἀκρο-
βόλισις, ἀκροβολιστής, ἀκροβολισμός.

ΣΗΜ. Ἀκρόβολος (ποιητ.) ὁ μακρόθεν πληγείς, ἀκροβόλος (μεταγ.) δι-
μακρόθεν βλέπων καὶ ῥῆμα ἀκροβολίζομαι φ συνών. ἀφίμαχέω—ω. Αγτίθ.
συσταδὸν μάχομαι, διόσκορες ἔρχομαι.

ἀλαλάζω (φωνάζω ἀλαλά, κραυγάζω), παρατ. ἡλαλαζον,
ἀόρ. ἡλαλαξα. Ρηματ. ἀλαλαγή, [ἀλαλαγμός].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πολεμικοῦ ἐπιφωνήματος ἀλαλά (κατὰ τὸ ἔκελλιζω, ὀλοκλέω
οὐμώζω κλπ.) Θέμ. ἀλαλαγ-, ἀλαλάγω, ἀλαλάζω. Σύνθ. ἀναλαλάζω καὶ ἐπαλα-
λάζω ἐγείρω πολεμικὸν ἀλαλαγμόν.

ἀλγέω—ω (πονῶ), παρατ. ἡλγουν, μέλλ. ἀλγήσω, ἀόρ.
ἡλγησα. Ρηματ. ἀλγηδών.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀλγος=πόνος (ἰδίᾳ ψυχικὸς ἐν φ ἀλγηθών συγγήθω=—
σωματικὸς πόνος). Ἐντεῦθεν καὶ τὸ μεταδ. ἀλγύνω=προξενῶ ἀλγος. Σύνθ.
ἀπαλγῶ παύομαι τοῦ ἀλγους, συναλγῶ συλλυποῦμαι, περιαλγῶ πολὺ θλίβομαι,
Συνών. ὁδυρῶμαι.

—**ἀλείφω**, παρατ.- ἡλειφον, μέλλ.—**ἀλειφω**, ἀόρ. ἡλειψα,
παραπ.- ἀλήγιλιψα. Παθ. καὶ μέσ. ἀλειφομαι, παρατ. ἡλειφόμην,
μέλλ. μέσ. ἀλειψομαι, μέσ. ἀόρ. ἡλειψάμην, παρακ. ἀλήγιλιψμαι,
παθ. μέλλ. ἀλειφθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡλειφθην. Ρηματ. ἀλοιφή,
ἀλειψμα, [χλειπτης], ἀνεξάλειψιτος, εὐεξάλειψιτος, ἔξαλειπτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀλειφ- (ἀσθεν. ἀλιφ·, ἔει οὐ δι παρα δι' ἀπτικοῦ ἀναδιπλασιασ-
μοῦ). Σύνθ. ἀπαλείφω σθήγω, ἀπαλείφω ἐπιχρίω, ἀπαλείφω ἐγχρίω, ἀπαλείφω
ἀλειφω ἐλαφρώς, περιαλείφω χρίω πέριξ, περικαλήπτω.

ἀλέξω (ἀποκρούω, ὑπερασπίζω). Μόνον ὁ ἐνεστ. τοῦ ἐνερ-
γητ. Μέσ. ἀλέξομαι, μέλλ. ἀλέξομαι, ἀόρ. ἡλεξάμην. Ρηματ.
ἀλεξητήρη, ἀλεξιτήρεον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀλεξ- (ἐκ διέ. ἀλι- σθεν. ἀλη-θύειος ἀλη-θύειος) Συνών. ἀμύνομαι
Τὰ σύνθ. ἀλεξίπακος, ἀλεξίμορος κλπ. ποιητ. καὶ μεταγν.

ἀλέσκοιρατ (συλλαμβάνομαι, κυριεύομαι), παρατ. ἡλισκό-
μην, μέσ. μέλλ., (ώς παθ.) ἀλώσομαι, ἐνεργητ. ἀόρ. δ' (ώς παθ.)
ἔχλων καὶ ἡλων (διποτ. ἀλω, εὐκτ. ἀλοίην, ἀπαρ, ἀλωναι, μετοχ.
ἀλούς—οσσα—όν), παρακ. ἔχλωκα καὶ ἡλωκα, ὑπερσ. ἡλώκειν.
Ρηματ. ἀλωσις, ἀλωτός, ἀλώσιμος, αἰχμάλωτος, εὑάλωτος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀλλ- (Fāl-), ἀλο- ἀλισκ-. Είναι παθητ. διαθέσεως, ἐνεργητικόν δ' αὐτοῦ τὸ αἴρω (δὲ ιδέ). Οἱ ἄλοι ἔλλοιον λαμβάνει καὶ συλλαβ. καὶ χρον. αὗτης. Ὅπερ παρακ. ἔλλοιον ἐκ τοῦ FeFάλοιον.

ἀλλάττω (ἀλλάζω), παρατ.—ἡλλαττον, μέλλ.—ἀλλάξω, ἀόρ. —ἡλλαξα, παρακ.—ἡλλαχα. Παθ. καὶ μέσ. ἀλλάττομαι, παρατ.—ἡλλαττόμην, ἀόρ. παθ.—ἡλλάχθην καὶ δέ (ώς μέσ.) ἡλλάγην, παρακ.—ἡλλαγματι, ὑπερσ.—ἡλλάγμην, μέλλ. παθ. (ώς μέσ.)—ἀλλαγήσομαι, τετελ. μέλλ. ἀπηλλαγμένος ἔσομαι, μέσ. μέλλ. ἀπαλλάξομαι. Ρηματ. ἀλλαγή, μετάλλαξις, ἀδιάλλακτος, ἀπαλλακτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀλλαγ-, ἀλλάγω-, ἀλλάττω. Συνάν. ἀμείδω. Σύνθ. παραλλάττος εἰκέρω, διαλλάττω καὶ καταλλάττω συμφιλιών, ἐπαλλάττω καὶ ἐξαλλάττω μεταδίχλω, ἀντικαταλλάσσομαι δέχομαι φέ αντάλλαγμα κλπ.

ἀλλοιούσω—ῶ (μεταβάλλω), ἀόρ. ἡλλοιωσα. Παθητ. καὶ μέσ. ἀλλοιούματι, παρατ. ἡλλοιούμην, παρακ. ἡλλοιωματι, ὑπερσ. ἡλλοιώμην. Ρηματ. ἀλλοιώσις

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀλλοῖος=ἄλλου εἰδους, διάφορος. Τὰ ῥηματα ἀλλοίωμα, ἀλλοιωτός, ἀλλοιωτικός εἶναι μετκρινεῖν.

ἄλλοιοικες (πηδῶ), παρατ. ἡλλόμην, μέλλ., ἀλοῦματι, μέσ. ἀόρ. ἡλάμην. Ρηματ. ἀλμα, [ἀλτήρ].

ΣΗΜ. Θέμ. ἀλ- (σαλ-) ἄλιομαι. ἄλλομαι. Αποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως. Οἱ ἄλορ. ἡλάμην (ὑποτ. ἀλωματι κλπ.) ἔκτείνει τὸ ἄλισκα, (ὅπως καὶ οἱ ἀόρ. ἐκέρδεινα, ἡρα κατ' ἀνάλογίαν πρὸς τὸ ἐμάρσανα, ἐμίσανα κτλ.) Σύνθ. ἐνάλλομαι πηδῶ ἐπὶ τινος, ἐξάλλομαι καὶ καὶ ἄλλομαι πηδῶ κάτω, διάλλομαι περγῷ διὰ πηδήματος κλπ. Τὸ κυβιστάρω—ῶ=πηδῶ ἐπὶ κεφαλῆς, κάμψις τούμπα, τὸ δὲ ἀσκωλιάζω πηδῶ ἐφ' ἕνδες ποδός, πκίζω τὸν κουτσό.

ἀλοίσω—ῶ (ἀλωνίζω), παρατ. ἡλόσων, ἀόρ. ἡλόησα. Παθ παρακ. ἀπηλόηματι. Ρηματ. ἀλόησις, ἀλοητός.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀλδα-^τ, παρὰ ποιητ. ἀλοιάω=κτυπῶ, ἀλωνίζω (ἐθεγ. πατραλοίας μητραλοίας=πατροκτόνος, μητροκτόνος). Ἐκ τῆς αὐτῆς βίξης καὶ τὸ ἄλεσθε=ἄλεσθι καὶ ἀλωσ=ἄλση. Σύνθ. καταλούω κατασυγτρίβω.

ἀμαρτάνω (σφάλλομαι, ἀποτυγχάνω), παρατ. ἡμάρτανον, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. ἀμαρτήσομαι, ἀόρ. δέ ἡμαρτον, (ὑποτ. ἀμάρτω, εὔκτ. ἀμάρτοιμι, ἀπαρ. ἀμαρτεῖν, μετοχ. ἀμαρτών) παρακ. ἡμάρτηκα, ὑπερσ. ἡμαρτήκειν. Παθ. ἀμαρτάνομαι, παρατ ἡμαρτάνετο, ἀόρ. ἡμαρτήθη, παρακ. ἡμαρτηται, ὑπερσ. ἡμαρτητο.

Ρηματ. ἀμάρτημα, ἀμαρτία, [ἀμαρτωλός], ἀναμάρτητος, ἐξαμαρτητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀμαρτ-, ἀμαρτα-, ἀμαρτε-. Σύνθ. ἐξαμαρτάνω καὶ ἀφαμαρτάνω ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, διαμαρτάνω ἐντελῆς ἀποτυγχάνω, συνεξαμαρτάνω εἰπαὶ συνένοχος. Ἀντίθ. τυγχάνω τινός.

ἀμεέθω (διδω πρὸς ἀνταλλαγήν), ἀόρ. ἡμειψα. Μέσ. ἀμείσωμαι (ἀνταποδίδω), παρατ. -ἡμειδόμην, μέσ. ἀόρ. -ἡμειψάμην, παθητ. ἀόρ. -ἡμειψθην. **Ρηματ.** ἀμοιβή.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀμειβ-. Σύνθ. διαμείβω ἀνταλλάσσω, ἐξαμείβω διέρχομαι (χώραν), ἀπαμείβομαι ἀποκρίνομαι (ἀόρ. ἀπημείρθην ως μέσ.=ἀπεκριγάμην).

ἀμειλλάσσωμαι—σφιακε (ἀνταγωνίζομαι), παρατ. ἡμιειλλώμην, μέσ. ἡμιειλλήσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἡμιειλλήθην. **Ρηματ.** ἡμιειλλητέον, ἡμιειλλητικός.

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἄμα, ἀμιλλα (=ἄγων περὶ ὅπεροις ἡγεμονίας), ἡμιειλλῶμαι. Εἶναι ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως. Τὸ σύνθ. ἐξαμιειλλῶμαι (=ἄγωνιζομαι σφοδρῶς). Εἶναι ποιητικόν.

ἀμπέχω (ἐνδύω), μόνον δὲ ἐνεστώς. Μέσ. ἀμπέχομαι, παρατ. ἡμπειχόμην. **Ρηματ.** ἀμπεχόνη.

ΣΗΜ. Σύνθετον ἐκ τῆς ἀμφι- ἔχω (τὸ φέτροπην εἰς ψιλόν). Οὕτως ἐσχηματίσθη καὶ τὸ συνών. ἀμπίσων (μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἡμπιακόν). Τὸ ἀμπέχουμαι (ὅπως καὶ τὸ ἀνέχουμαι) αὐξάνει τὴν θειότηταν συγχρόνως καὶ ἐξωθείη συνών ἀμφιέρνει. Σύνθ. περιαμπέχω=περιβάλλω, περικαλύπτω.

ἀμύνω (ἀποκρούω, βοηθῶ), παρατ. ἡμυνον, μέλλ. ἀμυνῶ, ἀόρ. ἡμυνα. Μέσ. ἀμύνομαι, παρατ. ἡμυνόμην, μέλλ. ἀμυνοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἀμυνάμην. **Ρηματ.** [ἡμυνα], ἀμυντήριος, ἀμυντικός, ἀμυντέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀμνη- ἀμύνω- ἀμίνω. Τὸ μὲν ἀμνίω τινί=βοηθῶ τινα, τὸ δὲ ἀμνόμοι τινα=ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ τινα. Σύνθ. ἐπαμύνω σπεύδω εἰς βοήθειαν, ἀπαμύνω ἀποσοθ, προαμνόμαι λαμβάνω ἐκ τῶν προτέρων μέτρα ἀμύνης, ἀπαμύνομαι ἀγθίσταρι.

ἀμφεγνοέω—φ (ἀμφιθάλλω), παρατ. ἡμφεγνόσουν, ἀόρ. ἡμφεγνόησα. Παθ. ἀόρ. ἡμφεγνοήθην (μόνον κατὰ μετοχ. ἀμφεγνοηθεῖς).

ΣΗΜ. Έκ τῆς ἀμφι προθέσεως καὶ θέμ. γνο- (τοῦ γιγράσκων). Αὐξάνετ καὶ ἐσωθεί καὶ ἐξωθεί (ὅπως καὶ τὰ ἀμφισβητῶ, ἀντιβολῶ, ἀντιδικῶ, διακονῶ καὶ παρουσῶ). Συγάγ. διστάζω, ἐρδοτάζω. Τὸ δὲ ἐξαμφοτερεῖζω=κακοίστω τε

ἀμφιέννυμε (ἐνδύω), παρατ. ἡμφιέννυν, δόρ. ἡμφίεσα. Μέσ. ἀμφιέννυμαι, μέσ. μέλ. ἀμφιέσομαι, παρακ. ἡμφίεσμαι. የηματ. ἐσθής.

ΣΗΜ. Θέμ. ἑσ-, ἔσονται, ἔστηνται. Τὸ δημιατ. ἐσθῆς δὲν ἐφύλαξε τὸ δασὺ πνεῦμα (πρθλ. ἔψω- δψορ, ἴκρεομαι- ἴχρος, οἴδα- ἴστορία). Αὐξάνεται καὶ ἀναδιπλοῦται ἔξωθεν. Ἐκ τῆς ἑίζης ἑσ- καὶ τὸ [εῖμα], οὗ ὑποκορ. ἱμάτιον. Συνάγ. ἀμπέχω, ἀμπίσω.

ἀμφισθητέω—ῶ (φιλονικῶ), παρατ. ἡμφεσθήτουν, μέλλ. ἀμφισθητήσω, δόρ. ἡμφεσθήτησα, παρακ. ἡμφεσθήτηκα. Παθ. ἀμφισθητοῦμαι, μέλλ. μέσ. ώς παθ. ἀμφισθητοῦμαι, δόρ. παθ. ἡμφεσθητήθην. የηματ. ἀμφισθητησις, ἀμφισθητημα, ἀμφισθητικός, ἀμφισθητημιώς, ἀμφισθητητος, ἀναμφισθητητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀμφίς (=ἀμφὶ) καὶ ῥίζης βα- (θη-) τοῦ βαίρον. Εἶναι ἀσθενέστερον τοῦ ἀρρένω, σημικνεῖς θηλ. διαφωνό, διεστακτικό. Λαμβάνεται διπλήγια αὐξήσιμη, δραχ ἀμφιγροῦ.

ἀναλέσκω (ἐξοδεύω) καὶ ἀναλόω—ῶ, παρατ. ἀνήλισκον καὶ ἀνήλουν, μέλλ. ἀναλώσω, δόρ. ἀνήλωσα, παρακ. ἀνήλωκα, ὑπερσ. ἀνηλώκειν. Παθ. καὶ μέσ. ἀναλίσκομαι (σπαν. ἀναλοῦμαι), παρατ. ἀνηλισκόμην καὶ ἀνηλούμην, μέλλ. παθ. ἀναλωθήσομαι, δόρ. παθ. ἀνηλώθηγ, παρακ. ἀνήλωματ, ὑπερσ. ἀνηλώμην. የηματ. ἀνάλωσις, ἀνάλωμα, ἀναλωτής.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀναλ-, ἀναλο-, ἀναλισκ-. Ἐκ τῆς αὐξήσεως καὶ ἀναδιπλ. τρέπεται κατ' ἔξαριστην τὸ ἄειδες η δύναται καὶ τὸ ἀργῶ, ἀθλῶ, ἀρδῶμαι, ἀλλίω. Οἱ δόρ. ἀνήλωσα ἔν γειπλῇ συνθέσει αὐξάνεται ἔξωθεν: κατηγάλωσα* σύτῳ καὶ κατηγαλώθηγ, κατηγαλωμένος. Συνάγ. δαπανάω—ῶ. Σύνθ. προαναλίσκω ἐξοδεύω πρότερον, ἐπαναλίσκω καὶ προσανάλισκω δαπανήθ ἐπὶ πλέον, παραναλίσκω σπαταλῶ καταπ.

ἀνατέλλω (μεταβ.=κάμνω τι γὰ φανῆ. ἀμετάβ.=ἀναφαθνομαι), παρατ. ἀνέτελλον, δόρ. ἀνέτειλα. የηματ. ἀνατολή.

ΣΗΜ. Θέμ. τελ- τέλιον- τέλλω. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. καὶ τὸ ἀποθ. ἐντέλλομαι=παραγγέλλω (ό ιδέ). Τὸ μὲν ἀνατέλλω ἐπὶ ἡλίου καὶ σελήνης τὸ δὲ ἐπιτέλλω (ποιητ. καὶ μεταγ.) ἐπὶ ἀστερισμῶν.

ἀνδραποδίζω (πωλῶ ως δοῦλον), μέλλ. ἀνδραποδιῶ, δόρ. ἡνδραπόδισα. Παθ. καὶ μέσ. ἀνδραποδίζομαι, μέλλ. παθ. ἀνδραποδίσθησομαι, δόρ. παθ. ἡνδραπόδισθηγ, μέσ. δόρ. ἡνδραποδίσάμην, παρακ. ἡνδραπόδισμαι. የηματ. ἀνδραπόδισις, ἀνδραποδίσμος, ἀνδραποδιστής.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀνδράποδον (ἀνήρ καὶ ἀποδιδόμαται=πωλῶ)=ὅ αἰχμαλωτισθεῖς καὶ πωληθεῖς ὡς δοῦλος, ἔπειτα ἐν γένει=δοῦλος. Σύνθ. ἐξανδραποδίζω=ὑποδουλώνω.

ἀνδρεῖω (χάριν τινὰ ἀνδρεῖον), μόνον δὲ ἐνεστ. καὶ τοῦ ἐνεργ. καὶ τοῦ μέσ. ἀνδρίζομαι. Ἄρματ. ἀνδριστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀνήρ-ἀνδρός, ἀνδρίζομαι=φέρομαι ἀνδρεῖως (οὗ ἀντίθ. βλακεύω, μαλβακίζομαι) καὶ ἀνδροῦμαι=γίνομαι ἀνήρ.

ἀνέχομαι (ὑποφέρω), παρατ. ἡνειχόμην, μέσ. μέλλ. ἀνέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἡνειχόμην. Ἄρματ. ἀνοχή, ἀνεκτός, ἀνασχετός.

ΣΗΜ. Ὁρα ἔχω. Αὐθέντει συγχρόνως ἕσωθεν καὶ ἔξωθεν ὅπως καὶ τὰ σύνθ. ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ, ἐπανορθῶ καὶ τὸ ἀπλοῦν διαιτῶ. Τὰ ἄρματ. ἀνασχετός καὶ ἀνεκτός συγήθως μετ' ἀργήσεως.

ἀνθέω—ῷ (ἀνθίζω), παρατ. ἡγθουν, ἀόρ. ἡγθησα, παρακ.-ἡγθηκα. Ἄρματ. ἀνθηρός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀνθος ἔξ οὖ καὶ τὸ μεταγ. ἀνθίζω. Ὁρα θάλλω. Σύνθ. ἀπανθῶ καὶ ἔξανθῶ=μαρκίνομαι, ἐπανθῶ=επιπολάζω, ἀκμάζω.

ἀνιάχω—ῷ (λυπῶ, ἐνοχλῶ), παρατ. ἡνίασον-ων, μέλλ. ἀνιάσω, ἀόρ. ἡνίασα. Μέσ. ἀνιώματι, παρατ. ἡνιώμην, μέσ. μέλλ. ἀνιάσομαι. ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἡνιάθην. Ἄρματ. ἀνιαρός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀνία=λύπη, στενοχωρία. Ἐκτείνει τὸ ἄ εἰς ἄ πρὸ τῶν ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένων καταλήξεων, διότι πρὸ αὐτοῦ ἔχει .. "Ορα αἴτιωματι.

ἀνοέγω καὶ σπαν. **ἀνοέγγυιμας**, παρατ. ἀνέφγον, μέλλ. ἀνοίξω, ἀόρ. ἀνέφξα, παρακ. ἀνέφχα. Παθ. ἀνοίγομαι (σπαν. ἀνοίγνυματι), παρατ. ἀνεψηγόμην, τετελ. μέλλ. ἀνεψήσομαι, ἀόρ. ἀνεψήθην, παρακ, ἀνέψημαι, διπερσ. ἀνεψήγην. Ἄρματ. ἀνοιξις.

ΣΗΜ. Θέμ. οἶγ- (Fouγ-) καὶ οἶγνο-. Τὰ ἄρματα δρῶ, ἀνοίγω, ἀλίσκομαι καὶ οἶνοκοδ. λαρβάνονται καὶ τὰς δύο αὐδῆσεις. Συνέψ. ἀγαπετάννυμι. Σύνθ. ἐπανοργώ ἀγοίγω λαθρόφ, διανοργώ ἀγοίγω ὀλίγον, παρανοργώ ἀγοίγω πλαγίως.

ἀντεβολέω—ῷ (παρακαλῶ), παρατ. ἡντεβόλουν, μέλλ. ἀντεβολήσω, ἀόρ. ἡντεβόλησα. Ἄρματ. ἀντεβόλησις, ἀντεβολία.

ΣΗΜ. Ἐκτοῦ ἀντιβάλλω, [ἀντιβολή], ἀντιβολῶ=συναντῶ ώς ικέτης, Ικετεύω. Περὶ τῆς αὐδῆσεως δρα ἀμφιγυρῶ.

ἀντεδεκέω—ῷ (ἔχω ἢ ἔγειρω δίκην κατά τινος) παρατ. ἡντεδίκουν, μέλλ. ἀντιδεκήσω, ἀόρ. ἡντεδίκησα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀντιδίκου (ἀντί- δίκη) τὸ παρασύνθ. ἀντιδικῶ. Περὶ τῆς αὐδῆσ. δρα ἀμφιγυρῶ. Διάρρορον τούτου τὸ σύγκετον ἀντιδικῶ (ἀδικῶ πρὸς ἐκδίκησιν). Τὸ δὲ ἀποδικῶ=ἀπολογοῦμαι ἐν δικαστηρίῳ, συνδικῶ καὶ ὑπερ-

Ωικώ συγηγορῶ, φυγοδικῶ ἀποφεύγω τὴν δίκην, πολυδικῶ πολλὰς δίκης ἔχω.

ἀντλέω—ῶ (ἀγαστός ωδῶρ), μέλλ.—ἀντλήσω, ἀόρ. -ῆν τλησα. Παθ. -ἀντλούμαι, παρατ. -ῆντλούμην, ἀόρ. ἡγτλήθην.

ΣΗΜ. "Αντλος (ποιητ. καὶ μεταχειρ.) τὸ κύτος τοῦ πλοίου καὶ ιδίως τὸ σὺν αὐτῷ συρρέον ρύπαντὸν ωδῶρ." δηιγ ἀντλεῖ κυρ. ἐξήγω καὶ χύνω τὸν ἄγτλον. Συγών. ἀρντω. Σύγθ. ἐξαρτλῶ ἀντλῶ καὶ χύνω ἔξω, διαττλῶ (πόλεμον) ὑπομένω μέχρι τέλους, κατατλῶ κατεκλύζω κλπ.

ἀνύτω (τελειώνω τι) καὶ σπαν. ἀνύω, παρατ. ἥγνυτον καὶ ἥγνυον, μέλλ. ἀνύτω, ἀόρ. ἥγνυται, παρακ. ἥγνυκα. Παθ. καὶ μέσ. ἀνύτομαι, μέσ. ἀόρ. ἥγνυσθμην, παρακ. ἥγνυσμαι. Ρηματ. ἀνύτον, ἀνήγνυτος, ἀνύτιμος, ἀνυτικός.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀντ-, ἀντ-. Οἱ Ἀττικοὶ ἐδίσυνον αὐτό. Τὰ ἀνύω, ἀγνώ, βρύνω, μεθύνω, πτύνω ἔχουν τὸ ο δραχμ. Σύγθ. διανύτω φέρω εἰς πέρας, προανύτω ἐκτελῶ πρότερον, καθανάτω διέρχομαι ἀπίστασιν τινα, φθάνω (ὅτε συγχωνεύει τῷ καταίδῳ, κατάγομαι).

ἀξιώω—ῶ (κρίνω ἀξιον), παρατ. ἥξιον, μέλλ. ἀξιώσω, ἀόρ. ἥξιωσα, παρακ. ἥξιωκα. Παθ. ἀξιώθμαι, παρατ. ἥξιούμην, μέλλ. ἀξιωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἥξιώθην, παρακ. ἥξιωμαι, διερσ. ἥξιώμην. Ρηματ. ἀξιώσιε, ἀξιώμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀξιος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἄγω. Τὸ μέσ. ἀνχλελυμένον ἀξιω ἐμαντών. Ἀγτιθ. τοῦ ἀξιω τὸ ἀπαξιω. Τὸ ἀνταξιω=ἡγταπακτῶ, συναξιω=κρίνω προσοῦ ἀξιον.

ἀπαντάω—ῶ (ἔρχομαι εἰς ἀπάντησιν), παρατ. ἀπήντων, μέσ. μέλλ. (ώς ἐνεργ.) ἀπαντήσομαι, ἀόρ. ἀπήντησα, παρακ. ἀπήντηκα. Ρηματ. ἀπάντησιε, ἀπάντημα, ἀπαντητέον.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπλοῦν ἀντάω ποιητικόν. Τὸ παρ' ἥπιν ἀπαντῶ=εὑρίσκω τυχίως ἐμπροσθέν μου, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἀττικ. ἐντυγχάνω καὶ περιτυγχάνω. Τὸ ἀπαντῶμαι ἀδόκιμον. "Αλλὰ σύγθ. ὑπαντῶ ἔρχομαι εἰς ἀπάντησιν ως φίλος ἢ ἐχθρός, προαπαντῶ διπάγω εἰς προϋπάντησιν" κλπ.

ἀπατάω—ῶ, παρατ. ἥπάτων, μέλλ. ἀπατήσω, ἀόρ. ἥπά τησα, παρακ. ἥπάτηκα. Παθ. ἀπατῶμαι, παρατ, ἥπατώμην, μέλλ. μέσ. ώς παθ. ἀπατήσομαι καὶ παθ. -ἀπατηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἥπατήθην, παρακ. ἥπατημαι, διερσ. -ἥπατήμην. Ρηματ. ἀπατεών, ἀπατηλός, εὐχατάτητος, ἐξαπατητέον, ἐξαπατητικός.

ΣΗΜ. "Αιη (ποιητ.)=πλάγη, σύγχυσις φρεγῶν, δηιγ ἀπάτη-ἀπατῶ. Συγών. παρακρούομαι, φρεγατίζω, κρουομετρέω—ῶ (μεταχγ.)=ἐξαπατῶ ἐν τῷ μέτρῳ τοῦ σίτου κρούων αὐτό, δολώτ—ῶ=ἐξαπατῶ διὰ δόλου.

ἀπειθέω—ῶ (εἰμαι ἀπειθής, παρακούω), μέλλ. ἀπειθήσω, ἀόρ. ἡπειθησα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀπειθῆς (α στερητ. καὶ πείθομαι). Παρὰ μεταγ. καὶ τὰς ἀντιθ. εὐπειθέω-ῶ.

ἀπειλέω—ῶ (φοβερίζω), πασατ. ἡπειλουν, μέλλ. ἀπειλήσω, ἀόρ. ἡπειλήσα. Παθ. καὶ μέσ. ἀπειλοῦμαι, παρατ. -ἡπειλούμην, μέσ. ἀόρ. -ἡπειλησάμην, παθ. ἀόρ. ἡπειλήθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀπειλῆ. Σύγθ. ἐπαπειλῶ ἔπισσεώ ως ἀπειλήν, ὑπαπειλῶ-κρυψίως ἀπειλῶ. Τὸ μέσ. πάντοτε σύνθετον (ώς ἀποθετ.) διαπειλοῦμαι σφοδρῶς=ἀπειλῶ.

ἀπεχθάνω·εις (γίνομαι μισητός), παρατ. ἀπηχθανόμην, μέσ. μέλλ. ἀπεχθήσομαι, μέσ. ἀόρ. 6' ἀπηχθόμην, παρακ. ἀπήχθημαι, ὑπερσ. ἀπηχθήμην. Ρηματ. ἀπεχθής, φιλαπεχθήμων.

ΣΗΜ. Θέμ. ἐχθ-, ἐχθε-, ἐχθα-. Εἶναι ἀποθετ. παθητ. διαθέσεως (=μισοῦμαι), κακώδες δὲ λαριθάνεται ἥντι τοῦ μισοῦ παρ' ἡμῖν⁹ φιλαπεχθήμων=ἄγαπῶν γά κάρινη ἐχθρούς.

ἀπειστέω—ῶ (εἰμαι ἀπιστος), παρατ. ἡπιστουν, μέλλ. ἀπιστήσω, ἀόρ. ἡπιστησα, παρακ. ἡπιστηκα, ὑπερσ. ἡπιστήκειν. Παθ. ἀπιστοῦμαι, παρατ. ἡπιστεύμην, μέσ. μέλλ. ως παθ. ἀπιστήσει, ἀόρ. παθ. ἡπιστήθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀ—πιστος (θέμ. πιθ—τοῦ πείθομαι). Σύγθ. διαπιστῶ ἔντελθως δυσπιστῶ, ἥντιθ. πιστεύω.

ἀποδημέω—ῶ (λείπω ἀπὸ τὴν πατρίδα, ξενιτεύομαι), παρατ. ἀπεδήμουν, ἀόρ. ἀπεδήμησα, παρακ. ἀποδεδήμηκα. Ρηματ. ἀποδημητής. **ἀνοδημητικός**

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πιστητ. καὶ μεταγ. ἀπόδημος (ἀνθ' οὖ παρ') Ἀττικοῖς ἐν γρήσει τὸ ἐκδημος τὸ ἀποδημο καὶ συνών. ἐκδημο. Ἅγτιθ. ἐπιδημοῦ καὶ ἐρδημο=μένω ἔντιγι τόπῳ ἀποδημητῆς (καὶ φιλαπόδημος) ὁ ἄγαπῶν τὰς ἀποδημίας. Ἅγτιθ. ἐρδημος.

ἀποκρένομαι (δίδω διπόκρισιν), παρατ. ἀπεκρινόμην, μέλλ. ἀποκρινοῦμαι, ἀόρ. μέσ. ἀπεκρινάμην, παρακ. ἀποκέκριμαι, ὑπερσ. ἀπεκεκρίμην, τετελ. μέλλ. ἀποκεκριμένος ἔσομαι. Ρηματ. ἀπόκρισις, ἀποκριτέον.

ΣΗΜ. Ἀποθετ. μέσον. "Ορχ κοίνω. Τὸ ἔνεργ. ἀποκρίω=ἀποκριτίζω, ἔχει παθητ. τὸ ἀποκρίνομαι=ἀποκριτίζομαι. "Οθεγ ἀπεκρίθην=ἀπεκριθήσθην, ἀπεκριθήμην=ἔδωκε ἀπόκρισιν.

ἀπολαύω (με ἔχω, καρποῦμαι), παρατ. ἀπέλαυνον, μέλλ.

ἀπολαύσομαι (ἐνεργ.). ἀόρ. ἀπέλαυσα, παρακ. ἀπολέλαυκα, ὑπερσ. ἀπολελαυκώς ην. Ῥηματ. ἀπόλαυσις, ἀπόλαυσμα.

ΣΗΜ. Είναι σύνθ. ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ τοῦ ἀχρίστ. λαύω (λάζω). Ἡ γρον. αὐξήσεις τῶν ιστορ. χρόνων ἀπῆλανον, ἀπῆλανσα είναι: τῶν μεταγ. Διάφορον τούτου τὸ ἀπολαμβάνω=λαμβάνω τὸ διειλόμενον.

ἀπολογέομαι—οὕματε (ὑπερχασπίζω ἔμαυτὸν διὰ λόγου), παρατ. ἀπελογούμην, μέλλ. μέσ. ἀπολογήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἀπελογησάμην, παθ. ἀόρ. ἀπελογήθην, παρακ. ἀπολελόγημαι. Ῥηματ. ἀπολογία, ἀπολόγημα, ἀπολογητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἀπὸ—ἰέγω—ἀπόλογος, ἀπολογοῦμαι ἀποθετ. μέσον, ἀγτίθ. κατηγορῶ. Ὁ παθητ. ἀόρ. ἀπελογήθητ=ἡμφωθηγ. Σύνθ. συναπολογοῦμαι ἀπὸ κοινοῦ ἀπολογοῦμαι, ὑπεραπολογοῦμαι συγγηρωθ ὑπέρ τινος.

ἀπορέω—ῶ (ειδρίσκομαι ἐν ἀπορίᾳ), παρατ. ἡπόρουν, μέλλ. ἀπορήσω, ἀόρ. ἡτόρησα, παρακ. ἡπόρηκα. Παθ. καὶ μέσ. ἀποροῦμαι, παρατ. ἡπορούμην, ἀόρ. παθ. (καὶ δὲ μέσ.) ἡτορήθηγ. παρακ. ἡπόρημαι. Ῥηματ. ἀπόρημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀπορος (α στερ. πόνος). Τὸ ἐνεργ. μετκό. περιφραστικός ἀπορίαν παρέχω, εἰς ἀπορίαν ἐμβάλλω (ἢ καθίστημι) Συγάγω. ἀμηχανέω—ῶ. Ἀγτίθ. ἐνπορέω—ῶ. Σύνθ. διαπορῶ καὶ μέσ. διαποροῦμαι εὑρίσκομαι εἰς δυσκολίαν.

ἄπτω (ἀνάπτω, προσκολλώ, ἔγγίζω), παρατ. ἡπτον, μέλλ. ἄψω, ἀόρ. ἥψα. Μέσ. ἄπτομαι, παρατ. ἡπτόμην, μέλλ. μέσ. ἄψομαι, ἀόρ. μέσ. ἥψάμην, παθ. ἥψθην, παρακ. ἥψμαι. Ῥηματ. ἄψις, ἄψη, ἄψμα, ἄπτός, ἄπτέων.

ΣΗΜ. θέμ. ἄψ—(ἄπ-) Συνθ. τῷ ἀπτοματ τὸ ψαύω καὶ θιγγάνω (διδέ). Σύνθ. ἔξαπτω, προσάπτω, καὶ περιάπτω=ἔξιστος ἐκ τινος; (διθεγ περιάπτων =φυλακτόν), συνίτιτο συνδέω, ἴμράπτω ἐνάπτω κάτωθιεν, παθάπτομαι ἐνειδίζω, ἀνάπτομαι ἐπικειρῶ, ἐφάπτομαι ἐπιλαμβανομένι τινος.

ἀράομαι—ῶμας (εὔχομαι, καταρώματ), παρατ. -ἡρώμην, μέλλ. -ἱράσομαι, ἀόρ. ἡρασάμην, παρακ. -ἡραμαι. Ῥηματ. κατάρατος, ἐπάρατος, πολυάρατος, τρισκατάρατος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀρά. Τὸ παθ. μόνον περιφραστικός ἀραὶ γίγνοται. Σύνθ. καταρᾶμαι, ἐπαρᾶμαι=ἐπικιλοῦμαι τὴν θείκη ὁργήν κατά τινος.

ἀργέω—ῶ (μένω ἀργός), μέλλ. ἀργήσω, ἀόρ. ἥργησα. Παθητ. ἀργοῦμαι (μόνον κατ' ἐνεστῶτα).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀργός (ἀ—Φεργός= ἐπεσκοτίσθη τὸ Φ καὶ ἔγινε συγκρεστις). Συνθ. σχολάζω.

ἀργυρολογέω—ῶ (συνάξω χρήματα), παρατ. ἡργυρολόγησυν, ἀόρ. ἡργυρολόγησα, παρακ. ἡργυρολόγηκα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀργυροῦ—λέγω, (=συλλέγω) ἀργυρολόγος, ἀργυρολογῶ. Τὸ δὲ ἀργυροῦ ἐκ τοῦ ποιητ. ἀργος=λευκός. Συγών. ἀργυρίζομαι, οὐ τὸ ἔνεργον γρυποῖς (μεταγ.)=ἔχω χρῆμα ἀργύρου καὶ ἔξαργυρίζω=ἔξαργυρῶ, πωλῶ.

ἀρδω (ποτίζω), παρατ. ἡρδον. Παθ. ἀρδομαι μόνον ὁ ἐνεστώς. Τὰ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγ.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρδ-. Τὸ συγών. ἀρδεύω μεταγ. Ωσαύτως τὰ ἔξ αὐτοῦ ἀητικτικὰ ἄρδενοις, ἀρδεία, ἀρδευτὸς κλπ.

ἀρέσκω, παρατ. ἡρεσκον, μέλλ. ἀρέσω, ἀόρ. ἡρεσα. Μέσ. ἀρέσκομαι, παρατ. ἡρεσκόμην, ἀόρ. ἡρεσάμην. Ρηματ. ἀρεστός.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρε(σ)- μετὰ προστόμ. σκ. Σύγθ. ἀπαρέσκω, δὲν ἀρέσκω, ἔξαρέσκομαι τινα ἔξαργορδῶ διὰ σύρων, ἔξαρέσκομαι τινι ἀποκτῷ τὴν εὕνοιάν τινος.

ἀρήγω (βοηθῶ) μέλλ. ἀρήξω. Ρηματ. ἀραγή, ἀρωγός.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρηγ-. Εἰς τὰ ὁρματικὰ ἑτράπη τὸ γε εἰς ω (πρόλ. πιῶσις ἐκ θέμ. πη τοῦ πίπτω, βωμὸς ἐκ θέμ. βῃ τοῦ βαίνω κλπ.) Σύγθ. ἀπαρήγω επιβοηθῶ.

ἀριθμέω—ῶ (μετρῶ, λογαριάζω), παρατ. ἡρίθμουν, μέλλ. ἀριθμήσω, ἀόρ. ἡρίθμησα, παρακ. ἡρίθμηκα. Παθ. καὶ μέσ. ἀριθμοῦμαι, παρατ. ἡριθμούμην, μέλλ. μέσ, ἀριθμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡριθμησάμην, παθ. ἡριθμήθην, παρακ. ἡρίθμημαι. Ρηματ. [ἀριθμησις], ἀριθμητής, ἀναριθμητος, εὐαριθμητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ. Τὸ ἀριθμὸν λέγεται ἐπὶ ποσοῦ συγκειμένου ἐκ μονάδων, τὸ μετρῶ ἐπὶ ποσοῦ συγκέζους, τὸ ἵστημι=ζυγίζω, ἐπὶ βάρους. Σύγθ. ἀπαριθμῶ, διαριθμῶ (καὶ ἀναγνωρισμοῦ μέσος)=ἀριθμῶ ἐν πρὸς ἔν-ξε- καὶ καταριθμῶ=ἀριθμῶ ἀκριβῶς, συναριθμῶ συγκριτικῶ.

ἀριστάω—ῶ (γευματίζω), παρατ. ἡρίστων, μέλλ. ἀριστήσω, ἀόρ. ἡρίστησα, παρακ. [ἡρίστηκα], διπερσ. ἡρίστηκειν.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀριστον=μεσημβρινὸν γεῦμα, (τὸ πρωτόγνων ἐκκλειτο [ἀκράτισμα] ἢ τοι πρόγευμα ἐκ τεμαχίου ἀρτου ἐμβεδόπτισμένου εἰς ἀκρατον οἶνον τὸ δέ ἐσπερινὸν δεῖπνον). Σύγθ. συναριστῶ=γευματίζω μετ' ἄλλων.

ἀριστοποιέομαι—οῦμαι (προγευματίζω), παρατ. ἡριστοποιεύμην, μέλλ. μέσ. ἀριστοποιήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡριστοποιησάμην, διπερσ. ἡριστοποιήμην.

ΣΗΜ. Παρατεύνετον ἐκ τοῦ ἀριστον—ποιοῦμαι. Εἴχει ἀποθετ. ἐγεργητ-

Σιαθέσεως. Συγών. ἀριστῶ· τὸ μεταβατ. τούτῳ ἀριστίζω=παρέχω εἰς τινὰ ἀριστον εἶναι ποιητ.

ἀρκέω—ῶ (εἰμαι ἀρκετός), παρατ. ἥρκουν, μέλλ. ἀρκέσω, ἀρό. ἥρκεσα. Παθ. ἀρκοῦμαι, ἀρό. παθ. [ἥρκέσθην].

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρκεσ-. Τὸ σ ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ παρατ. μεταξὺ δύο φυνγηέν- των ἀπεδλήγη, εἰς δὲ τὸν μέλλ. ἔγινεν ἀπλοποίησις τοῦ διπλοῦ σ. Ἀπροσώπως ἀρκεῖ=φθάνει, εἶναι ἀρκετόν. Σύγθ. ἔξαρκω καὶ ἐπαρκῶ=φθάνω, βοηθεία διαρκῶ βαστᾶ, ἀνταρκῶ ἀντέχω.

ἀρμόττω (ἐφαρμόζω, συνενόνω) καὶ σπαν. ἀρμόζω, παρατ. ἥρμοττον, μέλλ. ἀρμόσω, ἀρό. ἥρμοσα. Παθ. καὶ μέσ. ἀρμόττο- μαι, ἀρό. παθ. ἥρμόσθην, παρακ. ἥρμοσμαι, μέσ. ἀρό. -ἥρμοσά- μην. Ρηματ. ἀρμοστής, ἀνάρμοστος, εὐάρμοστος; συναρμοστέος.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρμογ- (ἀρμόγειο, ἀρμόττω) καὶ ἀρμοδ- (ὅθεν ὁ μέλλ. ἀρμόσω κλπ.). Τὸ ἀρμόττω, σφάττω, βλέπω μόνον διὰ εἰποῦ σ (οὐχὶ σ) ἐξέφεροντο. Ἀντίθ. τοῦ ἀρμόττω τὸ ἀραρμοστέω—ῶ. Σύγθ. προσαρμόττω τερειάζω, συναρμόττω ἔγωγν, συναρμολογῶ.

ἀρνέομαι—οῦμαι, παρατ. ἥρνούμην, μέλλ. μέσ.- ἀρνή- σομαι, ἀρό. παθ. (ώς μέσ.) ἥρνήθην, παρακ. ἥρνημαι. Ρημ. ἀρνησις, ἔξαρνος, ἀπαρνος.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρνε-. Ἀποθετ. ἔνεργ. διαθέσεως. Συγών ἀρανεύω, οὕ φημι, ἀρνέομαι. Σύγθ. ἀπαρνοῦμαι (καὶ ἀπαρνός εἰμι), ἔξαρνοῦμαι (καὶ ἔξαρνός εἰμι)=ἔντελθε ἀρνοῦμαι. Ἀντίθ. φημί, δομολογῶ.

ἀρώω—ῶ (ἀροτριῶ), μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ ἀρό. -ἥροσα. Παθ. ἀροῦμαι, ἀρό. [ἥρόθην]. Ρηματ. [ἄροσις, ἀροτος, ἀροτρον], ἀρουρα.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρο-. Δὲν ἔκτείνει τὸν χαρακτήρα πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. ἀρκο- μένων χρον. καταλήξεων. Τὸ ἀροτρῶ μεταγ.

ἀρπάζω, παρατ. ἥρπαζον, μέλλ. ἀρπάσομαι καὶ ἀρπάσω, ἀρό. ἥρπασα, παρακ. ἥρπακα. διπερσ. ἥρπάκειν. Παθ. ἀρπάζομαι, παρατ. -ἥρπαζόμην, μέλλ. παθ. -ἥρπασθήσομαι, ἀρό. παθ. ἥρπασθην, παρακ. ἥρπασμαι, διπερσ. ἥρπασμην. Ρηματ. ἀρπαξ, ἀρπαγή, [ἀρπάγη], ἀρπασμός, ἀρπασμα, ἀνάρπαστος.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρπαγ-. ὅθεν ὁ ἔνεστ. καὶ παρατ. (ἀρπάγειο—ἀρπάζω) καὶ ἀρπαδ- ὅθεν οἱ λοιποὶ χρόνοι. Ἀρπαγή=λεηλασία, ἀρπάγη=γάντζος. Σύγθ. ἀρ- καὶ διαρπάζω=λαφυραγωγῶ, ἀρφαρπάζω καὶ συναρπάζω=ἀρπάζω μετὰ σπουδῆς, προσαρπάζω ἀρπάζω πρότερον.

ἀρρωστάνω—ῶ, παρατ. ἡρρώστασιν, ἀόρ. ἡρρώστησα. Ἄρμ.
ἀρρώστημα.

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἀρρωστοῦ (α στερντ. καὶ φόντημ). Λίγεται καὶ περιφρ.
ἀρρωστος ἔχω (ἢ διέκειμαι), ἀρρωστός εἰμι (ἢ γίγνομαι). Συνάντ. τοσσῷ,
ἀσθετῷ, κάμῳ (ἢ ιδέ).

ἀρτάνω—ῶ (κρεμῶ), μέλλ. -ἀρτήσω, ἀόρ. ἡρτητα. Παθ.
καὶ μέσ. -ἀρτῶμαι, μέσ. μέλλ. -ἀρτήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἡρτησάμην,
παρακ. ἡρτηματ., ὑπερσ. ἡρτήμην.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρτα-, θήεν καὶ τὸ ποιητ. ἀρτάνη=βρόχος, ἀγκόνη. Συγάν.
κρεμάρνημ. Σύνθ. ἀτ- ἀτ- καὶ ἔξαρτο=κρεμᾷ ἔχ τινος, προσαρτῷ προσδένω,
συραρτῶμαι συμπλέκομαι, ἐπαρτίμαι ἐπικρέμαμαι, ἐπικείμαται.

ἀρτύνω (βάλλω εἰς τάξιν, διευθετῶ), παρατ. -ἡρτυσον. Παθ.
καὶ μέσ. -ἀρτύσομαι, παρατ. -ἡρτυσόμην, μέλλ. μέσ. -ἀρτύσομαι,
μέσ. ἀόρ. -ἡρτυσάμην, παθ. -ἡρτύθην, παρακ. -ἡρτυματ., ὑπερσ.
-ἡρτύμην. Ἄρμ. [ἡρτυσις, ἀρτυμα].

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρτό- Πάγκτοτε σύνθ. ἔξαρτώ ἔτοιμάζω, καταρτώ ἀσκῶ.
Συγάν. εὐτροπέλω. Τό ἀρτύνω ποιητ. Πρετ. ποιητ. καὶ μεταγ. τὸ ἀρτύνω ἔχει
καὶ τὴν σημ. τοῦ καρυκεύμων θήεν ἀγρυπνα=καρύκεψιν, γέστιμον φραγτόν.

ἀρύτω (ἀντλῶ), ἀόρ. ἡρυτα. Μέσ. ἀρύτοματ. καὶ μέσ. ἀόρ.
ἡρυσάμην, παθ. [ἡρύσθη]. Ἄρματ. [ἀρυτήρ, ἀρύταινα].

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρο- καὶ ἀροσ- ἔχει τὸ ο πανταχοῦ βραχ. Ο τύπος ἀρόνω
ποιητ. καὶ μεταγ.

ἀρχώ (κάμνω ἀρχήν, ἔξευσιάζω), παρατ. ἡγίχον, μέλλ. ἀρξω,
ἀόρ. ἡγέα. Παθ. καὶ μέσ. ἀρχομαι, παρατ. ἡρχόμην, μέσ.
μέλλ. καὶ ώς παθ. ἀρξομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγέσαμην, παθ. ἡρχθην,
παρακ. ἡργηματ., ὑπερσ. -ἡργημην. Ἄρματ. ἀρχή, ἀναρχτος, ἀρ-
κτέον, ὑπαρκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρχ-. Σύνθ. ἔξισχω, ὑπάρχω καὶ κατάρχω=κάμνω ἔνυχειν,
ἐπάρχω εἰπει τισικητῆς (χύρως), διάρχω διεπηρῶ τὴν ἀρχήν, συνάρχω μετέχω
τῆς ἀρχῆς καὶ π. Ἐπι τιστελεστιῶν τὰ μέσ. ἐνάρχομαι καὶ κατάρχομαι=
ἀρχήν τὰ τελετὰς τῆς θυσίας, ἀπάρχομαι προσφέρω τοὺς πράτους καρπούς.

ἀσεβένω—ῶ (εἰμαι ἀσεβής), παρατ. ἡσέδωσιν, ἀόρ. ἡσέδησα,
παρακ. ἡσέδηκα, ὑπερσ. ἡσεβήκειν. Παθ. ἀσεβούμιμαι, ἀόρ. παθ.
ἡσεδήθην, παρακ. ἡσέδηται. Ἄρματ. ἀσέδημα.

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἀσεβής (ἢ ἐκ τοῦ στερ. α καὶ σέβω). Αντιθετον τούτου τὸ
εἶδος βέβω—ῶ.

ἀσθενέω—ῶ (εἰμικι ἀσθενής), παρατ. ἡ στένος καὶ ἀόρ. ἡ στένησα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀσθενῆς (α στερητ. καὶ σθένος=δύναμις). Εἴς αὐτοῦ καὶ τὸ μεταβ. ἀσθενώ—ῶ κάριτο τιγὰ ἀσθενῆ, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ μέλλ. εὑληροτον. Ορα ἀδυοστῶ.

ἀσκέω—ῶ (γυμνάζω), παρατ. ἡ σκου, μέλλ. ἀσκήσω, ἀόρ. ἡ σκησα, παρακ. ἡ σκητα, ὑπερσ. ἡ σκήχειν. Παθ. ἀσκοῦμαι, παρατ. ἡ σκεύμην, ἀόρ. παθ. ἡ σκήθην, παρακ. ἡ σκηματι, Ρηματ. ἀσκησις, ἀσκημικ, ἀσκητής, ἀσκητός, ἀσκητέος, ἀσκητικός.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀσκε—Τὸ μέσ. κατ' ἀνίλινσιν ἀσκῷ ἔμανιστρ. Σύγ. ἀσκοῦ (δύναμις)=ἐπαυξάνω, ἐξασκοῦ ἐκγυμνάζω, προασκοῦ προποιεῖν, συνασκοῦ ἀσκῷ συγχρόνως, συνασκοῦ γραψάζω τὸ σέμην, φυτασκῶ ἀσκῷ τὴν φωνήν

ἀσμενέζω (δέχομαι εὐχαρίστως) καὶ ἀόρ. ἡ σμένεσα μόνον

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀσμενος, ἐξ οὐ καὶ τὸ σπέν. ἀσμενέω=εὐχομαι. Τὸ δὲ ἀσμενος οὐχὶ ἐκ τοῦ ἀνδάρου ἀλλ' ἐκ βίζης νεο—τοῦ ποιητ. νέομαι=ἐπιστρέφω (κατὰ μεταπτωτικήν συστολήν), ἐξ οὐ καὶ τὸ νότος (ποιητ.=ἐπάνοδος εἰς τὴν πετρίδα), νόστιμος κλπ.

ἀσπάζομαι (χαιρετίζω, φιλῶ), παρατ. ἡ σπαζόμην, μέλλ. μέσ. ἀσπάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡ σπασάμην. Ρηματ. ἀσπασμός, ἀσπαστός, ἀσπαστέος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀποκατ. α καὶ σπάω=ἔλκω. Αποκατ. ἔνεργ. δικηίσεως. Σύγ. ἀπαστάζομαι ἀγνοποιῶ τὴν ἀγάπην, ἀπεραστάζομαι καθ' ὑπερδοιλήν ἀγκαπ.

ἀτεμάζω (καταφρονῶ, κάμνω ἀτιμην) παρατ. ἡ τίμακῶν, μέλλ. ἀτιμάσω, ἀόρ. ἡ τίμασα, παρακ. ἡ τίμακα. Παθ. ἀτιμάζομαι, ἀόρ. ἡ τίμασθην, παρακ. ἡ τίμασματι. Ρηματ. ἀτιμαστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀτιμος (α στερητ. καὶ τιμή), ὁ ἄλλοτε μὲν εἶναι ἀγτίθ. τῷ ἔτιμος καὶ ἐκ τούτου ἀτιμάζω, ἄλλοτε δὲ τῷ διτίμος καὶ ἐκ τούτου ἀτιμώ—ῶ=στερω τῷν πολιτικῶν δικαιωμάτων.

ἀττικέζω (μιμοῦμαι τὴν γλώσσαν ἢ τὰ ἥθη τῶν Ἀττικῶν), παρατ. ἡ τίτικειν, ἀόρ. ἡ τίτικεισα. Ρηματ. ἀττικεισμός, ἀττικειστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ Ἀττικός. Τὰ εἰς—άζω καὶ—ίζω γιγάμενα εἰς ἔθνικῶν ἢ κυρίων συγομάτων σημαίνονται μίμησιν γλώσσης ἢ φρογήματος π.χ. ἐλληνίζω, βοιωτίζω, λακωνίζω, φιλιππίζω, ἀργολίζω, μηδίζω.

ἄττω (κινοῦμαι μὲ δρμήν) καὶ ἀόρ. ἡ ἔξα μόνον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀττω. Σύνθ. διάττω ὅρμη δικά μέσου [διάττορες λοιπέρες], ἀνάττω ἀγκηδῶ, ἐπάττω=ἐφορητῶ.

ἀτυχέω—ῶ (δὲν ᔁχω τύχην, ἀποτυγχάνω), παρατ. ητύχουν, μέλλ. ἀτυχήσω, ἀόρ. ητύχησα, παρακ. ητύχηκα. Ρηματ. ἀτύχημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀτυχῆς (α στερητ.—ιύχη). Ἐκ τοῦ παθητ. μόνον ὁ ἀόρ. τὰ ἀτυχηθέντα καὶ παρακ. τὰ ητυχημένα=τὰ ἀτυχῶς πεπραγμένα.

αὐταένομαι (Ἐηραίνομαι), παρατ. ηδαινόμην, παθ. μέλλ. [—αὐταθήσομαι]. Ρηματ. αὐχμός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ αδος=ἔηρός. Ὁ ἐνεργ. ἐγεστῶς ποιητ. καὶ μεταγ. Ἐν τῷ ρηματ. αὐχμός=ἔηρασία (ἀντιθ. ἐπομβρία) τὸ χ εἰναι ἐπέγνθιμα. Ἐκ τούτου τὸ αὐχμέω=είμαι ἔηρός, ῥυπαρός. Σύγθ. συναναίνομαι σιγχρόνως Ἐηραίνομαι.

αὐθαδίζομαι (είμαι αὐθάδης) μόνον μετοχ. αὐθαδιζόμενος

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ αὐθάδης (αὐτὸς—άνδρω) = αὐτάρεσκος. Εἶναι ἀποθετ. μέσον. Περιφραστ. αὐθαδία χρώματ. Σύγθ. ἀπανθαδίζομαι δρικῶ μετὰ θραυστηρος.

αὐλέω—ῶ (παίζω τὸν αὐλόν), παρατ. γὺλουν, ἀόρ. ηγὺλησα. Παθ. καὶ μέσ. αὐλοῦμαι, παρατ. γὺλούμην. Ρηματ. αὐλησίς, αὐλημα, αὐλητής, αὐλητρίς.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ αὐλός (ἄημι ποιητ.=πνέω, φυσῶ). Στομανλῶ μιμοῦμαι διὰ τοῦ στόματος τὸν αὐλόν, ὑπανλῶ (μεταγ.). συνοδεύω διὰ τοῦ αὐλοῦ, συνδίζω (ποιητ.) αὐλῶ διὰ τῆς σύριγγος.

αὐλέζομαι (μένω ἐν τῇ αὐλῇ), παρατ. γὺλιζόμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ηγὺλισθην, μέσ. ἀόρ. γὺλισάμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ αὐλῆ (ρῆς Φασ- τοῦ ποιητ. λανῶ=δικγυκτερεύω). Εἶναι ἀποθετ. μέσον. Σύγθ. ἐναυλίζομαι καταλύω τὴν νύκτα (ἐπὶ στρατοῦ), ἐξαυλίζομαι ἐξέρχομαι τῆς αὐλῆς (τοῦ στρατοπέδου), κατανλίζομαι στρατοπεδεύω. ἐν ὑπαίθρῳ. Εκ τοῦ αὐλῆ καὶ τὰ ἀμετάθ. θυρανλῶ καὶ τὸ μεταχ. ἀγρανλῶ=ζεις τὸ ὑπαίθρον.

αὐξάνω καὶ αὔξω (κάμνω τι μέγα, γίνομαι μέγας), παρατ. γὺξον, μέλλ. αὐξήσω, ἀόρ. γὺξησα, παρακ. γὺξηκα. Παθ. καὶ μέσ. αὐξάνομαι καὶ αὔξομαι, παρατ. ηδξανόμην καὶ ηδξόμην, μέσ. μέλλ. καὶ ὡς παθ. αὐξήσομαι καὶ παθ. αὐξηθήσομαι, παθ. ἀόρ. ηδξήθην, παρακ. γὺξημαι, ὑπερσ. ηδξήμην. Ρηματ. αὔξησίς.

ΣΗΜ. Θέμ. αὐξ-, αὐξαν-, αὔξε-. Τὸ μέσ. καὶ περιφρ. αὐξάνω ἐμαντόν. Σύγθ. ἐναυξάρω καὶ ἐπαυξάρω=κάμνω τι γ' αὐξηθῆ, συνανξάρω συντελῶ εἰς τὴν αὐξησιν, ὑπεραυξάρομαι γίνομαι πανίσχυρος.

αὐτομολέω—ῶ (λιποτακτῶ, καταφεύγω εἰς τοὺς ἔχθρούς), παρατ. ητομόλουν, ἀόρ. ητομόλησα, ὑπερσ. ητομολήκειν.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ αὐτόμολος=ὁ ἐργόμενος ἀφ' ἔκπτου (αὐτὸς καὶ ἔμολον=ζῆλον, ὅρα βλάσκω). Τὸ λιποταπέω—ῷ μεταγ. ἀγθ' οὖ σι. Ἀττικοὶ ἔλεγον λείπον τὴν τάξιν.

αὐτοσχεδιάζω (πράττω τι ἐκ τοῦ προχείρου), ἀρ. -γύτο-
σχεδίασα. Ῥηματ. αὐτοσχεδιαστής, [αὐτοσχεδίασμα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ αὐτὸς- σχεδόν, [αὐτοσχέδιος]. Τὸ ἀπλοῦ σχεδιάζω μεταγ. Συνών. αὐτοματίζω πρᾶτ., τὰς φράσεις ἀπὸ ταῦταμάτου ἢ ἐκ τοῦ παραχρῆμα-
η ἢ ἐξ ὑπογνών (=ἐκ τοῦ προχείρου) λέγω ἢ ποιῶ. ἀγνθ'. ἐκ (ἢ μετὰ) παρα-
σκευῆς λέγω κτλ.

αὔω (ἀνάπτω, ἔηραίνω), πάντοτε σύνθ. (ἐναύω). Μέσ. [ἐναύο-
ματ], μέσ. ἀρ. κατ' ἀπαρέμφ. ἐναύσασθαι. Ῥηματ. ἐναύσμα.

ΣΗΜ. Θέμ. αὐ- (εἴ τοι καὶ τὸ αἰδίομαι, ὁ ιδέ).

ἀφανέζω (χάμνω τι ἀφανές, καταστρέψω), παρατ. ἡφάνιζον,
μέλλ. ἀφανιῶ, ἀρ. ἡφάνισα, παραχ. ἡφάνικα. Παθ. καὶ μέσ. ἀφα-
νίζομαι, παρατ. ἡφανιζόμην, ἀρ. παθ. ἡφανισθην, παραχ. ἡφά-
νισμαι, διπέρσ. ἡφανισμην. Ῥηματ. ἀφανιστεις, ἀφανιστέος.

Σημ. Ἐκ τοῦ ἀφανής (α στερητ. καὶ φαίνομαι). Ο μέσ. ἐγεστ. ἀφανίζομαι
=καθιστῶ ἀφανή. Συνών. ἀπόλλυμ. Σύνθ. ἐξαφανίζω ἐγετελῶ
ἀφαγγίζω.

ἀφροντιστέω—ῷ (δὲν φροντίζω) μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀφρόντιστος=ὁ μὴ φροντίζων, ἀμέριμνος. Συνών. δλεγωδῶ.
Τὸ ἀμεριμνό μεταγ. Περιφραστ. ἀφροντίστως ἔχω.

ἀφυλακτέω—ῷ (δὲν φυλάττομαι, ἀμελῶ), μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀφύλακτος (α στερητ. φυλάσσω) ὁ μὴ φυλαττόμενος εἴς οὐ-
καὶ ἀφυλαξία= ἡ ἀμέλεια περὶ τὴν φύλαξιν.

ἀχαριστέω—ῷ (δὲν χάμνω χάριν, εἰμαι ἀχάριστος) καὶ
ἀρ. ἡχαριστησα μόνον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀχάριστος (α στερητ. -χαριζομαι) καὶ περιφρ. ἀχάριστος
σίμι. Τὸ παθ. ἀχαριστοῦμαι= ὑφίσταμαι ἀχαριστίαν (μεταγ.).

ἄχθομαι (στενοχωροῦμαι), παρατ. ἡχθόμην, μέλλ. μέσ. ἀχθέ-
σματ καὶ παθ. ὡς μέσ. ἀχθεσθήσματ, ἀρ. ἡχθέσθην. Ῥηματ.
ἀχθηδών.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἄχθος=βάρος, θλιψία (θέμ. ἀχθ-. ἀχθεσ-). Ἀποθετ.
παθητ. διαθέσεως. Εἰς τὸν μέλλ. ἀχθέσματι ἔγινεν ἀπλοποίησις τοῦ α. "Ορχ.
ευσχεραίνω. Σύνθ. συνάχθομαι συλλυποῦμαι.

ἀψευδέω—ῷ (δὲν ψεύδομαι) μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀγρενδῆς (α στεργτ. -ψεῦδος). Συγάγ. ἀληθεύειν, ἀγρενδέω -ω μεταγ.).

ἀψιμαχήω—ῶ (συνάπτω ἀψιμαχίαν, ἀχροβολισμόν), μόνον δὲ ένεστιώς.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀλτομαι -μάχη [ἀγρίμαχος], ἀγριμαχῶ· ἀπεξῆ παρ' Ἀττικοῖς. Συγάγ. ἀκροβολίζομαι.

B

βαδίζω (περιπατῶ βραδέως), παρατ. ἐβάδιζον, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. βαδισομαι, ἀόρ. ἐβάδισα. Ρηματ. βάδισεις, βάδισμα, βαδισμός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. βάδηρ (=βῆμα πρὸς βῆμα). Τὸ βαδίζω ἔχει ἀντίθετον τὸ τρέχω, ὅταν δὲ σημαίνῃ πορεύομαι διὰ ἔηρᾶς, τὸ πλέω. Συγάγ. βαῖνω, βηματίζω (μηγ.). Σύνθ. διαβαδίζω=περγῶ.

βαθύνω (κάμνω τι βαθύ), μέλλ. βαθυνῶ, ἀόρ. ἐβάθυνα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βαθὺς (πρθλ. βαθὺς—ύρω, οξὺς—ύρω, ίδις—ύρω καὶ κατ' ἀντλογ. τούτῳ λαμπτόντω, αἰσχύνω, θαρρύνω κατ.). Συνάρ. καταλάνω.

βαίνω (περιπατῶ, βαδίζω), παρατ. ἐβαίνον, μέσ. μέλλ. ώς ἐνεργ. βήσομαι, ἀόρ. β' ἐβήνη, παρακ. -δέβηκα, διπερσ. -ἐβέβηκειν (μετοχ. -δεβηγκός καὶ -δεβώς). Παθ. βαίνομαι, ἀόρ. ἐβάθηην, παρακ. δέβαμαι. Ρηματ. βάσις, βῆμα, διωμός, διαβήγτης, ἐπιβάτης, δάδην, δατός, κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. βερ-, βρ-, βα-, βαν-, βάνγο, βάτρω. Ο ἀόρ. δ' οὐτά τὰ εἰς μι πάντοτε σύνθ. (εβῆνη, βεθ., βαίην, βῆθι, βῆνχι, βάξ). Δέν ἔκτείνει τὸν χαρκ-κτήρα εἰς τὸ ἐβάθηρ καὶ βέβαμαι. Τὸ βάτρω ἀπαγντή ἐν συγκέσσει μετά πκσθγ-τῶν προθέσεων.

βάλλω (βίπτω), παρατ. ἐβάλλον, μέλλ. βαλῶ, ἀόρ. β' ἐβαλογ., παρακ. βέβληκα, διπερσ. -ἐβεβλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. βάλλομαι, παρατ. ἐβάλλομην. παθ. μέλλ. βληθήσομαι, ἀόρ. ἐβλήθηην, μέσ. μέλλ. βαλόσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐβαλόμην, παρακ. -βέβλημαι, διπερσ. -ἐβεβλήμην, τετελ. μέλλ. -εβεβλήσομαι. Ρηματ. βολή, δέλος [βόλος, βολίς, βλητός], βελόνη, ἀπόβλητος, ἐκβλητέος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. βελ- (θειγ βέλος κλπ.), βλ-, βαλ- καὶ οὐτά μετάθ. καὶ ἔκτασης βληγ-. Τὸ βάλλω=οὐτυπῶ ἔχει παθ. βάλλομαι, ὅταν δὲν σημαίνῃ βίπτω κατω,

ἔχει παθ. πίπιο. Ἐν τῇ εὐκτ. τῷ παρακ. ἀπαντᾷ καὶ μονολεκτ. τύπος διαβεβλῆσθε. Σύνθ. διαβάλλω κατηγορῶ, δικαστρέψω, ὑποβάλλω βάλλω ὑποκάτω, συμβάλλω συνάπτω, ὑπερβάλλω ὑπερβάσιν, ἀντιβάλλω ἀκοντίζω κατὰ τοῦ ἀκοντίζοντος αὐλ.

δάκπτω (δουτῶ, δάφω), ἀόρ. ἔθαψα. Παθ. -δάκπτομαι, ἀόρ. ἔθάκψην. Τρηματ. βαφή, βαφεύς, βάμμα, βαπτός.

ΣΗΜ. Θέμ. βαφ- Ἐκ τοῦ βάπτω καὶ τὸ βαπτίζω (μόνον ἐν τῇ μεταχ. παθ. ἔνεστ. καὶ παρακ.). Συγών. δύνω. Σύνθ. ἐμβάπτιομαι=βυθίζομαι εἰς ἐμβαπτικά (σάλτσαν).

βαροθρέζω (μιμοῦμαι τὰ γῆθη ἢ ἐμιλῶ τὴν γλῶσσαν τῶν βαρδάρων) μόνον ὁ ἔνεστ. σπανίως.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βάροβαρος, ὅπερ ἐσχηματίσθη κατ' ὄνοματοποίαν, ὅπως καὶ τὰ μεταχ. βαριασίζω=τραυλίζω καὶ βαττολογέω—ῶ=δριλῶ ὀσκῆ.

βαρύνω (κάμνω τι δαρύ, δίδω δάρος)- μόνον ὁ ἔνεστ. Παθ. δαρύνομαι, παρατ. ἔθαρυνόμην, ἀόρ. ἔθαρύνθην, παραχ. βεβάρημαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βαρός (ὅρα βαθύτερο). Ο παραχ. βεβάρημαι ἐκ τοῦ βαρέω ὑγρήστου παρὰ ποιητ. καὶ μεταχενεστ.

βασκνέζω (ύπερβάλλω εἰς ἐξέτασις ἢ εἰς βασάνους), παρατ. ἔδασαντίζον, μέλλ. βασανιῶ, ἀόρ. ἔθασαντισα. Παθ. δασαντίζομαι, ἀόρ. ἔθασαντιθην, παραχ. βεβασάνισμαι. Τρηματ. δασανιστής, ἀδασάνιστος, δασανιστέος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βάσαρος= ἡ δοκιμή (ἰδιᾳ τοῦ χρυσοῦ διὰ τῆς λυδίας λίθου) καὶ ἡ διὰ βασκνιστηρίων ἀπόσπασις μαρτυρίας. Συγών. στρεβλώ—ῶ. Σύνθ. διαβασανίζω= ἔντελῶς δοκιμάζω.

βασιλεύω παρατ. ἔθασίλευον, μέλλ. δασιλεύσω. ἀόρ. ἔδασιλευσα. Παθ. δασιλεύομαι (μόνον). Τρηματ. δασιλεῖα, ἀδασιλευτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βασιλεύς. Τὸ συνών. ἀνάσσω ποιητ. καὶ μεταχ. Τὸ παθητ. βασιλεύομαι=κυνεργῶμαι ὑπὸ βασιλέως.

βασικάνω (κακολογῶ, φθινῶ, ματιάζω) μόνον ὁ ἔνεστ. Παρὰ δὲ μεταχ. καὶ ἀόρ. ἔθάσκηνα καὶ παθ. ἔθασκάνθην.

ΣΗΜ. Θέμ. βασκαν-, [βάσκανος], βασκάνյω -βασκάνω. Τὸ ἐποφθαλμιῶ= κυττάζω μὲ βάσκανγον ἢ φθινερὸν βλέμμα, σπαχ. ἀπαντᾶ.

βεβαιώω—ῶ (βεβαιώνω), παρατ. ἔθεβαίσουν, μέλλ. βεβαιώσω, ἀόρ. ἔθεβαίωσα. Μέσ. καὶ παθ. βεβαίομαι, μέσ. μέλλ. βεβαιώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔθεβαίωσάμην, παθ. ἀόρ. ἔθεβαίωθην. Τρηματ. βεβαίωγε.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βέβαιος, (ὅ ἐκ τοῦ θέμ. βα- τοῦ βαίνω μετ' ἀγαθοπλασια-
σμοῦ, ὅπως καὶ τὸ βέβηλος κλπ.) Ἀγτίθ. ἐξαμφοτερότερος=καθιστώ τι ἀμφι-
δολον.

βιάζομαι (μέσ.—στενοχωρῶ καὶ παθητ.—στενοχωροῦμα),
παρατ. ἐδιαζόμην, μέλλ. μέσ. βιάζομαι, μέσ. ἀρ. ἐδιασάμην,
παθ. ἀρ. ἐδιάσθην, παρακ. βεβίασμαι. Ῥηματ. βιαστικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βίᾳ τὸ ποιητ. βιάω καὶ ἔντεῦθεν τὸ ἐνεργ. βιάζω (ἄχρ-
παρ) Ἀττικ.) καὶ ἀποθετ. βιάζομαι. Σύνθ. προσβιάζομαι (παθ.)=πιέζομαι
κατα-, προ-, εἰσ- καὶ ἀποβιάζομαι (μέσα)=μεταχειρίζομαι βίαν.

βιεράζω (βάζω), πάντοτε σύνθ., παρατ. -ἐθίσαζον, μέλλ.
-βιθῶ, ἀρ. -ἐθίσθασα. Παθ. καὶ μέσ. -βιεράζομαι, μέλλ. μέσ. βι-
θῶμαι, μέσ. ἀρ. ἐθίσθασάμην. Ῥηματ. ἀναδιβαστέον, καταθι-
θαστέος.

ΣΗΜ. Θέμ. βαδ- μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσφύμ. ἡ βιθάδιον -βιθάζω. Ὁ-
ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλ. περισπάμενοι βιθῶ, ἂς, ἢ καὶ βιθῶμαι, ἂ, ἄται. Σύνθ.
προσβιθάζω προσθέτω, συμβιθάζω διαλλάττω, ὥμ- καὶ εισβιθάζω ἐπιθίσθαζω
(ἐπι πλοίου ἀγτίθ. ἀπο- καὶ ἐκβιθάζω), ἀντεμβιθάζω ἐμβιθάζω ὡς ἀντικατα-
στάτην, μετεμβιθάζω ἐμβιθάζω εἰς ἄλλο πλοίον κλπ.

[**βιερώσκω**] (τρώγω), μόνον δ ἐνεργ. παρακ. βιερώσκα καὶ
παθ. δέρωμαται. Ῥηματ. δρῶσις, δρῶμα, δρωτός.

ΣΗΜ. Θέμ. βρω- μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσφύμ. σκ, βιερώσκω. Οι ἐλ-
λείποντες τύποι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω. Σύνθ. δια- καὶ καταβιρρω-
σκω=κατατρώγω.

[**βιέσω-σ**] (ζῶ), μέλλ. μέσ. βιέσομαι (ώς ἐνεργ.), ἀρ. δ'
ἐδίων (ὑποτ. διώ, -ψι, -ῷ, εὐκτ. διώψην, προστ. λείπετ, ἀπαρέμφ.
διώναι, μετοχ. διοὺς οὐσα-όν), παρακ. βιέσωκα. Παθ. παρακ. δε-
διώται. Ῥηματ. διειώτες, διειώτος, διειώτεις, διειώτεον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βίος. Ὁ ἔνεστ. καὶ παρατ. ποιητ. καὶ μεταγ. ἀναπληροῦν-
ται ὑπὸ τοῦ ζῶ καὶ βιοτεύω (ὅ ἀπαντᾷ κατ' ἔνεστ. καὶ μέλλ.). Τὰ σύνθ. δραζῶ.

βιώσκωμαι πάντοτε σύνθ. ἀνεβιώσκομαι (ζωγτανεύω, ζω-
γνω), παρατ. ἀνεβιωσκόμην, μέσ. ἀρ. ἀνεβιωσάμην.

ΣΗΜ. Θέμ. βιο-, βιωσκ-. Τὸ ἐνεργ. μεταγεν. Τὸ ἀναβιώσκομαι ώς παθ.—
ζωαζῶ (ἀρ. ἀνεβιώω), ώς ἀποθ. ἐνεργ. διακίθεος=επαγκφέρω εἰς τὴν ζωὴν,

βλακεύω (φέρομαι ώς θλάξ, πράττω τι ἀμελῶς), ἀρ. -ἐθλάξ:
κευσα. Ῥηματ. βλακεῖα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μαλακ(ὸς) (μαλακός, μετ' εὐφ. ἐπενθέμ. ὁ μιθλάξ καὶ ἀπο-

Θολῇ τοῦ μ) βλάει—βλακεύω. Οὕτως ἐσχηματίσθησαν καὶ τὸ βλέπειν καὶ βλώσκειν (ἀ ιδέ).

βλάπτω, παρατ. ἔβλαπτον, μέλλ. βλάψω, ἀόρ. ἔβλαψα, παρακ. βέβλαψα. Παθ. βλάπτομαι, παρατ. ἔβλαπτόμην, μέλλ. μέσ. (ώς παθ.) βλάψομαι, παθ. μέλλ. βλαβήσομαι, ἀόρ. παθ. ἔβλαψθην καὶ δ' ἔβλαβην, παρακ. βέβλαψμαι. Ρηματ. βλάψη, βλάψεις, βλάψις.

ΣΗΜ. Θέμ. βλαβεῖ (Τὸ β μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ προσφύμ. τ εἴγιεν σημότυπουν πρόδε αὐτό). Τὸ μέσον ἀνακλεῖται, βλάπτω ἐμαυτόν. Συγάν. λυμαίνομαι, λωβᾶμαι, ἐπηρεάζω, κακῶ, κακουογῶ. Σύνθ. ἀπο- καὶ καταβλάπτω=μεγάλως βλάπτω.

βλαστάνω (ἐκβάλλω βλαστόν), ἀόρ. δ' ἔβλαστον, παρακ. [βεβλάστηκα], ὑπερσ. -έβλαστήκειν. Ρηματ. [βλάστησις, βλάστημα].

ΣΗΜ. Θέμ. βλαστεῖ (θεῖν καὶ βλάστη, βλαστός), βλαστανεῖ βλαστεῖ. Σύνθ. ἀναβλαστάνω ἐκ νέου βλαστάνω, ἐκβλαστάνω φυτρών, παραβλαστάνω. φυτρών ως παραφύτες (παραβλασταρού).

βλασφημέω—**ω** (όμιλος ἀσεβῶς, κακολογῶ), παρατ. ἔβλασφήμουν, ἀόρ. ἔβλασφήμησα, παρακ. βεβλασφήμηκα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βλάσφημος (βλάπτω φήμη ἀντὶ βλαψίφημος). Αντίθ. τοῦ βλασφημῶ τὸ εὐφημέω—**ω**.

βλέπω (κυττάζω, δέπτιω τα βλέμματα, τείνω πρός τι) παρατ. ἔβλεπον, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. βλέψομαι, ἀόρ. ἔβλεψα. Ρηματ. βλέμμα, [βλέψι], βλέφαρον, βλεπτέος, περίβλεπτος.

ΣΠΗ. Θέμ. βλεπεῖ. Διαχέρει τοῦ ὁρῶ (=ἄντιλαμβάνομαι διὰ τῶν ὄφθαλμῶν, ἐγ δὲ τὸ βλέπω κυριεῖται φέρω τὰ βλέμματα). Σύνθ. ὑποβλέπω ἀγριοκυττάζω, προσβλέπω παρατηρῶ, ἀναβλέπω βλέπω πρός τὰ ἄνω, ἀνακτῷμαι τὴν σραστιν., ἀντι- καὶ ἐμβλέπω προσηλάγω τοὺς ὄφθαλμούς (ῷ συνάν. τὸ μεταχατιεριζω καὶ ἀγτίθ. σκαρδαμένοσσο=ἀνοιγοκλείω τοὺς ὄφθαλμούς) κλπ.

βλέπτω (τρυγῷ τὰς μελίσσας), ἀόρ. ἔβλεσα. Παθ. ἐνεστ. βλέπτεται. Τὰ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μέλι, μελιτ-, μιλιτ- καὶ (μετ' εὐφων. ἐπενθ. β) μιβλιτ-, βιλιτ-, βιλιτζω-βλέπτω. "Ορχ. βλακεύω. Τὸ μελιτώ—**ω**=βρέχω μὲ μέλι, τὸ δὲ μελιτονογέω—**ω** (μεταχ.) παράγω μέλι.

[**βλώσκω**] (ἔρχομαι, πορεύομαι), ἀόρ. ἔμολον (μόνον καθ' διποτ. μόλωσιν). Ρηματ. αὐτόμολος, [ἀντιμολία].

ΣΗΜ. Θέμ. μολ-, κατὰ μετάθ. μιλο- μετ' εὐφ. ἐπενθ. β μιβλο-, θεῖν βιλο-, βλωσκ- (πρόδλ. βλακεύω, βιλίτιω). "Ορχ. κύτομεσθ.

Θιάξω—Θ (φωνάζω), παρατ. έθέων, μέλλ. μέσ. (ώς ένεργη βοήσομαι, ἀόρ. έθόησα. Μέσ. -βούμαι, παθ. παρακ. διαδειθόηται. Ρηματ. περιθέτητος, έπιθέτητος, έπιθέτημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βοή. Συγών, γεγωνῶ, γεγωνίσκω, ηρανγάζω. Σύγθ. ἀνα-επι- καὶ ἐμβοῦ φωνάζω δυντά, καταβοῦ φωνάζω ἐναντίον τινός, παραβοῦ φραγάζω πλησίου τινός, ἐπιβοῦμαι ἐπικαλοῦμαι, διαβοῦμαι διαγωγίζομαι εἰς τὴν βοήν.

Θιηθέω—Θ (τρέχω εἰς βοήθειαν), παρατ. έθιηθουν, μέλλ. θιηθήσω, ἀόρ. έθιηθησα, παρακ. διθιηθήκα, ὑπερσ. έθεθιηθή-κειν. Παθ. παρακ. θιηθήηματι. Ρηματ. θιηθητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βοῆ—θέω (=τρέχω μετὰ βοῆς), βοηθός, βοηθῶ. Συγών, ἀμύνω, ἀφήρω, ἐπικουρῶ, ιμιωδῶ. Σύγθ. ἐκβοηθῶ κάμψω ἔξοδον μετὰ βοῆς (ἐπὶ πολιορκούμενων), ἀτιβοηθῶ ἀνταποδίδω τὴν βοήθειαν, παρα-, προσ- καὶ ἐπιβοηθῶ παρέχω βοήθειαν.

Θίσκω, μόνον δὲ ένεστ. τοῦ ένεργ. καὶ παθ. θίσκομαι. Ρη- ματ. θίσκημα, θιότος, εὔθιτος, μηλέθιτος.

ΣΗΜ. Θέμ. βο-, βοσκ-, βοσκε-. Ήτο τὸ μηλέθιτος (=ὑπὸ προθίτων βοσκόμενος, ἔρημος), διετηρήθη ἢ παρὰ ποιητ. σημασίᾳ τῆς λέξεως μηλον= πρόδικον (πρόδι. τὸ μιταγ. μηλωτή=δέρμη προδίκου, γούνα). Όρα βουκολῶ.

Θιουκολέω—Θ (θίσκω θεῦς) καὶ ἀόρ. έθιουκόλησα. Τὰ λειπά ποιητ. καὶ μεταγενέστερα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βουκόλος=θισκός βοῶν. Συγών. νέμω, αἴπολῶ (=θίσκω αἴγας), ποιμάνω (=θίσκω πρόδικα). Σύγθ. ἀποβουκολῶ=χρίνω γὰρ πλανηθῆ ἢ ἀγέλη, χάνω.

Θιουλεύω (σκέπτομαι, εἰμιας θιουλευτής), παρατ. έθιουλευον, μέλλ. θιουλεύσω, ἀόρ. έθιουλευσα, παρακ. θειουλευκα, ὑπερσ. έθεθιουλεύκειν. Παθ. καὶ μέσ. θιουλεύομαι, παρατ. έθιουλευόμην, μέλλ. μέσ. (καὶ ώς παθ.) θιουλεύσομαι, ἀόρ. μέσ. έθιουλευσάμην, ἀόρ. παθ. έθιουλεύθην, παρακ. θειουλευματι. Ρηματ. θιουλευσις, θιουλευμα, θιουλευτής, θιουλευτήτον. θιουλευτικός, θιουλευτέον, ἀπροσδιούλευτος κτλ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βονλή. Τὸ μέσ. συμβονλεύομαι τινί (καὶ περιφρ. συμβονλφ- τινί χρόμαι) ἔχει συγών. τὸ ἀρακονλομαί τινί τι. Σύγθ. πορθονλεύω προμε- λετῶ, ἐπιθονλεύω πρυφίως καὶ δολίως πράττω τι, ἀντεπιθονλεύω ἀνταποδίδω. τὴν ἐπιθονλήν κλπ. Τὸ παρασύγθ. κονυθονλέω—ω=χποφατίζω ἀπὸ κοινοῦ.

Θιύλομας (ἐπιθυμῶ, θέλω, προτιμῶ), παρατ. έθιυλόμην.

μέλλ. μέσ. βουλήσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐδουλήθην, παρακ. θε-
βούλημαι. Ρηματ. βούλησις, βούλημα, βούλητός.

ΣΗΜ. Θέμ. βουλ- ἐκ τοῦ (βόλος—*roulais*) καὶ βούλε-. Εἶναι ἀποθετ. παθη-
τικόν. Ἀντίθ. ἀβούλεω—*o*. Σύνθ. ουμβούλομαι ουμφωνῶ, συγκαταθίσομαι.
Κυρ. τὸ βούλομαι=ἔχω τὴν διάθεσιν, τὸ δ' ἐβέλω=ἔχω τὴν ἀπόφασιν.

θραβεύω (διδω βραβεῖον), μέλλ. θραβεύσω. Παθ. θραβεύο-
μαι, ἀόρ. παθ. ἐθραβεύθην. Ρηματ. θραβευτής.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βραβεῖος=βραβευτής. Συνάγ. γεραιόω. Σύνθ. παταβοαβεύω
στερώ τινα τοῦ βραβείου, ἐπιβραβεύω (μεταγ.). ἀπονέμω.

θραδύνω (ἀργοπορῶ, ἀναδάλλω), ἀόρ. [ἐθράδυνα], ὑπερσ.
[ἐθεθραδύκειν].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βραδύς. Πλήγη τοῦ ἐνεστιθοῦ οἱ λοιποὶ χρόν. τῶν μεταγενε-
στέρων ἀναπληρούμενοι οἱ πò τῶν συγκων. μέλλω καὶ δικτῶ.

θρέχω (μουσκεύω), ἀόρ. ἔθρεξα. Παθ. δέ ἔχομαι ἀόρ. ἐθρέ-
χθην καὶ δέ [ἐθράχην]. Ρηματ. δροχή, ἀθροχος, διάδροχος.

ΣΗΜ. Θέμ. βροχ-. Κυρίως τὸ βρέχω=ὑγρασίω, μουσκεύω, τὸ δὲ ὥω-
ριπτω βροχήν. Συνάγ. τέγγω, δεύω, διάνω (ποιητ. καὶ μεταγ.).

[**θρευντάω**], Ἀττικ. μόνον δέ παθ. ἀόρ. ἐνεθροντήθην,
παρακ. ἐμβεθρόντημαι. Ρημ. ἐμβρόντητός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βροντή, δέ ἐκ τοῦ ποιητ. βρέμω=ἰχθυ μετά πατάχου. Ἀντί
τοῦ βροντῆ λέγεται περιφρ. βροντή γίγνεται. Τὰ σύνθ. ἐπιβροντῶ δροντῶ
κατόπιν τινὸς καὶ ἀνιβροντῶ βροντῶ εἰς ἀπάντησιν, εἶναι τῶν μεταγ. Ἐμ-
βροντῶμαι=πλήγτομαι οἱ πò βροντῆς η ἀστραπῆς οὐεν ἐμβρόντητος=ηλιθιος.

[**θρυγάσσω**· **θύμει**] (օὐρλιάζω, μουγγρίζω) μόνον ἐν τῷ
μέσῳ ἀορ. ἀνεθρυγγάσμην. Ρηματ. θρύγημα, θρυγηθμός.

ΣΗΜ. Θέμ. βρυχα- Τὸ ὄγκιατ. βρυγηθμός ἔλεβεν εὐφων. ἀπόνθ. θ. Τὸ
βρυγόματι λέγεται ἐπὶ τῆς φωνῆς θυρίων. Ἐπὶ τοῦ τὸ χοεμετίζω, ἐπὶ βρός
μυκῶμαι, ἐπὶ κυνὸς θλιπτῶ καὶ ἀγαπλάζω ἐπὶ λύκων καὶ κυνῶν μορόμαι
(μεταγ.), ἐπὶ χοίρου γονλίζω (μεταγ.).

θρυστός (εἰμαι γεμάτος, πηγάζω). Πλήγη τοῦ ἐνεστ. οἱ λοιποὶ¹
τύποι τῶν ποιητῶν καὶ μεταγενεστέρων. Ρηματ, [θρύσις].

ΣΗΜ. Θέμ. βρυ- "Εχει τὸ ο πανταχοῦ βρυχό, δπως καὶ τὰ ὅγκιατα ἀνέω,
(καὶ ἄντι) ἀρέω, (καὶ ἀρέτω) μεθύω, πτέω.

θωρακολογεύομαι (λέγω ἀπρεπῆ ἀστεῖα, κολακεύω χα-
μερπῶς) μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ βωμολόχος (δέ λοχῶν ητοι παραμονεύων περὶ τούς βωμούς-
καὶ ἐπακτῆν ἐκ τῶν σφράγιων). Αποθετ. μέσ., οὐ τὸ ἄντιο. σεμνίνομαι.

Γ

[**γανόω-ῶ**] καὶ ἀττικῶς γάνυμαι (χαῖρω), παρακ. γεγάνωμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. γάνος=λαμπρότης, φωιδρότης. Ο παρακ. γεγάνωμαι εἰκ τοῦ παρὰ μεταγ. γανόω (=γανών).

γαυρούσιω-ῶ (χαμαρώνω, ὑπερηφανεύομαι) καὶ μέσ. γαυρώμαι (μόνον κατ' ἐνεστ.).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γαῦρος (ποιητ.=ὑπερήφανος), ἐξ οὗ καὶ τὸ συγάν. γαυρῦμαι. Κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῶν ἵππων=περιπατῶ καμαρωτός.

γεγωνέω ω καὶ γεγωνίσκω (φωνάζω δυνατά), μέλλ. [γεγωνήσω].

ΣΗΜ. Πλήγη τοῦ ἐνεστ. οἱ ἄλλοι χρόνοι εἰναι τῶν ποιητ. καὶ μεταγενεστέρων. Συγάν. βοῶ (ὅ ιδέ).

γεένοιρακε (γεννῶμαι), μέσ. ἀόρ. ἐγεινάμην (μόνον κατὰ μετοχ. οἱ γεινάμενοι = οἱ γονεῖς).

ΣΗΜ. Θέμ. γεν-, γένομαι, γενόματι. Παρὰ ποιητ. ἀπαντᾷ καὶ ἐνεστ. καὶ παρατ. παρὰ πεζοῖς δὲ μόνον ὁ μέσ. ἀόρ.

γειτονέω-ῶ (εἴμαι γειτων, συνορεύω) καὶ παρατ. ἐγειτόνουν. Ρηματ. γειτόνημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γείτων, ἐξ οὗ καὶ συγάν. γειτονέω καὶ γειτνάω—ῶ (μόνον κατ' ἐνεστ. ἀπαντῶντα). Τὸ γειτνάω μεταγ.

γελάω-ῶ, παρατ. ἐγέλων, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. γελάσσω, ἀόρ. ἐγέλλεσα. Παθ. καταγελῶμαι, ἀόρ. ἐγελάσθην. Ρηματ. καταγέλαστος.

ΣΗΜ. Θέμ. γελά(σ)-. Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ μέλλ., τὸ ἐφετικὸν γελασίω (ἐπιθυμῶ γὰρ γελάσων). Ἐκ τοῦ γέλωτα—ποιῶ—γελωτοποίος καὶ ῥῆμα γελωτοποεώ—ῶ (προέσνω γέλωτα). Τὸ ἐκγελᾶ καὶ ἀναγελᾶ εἰναι συγάν. τῷ καγκάζῳ (γελῶ θιρυδωδῆς) ἀντίθ. μειδῶ (χαμογελῶ), δια-, κατα- καὶ ἐγγελῶ=περιγελῶ, προσογελῶ προσβλέπω τινὰ γελῶν.

γέμω (εἴμαι γεμάτος) καὶ παρατ. ἐγεμόν μόνον.

ΣΗΜ. Θέμ. γεμ-, γέμος ποιητ.=βάρος, φορτίον. Ὅρα γεμίζω. Συγάν. βρίθω. Τὸ γέμω καρ. ἐπὶ πλοίου.

γεμίζω, ἀόρ. ἐγέμισα. Μέσ. ἐνεστ. γεμίζομαι, παθ. ἀόρ. ἐγεμίσθην, παρακ. γεγέμισμαι.

ΣΗΜ. Τὸ μέν γέμω εἰναι ἀμετάβοτον, τὸ δὲ γεμίζω μεταξ. =κάμψω τις αειμάτον καὶ ἔχει συγάν. τὰ ῥῆματα πληρῶ καὶ ἐπιμεκλῆμα.

γενεαλογέω-ῶ (ἐξετάζω καὶ ἀπαριθμῶ τὴν γενεάν τινος) ἀόρ. ἐγενεαλόγησα καὶ ἀόρ. παθ. ἐγενεαλογήθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γενεὰ-λέγω, γενεαλόγος (μεταγ.), γενεαλογῶ. Τὸ δὲ γενεὰ (=γένος, καταχωρή, ἀνθρωπίνη ἡλικία) ἐκ θέμ. γενετοῦ γένομαι.

γενεαλόγω (ἀρχίζω νὰ δηλώσω γένεια) μόνον δὲ ἔνεστ. σπανίως.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γένειον τὸ γενειάω καὶ γενεαλόγω=ἀποκτῶ γένεια καὶ ἀπογενεάζω ἵκετεύω κρατῶν τινα ἐκ τοῦ γένειον. Πάντα μόνον καὶ ἔνεστ.

γεννάω-ῶ, παρατ. ἐγέννων, μέλλ. γεννήσω, ἀόρ. ἐγέννησα, παρακ. γεγέννηκα. Παθ. ἔνεστ. γεννῶμαι, παρατ. ἐγεννώμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. γεννήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγεννήθην, παρακ. γεγέννημαι, μέσ. ἀόρ. ἐγεννυσάμην. Ρηματ. γέννησις, γέννημα, γεννήτης, γεννητής, γεννητός

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. γέννω=γέγεννησε, γένος. Τὸ γεννᾶ καὶ τεκνοποιοῦμαι ἐπὶ ἀγδρός. Τὸ τίκτω καὶ τεκνοποιῶ ἐπὶ γυναικός. Γεννητῆς ὁ γονεύς, γεννῆται οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους.

γερακέρω (τιμῶ, δραδεύω), παρατ. ἐγέρατερον, μέλλ. γεραρῶ. Παθ. γεραίρομαι. Ρηματ. [γεραρός].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γέρας (δθρον τιμῆς), γεράοյω-γεραίρω. Σύνθ. ἐπιγεραίρω ἀνταρμένω.

γεύω (δίδω γεῦμα), ἀόρ. [ἔγευσα]. Μέσ. γεύομαι, ἀόρ. ἐγευσάμην, παρακ. γέγευμαι, διπερσ. ἐγεγεύμην. Ρηματ. [γεῦσις, γεῦμα], ἀγευστος, γευστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. γεύω καὶ νέω (=πλέω) μόνον εἰς τὰ ἑρημάτ. ἐπιθ. ἔχουσ: ο. Σύνθ. ἀπογεύομαι δοκιμάζω διὰ τῆς γεύσεως.

γεωργέω-ῶ (καλλιεργῶ τὴν γῆν) παρατ. ἐγεώργουν, μέλλ. γεωργήσω, ἀόρ. ἐγεώργησα. Παθ. γεωργοῦμαι. Ρηματ. γεώργημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γεωργός. Συγχρ. θεοτενέω τὴν γῆν. Τὸ καλλιεργῶ καὶ γεωπονῶ είναι τῶν μεταχ.

γηραίσκω καὶ σπανίως γηράω ὥ, παρατ. [ἐγήρασκον]. μέλλ. γηράσω καὶ μέσ. ὡς ἐνεργ. γηραίσκομαι, ἀόρ. ἐγήρασα (ἀπαρέμφ. γηράσαναι) παρακ. γεγήρακα, Ρηματ. ἀγήρατος.

ΣΗΜ. Θέμ. γηρα-οκ-. Είναι διαθέσ. οὐδετέρως. Τὸ ἀπαρέμφ. γηρᾶται ἐκ ποιητ. ἀόρ. ἐγήρων. Σύνθ. συγγηράσκω γηράσκω μετά τινος (ἀντιθ. συντρεάζω), περιγηράσκω προώρως γηράσκω κλπ.

γηροτροφέω-ῶ (τρέφω κατὰ τὸ γῆρας), μέλλ. γηροτροφ-

φήσω. Παθ. γηροτροφοῦμαι, μέλλ. μέσ. ώς παθ. γηροτροφήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐγηροτροφήθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γῆρας-τεύχῳ [γηροτρόφος] γηροτροφῶ. Συνών. γηροβοσκῶ καὶ γηροκομῶ (μεταγ.).

γέγνομαι, παρατ. ἐγγιγνόμην, μέλλ. μέσ. γενήσομαι, μέσ. ἀόρ. δ' ἐγενόμην, παρακ. γέγονα καὶ γεγένημαι ὑπερσ. ἐγεγόνειν καὶ ἐγεγενήμην, τετελ. μέλλ. γεγονὼς (καὶ γεγενημένος) ἔσομαι. Ρηματ. γένος, γόνος, γονεύς, γένεσις, γενέθλιος, ἀγένητος.

ΣΗΜ. Θέμ. γεν-, γενε καὶ ἀσθ. γν- ἐξ οὗ μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. γίγν-. Τὸ γέγνομαι=λαμβάνω ὑπαρξίν, διαφέρει τοῦ εἰμί=εἰμαι, ὑπάρχω. Σύνθ. περιγέγνομαι ὑπερισχύω, ἀπογέγνομαι ἀπόλλημα, ἐπιγέγνομαι ἔργοντας ὕστερον παραγέγνομαι παρευρίσκομαι, συγγέγνομαι συναγαστρέψομαι, προσγέγνομαι προστίθεμαι ἀλλ.

γεγνώσκω (γνωρίζω φρονῶ), παρατ. ἐγγνωσκον, μέλλ. μέσ. (ώς ἐνεργ.) γνώσομαι, ἀόρ. δ' ἐγνων (ὑποτ. γνῶ, εὐχτ. γνοῖην, προστ. γνῶθι, ἀπαρέμφ. γνῶναι, μετοχ. γνούς), παρακ. ἐγνωκα, ὑπερσ. ἐγνώκειν καὶ ἐγνωκῶς ἦν, τετελ. μέλλ. ἐγνωκῶς ἔσομαι. Παθ. γεγνώσκομαι, παρατ. ἐγγνωσκόμην, μέλλ. παθ. γνωσθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐγνώσθην, παρακ. ἐγνωσμαι, ὑπερσ. -ἐγνώσμην. Ρηματ. γνώμων, γνωστήρ, γνωστός, γνωστέος.

ΣΗΜ. Θέμ. γνο-, γνω-, μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσφύμ-ον, γνωσκ-. Τὸ μέσον ἀναλεῖνμένον γιγνώσκω ἐμαντόν. "Οτὲ μὲν τὸ γεγνώσκω συκωνυμεῖ πρὸς τὰ γνωρίζω, οἶδα, ἐπίσταμαι, (ἀφησ. οἴτιστ. γνῶσις), ὅτε δὲ πρὸς τὰ κοίνων φρονῶ, δοξάζω (ἀφηρ. γνώμη). Σύνθ. διαγεγνώσκω διακρίνω, μεταγεγνώσκω μεταβιβλῶ γνώμην, παραγεγνώσκω παραβιβλῶ, καταγεγνώσκω τινὸς καταδικάζω, (ἀντιθ. ἀπογεγνώσκω). συγγεγνώσκω συμφωνῶ, συγχωρῶ ἀλλ.

γλέχομαι (ἐπιθυμῷ) καὶ παρατ. ἐγλεχόμην μόνον,

ΣΗΜ. Θέμ. γλυχ- ἀρχικ. γλυτ- (ὅθεν γλίσχος), ἀποθετ. ἐγεργητ. διεκθέσεως. Αέγεται συγγήθως ἐπὶ ἀπρεποῦς ἐπιθυμίας. "Ἐχει τὸ ε βραχὺ.

γλυκαίνω (κάμνω τι γλυκύ), μόνον δπαθητ. ἔνεστῶς γλυκαίνομαι (κατ' ἀπαρέμφ.).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γλυκύς, (ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελαίνω). "Αγκαληροῦται ὅπο τοῦ ἥδύνω.

γλύφω (σχαλίζω λίθους, μέταλλα, ἔσλα), μέλλ. [γλύψω, ἀόρ. ἐγλυφά]. Παθ παρακ. ἐγλυμμαι. Ρηματ. [γλύπτης γλυπτός].

ΣΗΜ. Θέμ. γλυφ-. Συνών. ξέω. Τὸ γλύφω ἐσγίμμαινε καὶ γράφω, σημειῶ (ἐπὶ κηρωτῷ πινάκων) ζθεν τοκογλύφος (μεταγ.).

γνωρίζω, παρατ. ἐγγνώριζον, μέλλ. γνωριῶ, ἀόρ. ἐγνώρισα,

παρακ. ἐγνώρισκα. Παθ. γνωρίζομαι, μέλλ. παθ. γνωρισθήσομαι, ἀρό. παθ. ἐγνωρίσθην, παρακ. ἐγνώρισμαι, ὑπερσ. ἐγνωρίσμην.
Ρηματ. γνώρισεις, γνώρισμα, γνωριστής.

ΣΗΜ. Ἐκ θέμ. γνω-(τοῦ γνησικῶ), γνωστός-γνωρίζω (κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀλιπίζω). Είγει αλλοτε ἀμετάθ. ὑπερ εκαὶ τὸ σύνθ. ἀναγνωρίζω=ἀνακαλύπτω, ἀλλοτε δὲ μεταβατ.=κάμψι γνωστόν, καὶ σύνθ. ἐπιγνωρίζω δεικνύω διεύ σημειών.

γοητεύω (μαγεύω, ἔξαπατω), ἀρό. -ἐγοητευσα. Παθ. γοητεύομαι, ἀρό. ἐγοητεύθην, παρακ. γεγοητευμαι, **Ρηματ.** γοητεῖα, γοητεύμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γόνης μάγος, ἀπατεών (συγγ. τῷ ποιητ. γόδος κραυγή, ἐπίκλησις, γοάω θρηνῶ γοερῶς) ἐκ τῶν γοερῶν φωνῶν, ἐν αἷς ἐψάλλοντο αἱ μαγικαὶ ἐπιφθαί. Σύνθ. ἐκ καταγοητεύου καταμαγεύω.

γράψω, παρατ. ἔγραψον, μέλλ. γράψω, ἀρό. ἔγραψα, παρακ. γέγραψα, ὑπερσ. ἐγεγράψειν. Παθ. καὶ μέσ. γράψομαι, παρατ. ἔγραψόμην, μέλλ. μέσ. γράψομαι, μέλλ. παθ. γραψήσομαι, μέσ. ἀρό. ἔγραψμην, παθ. ἔγραψην, παρακ. γέγραψμαι, ὑπερσ. ἐγεγράψμην, τετελ. μέλλ. γεγράψομαι. **Ρηματ.** γραψή, γραψίς, γραψεύς, γράμμα, γραμμή, γραπτός, γραπτέος.

ΣΗΜ. Θέμ. χραφ-Αρχικῶς ἐστίματος χαράσσω (πρόθ. τὰ σύνθ. ἐγγράφω, ἀναγράφω, ἐπιγράφω ἐπὶ στήλῃς, τρίποδος, τάφου) ὅθεν μετέπεσεν εἰς τὰς λοιπὰς σημασίες: παριστάνω διεύ γραμμῶν, ζωγραφῶ κλπ. Ἐπὶ δικαστοῦ ἐννοίας γράφομαι πτυχα καταγράψειλλω. Σύνθ. μεταγράφω τροποποιῶ, ἀπογράφω καταγράψω, διαγράφω σδήνω, παραγράφω γράψω πκραπλεύρως κλπ.

γράψειν (τὸ ο μακρόν^ο μουρμουρίζω, μουγκρίζω) καὶ ἀρό. ἔγρυξα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐπιφ. γρῦ (πρόθ. οίμώζω ἐκ τοῦ οἴμοι, ἐλειλίζω ἐκ τοῦ ἐλειεῦ κλπ.), δ κυρ. ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν χοίρων φέ καὶ τὸ γουλίζω (ποιητ.), σύνθ. ἀναγρέζω γογγύζω.

γυμνάζω (τὸ α δραχύ), παρατ. ἐγύμναζον, ἀρό. ἐγύμνασα, Παθ. καὶ μέσ. γυμνάζομαι, παρατ. ἐγύμνασόμην, μέλλ. μέσ. γυμνάσομαι, μέσ. ἀρό. ἐγύμνασάμην, παθ. ὡς μέσ ἐγύμνάσθην, παρακ. γεγύμνασμαι. **Ρηματ.** γυμνασία, γυμνάσιον, γυμναστής, ἀγύμναστος, γυμναστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γυμνός (διότι οἱ ἀρχαῖοι ἡγοοῦντο γυμνοῖ η φοροῦντες βραχὺν χιτῶνα). Γυμναστής (καὶ μεταγ. ἀλιπίτης) ἐλέγετο διδίσκοντος τῆς ἀθλητικῆς, παιδοτοιβῆς δ' δ τῆς γυμναστικῆς. Σύνάν. ἀσκέω-ῶ. Σύνθ. προσ-καὶ ἐγγυμνάζω=ἀσκῶ εἰς τι, συγγυμνασῶμαι γυμνάζομαι μετ' ἄλλων.

γυμνασιαρχέω-ῶ (εἰμιτε γυμνασιάρχης), παρατ. ἐγυμνασιάρχουν, ἀόρ. ἐγυμνασιάρχησα, παρακ. γεγυμνασιάρχηκα. Παθ. καὶ μέσ. γυμνασιαρχοῦμαι (μόνον).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γυμνασίαρχος καὶ γυμνασιάρχης=ἀρχων τοῦ γυμνασίου (γυμναστηρίου). Ή γυμνασιαρχία ήτο λειτουργία=δημοσία ὑποχρέωσις, καθ' ἥν πλοιούσιοι πολεῖται διεκόσμουν ιδίᾳ δαπάνῃ τὸ γυμνάσιον καὶ ἐμισθοδότουν τοὺς διδασκαλους τῆς γυμναστικῆς.

γυμνόω-ῶ τὸ ἐνεργ. ποιητ. καὶ μεταγ. Μέσ. ἀπογυμνοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐγυμνώθην. Ρηματ. γύμνωσις, γυμνωτέος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ γυμνός. Λαζίνεται καὶ μεταφορ. ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ στερεοῦ. Συγάθ. ἐκδύω, ἀποδύω, φιλῶ.

Δ

δαιμονάω-ῶ (χατέχομαι ὅπὸ δαιμονὸς), μόνον ὁ ἐνεστώς.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δαιμονοῦ—δαιμονάω καὶ κανοδαιμονάω ὅπὸ κακοῦ δαιμονος χατέχομαι: διάφορον τούτου τὸ κανοδαιμονέω—ῶ δυστυχῶ.

δάκνω (δαγκάνω), παρ. ἔδακνον, μέλλ. μέσ. ὡς ἐνεργ. δήξομαι, ἀόρ. δὲ δάκνον. Μέσ. καὶ παθ. δάκνομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ἐδήχθην, παρακ. δέδηγματι. Ρηματ. δηγμα [δήξεις, δήδεξη].

ΣΗΜ. Θέμ. δάκν- (ἰσχ. δηκ-) μετὰ προστρ. γ., δακν-. Σύνθ. ἀποδάκνω ἀποκόπτω διὰ τῶν ὁδογένων, συνδάκνω δάκνω ὄμοιο. Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ὁδᾶς τὸ ρήμα δδάξω πογῷ ἐκ δηγματος.

δακρύω (δακρύζω, κλαίω), παρατ. ἔδάκρυσαν, μέλλ. δακρύσω, ἀόρ. ἔδάκρυσαν. Παθ. παρακ. δεδάκρυματι. Ρηματ. διδάκρυτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. δάκρυν (διξ. δακ- τοῦ δάκνω) ὅπως μέθυν—μεθύνω. Σύνθ. ἀποδακρύω (καὶ ποιητ. ἐκδακρύω) κύνῳ πολλὰ δακρύα. ἐπιδακρύνω δακρύω ἐπὶ τινι.

δαμάζω (ἡμερώνω), ἀόρ. παθ. ἐδαμάσθην, μέσ. ἀόρ. -ἐδαμάσαμην. Ρηματ. διδάματιστος.

ΣΗΜ. Θέμ. δαματ- [δαμάω]=δαμάζω. Σύγχ. ἡμεράω—ῶ, τιθασένω, ἀγτίθ. ἐξαγγιώω καὶ ἐξαγριάτω. Τὸ κινοδαμάτεω—ῶ καὶ πωλεύω=δαμάζω πώλους.

δανείζω, μέλλ. δανείσω, ἀόρ. ἐδάνεισα, παρακ. δεδάνεικα, διπερσ. ἐδεδάνεικειν. Μέσ. δανείζομαι, παρατ. ἐδανείζομην, μέλλ.

μέσ. δανείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδανεισάμην, παθ. ἀόρ. ἐδανείσθην, παρακ. δεδάνεισμα. Ρήματ. δάνεισμα, δανεισιής, δανειστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. δάρος (=δῆρον, δάκνειον), δαγνεῖζω—δαγνεῖσθω. Συγών. κιχρημα. Σύνθ. εἰσδανείζω δαγνεῖζω ἐπὶ τόκῳ, ἐπιδανείζομαι δαγνεῖσμαι ἐπὶ ὑποθήκῃ κλπ.

δαπανά··ω··ω (ἐξοδεύω), παρατ. ἐδαπάνων, μέλλ. δαπανήσω, ἀόρ. ἐδαπανησα, παρακ. δεδαπάνηκα. Παθ. καὶ μέσ. δαπανῶμαι, παρατ. ἐδαπανώμην, ἀόρ. παθ. (καὶ ὡς μέσ.) ἐδαπανήθην, μέσ., ἀόρ. [ἐδαπανησάμην], παρακ. δεδαπάνημαι. Ρήματ. δαπάνημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δαπάνη. Συγών. ἀταλίσω. Σύνθ. καταδαπανῶ σπαταλῶ, προσδαπανῶ κάμνω πρόσθετον δαπάνην.

δαρυθάνω (χοιμῶμαι) πάντοτε σύνθ. καταδαρθάνω, ἀόρ. β' κατέδαρθον, παρακ. καταδεδάρθηκα.

ΣΗΜ. Θέμ. δαρθ-, δαρθε-, δαρθα-. Τὸ δηπλοῦν ποιητικόν. Συγών. καθεύδω, κοιμῶμαι, ὑπνώττω. Τὸ ἐπικαταδαρθάνω=ἀποκοιμῶμαι ἐν φρίγινεται τι.

δασμολογέω··ω (συλλέγω φόρους), μέλλ. δασμολογήσω, ἀόρ. ἐδασμολόγησα. Παθ. δασμολογοῦμαι (μόνον).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δασμὸς=φόρος (δατέομαι ποιητ.=δικνέω) καὶ λέγω=συλλέγω, τὸ μεταγ. δασμολόγος καὶ ῥῆμα δασμολογῶ. Ἐκ τοῦ δασμὸς=φέρω, δασμοφέρως, δασμοφοροῦμαι, (μέσ.)=διδω φόρους. Τὸ φροδολογέω··ω μεταγ.

δέδοικε καὶ δέδοι (φοβοῦμαι) δέδοικας, δέδοικε καὶ δέδοιε, δέδιμεν, δέδιτε, δέδικασιν. Ἄποτ. δεδίη, δεδίωσιν, προστ. [δέδιθε] ἀπαρ. δεδοικέναι καὶ δεδιέναι μετοχ. δεδοικώς καὶ δεδιώς, δεδοικυῖα, δεδιός. Ὅπερσ. ἐδεδοίκειν·εις·ει καὶ ἐδεδίειν·εις·ει, [ἐδέδι- μεν, ἐδέδιτε] ἐδεδοίκεσαν καὶ ἐδέδισαν, μέλλ. (μέσ. ὡς ἐνεργ.) δείσομαι, ἀόρ. ἔδεισα.

ΣΗΜ. Θέμ. δι-, δει-, δεικ-. Εἴναι παρακ. μὲ σημιτικ. ἐνεστάτως τοῦ ποιητ. δεῖδω Ἐνεργ. αὐτοῦ τὸ δεδίττομαι καὶ ἐδεδοματῶ=φοβίζω. Συγών. φοβοῦμαι, δόρωδῶ, ἐκδεματοῦμαι, δειμαίνω.

δείκνυμε καὶ δεικνύω, παρατ. ἐδείκνυν καὶ ἐδείκνυον, μέλλ. δείξω, ἀόρ. ἔδειξα, παρακ. δέδειχα. Παθ. καὶ μέσ. δείκνυμαι, παρατ. ἐδεικνύμην, μέλλ. μέσ.-δειξομαι, παθ. μέλλ. δειχθήσομαι. μέσ. ἀόρ. ἔδειξάμην. παθ. ἀόρ. ἐδειχθην, παρακ. δέδειγμαι, διπερσ. ἐδεδειγμην, τετελ. μέλλ. δεδειγμένος ἔσομαι. Ρήματ. δείγμα, δείξει, δεικτέος, δεικτέον, ἀναπόδεικτος, δυσαπόδεικτος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. δεικ-, δεικνυ-. Τό ο τοῦ προσφύμ. νῦ μακρὸν ἐν τῷ ἐνεστ.
τῆς ἐνεργ. ἔριστ. καὶ τῷ β' προσώπῳ τῆς προστ. δείκνυ. Σύνθ. Γέπι- καὶ ἀπο-
δίκνυμι ἀποδεικνύω, παραδεικνῦμι παραδίκνω, ἐνδείκνυμι ἐπιδεικνύω (ώς
διεκκει. ὅρος καταρηγώ) κλπ. Το παρασύνη. δικινοδεικτέω-ῶ=δεικνύω διά
τοῦ δικτύου.

δειλειάω-ῶ (εἰμιτε δειλὸς), πάντοτε σύνθ. μέλλ. -δειλιάσω,
ἀόρ. δειλίασα, παρακ.. δειδειλίακα. 'Ρηματ. ἀποδειλιατέογ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δειλὸς—δειλία—δειλῶ. Σύνθ. ἀποδειλισθ ἐκ φέδου ἀπο-
φύγω, καταδειλιῶ δεικνύω πολλὴν δειλίχν. Συγγ. φιλοψυχέω-ῶ, δικῶ.

δειπνήω-ῶ, παρατ. ἐδείπνουν. μέλλ. δειπνήσω, ἀόρ. δει-
πνησα, παρακ, δειδείπνηκα, ὑπερσ. ἐδεδειπνήκειν. 'Ρηματ. [δει-
πνητήριον]

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. δάπτω (=καταρροχθέω), δεῖπτον καὶ ἐκ τούτου
δειπτῶ καὶ μεταβ. δειπτίζω=έστιν (διδέ). Σύγν. συρδειπτῶ δειπνῶ μετ' ἄλλων.

[**δειπνοποιεώ-ῶ**] (έ:οιμάζω δειπνον), παρατ. ἐδειπνοποιούμην,
Μέσ. δειπνοποιοῦμαι (δειπνῶ) παρατ. ἐδειπνοποιούμην, ἀόρ.
ἐ:ειπνοποιησάμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δεῖπτον-ποιῶ, [δειπνοποιος], δειπνοποιῶ (συγγ. δειπνίζω,
έστιν) καὶ μεσ. δειπνοποιοῦμαι (συγγ. δειπνῶ).

δεκάζω (καφετέρω διὰ δωρῶν), ἀόρ. ἐδέκασα. Παθ. [δεκά-
ζομαι]. παρατ. ἐδεκάζομην. παρακ. δεδέκασμαι. 'Ρηματ. [ἀδέ-
καστος].

ΣΗΜ. Θέμ. δεκαδ. (ἐκ δικ. δεκν- τοῦ δέχομαι), δεκάδյω δεκάζω=δια-
φθείρω διὰ δώρων (τὸ δωροδοκῶ=δέχομαι δῶρα). Σύγν. συρδεκάζω διαφθείρω
πάντα τοῦ δικαστᾶς συγχρόνως. Δικφορογ τὸ ἐνδεκάδω (ἐκ τοῦ δέκα)=
ἔσπειρω τὴν δεκατηνή μέραν ἐν τινι τόπῳ.

δεκατεύω (λαμβάνω τὴν δεκάτην), μέλλ. δεκατεύσω, ἀόρ.
ἐδεκατεύεσα. Παθ. ἀόρ. ἐδεκατεύητην. 'Ρηματ. δεκατευτήριον.

ΣΗΜ. ἐκ τοῦ δεκάτη (ἐγγ. μοῖρα)=τὸ δέκατον οὗτω καὶ πεντηκοστεύο-
μαι=τελὴ τὴν πεντηκοστὴν (φόρογ δύο τοις ἑκατόγ).

δεκατίζω (ἀπατῶ), μόνον ὁ παθ. ἐνεστῶς δεκατίζομαι.

ΣΗΜ. ἐκ τοῦ δέκατη=δόλωμα^τ οὗτος τὸ δεκατίζομαι κυρίως=συλλαμβά-
νομαι διὰ δολώματος καὶ μεταφορ.= ἐξαπατῶμαι.

δεξιόμακε-οῦμακε (χαιρετίζω διὰ τῆς δεξιᾶς, ὑποδέχομαι)
παρατ. ἐδεξιούμην, μέλλ. μέσ. δεξιώμαι, μέσ. ἀόρ. ἐδεξιωτά-
μην, παθ. ἀόρ. ἐδεξιώθην. 'Ρηματ. [δεξιώσις, δεξιώματα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δέχομαι, τὸ δεξιός, δεξιά, δεξιοῦμαι (μέσ. ἀποθετικόν). Σύνθ. ἀγτιδεξιοῦμαι ἀγταποδίθω τὸν καιρετισμόν.

δέρω (γδέρνω), ἀόρ. ἔδειρα. Παθ. ἀόρ. ἔδάρην. Ρήματ
δέρμα, δέρη, δορά, [δέρας], νεόδαρτος.

ΣΗΜ. Θέμ. δερ- (ἀγνευ προσφύματος). Παρά ποιητ. καὶ μεταν. ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ μαστιγῶ. Σύνθ. ἀπο- καὶ ἐκδέρω=ἔγδέρνω.

δεσμεύω (δένω, βίπτω εἰς τὴν φυλακήν), ἀόρ. ἔδέσμευσα.
Παθ. [δεσμεύομαι], παρακ. δεδέσμευμαι. Ρήματ. δεσμευτικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δεσμοῦς (ὅ ἐκ τοῦ δέω=δένω). Αντὶ τοῦ ἀχρήστ. δεσμεύομα
λέγεται περιφράστ. ἐν δεσμοῖς εἰμι.

δεσπόζω (ἐξουσιάζω, κυριεύω), παρατ. ἔδεσποζον, ἀόρ.
ἔδεσποσα. Παθ. δεσπόζομαι. Ρήματ. ἀδέσποτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δεσπότης=κύριος, ἐξ οὐ καὶ τὸ συγάγ. δεσποτέω-ῶ, μόνον
ματ' ἔγεστ. ἀπαντῶν, καὶ δεσποτεύω (μεταγ.).

[**δεύω**] (βρέχω, μουσκεύω), ἀόρ. ἔδευσα, παθ. παρακ. δέ-
δευμαι. Ρήματ. δεύσοποτος.

ΣΗΜ. Θέμ. δευ-. Ἐγ τῷ δευσοποιὸς τὸ θέμα τοῦ α' συγθετικοῦ προσέ-
λαβε τὴν συλλαβὴν οο. Πρβλ. φύγονίδυρος, αἰξοβάθυας κλπ.

δέχομαι, παρατ. ἔδεχόμην, μέσ. μέλλ. δέξομαι, μέσ. ἀόρ.
ἔδεξιμην, παρακ. δέδεγμαι, παθ. ἀόρ. ἔδέχθην. Ρήματ. ἐκδοχή,
διαδοχή, διάδοχος, δοχεῖον, δεκτός, παραδεκτέος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. δεκ- καὶ δεχ-. Ως β' συγθετικὸν ἔχει κ., δταν τὸ α' δέγ εἰ-
τυκι πρόθεσις π. χ. παρδοκεῖς, δωροδόκος, ἀγνοοδόκη κλπ. Σύνθ. εἰσδέχομαι
ἐπιτρέπω τὴν εἰσοδον, προσ - ἀπο - καὶ ἐνδέχομαι παραδέχομαι, ἀναδέχομαι
λαμβάνω ἐπάνω μου, ἐκδέχομαι λαμβάνω παρ' ἄλλου, καταδέχομαι (φυγάδα)
δέχομαι πάλιν εἰς τὴν πατρίδην κλπ.

δέω (ἔχω ἀνάγκην) καὶ ἀπροσώπως ζει (ὑποτ. δέη. εὔκτ.
δέει, ἀπαρ. δειν, μετοχ. δέον), παρατ. ἔδειν (ἀπροσ. ἔδει), μέλλ.
δεήσιω (ἀπροσ. δεήσει), ἀόρ. ἔδέησα (ἀπροσ. ἔδέησε), παρακ.
δεδέηκε. Μέσ. δέομαι, παρατ. ἔδεόμην, μέσ. μέλλ. δεήσομαι,
ἀόρ. παθ. ως μέσ. ἔδεήθην, παρακ. δεδέημαι. Ρήματ. δέηστε,
ἀδέητος.

ΣΗΜ. Θέμ. δε- καὶ δεε-. Εἶναι προσωπικὸν εἰς τὰς φράσεις πολλοῦ, ὀλίγου,
μικροῦ κλπ. δέω (ἐνδέω, ἀποδέω). Τὸ μέσ. δέομαι (δέει, δεῖται)=ἔχω
ἀνάγκην, παραπλῆ. Σύνθ. ἐπ- ἀπ- καὶ προσδέομαι ᔁχω ἀκόμη γρείαν,
συνδέομαι ἀπὸ κοινοῦ παραπλῆ.

δέω-ῶ (δένω, βίπτω εἰς τὰς φυλακάς), παρατ. -ἔδουν, μέλλ.

δήσω, ἀόρ. ἔδησα, παρακ. δέδεκα, ὑπερσ. ἔδεδέκειν. Παθ. καὶ μέσ. δέεμαι-δοῦμαι, παρατ.-ἔδουμην, μέλλ. παθ. δεθήσομαι, ἀόρ.-παθ. ἔδέθην, μέσ. ἀόρ. ἔδησάμην, παρακ. δέδεμαι, τετελ. μέλλ. δεδήσομαι. Ρηματ. δέσις, δεσμός, διάδημα, ὑπόδημα, ἀδετος, ἀγυπόδητος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. δεσ- καὶ δε-. Ἐκ τοῦ δεσ- τὸ δεσμὸς, δεσπότης, δοῦλος. Εἳ καὶ διεύλλαβον συγκαρεῖται πανταχοῦ. Ἐκτείνει τὸν χαρακτῆρα εἰς τὸ δήσω-ἔδησα, δεδήσομαι, ἔδησάμην. Σύνθ. ἀναδῶ στεφανώνω, συνδῶ δέγω ὅμοιο-ἔνδω δέγνω ἐγ τινι, ἀποδῶ δέγνω καλῶς, ὑποδῶ δέγνω ὑπὸ τοὺς πόδας, καὶ μέσ-ὑποδοῦμαι (κοθύρους, ὑποδήματα, βλαύτας) ἀγτίθ. ὑπολένομαι.

δηλόω-ῶ (φανερώνω), παρατ. ἔδηλουν, μέλλ. δηλώσω, ἀόρ. ἔδηλωσα, παρακ. δεδήλωκα. Παθ. δηλοῦμαι, μέλλ. δηλω-θήσομαι ἀόρ. ἔδηλώθην, παρακ. δεδήλωμαι. Ρηματ. δηλώσις, δηλωμα, [δηλωτός], δηλωτέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δηλος. Στερεῖται μέσης φωνῆς. Λαμβάνεται πολλάκις ἀμεταβλήτως (=δείχνω). Σύνθ. προδηλῶ δηλῶ πρότερον, παραδηλῶ ὑπαι-νίττεμαι.

δημαγωγέω-ῶ (εἰμαι δημαγωγὸς) καὶ μέλλ. δημαγωγήσω.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δημαγωγὸς=δ ἄγω γίτοι ὁδηγῶν τὸν δῆμον, πολιτικὸς ἀρ-χηγός. Συνήθως τὸ βῆμα ἐπὶ κακῆς σημασίας.

δημευώ (κάμνω τι δημόσιον), ἀόρ. ἔδημευσα. Παθ. δη-μεύομαι, ἀόρ. παθ. ἔδημευθην, παρακ. δεδήμευμαι. Ρημ. δημευσις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δῆμος. Συγάν. δημοσιώ-ῶ (μέσον κατ' ἀόριστον) καὶ δη-μοσιεύω = δημεύω (ἄλλὰ καὶ =διατελῶ ἐγ δημισσὶ θέσει κατ' ἀγτίθ. τῷ διδιωτεύω).

δημηγορέω-ῶ (δημιλῶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ δῆμου), παρατ. ἔδημηγόρων, μέλλ. δημηγορήσω, ἀόρ. ἔδημηγόρησα, παρακ. δεδημηγόρημαι. Παθ. παρατ. ἔδημηγορούμην, παρακ. δεδημηγό-ρηται.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δημηγόρος = ὁ ἀγορεύων πρὸς τὸν δῆμον, συγήθως ἐπὶ κακῆς σημασίας, οὗτοι τὸ δημηγορῶ πολλάκις σημαίνει ὅ,τι τὸ μεταγ-δημοκοτῶ.

δημιουργέω-ῶ (ἀσκῶ τέχνην τινά), ἀόρ. ἔδημιούργησα. Παθ. δημιουργοῦμαι, ἀόρ. ἔδημιουργήθην, παρακ. δεδημιούργημαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δῆμος (=δημιός) καὶ ἔχον τὸ δημιουργός (ἀγτὶ δημιοερ-γὸς)=δ ἐργαζόμενος τέχνην ὥφελιμον εἰς τὸν λαόν, οὗτοι δημιουργῶ. Συγά-τεχνῶμαι, φιλοτεχνῶ.

Δημοκρατέομενούμας (χυθερνῶμας δημοκρατικῶς), παρατ. ἐδημοκρατούμην καὶ μέσ. μέλλ. δημοκρατήσομαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δῆμος- κρατῶ (δημοκράτης ἀχρηστός). Ἀντίθ. ἀριστοκρατοῦμαι· ἀμφότερα ἀποθετ. παθητ. διαθέτεως. Δημοκρατικὸς καὶ δημοκράτης· ὁ ἔχων δημοκρατικὰ φρονήματα.

Δηγόω-ῶ (λεγλατῶ), παρατ. ἐδήγουν, μέλλ. δηγώσω, ἀόρ. ἐδήγωσα. Παθ. δηγοῦμαι, παρακ. [δεδήγωμαι] Ῥγματ. ἀδήγωτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. δάιω=καίω, δήμος (ποιητ.)=ἀλέθριος, ἐγκρικός, δηγώ. Συγάγ. πορθῶ, ληίζομαι, λεγλατῶ κλπ.

Διαιτάω-ῶ (κρίνω ως διαιτητής), παρατ. ἐδιήτων, μέλλ. διαιτήσω, ἀόρ. ἐδιήτησα, παρακ. δεδιήτηκα, ὑπερσ. -ἐδεδιητήκειν. Μέσ. διαιτῶμας (ζῷα κατά τινα τρόπον, διαιμένω που), παρατ. ἐδιητήσμην, μέσ. μέλλ. διαιτήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐδιητησάμην, ἀόρ. παθ. ως μέσ. ἐδιητήθην, παρακ. δεδιήτημαι, ὑπερσ. -ἐδεδιητήμην. Ῥγματ. διαιτητής, διαιτηγμα, διαιτητήριον, [διαιτητικός].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ διαιτα. Ἐγ συνθ. μὲν αὐξάνει καὶ ἀναδιπλασιάζεται ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν, ἀπλοῦν δὲ μόνην ἐν τῷ παρακ. καὶ ὑπερσυντ. Σύγθ. καταδιαιτῶς διαιτητής (κριτής) καταδιαιτῶ, ἀποδιαιτῶ ἀπολύω, ἐνδιαιτῶμαι κατοικῶ ἐν τηι τόπῳ, συνδιαιτῶμαι συγοικῶ.

Διακονέω-ῶ (ὑπηρετῶ), παρατ. [ἐδιακόνουν], μέλλ. διακονήσω, ἀόρ. ἐδιακόνησα. Παθ. διακονοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐδιακονήθην, παρακ. δεδιακόνημαι. Ῥγματ. διακόνησις, διακόνημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ διάκονος (=θεράπων, ὑπηρέτης). Παρ' Ἀττικοῖς αὐξάνεται μόνον ἔξωθεν. Συγάγ. ὑπουργέω-ῶ, θεραπεύω.

Διαλέγω (συλλέγων διαχωρίζω), μέλλ. διαλέξω, ἀόρ. διέλεξα. Μέσ. διαλέγομαι (συνομιλώ), παρατ. διελεγόμην, μέσ. μέλλ. διαλέξομαι, μέλλ. παθ. ως μέσ. διαλεχθήσομαι, ἀόρ. παθ. ως μέσ. διελέχθην, παρακ. διειλεγμαι, ὑπερσ. διειλέγμην. Ῥγματ. διάλογος, διάλεξις, διάλεκτος, διαλεκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. λεγ. Ἐγ τῷ ἀποθετ. διαλέγομαι ή διὰ σημαίνει ἀμοιβαίστητα (=ἀμοιβήσιως λέγω) πρᾶλ. διακελεύομαι, διατοξεύομαι, διαμάχομαι κλπ. Σύγθ. προσδιαλέγομαι ἀποκρίγομαι ἐν συζητήσει.

Διανοέομενούμας (σκέπτομαι), παρατ. διενοούμην, μέλλ. παθ. ως μέσ. διανοηθήσομαι, μέσ. μέλλ. διανοήσομαι, ἀόρ. παθ. ως μέσ. διενοήθην, παρακ. διανενόημαι, ὑπερσ. διενενόημην. Ῥγματ. διανόησις, διανόημα, ἀδιανόητος, διανοητέον, διανοητικός.

ΣΗΜ. "Όρα νοέω—ώ. Τό δημητρίου είναι αποθετ. ένεργητ. δικηγόρος. Ο άρρ. διενοήσην απαντᾷ καὶ ἐν παθ. σημασίᾳ σπαν.

διαχειρίζω (μεταχειρίζομαι, διευθύνω), παρατ. διεχειρίζον, άρρ. διεχειρίσα, παρακ. διαχειρίσικα. Παθ. καὶ μέσ. διαχειρίζομαι, παρατ. διεχειρίζόμην. Ρηματ. διαχειρίσιτε.

ΣΗΜ. Τό ἀπλοῦν γειοῖςω (ἐκ τοῦ χειρὸς) μεταγ. πηρ' ἀττικ. δὲ πάγκτοτε σύνθ. διαχειρίζω, μεταχειρίζω καὶ οματ, ἐργαζοῖςω καὶ προσχειρίζω=διάλλω εἰς τὰς χειράς τυνος.

διεδάσκω, παρατ. ἐδιδάσκον, μέλλ. διδάξω, άρρ. ἐδιδάσκα, παρακ. δεδιδάχα. Μέσ. καὶ παθ. διδάσκομαι, μέσο. μέλλ. διδάξομαι, μέσ. άρρ. ἐδιδάξαμην, παρ. άρρ. εδιδάχθην, παρακ. δεδι. διαγματ. Ρηματ. διδαχή, διδαγμα, διδάσκαλος, διδακτός, διδακτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. δα(χ)—μετ' ἔνεστ. ἀγαθιπλ. καὶ προσφύμ. οκ. "Όρα μανθάρω. Σύνθ. ἀναδιδάσκω διδάσκω κατ' ἄλλον τρόπου, προδιδάσκω διδάσκω πρότερον, ἀπαδιδάσκω διδάσκω προσέτι, δικδιδάσκω ἀκριθῶς διδάσκω.

-**διεδράσκω** (φεύγω κρυψίω), πάντοτε σύνθ. (ἀπό, ἐχ., διά), παρατ. ἀπεδιδρασκόν, μέλλ. μέσο. ώς ἔνεργ. ἀποδράσομαι, άρρ. β' ἀπέδραν (ὑποτ. ἀποδρῶ-θε-ζ, εὔκτ. ἀποδραίην, ἀπαρ. ἀποδράναι, μετοχ. ἀποδράσ), παρακ. ἀποδέδρακα, ὑπερσ. ἀπεδεδράκειν. Ρηματ. δραπέτης.

ΣΗΜ. Θέμ. δρα-μετ' ἔνεστ. ἀγαθιπλ. καὶ προσφύμ. οκ. Τό ἀποδιδράσκω (διώρε περι φυγῆς δοῦλων καὶ λιποταξίκες στρατιωτῶν) διαφέρει τοῦ ἀποδράσκω περι φεύγω καὶ τὰς χειράς τυνος, γλυτώγω. Συγών. δραπετεύω.

διέσωμε (δίσω), (διποτ. διεῖσθ, εὔκτ. διεδοίην, προστ. δίσου ὅτε, ἀπαρ. διεῖσχαι, μετοχ. διεῖσοντε), παρατ. ἐδιέσουν, άρρ. α' ἔδωκα (δώ, δοίην, δόσε, δοῦναι, δούνει), μέλλ. δώσω, παρακ. δέδωκα, υπερσ. ἐδεῖσώκειν, τετελ. μέλλ. δεδωκός ἐσομαι. Παθ. διεδορκατ., παρατ.: ἐδιδόμην, μέλλ. παθ. δοθήσομαι, άρρ. παθ. ἐδόθην, παρακ. δέδομαι, υπερσ. ἐδεῖσόμην. Ρηματ. δόσις, προδότης, έδωρον, ἔχδος, δοτέον κλπ.

ΣΗΜ. θέμ. δο-, δω- μετ' ἔνεστ. ἀγαθιπλ. διδω—. Τό δ' ἔνικ. τῆς προστακτ. τοῦ ἔνεργ. ἔνεστ. καὶ τὰ ἔνικά τοῦ παρατατ. κατὰ τὰ εἰς ὡς συγχρημάτην. Μέσον μάνον τό ἀποδίδομαι =πωλῶ. Σύνθ. ἀναδιδωμι παράγω, ἀντιδιδωμι ἀνταποδίδω, διαδιδωμι δικρέμω, ἐρδίδωμι υποχωρῶ, δικδιδωμι (θυγατέρα) διδῶ εἰς γάμον, μεταδιδωμι διδῶ μέρος, προσδιδωμι διδῶ προσέτι κλπ.

διεκάζω, παρατ. ἐδίκαζον, μέλλ. δικάσω, άρρ. ἐδίκασα. Παθ.

καὶ μέσ. δικάζομαι, παρατ. ἐδικαῖόμην, μέσ. μέλλ. δικάσομαι, μέσ. ἀρ. ἐδικασθήην, παθ. ἀρ. ἐδικάσθην, παρακ. δεδίκασμαι, ὑπερσ. ἐδεδικάσμην. Ρηματ. δικαστής, δικαστήριον, ἀδίκαστος, δικαστικός, δικάσιμος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δίκη. Σύνθ. ἐκδικάζω διδω πέρας εἰς τὴν δίκην, διαδικάζω ἀποφαίνομαι ώς δικαστής, συρδικάζω ἀπὸ κοινοῦ δικάζω, καταδικάζω καὶ ἀγνιθ. ἀποδικάζω ἀθφώγω, ἐπιδικάζω ἀποδίδω περιουσίαν ὥπερ δίκην δικτελοῦσκη, ἐπι- καὶ διαδικάζομαι (μέσ.) ἀποτῆ δικαστικῶς.

-Δινέω-ω (στρηφογύρεύω). Μέσ. καὶ παθ. δινοῦμαι καὶ παρατ. ἐδινούμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δίνη=στροβίλος. Τὸ ἐνεργητ. μόνον συνθ. περιδινῶ ἐπίσης καὶ τὸ παθ. περιδινοῦμαι=περιστρέφομαι.

Διετίζω (χριτιδάλλω) μόνον ὁ ἐνεργ. ἀρ. [ἐδίστασα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δίς (δισσός—διττός) τὸ διετίζω, ὅπως ἐκ τοῦ δίκαια τὸ δικάζω. Συγάν. ἐνδοιάζω, ἀμφιγροῦ, ὀκτῶ.

Διψεύ-η, **η**, μέλλ. διψήσω, ἀρ. ἐδίψησα, παρακ. [δεδί-ψηκα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δίψη (δίψη), διψήω-ω=αἰσθημα: δίψην καὶ μεταφ. σφόδρα ἐπιθυμῶ. Περὶ συναρπ. ὅρη ζῶ.

Διώκω (καταδιώκω), παρατ. ἐδίωκον, μέλλ. διώξω καὶ μέσ. (ώς ἐνεργ.) διώξομαι, ἀρ. ἐδίωξη, παρακ. δεδίωγχα. Παθ. διώκομαι, παρατ. ἐδιώκόμην, ἀρ. παθ. ἐδιώχθην. Ρηματ. διώξει, διώγμα, διωγμός, διωκτέος, διωκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. διωκ-. Ἐπὶ δικαστ. ἐννοίας τὸ διώκω = ἐνάγω τινά, ἔχει παθητ. τὸ φεύγω. Απαντᾷ καὶ ἀρ. θ'. ἐδιώκαθον. Σύνθ. διπ- καὶ μεταδιώκω τρέχω κατόπιν, προδιώκω προχωρῶ διώκων, συρδιώκω καταδιώκω θιοῦ.

Δοκιέω-ω (νομίζω, νομίζομαι) καὶ ἀπροσώπ. δοκεῖ, (φαίνεται), παρατ. ἐδόκουν (ἀπρ. ἐδόκει), μέλλ. δόξω (ἀπρ. δόξει), ἀρ. ἐδοξά (ἀπρ. ἐδοξε). Παθ. δοκοῦμαι, ἀρ. παθ. ἐδόχηθην, παρακ. δέδοκται, ὑπερσ. ἐδέδοκτο. Ρηματ. δόκησει, δόξα, δογμα, δόκιμος, ἀδόκητος.

ΣΗΜ. Θέμ. δοκ- δοκε-. Συχνότερον ἀπαντᾷ προσωπικῶς. Σύνθ. ἀποκαὶ μεταδοκῶ μεταδίλλω γνώμην, συνδοκῶ φαίνομαι ἐπίσης εὑλογοῦς, προσδοκέω-ω νομίζομαι προσέτι (διάφορον τοῦ προσδοκάω-ω), καταδοκοῦμαι θεωροῦμαι ὑποπτος.

Δοκιμάζω (κάμνω δοκιμήν, ἐγκρίνω), παρατ. ἐδοκιμάζον,

μέλλ. δοκιμάσω, ἀόρ. ἐδοκίμασα, παρακ. -δεδοκίμακα. Παθ. δοκιμάζομαι, παρατ. ἐδοκιμάζόμην, μέλλ. δοκιμασθήσομαι, ἀόρ. ἐδοκιμάσθην, παρακ. δεδοκίμασμαι. Ρηματ. δοκιμασία, δοκιμαστής, ἀδοκιμαστος, δοκιμαστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δοκῶ-δοκιμος-δοκιμάζω. Σύνθ. ἀποδοκιμάζω σὲγ ἐγκρίνω-διαδοκιμάζω δοκιμάζω ἀκριβῶς, συνδοκιμάζω ἔξετάζω μετ' ἄλλου.

δοξάζω (φρονῶ, μεγαλύνω), παρατ. ἐδόξαζον, μέλλ. δοξάσω, ἀόρ. ἐδόξασα. Παθ. δοξάζομαι, παρατ. ἐδοξάζόμην, μέλλ. δοξασθήσομαι, ἀόρ. ἐδοξάσθην, παρακ. δεδόξασμαι. Ρηματ. δοξαστής, δοξαστός, δοξαστικός, ἀδόξαστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δόξα (ὅ ἐκ τοῦ δοκῶ). Σύνθ. ἀντιδοξάζω σὲγ ἐναντίαν γνώμην, διαδοξάζω ἐπιμένω εἰς τὴν ὑγιώμην μου, μεταδοξάζω μεταβάλλω γνώμην, καταδοξάζω σκέπτομαι τι κατὰ τινας, προδοξάζω κρίνω προηγουμένως, προσδοξάζω προσθέτω γνώμην.

δουλόω-ω (χάμνω τινὰ δοῦλον), μέλλ. δουλώσω, ἀόρ. ἐδούλωσα. Παθ. καὶ μέσ. δουλοῦμαι, παρατ. ἐδουλούμην, μέλλ. μέσ. δουλώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐδουλωσάμην, παθ. ἀόρ. ἐδουλώθην, παρακ. δεδούλωμαι. Ρηματ. δουλωσις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δοῦλος (ὅρα δέω=δέγω, θέμ. δεσ- δέσυλος- δέσυλος- δοῦλος) ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀμετάθ. δουλεύω=εἴμαι δουλος. Συγάρ. ἀνδραποδίζω. Σύνθ. καταδουλῶ ὑποδουλώγω, συγκαταδουλῶ βοηθῶ εἰς ὑποδουλωσιγ.

δράω-ω (πράττω) παρατ. ἐδραων, μέλλ. δράσω, ἀόρ. ἐδρασα, παρακ. δέδρακα. Παθ. δρῶμαι, παρατ. ἐδρώμην, ἀόρ. παθ. ἐδράσθην, παρακ. δέδραμαι. Ρηματ. [δρᾶσις], δρᾶμα, δραστικός. δραστήριος, δραστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. δρα- (καὶ δρασ-). Συγάρ. ποιῶ. σθεν εὖ ἢ κακῶς δρῶ=εὖ ἢ κακῶς ποιῶ. Σύνθ. ἀντιδρῶ ἀγτενεργῶ, συνδρῶ συμπράττω.

δύναμαι, παρατ. ἐδύναμην (δ' πρόσ. ἐδύνω), μέλλ. μέσ. δυνήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐδύνηθην (καὶ ἐδύνασθην), παρακ. δεδύνημαι. Ρηματ. δύναμις, δυνάστης, δυνατός, ἀδύνατος.

ΣΗΜ. Θέμ. δυνα- (καὶ δυνασ-) ἐν τῇ ὅποι. καὶ εἴκεται κατὰ τὰ δραύτοντα (δρίνωμαι, δίνω, δύνηται- δύναμην, δύναιο, δύνατο). Προστρέμον γ δυγάσθω. Ή διὰ τοῦ η αὔξησις σπαχνίκ. Συγάρ. οἶδε τέ είμι, σὲγ (μετ' ἀπαρεμφάτου). Αντιθ. ἀδυνατέω-ω.

δυναστεύω (σὲγ ἐδουσίαν, ἐπικρατῶ), παρατ. ἐδυνάστευον, ἀόρ. ἐδυνάστευσα. Παθ. δυναστεύομαι. Ρηματ. δυναστεία.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δυνάστης (ὅρα δύναμαι). Σύνθ. ἐνδυναστεύω ἔχω ἵσχει παρί τινι, καταδυναστεύω καταθλίψω.

δυσκολαίνω (εἰμιαι δύστροπος, δυσηρεστημένος), παρατ. ἐδυσκόλεινον, μέλλ. δυσκολαίνω.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δύσκολος. Τὰ εἰς-αἴνω ἀμετάβλητα γίνονται ἐξ ἐπιθέτων σημανγότων κακίαν (πρόβλ. ἀνορταίνω, μωραίνω κλπ.) πλήν τοῦ ὑγιαίνω.

δυστυχέω-ῶ, παρατ. ἐδυστύχουν, μέλλ. δυστυχήσω, ἀόρ. ἐδυ τύχησα, παρακ. δεδυστύχηκα, παθ. ἀόρ. ἐδυστυχήθην. Ρηματ. δυστύχημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δυστυχῆς (δυσ- τύχη). Συγών. κακῶς πράττω, κακοπαθέω- ḥ, κακοδαιμονέω- ḥ, κακοποιαγέω- ḥ.

δυσχεραίνω (δυσαρεστοῦμαι, δργίζομαι), παρατ. ἐδυσχέ- ραινον, μέλλ. δυσχεραίνω, ἀόρ. ἐδυσχέρανα. Παθ. δυσχεραίνομαι (μόνον). Ρηματ. δυσχέρασμα, δυσχεραντέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δυσχερῆς (δυσ- χερέω). Συγών. δυσφορῶ, δυσανασχετῶ, δυσ- φετοῦμαι, ἄγανακτῶ, ἀσχάλλω, χαλεπαίνω.

δύω (βυθίζω), πάντοτε σύνθ., παρατ. -έδυον, μέλλ. -δύσω, ἀόρ. -έδυσα, παρακ. -δέδυκα. Παθ. καὶ μέσ. δύομαι καὶ δύνω (μέσ.), παρατ. -έδυόμην, μέσ. μέλλ. δύσομαι, ἀόρ. δέδυν (=έδυ- θίσθην, ὅποτ. δύω, εύκτ. δύοι. ἀπαρ. δύναι, μετοχ. ένδυ-δυσα-δύν), παθ. ἀόρ. -έδύθην, παρακ. -δέδυμαι. Ρηματ. δύσει, ἐνδύσει, ἔκ- δυσεις, ἔνδυμα, ἀδυτος, ἀποδυτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. δυ-.Τὸ ο βραχὺ πρὸ τῶν ἀπὸ μ καὶ θ χρον. καταλήξεων. Ο παρακ. δέδυκα. ἀπλοῦς ἔχει μέσ. σημασίαν. Σύνθ. ἐνδύω, ἀντιθ. ἐκδύνω (τὸν κιτῶνα) καὶ ἀποδύω (τὸ ιμάτιον), καταδύνω καταβυθίζω, ὑποδύω (ἀμετάβ.). φεύγω κατωθεν. Μέσ. ἀναδύομαι ὑποχωρῶ, διαδύομαι ὑπεκφεύγω, παραδύομαι λαθρός εἰσέρχομαι, ὑποδύομαι ἀναλαρβάνω τι κλπ. Τὸ παθητ. πάντοτε σύγθ. ἐν- καὶ ἐκδύομαι.

δωρέομεν-ούμενε (προσφέρω δῶρον), παρατ. ἐδωρούμην, μέλλ. μέσ. δωρήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐδωρησάμην, παθ. ἀόρ. ἐδωρή- θην, παρακ. δεῖνώρημαι. Ρηματ. δώρημα, δωρητικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δῶρον (ὅρ. δίδωμι). Σύνθ. ἀντιδωροῦμαι χαρίζω ως ἀντα- μοιδήν. Συγών. δωροφορῶ, δωροτελῶ (σπαν.)

δωροδοκέω-ῶ (δέχομαι δῶρα ἐπὶ δικαιοθορᾶ), παρατ. ἐδω- ροδόκουν, μέλλ. δωροδοκήσω, ἀόρ. ἐδωροδόκησα, παρακ. δεδω-

ροδόκηκα. Παθ. δωροδοκοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐδωροδοκήθην, παρακ-
δεδωροδόκημαι. **Ρηματ.** δωροδόκημα, ἀδωροδόκητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δῶρα- δέχομαι, δωροδόκος (δὲ δεκόμενος δῶρα), δωροδοκῶ-
(καὶ κατα-) = δικριθείρομαι: διὰ δώρων. Παρά μεταγ. καὶ παρ^τ ἡμῖν λαμβά-
νεται ἀγτὶ τοῦ δεκάζω (= δικριθείρω διὰ δώρων) ὁ ιδέα.

Ε

έχω-Θ (ἀφίνω, ἐπιτρέπω) παρατ. εἶων, μέλλ. ἔάσω, ἀόρ.
εἴασα, παρακ. εἴακα. Παθ. ἔθηκαι, μέλλ. μέσ. ώς παθ. ἔάσομαι,
ἀόρ. εἰλάθηην, παρακ. εἴαμαι. **Ρηματ.** ἔατέος, ἔατέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἔα-. "Εγειρε αὖτε εἰ (ἀγτὶ η), διότι είχεν ἐν ἀρχῇ σ (σεμ.,
ὅθεν ἔσχασον- ἔσχαν- εἶων). Τὸ δὲ σ ἐν ἀρχῇ δὲν μεταβάλλεται πάντοτε εἰς
δασεῖναν (πρόθ. ἔδαφος, ἀδελφός ἀγτὶ σέδαφος, σαδελφός κλπ.). Συνώνυμοι,
λείπω. Αγτὶθ. κατα-, κωλύω.

έγγυάω-Θ (δίδω ἐνέχυρον, ἀρραβωνίζω), παρατ. ἡγγύων,
ἀόρ. ἡγγύησα. παρακ. ἡγγύηκα, διερσ. ἡγγύήκειν. Παθ. καὶ
μέσ. ἐγγυῶμαι, παρατ. ἡγγυώμηγ, μέλλ. μέσ. ἐγγυήσομαι, μέσ.
ἀόρ. ἡγγυησάμην, παθ. ἀόρ. ἡγγυήθηην, παρακ. ἡγγύημαι καὶ
ἐγγεγύημαι (ἄπαξ), διερσ. ἡγγυήμηην. **Ρηματ.** ἡγγύησις, ἐγγυη-
τός, ἐγγυητής.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐγγύη (ἐν- καὶ γυῖον ποιητ. = μέλος τοῦ σώματος, καὶρ)
= ἐνέχυρον τιθέμενον εἰς τὴν χειρα, ἐγγύησις. Περὶ τῆς αἱδήσεως ὅρα εἰπείγω.
Σύνθ. παρεγγυῶ παραγγέλω, διατάσσω, κατεγγυῶ καθιστῶ διπεύθυνον,
ἔξεγγυῶ παραδίδω διπό ἐγγύησιν, διεγγυῶμαι (μέσ.) λαμβάνω ἐγγύησιν κλπ.

έγειρω (ξυπνῶ τινα, στηκώνω), παρατ. ἡγειρόν, μέλλ.
ἐγερῶ, ἀόρ. ἡγειρα, παρακ. ἐγρήγορα, διερσ. ἐγρηγόρειν. Παθ.
καὶ μέσ. ἐγειρομαι, παρατ. ἡγειρόμηην, ἀόρ. παθ. καὶ ως μέσ.
ἡγέρθηην, μέσ. ἀόρ. β' ἡγρόμηην. **Ρηματ.** ἐγερσις, ἐγερτικός.

ΣΗΜ. Θέμ. ἐγέρω (ὅθεν ἐγέργω- ἐγέρρω- ἐγέρω) καὶ ἐγρ-, ἐξ οὗ (διε-
άττ. ἀναδιπλασ. ἐπαναληψθέντος ὅλου τοῦ θέμ.) ὁ παρακ. ἐγρήγορα=εἰμιτ
ἀγρυπνος. Σύνθ. ἀνεγείρω καὶ ἐπεγείρω διεγείρω, ἐξεγείρω ἐξερεθίζω.

έγκωμιαζω (ἐπαινῶ), παρατ. ἐνεκωμίαζον, μέλλ. ἐγκωμιά-
σω καὶ μέσ. ώς ἐνεργ. ἐγκωμιάσομαι, ἀόρ. ἐνεκωμίασα, παρακ.
ἐγκεκωμίακα. Παθ. ἐγκωμιάζομαι, παρακ. ἐγκεκωμίασμαι.
Ρηματ. ἀνεγκωμίαστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐγκώμιου (ἐνν. ἔπος)=ἐπικινετική ὥδη εἰς νικητήν, ἐν γένει ἔπαινος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς ἀγκλελυμένον ἐγκωμιάζω ἐμαυτόν.

ἔγχειρεώ-ῶ (ἐπιβάλλω τὴν χεῖρα, ἐπιχειρῶ), παρατ. ἐνεχείρουν, μελλ. ἐγχειρήσω, ἀόρ. ἐνεχείρησα, παρακ. ἐγχειρήρηκα, διπερσ. ἐνεχεχειρήκειν. Ρηματ. ἐγχειρησις, ἐγχειρημα, ἐγχειρητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἐγχειρο- (ἐκ τῆς ἐν- καὶ χείρ, δην καὶ τὸ ἐγχειρίζω). Λέγεται καὶ περιφραστ. ἐγχείρουν ποιῶμαι. Συνηθίστερον τὸ συγών. ἐπιχειρῶ (ἢ ἰσέ).

ἔγχειρεξῶ (θέτω τι εἰς τὸς χειράς τινος), παρατ. ἐνεχείρεξον, μέλλ. ἐγχειριῶ, ἀόρ. ἐνεχείρισα, παρακ. ἐγχειρέρικα. Παθ. καὶ μέσ. [ἐγχειρίζομαι], ἀόρ. παθ. ἐνεχειρίσθην, μεσ. ἀόρ. ἐνεχειρισάμην. Ρηματ. [ἐγχειρισις].

ΣΗΜ. "Ορα ἐγχειρῶ. Τὸ μέσ.=ἀγκλελυμένω, ἐπιχειρῶ. Τὸ δὲ μέσ. αὐτοπαθὲς ἀγκλελυμ. ἐγχειρίζω ἐμαυτόν.

ἔξομας (κάθημαι) πάντοτε σύνθ. καθέξομαι, παρατ. ἐκαθεύ-ζόμην, μέλλ. καθεδοῦμαι. Ρηματ. ἔδρα, ἔδος, ἔδωλον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἔδ. (σεδ-) ἔδομαι, ἔξομαι (ἀπλοῦν ποιητ.). Ως παρακ. αὐτοῦ λαμβάνεται τὸ κάθημαι. Σύνθ. παρακαθέξομαι κάθημαι πλησίου, περικαθέξομαι κάθημαι γύρω, συγκαθέξομαι κάθημαι ὅμοι. Ἐπί στρατοῦ τὸ καθέξομαι (προσ-, ἐγκαθέξομαι)=στρατοπεδεύω, ἀντικαθέξομαι ἀγτιστρατοπεδεύω, περικαθέξομαι πολιορκῶ.

ἔθέλω καὶ θέλω, παρατ. ηθελον, μέλλ. ἐθελήσω, ἀόρ. ηθέλησα (δύοτ. (ἐ)θελήσω, εὐκτ. θελήσαιμι, προστ. ἐθέλησον, ἀπαρ. ἐθελήσαι, μετοχ. (ἐ)θελήσας), παρακ. ηθέληκα, διπερσ. ηθελήκειν. Ρηματ. [θέλησις, θέλημα], ἐθελοντής, θέλεοντί, ἐθελούσιος.

ΣΗΜ. Θέμ. ἔθελι, ἔθελε. Παρὰ πεδοῖς ἀττ. ἐπικρατεῖ ὁ τύπος ἔθελιο πλήγη τινων φράσεων (εἰ θέλοις, ἀν θεὸς θέλῃ κλπ.). Σύνθ. συνεθέλω=συγ-αιγθ. "Ορα βούλομαι.

ἔθεξω (κάμνω τινὰ νὰ συνηθίσῃ), παρατ. εἴθεξον, μέλλ. έθιῶ, ἀόρ. εἴθεισα, παρακ. εἴθεικα Μέσ. καὶ παθ. έθιζομαι, ἀόρ. παθ. (καὶ ώς μέσ.) εἴθεισθην, παρακ. εἴθεσμαι, διπερσ. εἴθεσμην. Ρηματ. έθισμα, έθιστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔθος. Αὐτάν. καὶ ἀγκλεπλ. διὰ τοῦ ει, διάτι εἰχεν ἐν ἀρχῇ σ (σεθ). ορα ἔθω. Σύνθ. συν- καὶ προσεθίζω (τιγά)=ἔξοκειώγω, ἀπεθίζω=εξουγθίζω.

[**ἔθω**] (συνηθίζω) ποιητ., παρακ. εἰωθα (δύοτ. εἰώθω, μετοχ. εἰωθώς), διπερσ. εἰώθειν.

ΣΗΜ. Θέμ. σεθ-, σεθή- ἐξ οὗ τροπὴ τοῦ η εἰς ω ἔσθιθα καὶ ἀναπληρώνεται μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σελινίου=ἔχω συγήθειαν (παρακ. μὲ σημασίαν ἐνεστῶτος).

εἰκάζω (παρομοιάζω, συμπεραίνω), παρατ. γῆκαζον, μέλλ. μέσ. (ώς ἐνεργ.) -εἰκάσομαι, ἀόρ. γῆκασα. Παθ. εἰκάζομαι, παρατ. γῆκαζόμην, ἀόρ. παθ. (καὶ ώς μέσ.) γῆκασθην, παρακ. γῆκασμαι, ὑπερσ. -γῆκασμην. Ρηματ. εἰκασία, εἰκαστής, εἰκαστικός, ἀπεικαστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. εἰκαδ- (εἰκάδιο-εἰκάζω· ὅρα θοιτα). Αδέξια. καὶ ἀναδιπλ. παρὰ τοῖς ἀττικοῖς τρέπον τὸ εἰ εἰς η. Συνών. τοπάζω, τεκμαίρομαι. Σύνθ. ἀπεικάζω ἀπεικονίζω, ἐξεικάζω συμμορφώνω, προσεικάζω ἐξομοιώθω, προει-

κάζω προμαγεύεών.

εἶκω (ὑποχωρῶ), παρατ. εἰκον, μέλλ. εἰξω, ἀόρ. εἰξα, ἀόρ. δ' εἰκαθον (μόνον ὑποτ. παρεικάθη, εὐχτ. ὑπεικάθοιμοι). Ρηματ. ὑπεικτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. εἰκ-. Συνών. ἐνδίδωμι, ὑφίεμαι. Σύνθ. ὑπείκω καὶ παρείκω =ἐγδίζω, ἐπιτρέπω. Απροσώπ. παρείκαι εἶναι δυνατόν.

εἰρεί (εἰμαι), εἰ, ἐστί κτλ. ὑποτ. ὥ, γῆ, ἦ κλπ. εὐχτ. εἰγην, εἰης, εἰη κλπ. προστ. ισθι-ἐστω κλπ. ἀπαρ. εἰναι, μετοχ. ὥν, σύζα, ὅν. Παρατ. ἦ καὶ ἦν, γῆσθα, ἦν κλπ. μέλλ. ἔσομαι, ἀόρ. ἐγενόμην, παρακ. γέγονα, ὑπερσ. ἐγεγόνειν. Ρηματ. οὐσία, συνεστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἕσ- (ἕσμι, ἔμμι, εἱμι). Τὸ ἕστι ἀναδιδίζει τὸν τόνον ὅταν σημαίνῃ ὑπάρχει η εἶγαι δυνατόν. Ἔν συνθέσει ἀναδιδίζει τὸν τόνον ἐν τῷ ἔνεστ. τῇ, ὁριστικής καὶ προστκιτικής. Σύνθ. πάρειμι εἰμαι παρόν (ἀγτίθ. ἀπειμ), σύνειμι συναγαχτρέφομαι, περίειμι ὑπερέχω, ἀπομένω, πρόσειμι συγυπάρχω, συμπλάσειμι παρίσταμαι συγχρόνως, δοθῆθ. Καὶ ἀπροσώπως ἔξεστι, πάρεστι, ἔρεστι (καὶ ἔη)=εἶγαι δυνατόν, μέτεοτί μοι τυρος=μετέχω.

εἴρεις (θὰ ἔλθω), εἰ, εἰσι, ἵμεν, ἵτε, ἵστεν. Υποτ. ἵω, εὐχτ. ιστειμι καὶ ιστίην, προστ. ιθι-ἵτω, ἀπαρ. ιέναι, μετοχ. ἵών, παρατ. γῆ καὶ γῆειν, γῆεις καὶ γῆεισθα γῆει(ν), γῆμεν, γῆτε, γῆσαν. Ρηματ. ιτης, ιταμός, δυσπάριτος, ιτέος, ιτέον κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. ι- ἀσθενές καὶ εἰ- ισχυρόν. Τὸ εῖμι ἐν τῇ ὁριστ. ἔχει σήμασίαν μέλλοντος (τοῦ ἔρχομαι), εἰς δὲ τὰς ἀλλαχ. ἔγκλισεις καὶ τὴν μετοχὴν καὶ ἐγνέστ. καὶ μέλλ. Σύνθ. ἔξειμι θὰ ἔξελθω, εἰσειμι θὰ εἰσέλθω, ἐπάνειμι θὰ ἐπανέλθω, πρόσειμι θὰ προσέλθω κλπ.

εἴργω (ῥω)ύω, κλείω ἔξω), παρατ. εἰργον, μέλλ. εἰξέω,

ἀόρ. εἰρῆσα. Παθ. εἰργομαι, παρατ. εἰργόμην, μέλλ. μέσα. ώς παθ. εἰρήσμαι, ἀόρ. εἰρχθην, παρακ. -εἰργμαι. Ρηματ. ἀερκτος.

ΣΗΜ. Θέμ. εἰργ — (ἀρχικ. Φεργ —, διθεν δ' Ἰων. τύπος ἔργω). Σύνθ. ἀπειργω ἀπομακρύω, ἐξειργω ἀποκλειω, ἀνειργω ἀναχαιτίζω, περιειργω περικλειω, διειργω διαχωρίζω, κατειργω περιορίζω. Συνάγ. ἀκηλειω.

είργηνώ καὶ εἰργνυμι (κλείω μέσα), ἀόρ. εἰρῆσα. Παθ. -εἰργνυμαι, ἀόρ. εἰρχθην, παρακ. εἰργμαι. Ρηματ. εἰρκτή.

ΣΗΜ. Θέμ. εἰργ —, διθεν τὸ εἰργω (ἄχρ. παρ. ἀττικ.) καὶ εἰργνυ —. Σύνθ. καθειργνυμι κλειω καὶ συγκαθειργνυμι συγκλειω (ἐν εἰρκτῇ).

ἐκκληησέαζω (συνέρχομαι εἰς συνέλευσιν, συζητῶ ἐν αὐτῷ), παρατ. ἡκκλησίαζων καὶ ἐξεκλησίαζων, μέλλ. ἐκκλησίασω, ἀόρ. ἡκκλησίασα καὶ ἐξεκλησίασα. Ρηματ. ἐκκλησιαστής, ἐκκλησιαστικός.

ΣΗΜ. Ἐκ του ἐκκαλῶ, ἐκκλητος, ἐκκλησία, ἐκκλησιαζω. Η ἀνώμαλος καζησίς (ἐξεκλησίαζον) φέ ει τὸ βῆμα ἢτο σύνθ. ἐκ τῆς ἐκ καὶ κλησιάζω.

ἐλαττώνω-ώ (ἐλαττώνω), ἀόρ. ἡλάττωσα. Παθ. καὶ μέσ. ἐλαττοῦμαι, παρατ. ἡλαττούμην, μέλλ. μέσ. ἐλαττώσομαι, μέλλ. παθ. ώς μέσ. ἐλαττωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἡλαττώθην παρακ. [ἡλάττωμαι]. Ρηματ. ἐλάττωσις, ἐλάττωμα.

ΣΗΜ. Ἐκ του συγκριτ. ἐλάττων κατὰ συγκοπήν ἀντὶ ἐλαττονῶ—οῦμαι (πρδλ. ἀμφορεὺς ἀντὶ ἀμφιφορεὺς, πυραμοειδῆς ἀντὶ πυραμιδοειδῆς κλπ.). Συνάγ. μειδ. Τὸ μέσ. ἐλαττοῦμαι = εἰμι καὶ ἐλάττων τινός, ἔχει συνάγ. τὸ μισιονετῶ, ἀντίθ. πλεονεκτῶ.

ἐλαύνω (θέτω εἰς κίνησιν, διώκω, τρέχω ἔφιππος), παρατ. ἥλαινον, μέλλ. ἐλώ (·-ς-·), ἀόρ. ἥλαισα, παρακ. -ἐλήλαικα. Παθ. ἐλαύνομαι, παρατ. ἥλαινόμην, ἀόρ. παθ. -ἡλάθην, μέσ. ἀόρ. ἥλαισάμην, παρακ. ἐλήλαιμαι. Ρηματ. ἐλασις, εὐήλαιτος, σφυρήλατος, ἐλατέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἐλᾶ- (ἀρχικ. ἐλασ- μετὰ προσφύμ. τη ἐλαγύω καὶ κατὰ μετάθ. ἐλαύνω). Σύνθ. ἀπελαύνω ἀποδιώκω, ἐξελαύνω *εξορίζω, ἐπελαύνω ἀφοριῶ, εἰσελαύνω εἰσέρχομαι (ἔφιππος), προελαύνω καὶ προελαύνω προχωρῶ, περιελαύνω περιτρέχω, συνελαύνω συνάγω, διελαύνω διέρχομαι, παρελαύνω παρέρχομαι.

ἐλέγγω (έξελέγχω, κατηγορῶ, ἐπιπλήττω), παρατ. ἥλεγχον, μέλλ. ἐλέγξω, ἀόρ. ἥλεγξα. Παθ. ἐλέγχομαι, παρατ. ἥλεγχόμην, μέλλ. ἐλεγχθήσομαι, ἀόρ. ἥλεγχθην, παρακ. ἐλήλεγμαι, ὑπερσ.

έληγλέγμην. Ρηματ. έλεγχος, έλεγκτήρος, έλεγκτός, έλεγκτέος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. έλεγχ-. Και περιφρ. έλεγχον ποιοῦμαι, σὺ παθητ. εἰς έλεγχον παθίσταμαι. Σύνθ. ἀπελέγχω καὶ ἐξελέγχω ἀποδεικνύω (ἔνοχον), διελέγχω ἀγασκευάζω, ἀγκιρῶ.

έλεέω-ώ (λυποῦμαι, εὐσπλαγχνίζομαι), παρατ. ήλέουν, μέλλ. έλεήσω, ἀρό. ήλέησα. Παθ. ἔλεοῦμαι, παρατ. ήλεούμην, μέλλ. έλεηθήσομαι, ἀρό. ήλεήθηγ. Ρηματ. έλεήμων, ἀνελέητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ έλεος (ὁ έλεος παρ' ἄττ., τὸ έλεος παρὰ μεταγ.). Συγών. οἰκτίσω. Σύνθ. πατελεῶ αἰσθάνομαι πολὺν οἴκτον.

έλελέζω (φωνάζω έλελεῦ), ἀρό. ήλέλιξα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐλελεῦ=πολεμικὴ πραυγή, ηγετικής έφάνουν οἱ δρμῶντες εἰς τὴν μάχην. Πρθλ. ἀλαλάζω.

έλευθερόω-ώ (έλευθερώνω), μέλλ. έλευθερώσω, ἀρό. ήλευθερώσα, παρακ. ήλευθέρωκα. Παθ. έλευθεροῦμαι, μέλλ. έλευθερωθήσομαι, ἀρό. παθ. (ώς μέσ.) ήλευθερώθηγ, παρακ. ήλευθερώμαι, διπερσ. ήλευθερώθημην. Ρηματ. έλευθερωστες.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐλεύθερος (θέμ. έλευθ- τοῦ ἔρχομαι), ἐξ οὗ ἐλεύθεροις καὶ ρῆμα ἐλεύθεροί τοι (φέρομαι ώς έλευθερος). Συγών. λύω, λυτρώω-ώ. Σύνθ. ἀπελευθερώω ἀποδίδω τὴν έλευθερίαν εἰς δοῦλον, συνελευθερώσω έλευθερώνω διοῦ.

έλειττω (περιστρέψω), ἀρό. εἴλιξα. Παθ. καὶ μέσ. έλιττομαι, ἀρό. παθ. ώς μέσ.- εἴλιχθηγ, παρακ.- εἴλιγματ. Ρηματ. έλιγμός, έλικτήρ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ έλιξ (έλικω- έλιττω καὶ εἰλίττω). Εἶχεν ἐν ἀρχῇ F διὸ αὐξάνει. καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ ει. Σύγν. ἀνελίττω ξετυλίσσω, ἐξελίττω ἀναπτύσσω, περιελίττω περιτυλίσσω, ἐνελίττομαι τυλίσσομαι ἐντός τινος.

έλκω (σύρω), παρατ. εἴλκον, μέλλ.- έλξω, ἀρό. εἴλκυσα, παρακ. εἴλκυκα. Μέσ. καὶ παθ. έλκομαι, παρατ. εἴλκόμην, ἀρό. παθ. εἴλκυσθηγ, παρακ. εἴλκυσματ, μέσ. ἀρό.- εἴλκυσάμην. Ρηματ. έλξις, έλκτεον, συνελκυστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. έλκ-, έλκν-. Αὐξάνει. καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ ει, διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Συγών. σπάω-ώ, ἀγτίθ. ὀθέω-ώ. Σύνθ. ἀφέλκω ἀποσπῶ, ἐφέλκω σύρω πατόπιν, ἀνέλκω (ναῦς) σύρω ἔξω (ἀντίθ. καθέλκω), συνέλκω σύρω διοῦ, ὑφέλκω σύρω κάτωθεν κλπ.

έλπιζω, παρατ. ήλπιζον, μέλλ. [έλπιω], ἀρό. ήλπισα. Παθ. έλπιζομαι. Ρηματ. έλπιστός, ἀνέλπιστος, δυσέλπιστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐλπίς-ίδος, ἐλπίδω-ἐλπίζω. Τὸ μεταβ. ὅλω ποιητ., ἀνθ' οὗ παρ' ἀττ. ἡ περίφρασις ποιῶ τινα ἐλπίζειν. Σύγθ. ἐπελπίζω σίδω ἀπατηλάς ἐλπίδας, ἀπελπίζω (μεταχ.), = ἀπελπίζομαι, ἀνθ' οὗ παρ' ἀττικοῖς τὸ ἀπογιγνώσκω.

ἔιρ.έω-ῶ (ξερνῶ), παρατ. ἥμουν, μέλλ. [ἔμέσω], ἀόρ. ἔξήμεσα.
παρακ. [ἔμήμεκα] Ἄρηματ. [ἔμετος].

ΣΗΜ. Θεμ. ἔμετ- (ἀρχικ. ἔμεσ-, διὸ δὲν ἐκτείνεις πρὸ συμφώνου τὸν γκρακτῆρα). Συγών. ἔξεργά-ῶ, δηεν τὸ τῆς κοινῆς ξεργῶ.

ἔιρ.πεῖσόω-ῶ (στερεώνω), παρατ. ἥμπεδουν, μέλλ. ἔμπε-
δώσω, ἀόρ. ἥμπεδωσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἔμπεδος (ἐν- πέδον= ἔδαφος)= ὁ ἐπὶ τοῦ ἔδαφους στηριζόμενος, ἀκλόγητος. Αὐξάν. ἔξωθεν ὅπως καὶ τὰ παρασύνθ. ἔμπολῶ,
σνεκυράζω. Συγών. κρατύω.

ἔιρ.ποθέέω, παρατ. ἐνεπόδιζον, μέλλ. ἔμποδισ. Παθ. ἔμπο-
δίζομαι. Ἄρηματ. ἔμποδίσμα.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα είναι σύνθ. ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ἀπλοῦ ποδίζω (ἐκ τοῦ ποὺς) μόνον ἐν τῷ μετοχ πεποδισμένος ἀπαγτῶντος. Ἀλλα σύνθ συμποδίζω
δένω χειρας καὶ πόδες, ἀπαποδίζω κάρηγ τινὰ ἢ ὀπισθοδρομήσῃ, παραπο-
δίζομαι ἔμπλεκομαι. Συγών. κωλύω.

ἔιρ.πολάρω-ῶ (ἔμπορεύματ), μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπεμπολῶ καὶ
ἀόρ. ἥμπολησα. Ἄρηματ. [ἔμπολημα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔμπολή=ἔμπόρευμα, φορτίον (συγγ. τῷ πωλῶ). Ήπει τῆς αὐξήσ. δρα ἔμπεδω.

ἔιρ.πορεύομαι μέλλ. ἔμπορεύσματι, μέσ. ἀόρ. ἐνεπορευ-
σάμην. Ἄρηματ. ἔμπόρευμα, [ἔμπορευτέος], ἔμπορευτικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔμπορος = ὁ ἐν πόρῳ ὄν, ὁ ταξιδεύων, ὁ κομιζων ἔξωθεν
καὶ πωλῶν χονδρικῶς τὰ ἔμπορεύματα, κάπηλος δ' ὁ πωλῶν λιανικῶς. Τὸ
ρῆμα είναι μέσ. ἀποθετικόν

ἔνχυτεόματε οὕρεται, παρατ. ἥγαντεισύμην, μέλλ. μέσ. ἔν-
χαντιώσομαι, ἀόρ. παθ. δὲ μέσ. ἥγαντιώθην, παρακ. ἥγαντιώ-
ματ (καὶ ἀποξένηται) Ἄρηματ. ἐναντίωσις, ἐναντίωμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔντραντος. Ἀποθ. μέσον. Αὐξάν. καὶ ἀγαθιπλ. ἔξωθεν. Συγών.
ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἀντιάσομαι, ἀντιβαίνω, ἀντιπράττω.

ἔνεδρενω (κάθημαι εἰς ἐνέδραν, κάμνω καρτέρι) παρατ.
ἐνήδρευον, ἀόρ. ἐνήδρευσα. Παθ. ἐνεδρεύσματ, μέλλ. μέσ. δὲ παθ.
ἐνεδρεύταμαι, ἀόρ. παθ. ἐγέρευθην, μέσ. ἀόρ. ἐνηδρευσάμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔνθροα (εἴρηα-ἔσομαι). Συγών. ἐλλοχά-ῶ, ἐφεδρεύω (ἐπὶ

παῖδος στρατοῦ), ταυλοχέω-ῶ ἐνεδρεύω κατὰ πλοίων. Τὸ δὲ λοχίζω =τοποθετῶ εἰς ἐνέδραν.

ένεχυράζω (λαμβάνω ἐνέχυρον), μέλλ. ἐνεχυράσω, ἀόρ. ἡγεχύρασα. Παθ. ἀόρ. ἡγεχυράσθην. Ἄρματ. ἐνεχυρασία.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐνέχυρον (ἐκ τοῦ ἔχυρος =ἀσφαλῆς) κυρ. κινητὸν κτῆμα διθέμενον πρὸς ἀσφάλειαν τῷ δικαιειτῇ (ὑποθήκη ἐπὶ ἀκινήτων). Αδέξιαν. ἔξεφθεγ' δρα ἐμπεδῶ. Σύγχ. προσεντεχνοῦται λαμβάνω πρόσθετον ἐνέχυρον.

ένθυμέομαι=θυμάσαι (ἔχω κατὰ νοῦν, σκέπτομαι), ἀποθετ. μέσον, παρατ. ἐνεθυμούμην, μέλλ. μέσ. ἐνθυμήσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐνεθυμήθην, παρακ. ἐντεθύμημαι, ὑπερσ. ἐνετεθύμημην. Ἄρματ. ἐνθύμησις, ἐνθύμημα, ἐνθυμητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἐν καὶ θυμός. Τὸ παρ' ἡμῖν ἐνθυμοῦμαι (δὲν λησμονῶ) ἀγνιστούχει πρὸς τὸ ἀρχαιόν μέμνημαι (ἀντιθ. ἐπιλανθάνομαι). Σύγχ. προσενθυμοῦμαι =σκέπτομαι προσέστι. Ὅρα ἐννοῶ.

έννοιέω-ῶ (σκέπτομαι), παρατ. ἐνενόουν, ἀόρ. ἐνενόησα, παρακ. ἐννενόηκα. Μέσ. ἐννοοῦμαι, παρατ. ἐνενοούμην, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐνενοήθην. Ἄρματ. ἐννόησις, ἐννοητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς προθ. ἐν καὶ τοῦ ἀπλοῦ νοῶ (ὅ ιδέ). Συνάγ. ἐνθυμοῦμαι, λογίζομαι, διανοῦμαι, σκοπῶ καὶ σκοποῦμαι καὶ περιφρ. ἐν νῷ ἔχω. Σύγθ. προσενθυμοῦμαι =παρατηρῶ προσέστι.

ένοχλέω-ῶ, παρατ. ἡγώχλουν, μέλλ. ἐνοχλήσω, ἀόρ. ἡγώχλησα, παρακ. ἡγώχληκα. Παθ. ἐνοχλοῦμαι, παρατ. ἡγώχλούμην, παρακ. -ἡγώχλημαι. Ἄρματ. [ἐνόχλησις].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὅχλος (=πλήθος, θόρυβος πλήθους, ταραχή), ὄχλεω (ποιητ.) καὶ σύγθ. ἐνοχλέω-ῶ, διοχλῶ καὶ παρονοκλῶ. Αδέξιαν. καὶ ἀναδιπλ. ἐν ἀρχῇ τῆς προθέσ. καὶ μετ' αὐτήν. Συνάγ. ἀνιδ., πράγματα παρέχω, ἐπηρεάζω.

έντελλομαι (δίδω ἐντολήν, διατάσσω), παρατ. ἐντελλόμην, μέσ. ἀόρ. α' ἐντειλάμην, παρακ. ἐντέταλμαι. Ἄρματ. ἐντολή.

ΣΗΜ. Θέμ. τελ-, τελίω, τέλλω (ποιητ.) καὶ σύγθ. ἐντέλλομαι (μέσ. ἀποθετ.). Συνάγ. πελεύω, παραγγέλλω, ἐπισκήπτω, ἐπιστέλλω (=ἐγγράψω παραγγέλλω).

έξεστε (ἐπιτρέπεται, εἰναι δυνατόν), ἀπρότωπον (ὑποτ. ἔξη, εύκτ. ἔξειη, προστ. ἔξεστα, ἀπαρέμφ. ἔξειναι, μετοχ. ἔξέν), παρατ. ἔξην, μέλλ. ἔξεσται, ἀόρ. ἔξεγένετο. Ἄρματ. ἔξουσία.

ΣΗΜ. Ὅρα εἰμί. Συνάγ. τῷ ἔξεστι τὰ ἀπρότ. ἔνεστι (καὶ ἔντι) πάρεστι, ἔγγιγνεται, οἶόν τέ ἔστι καὶ ἀπλῶς ἔστι.

έξετάζω (κάμνω έξέτασιν, ἐπιθεωρῶ), παρατ. **έξηταζον**, μέλλ. **έξετάσω** (καὶ σπαν. έξετω), ἀδρ. **έξήτασα**, παρακ. **έξήτακα**. Παθ. **έξετάζομαι**, παρατ. **έξηταζόμην**, μέλλ. παθ. **έξετασθήσομαι**, ἀδρ. παθ. **έξητάσθην**, παρακ. **έξήτασμαι**. **Ρηματ.** **έξέτασις**, **έξετασμός**, **έξεταστής**, **έξεταστέον**, **ἀνεξέταστος**.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπλοῦγ **έτάζω** (ἐκ δι. ἐτ· τοῦ ἐστὶ ἔξ ής καὶ τὰ ποιητ. ἑτούς, **ἔτυμος** = ἀληθῆς κλπ.) εἰναι σπανιώτατον. **Αγτὶ** τοῦ **έξετάζω** λέγεται καὶ περιφρ. **έξετασιν ποιοῦμαι**. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. ἀναλελυμ. **έξετάζω** ἐμαυτόν. **Σύνθ.** προσεξετάζω ἐρευνῶ προσέτι, συνεξετάζω συνερευνῶ.

έσικα (φαίνομαι, δύμαιάζω), παρακ. μὲ σημασ. **ένεστιώτος**, (**γ'** πληθ. **έσικασι** καὶ **εἰξασι**), δηποτ. **έσικω**, εὐκτ. **έσικοιμι**, ἀπαρ. **εἰκέναι**, μετοχ. **εἰκώς -υια -ός**, ύπερσ. **έψικειν**. **Ρηματ.** **εἰκών**, **εἰκότως**.

ΣΗΜ. Θέμ. **εἰκ-** (**Εἰκιν**) καὶ **ἀσθεν.** **ικ-** (τοῦ ἀχρήστου **εἰκω** δθεγ καὶ τὸ **εἰκάζω**). **Ο** **έσικα** ἔχει ἀγαδιπλ. ε καὶ τρέπει τὸ ει τοῦ θέμ. **εἰς οι**. **Ο** **έψικειν** αὐξάν. **εἰς τὴν β'** συλλαβήν (ὅρα ἐσοτάζω). τὸ **εἰξασι** καὶ ἀγαλογίαν τοῦ **ἴσασι** (οἰδα). Τὸ **εἰκός** ἔχει καὶ συγκρ. **εἰκότερον**.

έσιρτάζω, παρατ. **έσιρταζον**, ἀδρ. **έσιρτασα**. **Ρηματ.** **έσιρτασις**.

ΣΗΜ. **Ἐκ** τοῦ **έσορτή**. **Αὐξάν.** **εἰς τὴν δ'** συλλαβήγ (ἀγτὶ **ήσιρταζον**, **ήσιρτασα**, καθ' δηπερθιθασμένη χρόνου). **Περιφρ.** **ἄγω**, (**ποιῶ**, **έσορτάζω**) **έσορτήν**. **Σύνθ.** **έσιρταζω** (μεταγ.). **έσιρτάζω** ἔντιμι τόπῳ πρόλ. **έσιρενάζο** = **έσιρτάζω** τὴν δεκάτην γημέραν ἔντιμι τόπῳ.

έπαινεω-ῶ, παρατ. **έπήγνουν**, μέλλ. **έπαινέσω** (σπαν.) καὶ μέσ. **ώς** **ένεργ.** **έπαινέσομαι**, ἀδρ. **έπήγνεσα**, παρακ. **έπήγνεκα**. Παθ. **έπαινοσθιμαι**, παρατ. **έπηγνούμην**, μέλλ. **έπαινεθήσομαι**, ἀδρ. **έπηγνέθην**, παρακ. **έπήγνημαι**, δηπερσ. **έπηγνημένος ήν**. **Ρηματ.** **έπαινέτης**, **έπαινετός**, **έπαινετέον**.

ΣΗΜ. **Ορα αἰνῶ**. **Ἐκτείνει** τὸν χαρακτῆρα μόγον ἐν τῷ παθητ. παρακ. **Τὸ μέσ.** περιφραστ. **έπαινῶ** **ἐμαυτόν**. **Συγών**. **εὐλογέω-ῶ** καὶ περιφρ. **εῦ λέγω** τινὰ (παθ. **εῦ ἀκούω** διό τιος). **Σύνθ.** **συνεπαινῶ** **συγκαταγεύω**, **ἀντεπαινῶ** **ἀγταποδίδω** τὸν **έπαινον**, **ὑπερεπαινῶ** **έπαινη** δηπερμέτρως.

έπανορθώω-ῶ (στήνω τι πάλιν ὅρθιον, διερθώνω), παρατ. **έπηγνώρθουν**, μέλλ. **έπανορθώσω**, ἀδρ. **έπηγνώρθωσα**. **Μέσ.** **έπανορθοῦμαι**, παρατ. **έπηγνωρθούμην**, μέλλ. μέσ. **έπανορθώσομαι**, μέσ. ἀδρ. **έπηγνωρθωσάμην**, παρακ. **έπηγνώρθωμαι**. **Ρηματ.** **έπανορθώσις**, **έπανορθώμα**, **έπανορθώτεος**.

ΣΗΜ. **Ορα ὁρθῶ** τὸ **έπανορθῶ** αὐξάν. καὶ ἀγαδιπλ. καὶ ἐν ἀρχῇ τῇσ

δ' πρὸθέσεως καὶ πεῖται αὐτήν. Οὗτοι καὶ τὰ ἀνέχομαι, ἀμπέχομαι, ἐνοχλῶ, διαιτῶ.

ἐπείγω (βιάζω), παρατ. -ῆπειγον. Μέσ. ἐπείγομαι, παρατ. ἡπειγόμην, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἡπείχθην. Ρηματ. [ἐπειξιε], ἐπεικτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἐπειγ-. Αδεξάν. ἔξωθεν γῆται ἐν ἀρχῇ τῆς προθέσεως. Ωσεύτως τὰ σύνθ. ἀμφιέρνυμι, ἀμπίσω, ἐπίσταμαι, καθέζομαι καὶ τὰ παρατάγθ. ἔγγυω, ἐμπεδῶ, ἐμπολῶ, ἐναντιοῦμαι. Σύνθ. κατεπιγίω = ἐπειχγνάζω.

ἐπηρεάζω (βιάζω, παρενοχλῶ, βλάπτω), παρατ. ἐπηρεάζον, ἀόρ. ἐπηρέασα. Παθ. ἐπηρεάζομαι, παρατ. ἐπηρεαζόμην. Ρηματ. [ἐπηρεασμός, ἐπηρεαστικός].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἀσεία = ἀπειλή, τὸ σύνθ. ἐπήρεια = ὕδρις, ἐξ οὗ ἐπηρεάζω (ἀγτὶ ἐπηρειάζω) = φέρομαι οὕδριστικῶς. Ἐχει τὸ α βραχὺ.

ἐπεδημέω·ώ (εἰμαι ἐν τῇ πατέριδι μου, μένω ἐν τινι τόπῳ), παρατ. ἐπεδήμουν, μέλλ. ἐπιδημήσω, ἀόρ. ἐπεδήμησα, παρακ. ἐπιδεινήμηκα, ὑπερσ. ἐπιδεινημηκὼς ἦν. Ρηματ. ἐπεδήμησις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπιδημος (ἐξ οὗ καὶ οὐσιαστ. ἐπιδημία). ἀγτιθ. ἀποδημῶ (ὅτιδε). Συγάν. ἐνδημῶ. Σύνθ. εἰσεπιδημῶ ἔρχομαι ως ἔγνος (ἐν ἀγτιθ. πρὸς τὸ ἐκδημῶ).

ἐπειθυμέω·ώ, παρατ. ἐπειθύμουν, μέλλ. ἐπιθυμήσω, ἀόρ. ἐπειθύμησα, παρακ. ἐπιτεθύμηκα. Ρηματ. ἐπιθύμημα, ἐπιθυμητής, ἐπιθυμητικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ θυμός (ὅπερ ἐκ τοῦ θύνω). Συγάν. ἐφίεμαι, δρέγομαι ποθῶ (ἐπὶ ἀπόντος), ἔρω καὶ ἐπορέγομαι (ἐπὶ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας), γλίχομαι, (ἐπ' ἀπρεπούσας).

ἐπικεφυρέω·ώ (βιηθῶ), παρατ. ἐπεκούρουν, μέλλ. ἐπικούρησω, ἀόρ. ἐπεκούρησα. Παθ. παρακ. ἐπικεφούρηματ. Ρηματ. ἐπικούρησις, ἐπικούρημα, δυσεπικούρητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐπίκουρος = διογόδε (ἐπί-κουρος ποιητ. = γέος παλληκάρι). Όρα βοηθῶ Σύνθ. συγεπικούρω διογόθι, ἀντεπικούρω ἀγταποδίθι τὴν δοήθεικυ

ἐπιμέλομαι καὶ ἐπιμελέομαι συμαι (ἀποθετ. ἐνεργ. διαθ.), παρατ. ἐπεμελόμην καὶ ἐπεμελούμην, μέσ. μέλλ. ἐπιμελήσομαι, μέλλ. παθ. ἐπιμεληθήσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐπεμελήθην, παρακ. ἐπιμεμέλημαι. Ρηματ. ἐπιμέλημα, ἐπιμελητής, ἐπιμελητικός, ἐπιμελητέον.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπλοῦν μέλομαι (ὅρια μέλει) ποιητ. Ὁ τόπος ἐπιμελοῦμαι ἐκ τοῦ ἐπιμελής. Συγών. κῆδομαι, μέλει μοὶ τύπος, τημελέσθω (ἐξ οὗ ἀτημέλητος), ἐπιμέλειαν ποιῶμαι (οὗ πατὴρ ἐπιμελεῖας τυγχάνω) κλπ. Σύνθ. συνεπιμελοῦμαι ἀπὸ κοινοῦ φροντίζω, ἀντεπιμελοῦμαι φροντίζω ἀμοιβαῖς.

ἐπιορκέω-ῶ (παραβαίνω τὸν δρκον, κάμνω ψευδῆ δρκον), μέλλ., ἐπιορκήσω, ἀόρ. ἐπιώρκησα, παρακ. ἐπιώρκηκα. Παθ. μέλλ. -ἐπιορκηθήσομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐπιωρκησάμην.

ΣΗΜ. Παρεσύνθ. ἐκ τοῦ ἐπίορκος. Τὸ δρκος εἰχεν ἐν ἀρχῇ F διὸ ἐν συγκέντεσι: δὲν ἔκθιλιθετκι τὸ ι τῆς ἐπι. Συγών. ψευδορκῶ (ποιητ. καὶ μεταγ.). Αντιθ. εὐδοκῶ καὶ ἐμπεδορκῶ. Σύνθ. πατεπιορκοῦμαι (μέσ.) κατορθώνω δι' ἐπιορκίας.

ἐπιπολάζω (μένω ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας), μέλλ. ἐπιπολάσω, ἀόρ. ἐπεπόλασα.

ΣΗΜ. ἐκ τοῦ ποιητ. ἐπιπέλομαι (ἐπέρχομαι), ἐπιπολή (ἐπιφάνεια) καὶ ἐγνωμόθεν ἐπιπολάζω.

ἐπιειτέξομαι (προμηθεύεμαι τροφάς), μέλλ. μέσ. ἐπιειτεῖσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπειτεισάμην. Ρηματ. ἐπιειτεισμός,

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ στρο-στιξομαι, καὶ σύνθ. ἐπιειτίζομαι ἀποθετ. ἐνεργειαθέσεως. "Ορα σιτῶ.

ἐπιειτεῖσομαι (γνωρίζω), ὑποτ. ἐπίστωμαι, εὔκτ. ἐπισταίμην, προστ. ἐπίστω-άσθω, ἀπαρ. ἐπιστασθαι, μετοχ. ἐπιστάμενος, παρατ. ἡπιστάμην, μέλλ. μέσ. ἐπιστήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἡπιστήθηγν. Ρηματ. ἐπιειτήμη, ἐπιειτήμων, ἐπιειτητός.

ΣΗΜ. Θέμ. στα-, στη-. Ελγω ἀποθετ. ἐνεργ. δικθέσων καὶ κλίνεται κατὰ τὸ λοταμαι, ἀλλ ἐν τῇ ὑποτ. καὶ εὔκτ. τονιζεται κατὰ τὰ δικρίτονα καὶ τῆς καταλήγ. σοσυγκόπτει τὸ σ. (πρόδ. δύναμαι). Αὕτην. ἔξωθεν (ὅρια ἐπειγό) Συγών. οίδα, γιγνώσκω Σύνθ. προσεπίσταμαι γνωρίζω ἐκ τῶν προτέρων, προσεπίσταμαι γνωρίζω προσέτι, συνεπίσταμαι γνωρίζω μετ' ἄλλου, ἐξεπίσταμαι γιγνώσκω καλώς.

ἐπιειτατέω-ῶ (εἰμαι ἐπιειτάτης), παρατ. ἐπειτατόυν, μέλλ. **ἐπιειτατήσω, ἀόρ. ἐπειτατησα.** Ρηματ. ἐπιειτατέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐπιειτάτης, ἢ ἐκ τοῦ ἐφίστημι (=διορίζω ἐπὶ τυνος). Σύνθ. συνεπιειτατῶ ἐνεργῶ ὡς κοινός ἐπιειτάτης.

ἐπιειτομέζω (κάμνω τινὰ νὰ σιωπᾶ), μέλλ. ἐπιειτομῶ, ἀόρ. ἐπειτομισα. Παθ. ἀόρ. ἐπειτομίσθην.

ΣΗΜ. Παρεσύνθ. ἐκ τοῦ ἐπὶ σιόμα (διλλω), διπως ἐκ τοῦ ἀπὸ σιόματος (λέγω) ζητει τὸ ἀποσιοματίζω =διδίσκω ἥγει διδίσκου.

έπετηθεύω (πράττω τι), παρατ. έπετηδευον, μέλλ. έπιτηδεύσω, ἀδρ. έπετηδευσα, παρακ. έπιτετηδευκα. Παθ. έπιτηδεύομαι, παρακ. έπιτετηδευμαί. Ρηματ. έπιτηδευσις, έπιτηδευμα, έπιτηδευτέον.

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἐπί-τηδε, [έπιτηδης] (ἀχρηστ.), έπιτηδες καὶ έπιτηδες (πρόλ. ἀληθὲς ἀληθες), έπιτηδεών =καταγίγομαι εἰς τι, ἔχω ως ἔργον τι.

έπιτροπεύω (είμαι έπιτροπος), παρατ. έπιτρόπευον, μέλλ. έπιτροπεύσω, ἀδρ. έπιτρόπευσα. Παθ. έπιτροπεύομαι, ἀδρ. έπιτροπεύθην, παρακ. έπιτετρόπευμαί. Ρηματ. έπιτροπεία, έπιτρόπευσις, έπιτροπευτικός.

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἐπίτροπος (έπιτρόπω) =έπιστάτης, φροντιστής, κηδειμών. Τὸ παθ. έπιτροπεύομαι =διατελῶ υπὸ έπιτρόπους.

έπιχειρέω-Θ (ἀρχῆς τι, κάρμνω έπιχειρησιν), παρατ. έπιχειρουν, μέλλ. έπιχειρήσω, ἀδρ. έπειχειρησα, παρακ. έπικεχειρηκα. Παθ. έπιχειρούματι, παρατ. έπειχειρούμην, ἀδρ. παθ. έπειχειρήθην. Ρηματ. έπιχειρησις, έπιχειρημα, έπιχειρητής, έπιχειρητέον.

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τῆς ἐπὶ καὶ χείρ. Συνάν. ἐγκειρῶ. Καὶ περιφρ. έπιχειρησιν ποιοῦμαι. Τὸ έπιχειροῦμαι ἔχει καὶ τὴν σημασίαν τοῦ προσβάλλομαι.

έπισπειρε (ἀκολουθῶ), παρατ. εἶπόμην, μέλλ. ξφομαί, μέσ. ἀδρ. έπισπόμην (ὑποτ. ἐπίσπωμαί, εὔκτ. έπισποίμην, προστ. έπισπου, ἀπαρ. έπισπέσθαι, μετοχ. έπισπόμενος). Ρηματ. δπαδός.

ΣΗΜ. Θέμ. ἐπ-. Αὗξαν. Σιὰ τοῦ εἰ διότι εἴχεν ἐν ἀρχῇ σ. (σεπ.). Οἱ ἀδρ. έπισπόμηρ διασύνεται: (ὧς καὶ ὁ παρατ.), συγκόπτει δὲ τὸ βιβικόν φωνῆγν. Τὸ ἄρματ. δπαδός (κυρ ἐκ τοῦ ποιητ. δπάζω =κάρμνω τιγά γά ἀκολουθήσῃ) φυλοῦται (ὅρα ἀμφιέννυμι). Σύγθ. ἐφέπομαι έπακολουθῶ, συνέπομαι ἀκολουθῶ ἐκ τοῦ πλησίον, παρέπομαι παρακολουθῶ.

έπω (καταγίνομαι εἰς τι, φροντῖζω περὶ τινος), πάντοτε σύγθ. περιέπω, παρατ. περιεῖπον, μέλλ. περιέψω. Παθ. περιέπομαι, παρατ. περιειπόμην.

ΣΗΜ. Θέμ. έπ- (σεπ.). Τὸ περιέπω =περιποιοῦμαι, τὸ δὲ διέπω (ποιητ. καὶ μεταγ.) =διευθύνω. Αὗξαν. δπως τὸ έπομαι.

έρασθαι-Θ (ἀγαπῶ πολὺ), παρατ. ἥρων. Παθ. έρωμαί, ἀδρ. ἥρασθην (ἐνεργ. σημασίας). Ρηματ. έραστός, [έραστής].

ΣΗΜ. Θέμ. ἐρᾶ(σ)—. Φυλάττει τὸν χαρακτῆρα βραχὺν καὶ μετὰ τὴν

ἀποδολὴγ τοῦ σ. Συγών. ὅρα ἐπιθυμῶ. Σύνθ. ἀγτερῶ ἀνταγαπῶ, ἀγερῶμαι (μέσ.) πάλιν ἔρω τὸ μεταθ. τοῦ ἔρω περιφρ. ἔοιωτα ἐμποιῶ τινι.

έργαζομαι, παρατ. εἰργαζόμην, μέλλ. μέσ. ἔργασμαι, μέσ. ἀδρ. εἰργασάμην, παρακ. εἰργασμαι (ἀπαρ. εἰργάσθαι), ὑπερ. εἰργάσμην, μέλλ. παθ. -έργασθήσομαι, ἀδρ. παθ. εἰργάσθην, τετελ. μέλλ. εἰργασμένως ἔσομαι. Ρηματ. ἔργασία, ἔργατης, εὐκατέργαστος, ἔργαστέος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔργον. Αὐτὸν καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ εἰ διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ. Φ. Ἀποθετ. ἔνεργ. διαθέσεως. Ὁ ἀδρ. εἰργάσθηρ μόνον παθ. σημασίαν ἔχει. Ἀγτιθ. ἀργῶ. Σύνθ. ἀπ- καὶ ἔξεργάζομαι ἐκτελῶ τι, περιεργάζομαι ἐπιμελῶς ἔξετάζω, ἐπεργάζομαι (γῆρ) καλλιεργῶ παραγόμως κλπ.

έρεθιζω, ἀδρ. ἥρεθισα, παρακ. ἥρεθικα. Παθ. ἔρεθιζομαι, παρακ. [ἥρεθισμαι], ὑπερσ. ἥρεθισμην. Ρηματ. [έρεθισμός], [έρεθιστέον].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔρεις, ἔρεθω (ποιητ.), ἔρεθιζω. Σύνθ. ἀνερεθεῖσω = παρο- ἔνγομαι, εὐρίσκομαι ἐν ἔξαψει.

έρειδω (στηρίζω), πάντοτε σύνθ. ἀντερειδω, παρατ. ἀντή- ρειδον, ἀδρ. ἀντήρεισα παρακ. [ἥρεικα καὶ ἔρήρεικα]. Μέσ. -έρει- δομαι, μέσ. ἀδρ. -ἥρεισάμην. Ρηματ. ἔρεισμα.

Ἔρι. ἵξει-, ἀντερειδω μεταθ. = στηρίζω ἐπ' ἄλλου καὶ ἀμεταθ = ἀνθισταμαι, ὑπερειδω ὑποθιζόλλω ὡς στήριγμα, ἐπερειδομαι καὶ ἀπερει- δομαι (μέσα) = στηρίζομαι, ἀκνουμβῶ.

έρευνάω-ῶ (ἀναζητῶ, ἔξεινάζω), παρατ. ἥρεύνων, ἀδρ. ἥ- ρεύνησα. Παθ. καὶ μέσ. ἔρευνῶμαι, μέσ. μέλλ. -έρευνήσομαι, μέσ. ἀδρ. -ἥρευνησάμην. Ρηματ. [έρευνητής], ἀνερεύνητος, ἔρευ- νητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔρευνα. Σύνθ. διερευνῶ καὶ ἀνερευνῶ ἔξετάζω ἀκριβῶς. Τὸ μέσ. πάγτοτε σύνθ. διερευνῶμαι καὶ διεξερευνῶμαι τι ἔξιχναζω, προερευ- νῶμαι ἔρευνως πρόσκοπος κλπ.

έρεζω (φιλονικῶ), παρατ. ἥριζον, μέλλ. [έρισω], ἀδρ. ἥρισα, Ρηματ. [έριστός], ἔριστικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔρεις. Τὸ παθητ. περιφραστ. ἔρεις γίγνεται. Ως μεταθ. τοῦ ἔρειζω τὸ ἔρεδας ἐμβάλλω. "Ορα καὶ ἀμφισβητῶ.

έρμηνεύω (ἐξηγῶ), παρατ. ἥρμήνευον, μέλλ. ἔρμηνεύσω, ἀδρ. ἥρμήνευσα. Παθ. ἔρμηνεύομαι. Ρηματ. ἔρμηνεία, ἔρμηνε- τής, ἔρμηνευτικός.

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ἔρμηνες = ἔτιγγητής. Παρ' ἄττικ. ἔρμηνες καὶ διερμη-
τευτής (μεταγ. διερμηνεύς). Σύγθ. ἀφερμηνεύω = ἀγχαπτίσσω.

-ἔρπω (σύρομαι, κινοῦμαι βραδέως), παρατ. [εἰρπον]. Ρηματ.
ἔρπετόν.

ΣΗΜ. Θέμ. (α)ερπ-. Αὐξάν. διὰ τοῦ ει διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ σ. Ἐκ τοῦ-
τοῦ τὸ συγών. ἔρπετός (μεταγ.). Σύγθ. ἔξερπω = ἔξερχομαι, καθέρπω
κατέρχομαι.

ἔρυθρεάω=ῶ (κοκκινίζω ἀπὸ ἐντροπῆν) καὶ ἀόρ. ἥρυθρίασσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔρυθρος, ἐξ οὗ καὶ τὸ συγών. ἔρυθρομάραι ἀποθ. μόγον
κατ' ἐνεστ. Τὸ δὲ ἔρυθρος ἐκ τοῦ ποιητ. ἔρυθραιρω = κακμω τι κόκκινον.
Σύγθ. ἀνερυθρῶ ἔρυθροκοκκινίζω, ἀπερυθρῶ (ποιητ.) ἀφίγω κατὰ μέρος
τὴν ἐντροπήν.

ἔρυκω (ἐμποδίζω, ἀπομακρύγω), ἀόρ. -ῆρυκα.

ΣΗΜ. Θέμ. ἔρυκ. Τὸ ἔρυκω καὶ ἀπερύκω, σπάν. παρὰ πεζοῖς, εἰναι συγ-
γενὲς τῷ ποιητ. ἔρυκω = ἀποκρούω, ἀναγκαῖτίζω.

ἔρχομαι, παρατ. γίνειν καὶ ἥτι, μέλλ. εἰμι, ἀόρ. δὲ ἥλθον,
παρακ. ἐλήλυθα, ὑπερσ. ἐληλύθειν (καὶ ἐληλυθώς ἦν). Ρηματ.
ἔπηλυς, ἐπηλύτης, νέγλυς, ἐλεύθερος.

ΣΗΜ. Θέμ. ἔρ- (θίεν ἔρ-σκο, ἔρσχο, ἔργομαι) ἔλευθ-, ἔλυθ-, ἔλθ-.
Ἀποθετ. διαθέσσως ἐνεργητ. ἀμετάβλητου. Τοῦ ἐνεστ. ἡ δριστική ἀπλῆ, κι δ'
ἄλλαι ἐγκλίσεις σύγθ. ἀναπληρούμεναι ὑπὸ τοῦ εἵμα. Ο παρατ. ἥρχόμην
μόγον σύγθ. ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ γίνεται. Ο παρακ. ἔσχηματισθη μὲ ἀττ.
ἀγαθιπλ. ἐκ θέμ. ἔλυθ-, ἐξ οὗ καὶ δὲ ἀόρ. ἥλθον. Λαρηρ. ούσιαστ. τοῦ ἔρχομαι
τὸ δόδος (μεταγ. ἔλευσις). Σύγθ. παρέρχομαι περγῶ, ἀναβάνγω εἰς τὸ βῆμα,
ὑπέρχομαι τινα κολακεύω, διερχόμαι διέρχομαι λεπτομερῶς, ὑπεξέρχομαι
ἐκφεύγω καὶ πλ.

ἔρωτάω=ῶ, παρατ. ἥρωτων, μέλλ. ἔρωτήσω καὶ μέσ. ώς
ἐνεργ. ἔρήσομαι, ἀόρ. ἥρωτησα καὶ μέσ. ώς ἐνεργ. ἥρόμην, παρακ.
ἥρωτηκα. Παθ. ἔρωτῶμαι, ἀόρ. ἥρωτήθην, παρακ. ἥρωτημαι.
Ρηματ. ἔρωτησις, ἔρωτημα, ἔρωτητικός, ἀνερωτητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἔρ-, ἔρε-, ἔρωτα-. Συγών. πυρθάνομαι. Σύγθ. διερωτῶ καὶ
ἀνερωτῶ δι' ἔρωτήσεων ἀκριδῶς ἔξετάζω, ἀντερωτῶ ἔρωτῶ ἀμοιδούμενος,
ὑπερωτῶ ἀποκρίνομαι δι' ἔρωτήσεως, ἐπερωτῶ (τὸν θεόν) συμβουλεύομαι
τὸ μαγνεῖον καὶ πλ.

ἔσθιεω (τρώγω), παρατ. γίσθιον, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. ἔδο-
μαι, ἀόρ. ἔφαγον, παρακ. ἔδηδοκα. Παθ. παρακ. ἔδήδεσμαι. Ρηματ.
ἔδεσμα, ἔδωδή, ἔδωδιμος, ἔδεστός, ἔδεστέον.

ΣΗΜ. Θεμ. ἔδ- (δο. ἔδ-θω· ἔσθιω· ἔσθιο) καὶ ἔδε-. Ὁ μέλλ. ἔδομαι ἄγειν χρον. χρακτήρος σ (οὗτω καὶ πίνω-πίομαι, χέω-χέομαι). Ὁ ἐνεργ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐσχηματίσθησκε δὲ ἀττ. ἀναδιπλ. τροπῆ τοῦ χρακτήρος εἰς ο. Τὸ δημικτ. ἔδωλή δὲ ἀναδιπλ. (πρό. ἀγωγή, ἀνοκωχή). Συγάν. γενομαι, στοῦνται, βιβωθεναι, τρώγω (ἢ ιδέ). Σύνθ. ἀπεσθίω ἀποκόπτω διὰ τῶν ἔδραντων, κατεσθίω καταδρογθῖσω, ὑπερεσθίω τρώγω ὑπερμέτρως, συνεσθίω συντρώγω.

έστιαώ-ῶ (φιλεύω), παρατ. εἰστίων, ἀόρ. εἰστίασα (ἀπαρ. ἔστιασαι), παρακ. εἰστίακα. Παθ. καὶ μέσ. ἔστιθμαι, παρατ. εἰστιώμην, μέσ. μέλλ. ἔστιασθμαι, ἀόρ. παθ. καὶ ώς μέσ. εἰστιάθην, παρακ. εἰστίαμαι. ᾑηματ. ἔστιασις, ἔστιαμα, ἔστιάτωρ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔστία. Αδεξά. καὶ ἀναδιπλ. διὰ τοῦ εἰ διότι εἶχεν ἐν ἀρχῇ F. Συγάν. εὐωχῶ (ἢ ιδέ), δειπνίζω, γεύω. Σύνθ. ἀνταποδίδω τὴν ἔστιατιν, συνεστιθμαι εὐωχουμαι μετ' ἀλλωγ.

έτοιμάζω, παρατ. ἡτοιμαζον, μέλλ. ἔτοιμάσω. Παθ. καὶ μέσ. ἔτοιμαζεμαι, παρατ. ἡτοιμαζόμην, μέσ. ἀόρ. ἡτοιμασάμην, παρακ. ἡτοιμασθμαι, ὑπερσ. ἡτοιμάσμην. ᾑηματ. [ἔτοιμασία].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔτοιμος (συγγεν. τῷ ἔτημος· δρχ ἔξετάζω). Τὸ μέσ. καὶ περιφραστ. ἔτοιμος ἔχω καὶ ἔτοιμός είμι. Συγάν. παρασκευάζω.

εὐδικαιονέω-ῶ (εὐτυχῶ), παρατ. ηδικαιιόνευν, μέλλ. εὐδικαιονήσω, ἀόρ. ηδικαιιόνησα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐδαιμονοῦ, ἐξ οὗ καὶ μεταβλητ. εὐδαιμονίζω= μακχρίζω. Ὁρα εὐτυχῶ. Ἀντιθ. κακοδαιμονέω-ῶ. Σύνθ. ἐνευδαιμονῶ ἥδις ἐν εὐδαιμονίᾳ, συνευδαιμονῶ μετέχω τῆς εὐδαιμονίας.

εὐδοκιμέω-ῶ (ἔχω καλὴν φήμην), παρατ. ηδοκιμίουν, μέλλ. εὐδοκιμήσω, ἀόρ. ηδοκιμησα, παρακ. ηδοκιμηκα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐδόκιμος (ἢ ἐκ τοῦ εὐδοκέω-ῶ). Ὡς μεταβλητ. αὗτοῦ τὸ εὐδόκιμον ποιῶ τινα. Συγάν. εὐδοξέω-ῶ. ἀντιθ. ἀδοξέω ὡ. Σύνθ. ἐνευδοκιμῶ εὐδοκιμῶ εἰς τι, ὑπερευδοκιμῶ εὐδοκιμῷ ὑπερβολική, παρενδοκιμῶ (μεταγ.). ὑπερτερῶ.

εὔδω (κοιμῶμαι) καὶ σύνθ. καθεύδω, παρατ. ηδονον καὶ σύνθ. ἔκάθευδον καὶ καθηύδον, μέλλ. καθευδήσω. ᾑηματ. καθευδητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. εὐδ-, εὐδε-. Εἰγκι οὐδετέρως διαθέσσ. Διφορεῖται ως πρὸς τὴν αἴσθησιν. (πρόλ. ἐκκλησιάζω). Αρχηρ. οὐσιαστ. ὑπρος. Σύνθ. ἐκκαθεύδω κοιμημαι εἴσω τοῦ οἴκου, συγκαθεύδω συγκοιμημαι. Ηρθλ. ὑπνόττω.

εὐεργετέω-ῶ, παρατ. εὐεργέτουν, μέλλ. εὐεργετήσω, ἀόρ. εὐεργέτησα (καὶ εὐεργέτησα), παρακ. εὐεργέτηκα (καὶ εὐεργέ-

τηκα), διπερσ. εὐεργετήκειν. Παθ. εὐεργετοῦμαι, ἀόρ. παθ. εὐεργετήθην, παρακ. εὐεργέτημαι, διπερσ. εὐηργετήμην. Ρηματ. εὐεργέτημα, εὐεργετητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐεργέτης. Τὰ παρασύνθη. ἐκ τοῦ εὗ ἀν μετὰ τὴν διάθουσαν ὅπερχει δραχὺ φωνῆσιν, ἑκτείνουσιν αὐτό, ἀν δὲ μακρὸν, μένουσιν ἀναδέητα καὶ ἀν σύμφωνον, αὐξέντι. ἔξωθεν. Τὸ εὐεργετῶ δικορεῖται ως πρὸς τὴν αὐξήσιν. Συγών. εὖ ποιοῦ (παθητ. εὖ πάσχω). Σύγθ. ἀντευεργετῶ ἀνταποδίδω τὴν εὐεργεσίαν.

εὐθυμιαέσθιαι=εύθυμαι (εἰμιας εὕθυμος), παρατ. ηὐθυμούμην (καὶ σπαν. εὐθυμούμην), μέλλ. μέσ. εὐθυμήσομαι. Ρηματ. εὐθυμητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐθυμος. Εἶναι μέσ. ἀποθετικόν. Αγτιθ. ἀθυμῶ. Τὸ ἐνεργ. εὐθυμῶ ποιητ. καὶ μεταγ.

εὐλαβέσθιαι=εύλαβαι (φεροῦμαι, συστέλλομαι), παρατ. ηὐλαβούμην, μέλλ. μέσ. εὐλαβήσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ηὐλαβήθην, παρακ. ηὐλάβημαι. Ρηματ. εὐλαβητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐλαβῆς (εὐ- λαμβάνω ὅθεν τὸ εὐλαβοῦμαι κυρ. =μετὰ προσοχῆς ἢ φόδου λαμβάνω τι). Εἶναι ἀποθετ. παθητ. διαθέσεως Σύγθ. διευλαβοῦμαι (καὶ δξ-) = προσφυλάττομαι πολὺ.

εὐλογέω=φέ (ἐπαινῶ), παρατ. ηὐλόγουν, ἀόρ. ηὐλόγησαι. Παθ. εὐλογοῦμαι, μέσ. μέλλ. ώς παθ. εὐλογήσομαι.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ κατὰ διάστασιν εὖ λέγω τινά, οὗ παθητ. εὖ ἀκούω ὑπό τυνος. Ἔνιστε ἀπαντῆ ἀγανάγητον.

εὑρέσκω, παρατ. ηὕρισκον, μέλλ. εὑρήσω, ἀόρ. ηὔρον, παρακ. ηὕρηκα. Παθ. καὶ μέσ. εὑρίσκομαι, παρατ. ηὕρισκόμην, μέλλ. παθ. εὑρεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ηὔρεθην, παρακ. ηὕρημαι, διπερσ. ηὔρημην, μέλλ. μέσ. εὑρήσομαι, μέσ. ἀόρ. β' ηὔρόμην. Ρηματ. εὑρεσις, εὑρημα, εὑρετής, εὑρετός, εὑρετέον.

ΣΗΜ. Θέμ. εὐρ-, εὐρε-, εὐρισκ-. Οἱ χαρακτῆρις δὲν ἔκτείνεται εἰς τὸ εὐρεθήσομαι, ηὔρεθην. Οἱ ἐνεργ. ἀόρ. β' ἐν τῇ προστακτ. τοιγίτεται ἐπὶ τῆς ληγούσης (εὐρε-). Τὸ ρηματ. εὐρετῆς (θηλ. εὐρέτις) κατ' ἔξαρ. ὀξύγεται. Σύγθ. ἔξ- καὶ ἀνευρισκόντων ἀγακαλύπτων, προσεξενεργίσκω ἐπινοῶ προσέτι, συνεξενεργίσκω εὑρίσκω ἀπὸ κοινοῦ μετ' ἄλλων.

εὐτρεπέζω (συγυρίζω, παρασκευάζω), παρατ. ηὐτρέπιζον, ἀόρ. ηὐτρέπισα. Μέσ. εὐτρεπίζομαι, παρατ. ηὐτρεπίζόμην, μέσ. ἀόρ. ηὐτρεπισάμην, παρακ. ηὐτρέπισμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐτρεπῆς (εὖ-τρέπω) ==δ εὐκόλως τρεπόμενος, ἔτοιμος, παρεσκευασμένος. Τὸ μέσ. εὐτρεπίζομαι ἐγίστε =διαλάττομαι.

εύτυχέω-ώ, παρατ. ηύτυχουν, ἀόρ. ηύτυχησα, παρακ. ηύτυχηκα, διπερσ. ηύτυχήκειν. Παθ. παρακ. ηύτυχημαι. Ρηματ. εύτυχημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐτυχής. Συγών. εὖ πράττω (καὶ εὐπραγῶ), εὐδαιμονῶ, εὐήμερῶ, εὐθηρεῦ (ἢ εὐθερῶ). Σύγθ. διευτυχῶ =εἰμι καὶ μέχρι τέλους εὐτυχής.

εύφραξίνω (χαροποιῶ), παρατ. ηύφρακτον, ἀόρ. ηύφρακτα. Μέσ. εύφρακτομαι, παρατ. ηύφρακτονόμην, μέλλ. μέσ. εύφρακτομαι, μέλλ. παθ. ώς μέσ. εύφρακτονθήσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ηύφρακτον Ρηματ. [εύφρακτός].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐφρόσων (εὖ-φρόντη). Συγών. θέλγω, τέρπω, κηλέω-ώ· τῷ δὲ μέσ. εύφρακτομαι τὰ ηδομαι, καίσω, ἀγάλλομαι.

εὔχοιμαι, παρατ. ηύχομην, μέσ. μέλλ. εὕξομαι. μέσ. ἀόρ. ηύχαμην, παρακ. ηύκταται (παθητ. διειθ.). Ρηματ. εὐκτός, εὐκτέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὐχή. Ἀποθετ. μέσον, οὗ παθητ. εὐχαὶ γίγνονται. Σύγθ. συνεύχομαι εὐχομαι διοιδ., προσεύχομαι, κατεύχομαι καὶ ἐπεύχομαι παρακαλεῖ δι' εὐχῆς γὰρ γίνη τι, (ἀντίθ. ἀπεύχομαι).

εύωχγέω-ώ (φιλεύω), παρατ. εύωχτον, Μέσ. εύωχομαι, παρατ. εύωχονόμην, μέλλ., εύωχησομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. εύωχηθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ εὖ καὶ τοῦ ἀγρήστη. ὁρή =τροφή. Τὸ παθ. περιφραστ. εύωχτα γίγνεται. Τὸ μὲν ἀστιῶ =περιθέτω γεῦμα, τὸ δὲ εὐωχῶ =εύφρακτον δι' ἀφθόνων καὶ ηδέων φαγητῶν καὶ ποτῶν.

έφειεμαι (έπιθυμῶ), παρατ. ἔφιέμην, παρακ. ἔφειμαι (μόνον κατὰ μετοχ. ἔφειμένος). Ρηματ. ἔφεσις, ἔφέτης, ἔφεσιμος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐνέργη. ἥημι =βάλλω, τὸ μέσ. ἕμαι =τείγω εἰς τι καὶ σύνθ. ἔφειμαι =σφραγῶς ἐπιθυμῶ. Τὰ συγών. δρχ ἐν τῷ ἐπιθυμῶ.

έφοιτεύω (περιπολῶ), παρατ. ἔφωδευον, μέλλ. ἔφοιτεύω.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἔφοδος (δ) ==δ περιερχόμενος καὶ ἐπιβλέπων τοὺς φρουρούς, περίπολος. Συγών. περιπολεώ-ώ.

έχω, παρατ. είχον, μέλλ. έξω καὶ σχήσω, ἀόρ. δέ έσχον, παρακ. έσχηκα. Μέσ. καὶ παθ. έχομαι, παρατ. είχόμην, μέσ. μέλλ. έξομαι, καὶ -σχήσομαι (παθ.), μέσ. ἀόρ. δέ έσχόμην (καὶ ώς παθ.), παρακ. έσχημαι. Ρηματ. έξις, σχέσις ἀνοκωχή, σχῆμα, παροχή, μέτοχος, ἀνεκτός, ἔκτεον, ἐπισχετεος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. (σ)εχ-, σχ-, σχε-. Αὐξάν. διὰ τοῦ εἰ, διότι εἰκεν ἐν ἀρχῇ σ., ὅπερ δὲν μετεβλήθη ἐν τῷ ἔνεστ. εἰς δασεῖαν, διότι ἀκολουθεῖ δασὺ σύμφωνον χ., ἐν τῷ ὁ μέλλ. δασύνεται ἐκλιπόντος αὐτοῦ Ὁ ἀρό ἔσχον, διότι. σχῶ, εὑκτ. σοχίην, προστακτ. σχές, (ἐν σύνθ παράσχω. πασάρχοισι, πανάσχες), ἀπαρέμφ. σχεῖν, μετοχ. σχέν. Τὸ ἔχω κεῖται ἐνίστε ἀμετακ. ὡς ἐν τῷ φράσει ἔχε δὴ =στάσου. Ωσαύτως τὸ ἀνέχω (ἐπὶ ἥλιου=ἀνατέλλω, ἐπὶ ὑετοῦ=παύσιμαι), ἐξ οὗ δι' ἀγαθεπλ. (ὅρα ἕσθιο) τὸ ἀνοκοχῆ =παῦσις, τὸ δὲ ἀνοχὴ ἐκ τοῦ ἀνέχομαι (ὅτε). Ἀλλα σύνθ. ἀπέχω καὶ διέχω εἰμι μακράν, ἀπέχω σταματῶ, ἀντέχω βαστῶ, μετέχω ἔχω μέρος, ὑπερέχω ἔξεχω κλπ.

ἔψω (βράζω), μέλλ. ἔψήσομαι (ἐνεργ.); δόρ. ηψησα. Παθ. ἔψομαι. Τηματ. ἔψημα, ἔψησις, ὄψον, ἔψητός, ἔρθος, δόπιός.

ΣΗΜ. Θέμ.-, ἐψ-, ἐψε-. Τὸ ἔψω =βράζω, τὸ δὲ δόπιῶ =ψήγω· τοικύτη διαφορὰ καὶ εἰς τὰ ῥηματ. ἐψθός- δόπιός. Τὸ ὄψον καὶ δόπιός δὲν ἔψιλονεαν τὸ πνεῦμα τοῦ θέμ. (ὅρα ἀμφιέννυμι). Σύνθ. καθέψω βράζω καλῶς, ἀφέψω (ποιητ.) καθαρίζω διὰ βρασμοῦ (ὅθεν ἀπεφθόσ χουσό =καθηρός). Ἔρημα =μαγειρευμα (παρὰ μεταχ.=πετιμέτι). ὄψον =πρεσφάγι, ἐκ τούτου ὑποκοριστ. ὀψάριον (μεταχ.), ὅθεν τὸ τῆς κοινῆς ψάρι, δὲ ιχθύς, ὡς κατ- ἔξοχὴν ὄψον.

Ζ

ζεύγνυει (ζεύγω), παρατ. ἐζεύγνυν, ἀρό. ἐζειξα Παθ. καὶ μέσ. ζεύγνυμαι, ἀρό. παθ. ἐζέύγην (σπαν. ἐζεύγηην), πασα . ἐζεύγματ, μέσ. ἀρό. ἐζευξέμην. Τηματ. ζυγός, σύζευξι, ζεύγμα.

ΣΗΜ. Θέμ. ζυγ-, ζευγ-, ζευγνυ-. Συγήθ. σύνθ. οιξ ἴγρυμι ζευγήνω διμοῦ (ἀντιθ. διαζεύγνυμι), ὑποζεύγνυμι βάλλω ὑπὸ τὸν ζυγόν μεταζεύγνυμι ζευγνύω ἢ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἄλλην ἀμαζαν, ἀταζεύγνυμι ξεκινῶ (ἐπὶ στρατοῦ), παραζεύγνυμαι (παθ.) ζεύγνυμαι πλησίον.

ζέω (βράζω, ζεματῶ) καὶ ἀρό. ἐζεσα (μόνον). Τηματ. ζέσις, ζηλος, [ζεστός].

ΣΗΜ. Θέμ. ζεσ-. Τὸ σ μεταξὺ φωνήνετ. ἀποδάλλεται καὶ γίνεται συνκίρρεσις, ὅπου μετὰ τὸν χαρακτῆρα ἀκολουθεῖ ε ἡ ει. ἢ ἀρό. ἐζεσα ἐκ τοῦ ζεσσα, διὸ δὲν ἐκτείνει τὸ ε εἰς η.

ζηλώσω (ζηλεύω, μιμοῦμαι), παρατ. ἐζήγουν. μέλλ. ζηλώσω, ἀρό. ἐζήλωσα, παρακ. ἐζήλωκα. Παθ. ζηλοῦμαι. Τηματ. ζηλωσις, ζηλωμα, ζηλωτής, ζηλωτός, ζηλωτέος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ζῆλος (ζέω). Ἐκ τοῦ ζῆλος- τύπτω τὸ σύνθ. ζηλέτυπος καὶ ὥρη. ζηλοτυπέω-ῶ (μόνον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατ.).

ζημιέσω-ῶ (ζημιώνω, ἐπιθάλλω ποιειήν), παρατ. ἐζημίουν, μέλλ. ζημιώσω, ἀόρ. ἐζημίωσα, παρακ. ἐζημίωκα. Παθ. ζημιοδ-μαι, παρατ. ἐζημιούμην, μέλλ. μέσ. ώς παθ. ζημιώσομαι, μέλλ. παθ. ζημιωθήσομαι, ἀόρ. ἐζημιώθην, παρακ. ἐζημίωμαι, ὑπερσ. ἐζημιώμην. Ρηματ. [ζημίωσις], ζημίωμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ζημία=ποιειή χρηματική ἢ σωματική. Λέγεται καὶ περιφραστ. ζημίαν ἐπιτίθημι, καὶ παθ. ζημίαν λαμβάνω. Σύνθ. ἐπιζημιῶ ἐπι-δόλλω ζημίαν, προσζημιῶ τιμωρῶ προσέτι.

ζητέω-ῶ, παρατ. ἐζήτουν, μέλλ. ζητήσω, ἀόρ. ἐζήτησα, παρακ. ἐζήτηκα. Παθ. ζητοῦμαι, παρατ. ἐζητούμην, ἀόρ. παθ. ἐζητήθην, παρακ. ἐζήτημαι. Ρηματ. ζήτησις, ζήτημα, ζητητής, ζητητικός, ἀζήτητος, δυσζήτητος.

ΣΗΜ. Θέμ. ζητεί. "Ορα αἰτῶ. Σύνθ. ουζητῶ ἐξετάζω ὅμοι, διαζητῶ ἐξετάζω ἀκριβῶς, ἀναζητῶ ἐρευνῶ, ἐπιζητῶ ζητῶ ἐπιμόγως.

ζῶ, ζῆσ, ζῆ αλπ. παρατ. ἐζῶν, ἐζῆς, ἐζη, αλπ. μέλλ. ζήσω καὶ βιώσομαι, ἀόρ. ἐζέων, παρακ. βεβίωκα. Ρηματ. ζωή, ζῷον, ζωός.

ΣΗΜ. Θέμ. ζη-, ἐξ οὗ ζήω-ζῶ, ζήεις- ζῆς αλπ. (πρόλ. πεινῶ, διηρῶ, χρῶμαι). Εἶναι διειθέσ. οὐδετέρας. Συνώγ. βιοτεύω (ἄρα καὶ βιώω). Σύνθ. ἀποζῶ ζῶ πενιχρῶς, κατα- καὶ διαζῶ διέρχομαι τὴν ζωήν, συζῶ ζῶ ὅμοι.

ζώνυμιας (ζώνω), ἀόρ.- ἐζωσα. Παθ. παρακ. ἐζωσματ (γ' ἐν. διέζωται). Ρηματ. ζώνη, ζώμα, ζωστήρ, ἀζωστος.

ΣΗΜ. Θέμ. ζωσ- (ζώνυμο -ζώνυμη) καὶ ζω- (ἐζωται, ζῶμα.) Σύνθ. παρα-ζώνυμη αρεμιῶ παρὰ τὴν ζώνην, διαζώνυμαι φορῶ διάζωμα.

IV

ἡβάω-ῶ (είμαι εφηβεῖς), μέλλ. ηβήσω, ἀόρ. ηβησα, παρακ. ηβηκα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ηβη =η ἡλικία τοῦ ἐφηβου (18-20 ἔτῶν). Σύνθ. ἐφηβῶ (μεταγ. ἐφηβεύω) είμαι εφηβεῖς, παρηβῶ γίγομαι παρηλιέ, ἀνηβῶ γίγομαι πάλιν γέος. Ἐκ τοῦ ηβάω τὸ ἐναρκτικὸν ηβάσκω εἰσέρχομαι εἰς τὴν ηβην (μόνον κατ' ἔνεστ.).

ἡγεμονεύω (είμαι ήγειμών) καὶ ἀόρ. ηγεμόνευσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἡγεμῶν (ἡγοῦμαι) ἐξ οὗ καὶ τὸ συνών. ἡγεμονέω-ῶ (μόγον
κατ' ἔνεστ. σπαχ.).

ἡγέομαι-ούμαι (ἀρχω, δῆηγω, νομίζω), παρατ. ἡγούμην,
μέσ. μέλλ. ἡγήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἡγησάμην, παρακ. ἡγημαι, ἀόρ.
παθ.-ἡγήθην. Ρηματ. ἡγεμών, διήγησις, ἀδιήγητος, ἡγητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἡγε-. Ἀποθετ. ἐνεργητ. διαθέσεως. "Ορα οἶουμαι. Σύνθ. ἐξ- καὶ
ἀφηγοῦμαι προηγοῦμαι, καθ- καὶ ὑφηγοῦμαι ὁδηγῶ, εἰσηγοῦμαι συμβουλεύω,
προδιηγοῦμαι διηγοῦμαι ἐν προειμφι λπλ.

ἥδομαι (εὐχαριστοῦμαι), παρατ. ἥδομην, μέλλ. παθ. ἥσθη-
σομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἥσθην. Ρηματ. ἥδονή.

ΣΗΜ. Θέμ. ἥδ-. Ἀποθετ. διεθ. μέσ. αὐτοπαθοῦς. Τὸ ἐνεργ. ἥδω μεταγ.
ἀνθ' οὗ παρ' ἀττικ. ἡ περιφρ. ἥδονὴν παρέχω (ἢ ἐμποιῶ) τινι. Συνών. ὅρα
ἀγάλλο. Σύνθ. συνήδομαι χαίρω μετ' ἄλλων, ὑφήδομαι ἐπιχαίρω, χαίρειναι,
ὑπερήδομαι ὑπερμέτρως χαίρω.

ἥδυνω (κάμνω τι γλυκύ), ἀόρ. ἥδυνα καὶ παθ. παρακ. ἥδυ-
σμαι. Ρηματ. ἥδυσμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἥδυς. Τὰ εἰς ὕδω γίγονται ἐκ τῶν εἰς ὑδὲ ἐπιθέτων καὶ
εἰγκι συνήθως μετακτικά (ὅρα βαθύνω). Τὸ συνών. γλυκαίνω μόγον ἐν τῷ
παθ. ἔνεστ. ἀπαγντᾷ.

ἥκω (ἔχω ἔλθει), παρατ. ἥκεν, μέλλ. ἥξω.

ΣΗΜ. Θέμ. ἥκ-. Ὁ ἔνεστ. ἔχει σημασίαν παρακ. δὲ παρατ. ὑπερσυντε-
λικου. Σύνθ. προσήκει (ἀπρόσωπον)= πρέπει, ἀγήκει (μόγον κατ' ἔνεστ. καὶ
παρατ.). διήκω ἔκτεινομαι, ἀφ-, ἐξ- καὶ καθήκω φθάνω, ἀγήκω ἔχω σχέσιν
πρός τι, περιήκω ἔχω περιέλθει, παρήκω παρτείνομαι λπλ. *

ἥττα-θιμαι-θύμαι (είμαι κατώτερος, νικῶμαι), παρατ. ἥτ-
τώμην, μέλλ. μέσ. ἥττήσομαι, μέλλ. παθ. ἥττηθήσομαι, ἀόρ. παθ.
ἥττήθην, παρακ. ἥττημαι, διερσ. ἥττημην. Ρηματ. ἀἥττητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἥττα. Ἀποθετ. παθητικόν, οὗ ἐνεργ. νικῶ. Συνών. ἀλασ-
σοῦμαι, νικῶμαι. Σύνθ. ἀνθητιδομαι γικῶμαι ἀμοιδοκίως, συνητιδομαι ὄμοι
γικῶμαι.

Θάλλω (ἀνθε, ἀκμάζω), ἀόρ. [ἀνέθηλα], παρακ. τέθηλα.
Ρηματ. θαλλός, θαλερός.

ΣΗΜ. Θέμ. θαλ- (θάλια-θάλλω), ἐξ οὗ καὶ τὸ θάλπομαι (=θερμαίνομαι
τὸ θάλπω μεταγ.). Τὸ μὲν θάλλω ἐπὶ φύλων, τὸ δὲ ἀνθῶ ἐπὶ ἀνθέων.

Θάπτω (ἐνταφιάζω, κηδεύω), παρατ. θάπτον, μέλλ. θάψω, άρ. θάψα. Παθ. θάπτομαι, παρατ. θάπτόμην, μέλλ. ταφήσομαι, άρ. θάψηγη, παρακ. τέθαψμαι. Ρηματ. τάφος, ταφή.

ΣΗΜ. Θέμ. θαφ- (μετά τήν προσθήκην προσφύμ. τ τὸ φ ἔγινεν ὅμπρυνον πρὸς κατό). Εἰς τὸ ταφήσομαι, θάψηγη, τέθαψμαι, τάφος, ταφή τὸ θ ἑτράπη εἰς τ., διότι ἀκολουθεῖ τὸ δασύ φ. Συγών. κατορύττω, περιστέλλω (τενηδόν). Σύνθ. ἐνθάπτω θάπτω ἔν τινι τόπῳ, συνθάπτω θάπτω ὅμοιον κλπ.

Θαρρέω-ῶ καὶ θαρσέω-ῶ (ἔχω θάρρος), παρατ. θάρρουν, μέλλ. θαρρήσω, άρ. θάρρησα, παρακ. τεθάρρηκα. Ρηματ. θάρρησις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θάρρος (καὶ κατ' ἀφομοίωσιν τοῦ σ πρὸς τὸ ρ θάρρος) (πρὸς ἄρσηγ- ἄρρηγ, χερρόγησος κλπ.). Εἰς πάγτας τοὺς τύπους τοῦ θαρρῶ ἐγκλιλάσσονται τὰ ρο καὶ ρρ. Μεταβλ. τούτου τὸ θαρρών. Σύνθ. ἀναθαρρῶ ἀγαλαμβάνω θάρρος.

Θαρρύνω καὶ θαρσύνω (δίδω θάρρος), παρατ. θάρρυνον καὶ θάρρυνον, άρ. θάρρυνα καὶ θάρρυνα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ [θαρρούς], ἐξ οὗ κατὰ μετάθ. τὸ θρασύς, ὅπως ἐκ τοῦ θάρρος τὸ θράσος. Σύνθ. παραθαρρύνω ἐμβάλλω θάρρος (συγών. ἀποθαρρύνω, θ κακάς λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ ποιῶ μῆθ θαρρεῖν, διότι η ἀπὸ ἐνταῦθα σημαίνει ἐπίτασιν ὡς ἐν τοῖς ἀποδεικιῷ ἀποτολμᾷ κλπ.), ἀναθαρρύνω πληρῶ οἶνον θάρρους.

Θαυμάζω, παρατ. θαυμάζον. μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. θαυμάσομαι, άρ. θαυμάμασα, παρακ. τεθαύμακα. Παθ. θαυμάζομαι, παρατ. θαυμάζόμην, μέλλ. θαυμασθήσομαι, άρ. θαυμάσθην. Ρηματ. θαυμαστής, θαυμαστός, θαυμαστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θαῦμα (θ ἐκ τοῦ θεάομαι). Συγών. ἄγαμαι. Σύνθ. συνθαυμάζω ἀπὸ κοινοῦ θαυμάζω, ἀποθαυμάζω ἐκπλήττομαι.

Θεάομαι-ώματε (παρατηρῶ, κυττάζω), παρατ. θεώμην, μέσ. μέλλ. θεάσομαι, μέσ. άρ. θεάσαμην, παρακ. τεθέαμαι, ὅπερα, θετεθέαμην. Ρηματ. θέαμα, θεατής, θέατρον, θεατός, θεατέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θέα. Ἀποθετ. μέσον. Ο χαρακτήρ ἡ ἐκτείνεται πρὸ τῶν ἀπὸ συμφ. καταλήξεων εἰς ἄ, διότι προηγεῖται ε. Τὸ θεᾶμα=βλέπω μετά προσοχῆς, διαφέρει τοῦ δρῶ=ἀγτιλαμβάνομαι διὰ τῶν διφθαλμῶν, καὶ τοῦ βλέπω=στρέψω τὰ βλέμματα. Σύνθ. διαθεᾶμαι παρατηρῶ ἐπιμελῶς, καταθεᾶμαι θεωρῶ ἀγωθεγ, παραθεᾶμαι παραβάλλω, συνθεᾶμαι παρατηρῶ δημοῦ.

Θεραπεύω (περιποιοῦμαι, λατρεύω), παρατ. θεράπευον,

μέλλ. θεραπεύσω, ἀόρ. ἐθεράπευσα, παρακ. τεθεράπευκα. Παθ. θεραπεύσμαι, παρατ. ἐθεραπεύσμην, μέλλ. μέσ. ώς παθ. θεραπεύσμαι, ἀόρ. παθ. ἐθεραπεύθην, παρακ. τεθεράπευμαι. Ρηματ. θεραπεία, θεράπευμα, θεραπευτής, θεραπευτικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θέρομαι=θερμαίνομαι (θευ καὶ θέρος, θερμός), τὸ ποιητ. θέραγη, ἐξ οὗ θεράπων, θεραπεύω. Συγχ. περιέπω, λύμαι, λατρεύω. Σύνθ. ἐπιθεραπεύω περιποιοῦμαι ἐπιμέλης, ἀντιθεραπεύω ἀγταποδίθω τὴν περιποίησιν, ἐκθεραπεύω θεραπεύω ἔντελθε.

Θερέζω, ἀόρ. ἐθέρεισα, παθ. παρακ. τεθέρεισμαι. Ρηματ. θερειστής.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θέρος (ὅρα θεραπεύω). Τὸ θερέζω εἶναι μεταθ.=θερίζω καρπούς καὶ ἀμετάθ.=διάγω τὸ θέρος (πρό. κειμάζω, ἐσφίζω=διέρχομαι τὸν κειμόνα, τὸ ξαρ). Τὸ συγχ. ἀμάρω ποιητ. Σύνθ. ἐκθερέζω θερέζω ἔντελθε.

Θερηματένω (ζεσταῖνω), ἀόρ. -ἐθέρμημηνα. Παθ. θερμαίνομαι, παρατ. ἐθερμαίνομην, ἀόρ. ἐθερμάνθην. Ρηματ. [θέρμανσις].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θεομδ (ὅρα θεραπεύω). Ἀγτιθ. φύχω. Τὸ ἥλιοῦμαι=θερμαίνομαι εἰς τὸν ἥλιον (τὸ ἥλιον=δικάζω ἐν τῇ ἥλιαιᾳ). Σύνθ. διαθερμαίνω ἔντελθες θερμαίνω, παραθερμαίνομαι ἔξιπτομαι.

Θεωρέω-ῶ (ἐξετάζω, παρατησῶ), παρατ. ἐθεώρουν, μέλλ. θεωρήσω, ἀόρ. ἐθεώρησα, παρακ. τεθεώρηκα. Παθ. θεωροῦμαι, παρατ. ἐθεωρούμην. Ρηματ. θεώρησις, θεώρημα, θεωρητέον.

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ θεωρός (θεωρός). Συγχ. ἀθρέω-ῶ. Σύνθ. παραθεωρῶ παραβίλλω, παραβλέπω, συνθεωρῶ παρατηρῶ συγχρόνως.

Θέω (τρέχω), παρατ. ἔθεον, μέλλ. μέσ. (ώς ἐνεργ.) θεύσομαι.

ΣΗΜ. Θέμ. θεF. Τὸ F μεταξὺ φωνήντων. ἀποδόλλεται. Ἀγαπληγροῦται ὑπὸ τοῦ τρέχου. Σύνθ. ἐπιθέω τρέχω κατόπιν, διαθέω διατρέχω, καταθέω τρέχω κάτω, λεηλατῶ, ἀντιπαραθέω ὑπερφαλαγγῶ, ἀναθέω ἐπανέρχομαι καὶ πλ.

Θήγω (ἀκονῶ). Παθ. θήγομαι, παρακ. τέθηγμαι.

ΣΗΜ. Θέμ. θηγ. Ἀγτὶ τοῦ θήγω, σπαχ. ἀπαντῶντος, εἶναι μᾶλλον εὔχρηστα τὰ συγχ. ἀκονῶ καὶ δξύνω.

Θηράω-ῶ (κυνηγῶ), παρατ. ἐθήρων, μέλλ. θηράσω, ἀόρ. ἐθήρασα, παρακ. τεθήρακα. Μέσ. καὶ παθ. θηρῶμαι. Ρηματ. θήραμα, θήρατον, θηρατέος, θηρατέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θήρ, θήρα, θηράω καὶ θηρεύω. Συγχ. ἀγρεύω, κυνηγεῖω-ῶ (τὸ δὲ κυνοδομέω-ῶ διώκω μετὰ κυνῶν). Σύνθ. συνθηρῶ κυνηγῶ μετὰ λλων, ἐκθηρῶμαι (μέσ.). συλλαμβάνω κυνηγῶν.

Θηρεύω (κυνηγῶ), παρατ. ἐθήρευον, μέλλ. θηρεύσω, ἀόρ. ἐθήρευσα, παρακ. τεθήρευκα. Παθ. καὶ μέσ. θηρεύομαι, παρατ.

έθηρευόμην, ἀδρ. παθ. έθηρεύθην. ᾑηματ. θήρευσις, θηρευτής, θηρευτικός, ἀθήρευτος.

ΣΗΜ. Ὅρα θηράω. Λέγεται καὶ περιφραστ. θήραν ποιῶμαι (τὸ θήραν ποιῶ = γίνομαι αἴτιος θήρας). Σύνθ. συνθηρεύω συγκυνηγῶ.

[Θεγγάνω] (ἐγγίζω), ἀδρ. β' ἔθιγον, (ὅποτ. θίγης, μετοχ. θιγών).

ΣΗΜ. Θέμα θιγ-. Πλάγιη τοῦ ἀδρ. β' πάντες οἱ χρόνοι ἐλεῖποντες ἀναπληροῦνται διὰ τῶν συνων. ἀπτομαι καὶ φανώ.

Ολίσθω (πιέζω), ἀδρ. ἔθλιψα. Παθ.-θλίθομαι, παρακ. [τέθλιψμαι], ἀδρ. ἔθλιψθην καὶ [ἔθλιθηγ]. ᾑηματ. θλῖψις.

ΣΗΜ. Θέμ. θλιβ-. Τόι παγταχοῦ μακρόν. Συνών. πιέζω. Συγθ. ἐκθλίβω στενοχωρῶ παγταχόθεν, συνθλίβω (μεταγ.) συμπιέζω.

Θηνήσκω (ἀποθνήσκω), παρατ. ἔθνησκον, μέλλ. ἀποθανοῦμαι (ἐνεργ.), ἀδρ. δ' ἀπέθανον, παρακ. τέθνηκα, ὑπερσ. ἐτεθνήκειν, τετελ. μέλλ. τεθνήξω καὶ τεθνηκώ; ἔσομαι. ᾑηματ. θάνατος, θνητός, κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. θαν-, θρα-, θην- μετὰ προσφύμ. ισκ-θηνήσκω θηνήσκω. Ὁ παρακ. ἔχει καὶ συγκεκομιμένους τύπους τοὺς ἔθηξ: δριστ. τέθναμεν, τέθητε, τεθγάσι, εὐκτ. τεθναίην, τεθναῖη, τεθγαῖεν, προστ. τεθγάτω, ἀπαρέμψ. τεθγάναι, μετοχ. τεθγεώδ-ώσαι: δ' δ' ὑπερσυντέλ. ἐν τῷ γ' πληθ. ἐτεθνήκεσσαν καὶ ἐτεθνασαν. Μονολεκτ. μέλλ. ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ ἔχουσι μόνον τὸ θηνήσκω καὶ ἵστημι. Τό δημιατ. θάνατος ἔλασθεν ἐπέγθ. α. Σύγθ. ἐναποθηνήσκω ἀποθηνήσκω ἔν τινι τόπῳ, ὑπεραποθηνήσκω ἀποθηνήσκω ὑπέρ τινος, ἐπαποθηνήσκω ἀποθηνήσκω μετά τινα, ἐκθηνήσκω φαίνομαι ώς ἀποθημένος κλπ.

Θορυβέω-ῶ (κάμνω θόρυβον), παρατ. ἔθορύδουν, μέλλ. θορυβήσω, ἀδρ. ἔθορύδησα. Παθ. θορυδοῦμαι, παρατ. ἔθορυδούμην, μέλλ. παθ. θορυδήθησομαι, ἀδρ. παθ. ἔθορυδήθην, παρακ. τεθορύδημαι, ὑπερσ. ἐτεθορυδήμην. ᾑηματ. ἀθορύδητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θόρευθος. Σύνθ. ἐπιθορυβῶ καὶ ἀναθορυβῶ ἐπιδοκιμάζω διὰ θορύδου. Πρόλ. ἐπισημαίνομαι, ἐπικροτῶ (μεταγ.), ἐπευφημῶ (ποιητ.) = ἐπιδοκιμάζω διὰ σημείων, κρότου, βοῆς.

Θράττω δρα ταράττω.

Θραύω (συντρίβω), ἀδρ. ἔθραυσα. Παθ. θραύομαι, ἀδρ. παθ. ἔθραύσθην, παρακ. τέθραυ(σ)μαι. ᾑηματ. θραῦσις, θραῦ(σ)μα, [θραυστός].

ΣΗΜ. Θέμ. θραυ- (θραF-). Συνών. κατάγνυμ, Σύγθ. κατα- καὶ διαθραύω θραύω εἰς λεπτὰ τεμάχια, παραθραύω ἀποσπῶ μέρος, συνθραύομαι κατασυντρίβομαι.

Θροέω-ώ (θορυβός, ψιθυρίζω), παρατ. ἐθρόσουν, ἀόρ. ἐθρό-ησα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θρόνος-οὗτος. Εὑρίσκεται πάντοτε σύνθ. διαθροῶ καὶ εἶναι συνάγ. τῷ θρούλῳ.

Θρυλέω-ώ (ψιθυρίζω, διαδίδω), παρατ. ἐθρύλουν, μέλλ. θρυλήσω. Παθ. θρυλούματι, παρακ. τεθρύληματι, θπερσ. -έτεθρυλή-μην. Ρηματ. πολυθρύλητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θρούλου (ὅ γράφεται δι' ἑνὸς λ καὶ ἔχει τὸ υ μακρόν) Συνάγ. διαθροῶ. Σύγθ. διαθρυλοῦμαι διαφημίζομαι.

Θρύπτω (συντρίβω, κάμνω θρύμματα), μόνον ὁ ἐνεστ. Παθ. καὶ μέσ. θρύπτομαι, παρατ. ἐθρύπτόμην, παρακ. -τέθρυμματι. Ρηματ. θρύψις, τρυφή, θρυπτικός.

ΣΗΜ. Θεμ. θρυψ-. Μετὰ τὴν προσθήκην τοῦ προσφύμ. τὸ φ ἔγινεν ὁμόηγον πρὸς αὐτό. Τὸ μέσ. θρύπτομαι=ἔθ τρυφηλῶς, μεταπίπτει εἰς τὴν σημιασ. τοῦ ἀκηίζομαι=κάμψις γέζεικ (ὅρχ σεμινύρομαι). Σύγθ. διαθρύπτω ἐκ-θηλύγω, ἀποθρύπτομαι ἐκνευρίζομαι.

Θυμόματε-θύματα (θυμώνω), ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐθυμώθην, παρακ. τεθύμωματι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ θυμός (θύνω). Ἀποθετ. παθητ. Συνάγ. χαλεπαίνω, ὀργίζομαι, ἀκρακολέω-ώ τὸ δξενθυμέω-ώ ταχέως ὀργίζομαι (ποιητ.).

Θύνω (θυσιάζω), παρατ. ἐθυσον, μέλλ. θύσω, ἀόρ. ἐθυσα, παρακ. τέθυκα. Παθ. καὶ μέσ. θύσομαι, παρατ. ἐθυόμην, μέσ. μέλλ. θύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθυσάμην, παθ. ἀόρ. ἐθύθην, παρακ. τέθυματι, θπερσ. ἐτεθύμην. Ρηματ. θυμός, θυσία, θύτης, θύμα, ἀθυτος, θυτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. θυ-. Τὸ υ βραχὺ πρὸ τῶν ἀπὸ ι, μ καὶ θ χρον. καταλήξεων. Συνάγ. σφαγιάζομαι, ἐντέμιω (τὸ θῦμα), λεροποιῶ, καθιερέω, βουθυτέω-ώ (δ καταχρηστ. ἀπέδη ισοδύναμον τῷ ἀπλῷ θύνω), δλοκαντέω-ώ προσφέρω θῦμα κακούμενον σλον, καλλιεργέω-ώ προσφέρω εὑπρόσδεκτον θυσίαν, ἐναγίζω (σπαγ.). προσφέρω γεκρικάδ θυσίας. Σύγθ. ἀποθύνω προσφέρω θύπεσχημένην θυσίαν, προθύνω θύω πρότερον, συνθύνω ἀπὸ κοινοῦ θυσιάζω, καταθύνω (τὴν δεκάτην) ἀφιερώ.

I

Ιάσιμος-ώμας (Ιατρεύω), μέσ. μέλλ. Ιάσιμοι, μέσ. ἀόρ. Ια-
σάμην, παθ. ἀόρ. Ιάθην. Ρηματ. Ιασίς, Ιαμα, Ιατρός, Ιατός.

ΣΗΜ. Θέμ. Ιά-. Αποθ. μέσον. Ἐκτείνει τὸ ἄ εἰς ἄ πρὸ τοῦ συμφώνου τῶν
καταλιγέσων, διότι ἔχει πρὸ αὐτοῦ τοῦ Συγών. θεραπεύω.

Ιδρόω-ώ (Ιδρώνω), ἀόρ. Ιδρωσα, παρακ. [Ιδρωκα].

ΣΗΜ. Θέμ, ιδρο- (τοῦ ιδρός, ὃ ἐκ τοῦ [Ιδίω] = Ιδρώνω). Ο ἔνεστ. ἀπαγντῆ
μόνον ἐν τῇ φράσ. ιδροῦντι τῷ Ιππω.

Ιδρύω (κτίζω), ἀόρ. Ιδρυσα. Παθ. καὶ μέσ. Ιδρύομαι, μέσ.
ἀόρ. Ιδρυσάμην, παθ. ἀόρ. Ιδρύθην, παρακ. Ιδρυμαι. Ρηματ.
Ιδρυσίς, Ιδρυμα, ἀντίδρυτος.

ΣΗΜ. Θέμ. Ιδρῦ-. Ο ἀόρ. ιδρύνθην ἔχει μέσην σημασίαν (= Ιδρυσα ἐμαυ-
τόν). Συγών. δρα κτίζω. Σύγθ. μεθιδρόνω μεταποιήσω.

Ιέζω δρα καθίζω.

Ιηγείς (ρίπτω), ίεις, ίησι κλπ. παρατ. ίην, ίεις, ίεις κλπ. μέλλ.
ήσω, ἀόρ. ήκα-ας-ε, είμεν -εις-εισαν (ὅποτ. -ῶ-ής-ή κλπ.
εύκτ. -είγην κλπ. προσ. -έες-έτω κλπ. ἀπαρ. -είγατ, μετοχ. -εῖς
-εισα-έν), παρακ. -είκα. Παθ. καὶ μέσ. ίεμαι, παρατ. ίέμην,
μέλλ. ήσιμοι, μέσ. ἀόρ. α'-ήκαμην καὶ δ' -είμην, παρακ.
είμαι, ὑπερσ. -είμην, μέλλ. παθ. -έθήσιμοι, ἀόρ. παθ. είθην.
Ρηματ. ίκετείς, ἀφεσίς, ἔφεσίς, σύνεσίς, ἐφέτης, κάθετος, συνε-
τός, ἀφετος, ἀφετέον κτλ.

ΣΗΜ. Θέμ. οε- καὶ οη-, ἔξ οῦ μετ' ἔνεστ. ἀγαθιπλ. οίσημι- ίημι. Κλίνεται
κατὰ τὸ τίθημι. Ο παρακ. είμαι ἐκ τοῦ σέσιμαι- ίεμαι, κατ' ἀγαλογίαν δὲ
τούτου καὶ δ' ἐνεργ. είκα (καὶ οἱ παρακ. τοῦ τίθημι). Ο ἀόρ.- είθην (ἐκ τοῦ
ἔσθητη) καὶ δ' μέσ. -ήκαμην (σπαν. καὶ μόνον ἐν τοῖς τύποις προήκω, προή-
κασθε, προήκαντο) δασύγονται κατ' ἀγαλογίαν τῶν ἄλλων χρόνων. Συγών.
βάλλω, δίπτω. Σύγθ. ἀίημι ἐπιτρέπω, καλαρώγω, συνίημι ἐνγοῦθ, παρίημι
παραλείπω, μεθίημι ἀφίνω, καθίημι ρίπτω κάτω, ἐφίημι παραχωρῶ, ἐφίεμαι
ἐπιθυμῶ, προσίεμαι [παραδέχομαι κλπ.]

Ικετεύω (παρακαλῶ ὡς ίκέτης, ζητῶ προστασίαν), παρατ.
ίκετευον, μέλλ. ίειτεύσω, ἀόρ. ίκέτευσα. Ρηματ. ίκετελα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ίκέτης (προθ. ίκνεομαι), ἔξ οῦ οὖς. ίκεσία. Συγών. δέομαι
ἀπλῶς παρακαλῶ, λιπαρῶ παρακαλῶ ἐπιμέγως, λιτανεύω καθικετεύω, ἀντι-
βολῶ ἔρχομαι εἰς ἀπάντησιν ὡς ίκέτης.

— ἐκνέομαι=φύεσθαι (ἔχομαι, φθάνω), παρατ. ἀφικνούμην, μέλλ. μέσ. ἀφίξομαι, μέσ. δόρ. ἀφικόμην, παρακ. ἀφίγματι, ὑπερσ. ἀφίγμην. Ρηματ. ἀφιξις, ικέτης, ικανός, ίχνος.

ΣΗΜ. Θέμ. ίκ- (μετὰ προσφύμ. νε-) ίκνε- Ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσεως. Πλήν τῆς μετοχ. ικνούμενος (=προσήκων) καὶ τῇ; ὥποτ. δόρ. ίκηται οἱ λοιποὶ τύποι πάντοτε σύγθ. ἀφ-, δι- ἔφ-, ἔξικνομαι =φθάνω, προαφικνοῦμαι φθάνω πρώτος.

ἐλάσσωμενος (ἔξιλεώνω) παρατ. ἐλασκόμην, μέλλ. μέσ. ἐλάσσωμαι, μέσ. δόρ. -ἐλασάμην, παθ. δόρ. -ἐλάσθην. Ρηματ. [ἐλασμός].

ΣΗΜ. Θέμ. ίλλι- σκ-. Ἀποθ. μέσων, συγήθ. σύγθ. μετὰ τῆς ἐκ καὶ ἀπό. Φυλάκτει τὸ α πνυταχοῦ βραχύ. Συγήν. ίλεομαι (σπεν.), ἀποδιοπομπέομαι-οῦμαι (=ἀποτρέπω διὰ τοῦ Διός ἐπικείμενης κακᾶ).

ἴππεύω (εἰμαι ίππεύς ή ἔφιππος), παρατ. ίππευον, μέλλ. ίππεύσω, δόρ. ίππευσα, παρακ. ίππευκα. Ρηματ. [ίππευτής].

ΣΗΜ. Έκ τοῦ ίππεύς (ίππος). Συγών. ίππάζομαι, ἐξ οὗ ίππασια. Σύγθ. παριππεύω ίππεύω πκραπλεύρως, ἀφιππεύω ἀπέρχομαι ἔφιππος (οὐχ! δὲ κατέρχομαι ἐκ τοῦ ίππου) ἀνθίππεύω ίππεύω ἔνγκτιον ἄλλου.

ἴστημαι (στήνω), παρατ. ίστηγη, μέλλ. σιήσω, δόρ. α' ίστησα αόρ. δ' (ώς μέσ. καὶ παθ.) ἔστηην, παρακ. σιήσας ἔχω, ὑπερσ. στήσας είχον, τετελ. μέλλ. ίστηξω. Μέσ. καὶ παθ. ίσταμαι, παρατ. ίστάμην, μέσ. μέλλ. ώς παθ. στήσομαι, μέλλ. παθ. σταθήσομαι, μέσ. δόρ. ίστησάμην, παθ. ίόρ. ίστάθην, παρακ. ίστηκα, ὑπερσ. είστηκειν καὶ ίστήκειν (γ' πληθ. είστηκεσαν καὶ ίστασαν). Ρηματ. στάσις, στατήρ, στάθμη, σταθμός, στήλη, στήθος, διάστημα, ἀνάστημα, ἐπιστάτης, ἀνάστατος, ἀνυπόστατος, ἀδιάστατος, τος, στατέον κ.λ.π.

ΣΗΜ. οτα - καὶ οτη - μετ' ἔγεστ. ἀγκαδιπλ. (σιστημ-ίστημ). Ο πκρακ. ίστηκα (ἐκ τοῦ σέστηκα) πλὴν τοῦ διμαλοῦ σχηματισμοῦ ἔχει καὶ τὸν ἔξις ίστητον, ίσταμεν -ατε -ατι, ὥποτ. ίσταθμεν -ῶσι, προστ. ίσταθι, ἀπαρ. ίστάγαι, μετ. ίστώς -ῶσα -ώς. Ο ὑπερ. διασύγεται κατ' ἀγκαλογίαν τοῦ πκρακειμ. Τὰ ρηματ. σιαθμός, στάθμη, στήθος ἔχουσιν ἐπέγθ. Ή τὸ δὲ στήλη τὸ λ. Σύγθ. μεθίστημι μεταβίλλω, διύστημι δικχωρίζω, ἀφίστημι, ἀπομακρύνω, συνίστημι συγάπτω, συνίστω, καθίστημι τοποθετῶ, ίνστημι ἔγκαθιστῶ, ίνστημαι ἀγθίστηκι, προϊσταμαι ἄρχω καὶ π.

ίσχυρεῖσθαι (έπιμένω, διισχυρίζομαι), παρατ. ίσχυριζόμην, μέλλ. -ίσχυριομαι, μέσ. δόρ. ίσχυρισάμην. Ρηματ. ίσχυριστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ λοχυρός, (ἰσχύω). Εἶγαι ἀποθ. ἐνεργ. δικθ. παθητ. δὲ μόνον κατὰ μετοχ. λοχυριζόμενος. Ἐκ τοῦ ἐνεργ. μόνον δὲ μέλλ. συνισχυριῶ. Σύνθ. δι-καὶ ἀπισχυρίζομαι ἐπιμόγως ἐγκατιοῦμαι, ἀντισχυρίζομαι ισχυρίζομαι τὸ ἐγκατίον, ἐνισχυρίζομαι στηρίζομαι ἐπὶ τιγκές

ἰσχύω (εἰμαι ισχυρός), παρατ. ισχυον, μέλλ. ισχύσω, ἀόρ. ισχυσα, παρακ. ισχυκα. Ρηματ. ισχυρός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ λοχύς (ἰσχώ). Ἐχει τὸ ο πανταχοῦ μακρόν. Συγχ. κρατῶ.

ἐσχώ (ἔχω), παρατ. ισχον. Παθ. καὶ μέσ. ισχομαι καὶ παρατ. ισχόμην.

ΣΗΜ. Θέμ. οεκ-, ἀσθ. οχ -μετ ἐγεστ. ἀγαθιπλ. οἰσχω —λογω. Ψιλοῦται διότι ἀκολουθεῖ τὸ δασύ χ. Ἀπαντᾷ συνήθ. σύνθ. ἐπίσχω ἐπέχω, μετίσχω μετέχω, ἀντισχω ἀνέχω, παρανίσχω (φρυκτούς) ὑψώνω (κάτιγνω σημεῖα διὰ πυρσῶν) κλπ.

K

καθαίρεω (καθαρίζω), μέλλ. καθαρώ, ἀόρ. ἐκάθηρα. Παθ. καὶ μέσ. καθαίρομαι, μέσ. μέλλ. καθαροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκαθηράμην, παθ. ἀόρ. ἐκαθαίρηην, παρακ. κεκάθαρμαι. Ρηματ. κάθαρις, κάθαρμα, καθαρός, καθαρής, ἀκάθαρτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ καθαίρος. (καθάριον- καθαίρω), ὁθεν καὶ τὸ ἀμετάξ. καθαίρειν εἰμαι καθαρός· κάνασμα=δ, τι ἀπορρίπτεται μετὰ τὸ καθάρισμα, ἀκαθαρσία. Σύνθ. ἐκκαθαίρω ἐκκαθαρίζω, διακαθάρισθε ἐντελώς ἐκκαθαρίζω, ἀποκαθαίρομαι σφογγίζομαι, ἀνακαθαίρομαι ἀποκαθαρίζω διὰ καθαρισμοῦ.

κάθημαι (κάθησαι -ται κλπ.), δποτ. [καθημαι], καθητας κλπ. εὐκτ. καθήμην, προστ. [κάθησο - καθήσθω], ἀπαρ. καθηθομαι, μετοχ. καθήμενος, παρατ. ἐκαθήμην.

ΣΗΜ. θέμ. ή- καὶ ή-, δθεν ημαι (ἀπλοῦν ποιητ.) Τὸ καθημαι, ἀποθ. οὐδετέρ. διαθέσεως λαμβίνεται ως παρακ. τοῦ καθέσομαι. Η δποτ. ἐκ τοῦ καθή(σ)ωμαι, ή εὐκτ. ἐκ τοῦ καθή(σ)ιμην. Ο παρατ. διφορεῖται ως πρὸς τὴν αἴσθησιν ἐκαθήμην καὶ καθήμην, ἐκάθησο καὶ καθῆσο, ἐκάθητο καὶ καθῆ(σ)το. Σύνθ. παρακάθημαι καθημαι πλησίον, προσκαθημαι πολιορκῶ, ἀντικαθημαι ἀντιστρατοπεδεύω κλπ.

καθέξω (βάλλω τιγκά νὰ καθίσῃ), παρατ. ἐκάθιζον, μέλλ.

καθιεῖθ, ἀόρ. ἐκάθισα καὶ σπαν. καθίσα. Μέσ. καθίζομαι; παρατ. ἐκαθίζόμην, μέσ. μέλλ. καθίζησομαι, μέσ. ἀόρ. -ἐκαθισάμην.

ΣΗΜ. Θέμ. ἰδ - (σιδ), ἵδω -ίζω (σπαν. ἀπλοῦν). Τὸ καθίζω λαμβάνεται καὶ ἀμεταβ. =καθημαι. Σύγθ. προσκαθίζω καθημαι πλησίου, ἐγκαθίζω καθίζω ἐπὶ θρόνου, ὑποκαθίζομαι καθέζομαι εἰς ἐνέδραν κλπ.

κατένευ (φονεύω), πάντοτε σύνθ. κατακαίνω, παρατ. κατέκαινον, μέλλ. κατακανῶ, ἀόρ. β' κατέκανον, παρακ. κατακέκονατετελ. μέλλ. κατακεκονώς ἔσομαι.

ΣΗΜ. Θέμ. κεν - (ζειν ὁ παρακ. κένοντα τροπῇ τοῦ εἰς ο) καὶ καν -ζειν - κάργω -καίνω. "Ορα κτείνω.

καέω καὶ κάω, παρατ. ἐκαίον καὶ ἔκαδν, μέλλ. καύσω, ἀόρ. ἐκαυσα, παρακ. -κέκαυκα. Παθ. καίσμαι καὶ κάομαι, παρατ. ἐκαόμην, μέλλ. παθ. -καυθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκαύθηην, παρακ. κέκαυμαι. Ρηματ. καῦσις, καῦμα, ἄκαυστος, πυρίκαυστος.

ΣΗΜ. Θέμ. καν - (καF) μετὰ προσφύμ. ι καίω καὶ ἄγει προσφύμ. κάω... Μετὰ τὴν ἀποδοκήγη τοῦ F, μεταξὺ δύο φωνήγεντων, τὸ κάω (καὶ κλάω) δὲν συγκαροῦνται. Συγών. ἐμπίμπρομι, αἴκα πυρπολῶ, πυρόσ -ῶ (τὸ δὲ πυρσεύω =κάρμγ σημεῖα διὰ πυρσόν). Σύγθ. ἀποκαίω καυτηριάζω, ἀτικαίω καίω τὸ καῦσάν με, ἐκκαίω=κατακαίω κλπ.

καλέω=ώ (προσκαλῶ, δινομάζω) παρατ. ἐκάλουν, μέλλ. καλῶ, ἀόρ. ἐκάλεσα, παρακ. κέκληκα, ὑπερσ. -ἐκεκλήκειν. Παθ. καὶ μέσ. καλοῦμαι, παρατ. ἐκαλούμην, παθ. μέλλ. κληθήσομαι, μέσ. μέλλ. -καλοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐκλήθηην, μέσ. ἀόρ. ἐκαλεσάμην, παρακ. κέκλημαι, ὑπερσ. ἐκεκλήμηην, τετελ. μέλλ. κεκλήσομαι, Ρηματ. κλῆσις, κλητάρ, ἔγκλημα, κλητός, κλητέος, έον.

ΣΗΜ. Θέμ. καλ- (καὶ κατὰ μετάθ. καὶ ἔκτασί τοῦ ριζ. φωνήγεντος) κλα- κλη- καὶ καλε-. Σχηματίζει ἐνεργ. καὶ μέσ. μέλλ. περισπώμενον (πρό. τελῶ, ἀκοῦμαι). Συγών. τῷ καλοῦμαι τὸ σπάγ. κλήζομαι. Σύγθ. ἀνα- καὶ ἀποκαλῶ καλῶ διπίσω, δινομάζω, εἰσκαλῶ καλῶ ἐγτός, παρακαλῶ παρακινῶ, μετακαλῶ προσκαλῶ ἐπι- καὶ ἐγκαλῶ κατηγορῶ, συγκαλῶ καλῶ εἰς τὸ αὐτό μέρος κλπ.

καλύπτω (σκεπάζω), παρατ. ἐκάλυπτον, μέλλ. -καλύψω, ἀόρ. -ἐκάλυψα. Μέσ. -καλύπτομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκάλυψάμην, παρακ. κεκάλυμματε, διπέρσ. -ἐκεκαλύμμηην, μέλλ. παθητ. καλυφθήσομαι. Ρηματ. καλύξ, καλύπτρα, καλυπτός, ἀκάλυπτος.

ΣΗΜ. Θέμ. καλυβ- τὸ διπά τὴν προσθήκη τοῦ προσφύμ. τὸ γίνεται διμέπικουν πρός αὐτό. Σύγθ. ἀποκαλύπτω ἔεσκεπάζω, κατα-καὶ συγκαλύπτω-

έντελῶς καλύπτω, ἐπικαλύπτω καλύπτω ἀγνοεῖν, περικαλύπτω καλύπτω γύρω, ἐγκαλύπτομαι σκεπάζομαι κλπ.

κάψευω (ἀποκάμνω, ἀσθενῶ), παρατ. ἔκαμνον, μέσ. μέλ. ώς ἐνεργ. καμοῦμαι, ἀόρ. β' ἔκαμνον, παρακ. κέκμηκα, ὑπερσ. ἐκεκμήκειν. Ρηματ. [κάματος], ἀποκαμητέον.

ΣΗΜ. Θέρμ. καμ-, (κατὰ μετάθ. καὶ ἔκτασιν τοῦ ῥίζ. φωνήσυτος) καμ- κμη- καὶ (μετά προσφύμ. ν.) καμν-. Τὸ ῥῆματ. κάματος ἔλαχθεν ἐπένθ. α^τ. Σύνθ. προκάμνω ἔχω προτέραν ἀσθένειαν, ἀποκάμνω καταβάλλομαι, προαποκάμνω ἀπαυδῶ.

κάψεπτω (λυγίζω), παρατ. -ἔκαμπτον, ἀόρ. ἔκαμψα. Παθ. καὶ μέσ. κάμπτομαι, ἀόρ. παθ. ἐκάμψθην, παρακ. κέκαμμαι. Ρηματ. καμπή, κάμψις, καμπτός, καμπτήρ, καμπύλος.

ΣΗΜ. Θέρμ. καμπ- μετά προσφύμ. τ. καμπτ-. Ο παρακ. κέκαμμαι (ἐκ τοῦ κέκαμπμαι) ἀποβολῇ ἔνθε τῶν τριῶν μ. (ὅρᾳ πέμπω). Συνών. λυγίζω ποιητ. πλὴν τῆς μετοχ. λυγίζόμενος. Σύνθ. ἀποκάμπτω ἀποκλίνω (ἀγτίθ. δροθοδρομῷ), ἀνακάμπτω κλίνω πρὸς τὰ ὅπιστα, ἐπικάμπτω (στρατ.) κινᾶτὴν φάλαγγαν ὥστε νὰ σχηματίσω γωνίαν, περικάμπτω περιελαύνω, κατακάμπτω κάμπτω πρὸς τὰ κάτω, σχηματίζω κοίλωμα, ὑποκάμπτω γυρίζω ὅπιστα, συγκάπτομαι (ἀγτίθ. ἐκτείνομαι).

καρπόμαιες = οὕμαες (συνάζω τοὺς καρπούς), παρατ. ἔκαρπούμενη, μέσ. μέλλ. καρπώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκαρπωσάμην, παρακ. κεκάρπωμαι. Ρηματ. κάρπωσις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ καρπὸς (τὸ μέρος τῆς χειρός, δι' οὗ λαμβάνομέν τι καὶ εἰτατὸ λαμβάνομενον, δρεπόμενον). Τὸ ῥῆμα εἶναι μέσ. ἀποθετ. Συνών. καρπεύω καὶ καρπίζομαι (σπαν.). Σύνθ. ἐκκαρποῦμαι ἀπολαύω τῶν καρπῶν.

καρτερέω=ῶ (ὑπομένω), παρατ. ἔκαρτέρουν, μέλλ. καρτερήσω. ἀόρ. ἐκαρτέρησα. Ρηματ. καρτέρησις, καρτέρημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ καρτερὸς (=καρατερὸς ἐκ τοῦ κοιτῶ). Σύνθ. διακαρτερῶ ἐμμένω μέχρι τέλους, ἐγκαρτερῶ ὑπομένω σταθερῶς, προσκαρτερῶ ἐπιμένω.

καταφρονέω=ῶ, παρατ. κατεφρόνουν, μέλλ. καταφρονήσω, ἀόρ. κατεφρόνησα, παρακ. καταπεφρόνηκα. Παθ. καταφρονοῦμαι, παρατ. καταφρονούμην, μέλλ. παθ. καταφρονγήσομαι, μέσ. μέλ. ώς παθ. καταφρονήσομαι, ἀόρ. παθ. κατεφρονήθην, παρακ. καταπεφρόνημαι. Ρηματ. καταφρόνησις, καταφρονητικός, ἀκαταφρόνητος.

ΣΗΜ. Ὁρχ φρονῶ. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς περιφραστ. καταφρονῶ ἐμαντοῦ. Συνών. ὑπερφρονῶ, ατιμάζω, περιφρονῶ, ὑπερφρονῶ.

κατηγορέω-ῶ, παράτ. κατηγόρουν, μέλλ. κατηγορήσω^π
ἀόρ. κατηγόρησα, παρακ. κατηγόρηκα, ὑπερσ. κατηγορήκειν.
Παθ. κατηγοροῦμαι, παρατ. κατηγορούμην, μέλλ, παθ. κατηγο-
ρηήσομαι, ἀόρ. παθ. κατηγορήθην, παρακ. κατηγόρημαι. Ρη-
ματ. κατηγόρημα, κατηγορητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ καταγοεύω-κατηγορος-κατηγορῶ. Τὸ δὲ κατηγορῶ (ἐκ τοῦ
κατηγόρους)=κακολογῶ. Σύγχρ. μέμφομαι, φέγω, κακίζω, ἔγκαλο, αἰτιῶμαι.

κεῖμεται (κοίτομαι, εὑρίσκομαι εἰς τινα θέσιν), καὶ εἰμὶ κεί-
μενος, ὅποτ. ὁ κείμενος (καὶ κέηται, -κένησθε, -κέωνται) εὐκτ.
κείμενος εἶην (καὶ κέοιτο, -κέοιντο), προστ. -κείσθω κείσθω,
ἀπαρ. κείσθαι, μετοχ. κείμενος, παρατ. ἐκείμην καὶ ἦν κείμενος,
μέσ. μέλλ. κείσομαι. Ρηματ. κοίτη, [κοιτών], κειμήλιον, δια-
κειτέον.

ΣΗΜ. θέμ. κει- (καὶ ἀποδολὴ τοῦ : μεταξὺ φωνηγέντ. κε-, ὅθεν κέηται κτλ.).
Είναι ἀποθ. οὐδετ. διαθέσεως καὶ ἐγίστε παθητ. (ώς παρακ. τοῦ κιθεραι).
Ἐν συγκ. ἀναβιδόξει τον τόνον πλήγι τῆς ἀπαρ. -κεῖσθαι ως συγγρ. ἐκ τοῦ
κείσθαι. Αὔργρ. οὐσιαστ. θέσις, σπαν. κοίτη. Σύγκ. διάκειμαι εἴμαι εἰς τινα
κατάστασιν, ἀνάκειμαι κείμαι ως ἀφιέρωμα, ἀπόκειμαι εἴμαι φυλαγμένος
(ἐπὶ πολυτίμων εἰδῶν), πρόσ- καὶ ἐπίκειμαι κείμαι πλησίον, ἔγκειμαι πιέζω,
πρόσκειμαι κείμαι ἐνώπιον πάντων, ὑπέκειμαι κείμαι ἐν ἀσφαλεί τόπῳ κλπ.

κείνω (κουρεύω), μέλλ. κερώ, ἀόρ. ἀπέκειρα. Μέσ. [κείρομαι],
μελλ. ἀποκεροῦμαι, ἀόρ. ἐκειράμην, παρακ. κέκαρμα. Ρηματ.
κέρμα, κουρά, κουρεύε, κορμός, κόρη.

ΣΗΜ. θέμ. κερ- (κέρյω, κέρρω, κείρω) ἀρχικ. κερδ- (κερδ- κερδ- δι-
ἀπλοποιήσεως τοῦ ρ καὶ ἀγκαληρωτ. ἐκτασεως τοῦ ο εἰς ο κουρ-). Εγ κορφ
κείω κουρεύω σύρριζα, κείω (τὴν γῆν) δευρροτοιμ.

κελεύω (διατάσσω, παραγγέλλω, συμβουλεύω), παρατ.
ἐκέλευον, μέλλ. κελεύσω, ἀόρ. ἐκέλευσα, παρακ. κεκέλευκα. Παθ.
καὶ μέσ. κελεύομαι, παρατ. -ἐκελευόμην, μέσ. μέλλ. -κελεύσομαι,
μέσ. ἀόρ. -ἐκελευσάμην, παρακ. κεκέλευσμαι, ἀόρ. παθ. ἐκε-
λεύσθην. Ρηματ. κέλευμικ, κελευστής, ακέλευστος, κελευστέον.

ΣΗΜ. κελευ- , ἔχει σ πρὸ τῶν ἀπὸ μ, τ, θ ἀρχομένων χρον. κατα-
λήξεων καὶ τῶν ἥγματ. εἰς τής, τός τέος. Ο τύπ. κελευόματος. Τό
μέσ. πάντοτε σύγκ. (δια- καὶ παρακελεύομαι=παρακινθ) ἀποθετ. ἐνεργ. δια-
θέσεως. Σύγκ. ἐπικελεύω παροτρύνω (τὸν ἥδη ἐπιχειρήσαντα), ἔγκελεύω
παρακινθ.

κεράννυμε (ἀγακατώνω, συγδυάζω) καὶ σπαν. κεραννύω,

παρατ. [έκεράννυσον], ἀρό. ἐκέράσσα. Παθ. καὶ μέσ. κεράννυμαι, μέλλ. παθ. κραθήσομαι, ἀρό. παθ. ἐκεράσθην καὶ ἐκράθην, μέσ. ἀρό. ἐκερασάμην, παρακ. κέχραμαι, διερέσ. ἐκεκράμην. Ρηματ. κρᾶσις, κρατήρ, κράμα, ἄκρατος, εὔκρατος, συγκρατέον.

ΣΗΜ. Θέμ. κερδο- (κερδό-νυμ), ἀρχικ. κερδα- (διεγένετο τὸ συνών. κερδάω ποιητ.) κατὰ συγκοπὴν κερ-. Οἱ ἀρό. ἐκέρδεσσα,-σάμην δὲ ἀπλοποιήσεως τοῦ σ ἄγνου ἐκτίσεως τοῦ α. Τὸ κερδάννυμι κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς μείζεως οἰνου καὶ διάτοξ. Συγών. μείγνυμι (διδέ). Σύγθ. ἀνα- καὶ ἐγκερδάννυμι ἀγκυρεγνύω, συγκερδάννυμι συγκιργῷ, μετριδίζω, ἐπεγκερδάννυμι προσθέτω εἰς τὸ μείγμα.

κερδικένω (κερδίζω), παρατ. ἐκέρδαινον, μέλλ. κερδανῶ, ἀρό. ἐκέρδανα, παρακ. (σπαν.) κεκέρδηκα.

ΣΗΜ. Θέμ. κερδ- (κέρδος) μετὰ προσφύμ. ar κερδ-άν-jo— κερδαίνω. Ο ἀρό. ἐκέρδανχ (ἐκ τοῦ ἐκέρδανσα-γνω) κατ' ἀγκλογίαν τοῦ ἐμίανα, ἐμάρανχ. Σύγθ. κατακερδαίνω ἀδικωτὸς κερδίζω, ἐπικερδαίνω (μεταγ.) κερδίζω ἐπὶ πλέον.

κερμικτέζω (κόπτω εἰς μικρὰ τεμάχια). Παθ. κερματίζομαι, ἀρό. ἐκερματίσθην. Ρηματ. [κερματιστής].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κέρμα (ὅρα κείσω). Σύγθ. κατακερματίζω διειρῶ εἰς πολὺ μικρὰ μέρη. Αγτὶ τοῦ μεταγ. κερματιστής, οἱ ἀττ. ἔλεγον ἀργυραμοιβός.

κεφαλαιόω-θ (συγκεφαλαιώ), μέλλ. κεφαλαιώσω, ἀρό. ἐκεφαλαιώσα. Παθ. συγκεφαλαιούμαι, ἀρό. παθ. συνεκεφαλαιώθην, μέσ. ἀρό. ἐκεφαλαιωσάμην. Ρηματ. συγκεφαλαιωσίς.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κεφαλῆ-κεφάλαιον (=τὸ κύριον μέρος ἡ ζήτημα) κεφαλαιῶ διειρῶ εἰς κεφάλαια, ἐκόπτω ἐν συντομίᾳ.

κήδοιαστ (φροντίζω) καὶ παρατ. ἐκηδόμην. Ρηματ. κήδος, κηδεμών, κηδεστής.

ΣΗΜ. Θέμ. κηδ-. Αποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως. Τοῦ αὐτοῦ θέμ. καὶ τὸ κηδεύνω (ἀττικ. μόνον ἐκήδενσα=συνῆψα γάμον καὶ ἐκηδεύθη=ἔτάφη). Τὸ ἐνεργ. κήδω=ένοχλῶ, θλίψω, ποιητ.

κηρούνττω (διαλαλῶς κήρυξ, κάμνω προκήρυξιν), παρατ. ἐκήρυττον, μέλλ. κηρύξω, ἀρό. ἐκήρυξα, παρακ. -κεκήρυχα. Παθ. κηρύττομαι, παρατ. ἐκηρυττόμην, μέλλ. παθ. κηρυχθήσομαι, ἀρό. παθ. ἐκηρύχθην, μέσ. ἀρό. -ἐκηρυξάμην, παρακ. κεκήρυγμα. Ρηματ. κήρυγμα, ἀκήρυκτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κήρυξ (κηρύκειον κηρύττω), εἴς οὖ καὶ τὸ κηρυκεύω συγήθ. μέσ. (προοσ-, προ-, δια- καὶ ἐπικηρυκεύομαι διαπραγματεύομαι διὰ κήρυξ). Σύγθ. ἀνα- κατα- καὶ προκηρύττω γγωστοποιῶ διὰ κήρυκος, ἐπικη-

ρύττω όριζω διὰ προκηρύξεως (ιδίᾳ ποιηήγη), ἐπηρούσσω σέξορίζω διὰ προκηρύξεως, ἀποκηρύττω κηρύττω ἀπόκλητον, ἀπαγορεύω.

κιθαρίζω (παίζω τὴν κιθάραν), ἀόρ. ἔκιθάρισα. Ρήματ. κιθάρισις, κιθάρισμα, κιθαριστής, κιθαριστικός, κιθαριστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κιθαρίσιου (καὶ κιθάρα). Ἐκ τοῦ παρασυγή. κιθαροφόδος τὸ κιθαροφόδεω-ῶ= ἥδω κιθαρίζων (μόνον κατ' ἐνεστ. σπανίως).

κινδυνεύω, παρατ. ἔκινδυνευον, μέλλ. κινδυνεύσω, ἀόρ. ἔκινδυνευσα, παρακ. κεκινδύνευκα. Παθ. κινδυνεύομαι, παρατ. ἔκινδυνευόμην, μέλλ. παθ. κινδυνευθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἔκινδυνεύθην, παρακ. κεκινδύνευμαι, τετελ. μέλλ. κεκινδυνεύσομαι. Ρήματ. κινδύνευμα, κινδυνευτής, κινδυνευτέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κίνδυνος (κινέω). Σύνθ. ἀπο- καὶ παρακινδυνεύω ῥιφοκινδυνεύω, προκινδυνεύω ἀκραγίζομαι ως πρόμαχος, συγκινδυνεύω μετέκω τοῦ κινδύνου.

κινέω=ῶ (βάλλω εἰς κίνησιν, παρακινῶ, ἐρεθίζω), παρατ. ἔκινουν, μέλλ. κινήσω, ἀόρ. ἔκινησα, παρακ. κεκινηκα. Παθ. καὶ μέσ. κινοῦμαι, παρατ. ἔκινούμην, μέσ. μέλλ. ως παθ. κινήσομαι, μέλλ. παθ. καὶ ως μέσ. κινηθήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ως μέσ. ἔκινήθην, παρακ. κεκινημαι. Ρήματ. κίνησις, ἀκίνητος, κινητέος, κινητικός.

ΣΗΜ. Κινέω. κινεῖται (κίνητος=πορεύομαι) μετὰ προσφύμ. νε. κινέω, οὐ ἀγτίθεω, τοῦ δὲ κινοῦμαι τὸ ὥρεμέω-ῶ. Σύνθ. παρα- καὶ διακινῶ διαταράσσω, μετακινῶ μεταθέτω, ὑποκινῶ κινῶ ἔλαφρῶς καὶ (ἀμεταβ.) κινοῦμαι ὀλίγαν, προκινῶ κινῶ πρὸς τὰ ἐμπρός.

κέχρομαι (δανείζω), ἀόρ. ἔχροησα καὶ μέσ. ἀόρ. ἔχρησάμην, παθ. παρακ. κέχρημαι. Ρήματ. χρήστης.

ΣΗΜ. Θέμ. χρηματίζω (μετ' ἐνεστ. ἀγαθιπλ. πικρο-). χρήστης ὁ δανειστής, δικογλύφος καὶ σπαν. ὁ ὀφειλέτης (γεν. πληθ. χρήστων).

κλάζω (παράγω δέξιν ἦχον), μόνον ὁ ἐνεστ. ἀνακλάζω καὶ παρακ. κέκλαγγα. Ρήματ. κλαγγή.

ΣΗΜ. Θέμ. πεποιημ. κλαγ(y)-, κλάγιω- κλάζω (πρθλ. σαλπίζω). Συγών κλαγγάνω σπάν. Τὸ ἀνακλάζω (ἐπὶ κυνός)= ὅλακτω.

κλαέω καὶ κλάω, παρατ. ἔκλασον, μέλλ. κλαιήσω καὶ κλαῆσω καὶ κλαύσομαι (σπαν. κλαυσοῦμαι), ἀόρ. ἔκλαυσα. Μέσ. ἀόρ. ἔκλαυσάμην. Ρήματ. κλαύμα, κλαυθμός, κλαυμονή.

ΣΗΜ. Θέμ. κλαφ. "Ορα καίω. Τὸ ὄρηματ. κλαυθμός ἔλαθεν ἐπέγυθ. Θεούγων. δακούω. Σύνθ. ἀποκλαίω θρηγῶ, ἀγκλαίομαι (μέσ.) κλαίω μετακλαγμῶ (συγών. ἀγαλάζω μεταγ.).

κλέω-ώ (σπῶ, τσακίζω), παρατ. ἔκλων, ἀόρ. κατέκλασσα.
Μέσ. κλῶμαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐπεκλάσθην, παρακ. -κέκλασμα,
ὑπερσ. -ἐκεκλάσμην. Ρηματ. κλάσις, [κλάδος, κλάσμα].

ΣΗΜ. Θέμ. κλάσ(σ)-. Φυλάττει τὸ α βραχὺ. Συγών. κατάγνυμι, θραύω,
συντρίβω. Σύνθ. ἀνακλῶ σύρω πρὸς τὰ ἄνω καὶ λυγίζω, διακλῶ θραύω εἰς
δύο, ἐκκλῶ ἀποκόπτω, ἐπικλῶμαι συγκινοῦμαι, συγκλῶμαι κατασκιζοῦμαι.

κλεέω καὶ κλήω, παρατ. ἔκλεισω, μέλλ. κλείσω, ἀόρ. ἔκλει-
σα. Παθ. καὶ μέσ. -κλείσματι, παρατ. ἔκλεισμην, μέλλ. παθ.
κλεισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκλεισθην, παρακ. κέκλειμαι, ὑπερσ. ἐ-
κεκλείμην, μέσ. ἀόρ. -ἐκλεισάμην. Ρηματ. κλεῖσις, κλεῖθρον,
κλειστός.

ΣΗΜ. Θέμ. κλεF- μετὰ προσφύμ. ο κλει καὶ συνηθ. παρ' ἀττικ. κλῆ-.
Δαμβάγει σ ἐν τῷ παθ. μέλλ. ἀόρ. καὶ τῷ ρηματ. κλιστός. Σύνθ. συγκλείω
κλείσι όμοι ἢ στεγῶς, ἀπο- καὶ ἐκκλείω κλείσι ̄ξω, κατα- καὶ ἐγκλείσι κλείσι
μέσα, περιορίζω, περικλείω περικυκλώγω.

κλέπτω, παρατ. ἔκλεπτον, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. κλέψωμαι
καὶ σπαν. κλέψω, ἀόρ. ἔκλεψα, παρακ. κέκλοφα. Παθ. κλέπτο-
μαι παθ. ἀόρ. b' ἐκλάπην, παρακ. κέκλειμαι. Ρηματ. κλέμμα,
κλοπή. πλέπτης, κλοπεύς, κλώψ.

ΣΗΜ. Θέμ. κλεπ (ἔξ οὗ κλοπ- καὶ κλαπ-). Τὸ μὲν κλέπτω ἐπὶ πραγμά-
των, τὸ δ' ἐκκλέπτω ἐπὶ προσώπων= κρυφίως ἀπάγω καὶ διακλέπτω συγκα-
λύπτω. Συγών. τῷ κλέπτης τὸ κλώψ ̄ξ οὗ κλωπεύω= κλέπτω, καὶ φῶρ
θειγ φωρῶ (ὅ ιδέ). Τὸ βαλλαντιοτομέω-ώ κόπτω καὶ κλέπτω βαλλάντια, ιερο-
συλέω-ώ ληστεύω γαόν, λωποδυτέω-ώ κλέπτω τὰ ἐνδύματα.

—κλένω (γέρνω), παρατ, ἔκλινον, μέλλ. κλινῶ, ἀόρ. ἔκλινα.
Μέσ. -κλίνομαι, παρατ. ἔκλινόμην, παθ. μέλλ. b' ώς μέσ. κλι-
νήσομαι, παθ. ἀόρ. b' ώς μέσ. ἔκλινην, παρακ. κέκλιμαι. Ρηματ.
κλίμα, κλίσις, κλίνη, κλίμαξ, κλίσιον.

ΣΗΜ. Θέμ. κλί-, κλύν-, μετὰ προσφύμ. j κλίνj- κλίνy- κλένω. Ο
παρακ. ἐκ θέμ. κλί-. "Ορχ ὁρέω. Σύνθ. ἀποκλίνω ἔχω κλίσιν πρὸς τι ἐκκλίνω
ἀποχωρῶ, ἐγκλίνω ὅποχωρῶ, ἐπικλίνω στηρίζομαι ἢ στρέφομαι πρὸς τι, πα-
ρεκκλίνω ἀπομαρύνομαι κλπ.

κλύζω (σκεπάζω μὲ ӯδωρ), μέλλ. -κλύσω, ἀόρ. ἔκλυσα, παρακ.
-κέκλυκα, Παθ. κλύζομαι, ἀόρ. παθ. ἔκλυσθην, μέσ. ἀόρ. -ἐκλυ-
σάμην. Ρηματ. κλύσων, κατακλυσμός, [κλύσις, κλύσμα].

ΣΗΜ. κλυδ-, κλύδωρ- κλύζω. Τὸ υ παγκτυχοῦ βραχύ. Σύνθ. κατακλύζω
πλημμυρίζω, πνίγω, ἐκκλύζω ἐκπλύγω, προσκλύζω καλύπτω διάκυματων.

κνῶ (ξύω) κνῆς, κνῆ κλπ. ἀόρ. ἔκνησα. Παθ. ἔνεστ. κνῶμαι. Ρηματ. [κνησμός, κνῆστις].

ΣΗΜ. θέμ. κνᾶ (δθεν καὶ τὸ κνάιω = ξύω, τρίθω) καὶ κνη· δθεν κνήω-ῶ. (ծρα ζῶ), ἐκ τούτου καὶ τὸ ἔφετ. κνησιάω αἰσθάνομαι κνησμόν (φαγούραν). Τὸ μὲν κνῶ= ξύω, τὸ δὲ κνίζω= τσιμπῶ, ἐκ τοῦ κνίδη= τσικνίδα. Σύνθ. προσκνῶμαι ξύομαι ἐπὶ τινος.

κοιλαίνω (βαθουλαίνω), ἀόρ. ἔκοιλανα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κοῖλος κατ' ἀγαλογίαν τοῦ μελαίνω. Πλὴν τοῦ ἔνεστ. καὶ ἀορ. τὰ λοιπά ἵλιαν. καὶ μιταγέν.

[**κοιλάω-ῶ**] (κοιμίζω), ἀόρ. -ἔκοιμησα. Μέσ. κοιμῶμαι, παρατ. ἐκοιμώμην, ἀόρ. παθ. ὥς μέσ. ἔκοιμήθην, παρακ. κεκοιμήμαι. Ρηματ. κοίμησις.

ΣΗΜ. Τὸ κοιμᾶ (συγγ. τῷ κεῖμαι) ποιητ. παρὰ δὲ πεζοῖς ἀττ. εὐχρηστον τὸ κοιμίζω. Συγών. καθεύδω, ὑπνάσττω (διδέ), μεσημβριάζω κοιμῶμαι τὴν μεσημβρίαν, δυσυπνέω-ῶ δυσκόλως κοιμῶμαι. Σύνθ. ἐκκοιμῶμαι ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὅπου, ἀποκοιμῶμαι· κοιμῶμαι ἔξω (ἢ διέγον).

κοινολογέωμαι-οῦμαι (συμβουλεύομαι), παρατ. ἐκοινολογύμην, μέσ. μέσ. ἀόρ. ἐκοινολογησάμην, ὑπερσ. ἐκεκοινολογήμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κοινὸς -λέγω [*κοινολόγος*] ἄχρηστον, κοινολογοῦμαι μέσ. ἀποθετ. συγών. ἀγαποῦμαι.

κοινόω-ῶ (κοινοποιῶ μεταδίδω), ἀόρ. ἐκοινωσα. Μέσ. κοινοῦμαι, παρατ. ἐκοινούμην, μέσ. μέλλ. κοινώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκοινωσάμην, παρακ. κεκοίνωμαι, ὑπερ. ἐκεκοινώμην, παθ. ἀόρ. ἐκοινώθην. Ρηματ. κοίνωμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κοινός. Σύνθ. ἀγαποῦμαι, ἀγαποῦμαι καὶ ἐπικοινοῦμαι τινα, συμβουλεύομαι τινα, συγκοινοῦμαι κοινολογῶ.

κοινωνέω-ῶ (είμαι ἢ γίνομαι μέτοχος), παρατ. ἐκοινώνουν, μέλλ. κοινωνήσω, ἀόρ. ἐκοινώνησα, παρακ. κεκοινώνηκα. Παθ. παρακ. κεκοινώνημαι. Ρημ. κοινώνησε, κοινώνημα, ἀκοινώνητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κοινός. Συγών. μετέχω, μεταλαμβάνω. Σύνθ. ἐπι-, κατα-καὶ προσκοινωνῶ πράττω ἀπὸ κοινοῦ, συγκοινωνῶ συμμετέχω.

κολάζω, (περιορίζω, τιμωρῶ), παρατ. ἐκόλαζον, μέλλ. κολάσω, ἀόρ. ἐκόλασα. Παθ. καὶ μέσ. κολάζομαι, μέλλ. παθ. κολασθήσομαι, μέσ. μέλλ. κολάσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκολάσθην, μέσ. ἀόρ. ἐκολασάμην, παθ. παρακ. κεκόλασμαι, ὑπερσ. ἐκεκολάσμην.

*Ρηματ. κόλασις, κόλασμα, κολαστής, κολαστέος, κολαστέου, ἀκόλαστος, κολαστικός, κολαστήριον.

ΣΗΜ. Ὁρα κολούω. Κυρίως τὸ κολάζω =τιμωρῶ πρὸς σωφρονισμὸν, τὸ δὲ τιμωροῦμαι τιμωρῶ πρὸς ἐκδίκησιν. Σύγθ. συγκολάζω τιμωρῶ μετ' ἄλλου, βοηθῶ εἰς τὴν τιμωρίαν.

κολακεύω, μέλλ. κολακεύσω, παρακ. κεκολάκευκα. Παθ. κολακεύομαι. *Ρηματ. κολακεῖα, κολάκευμα, ἀκολάκευτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κόλαξ (κατ' ἀγαλογίαν τοῦ βασιλείω). Συγάνω θωπεύω. Σύγθ. ὑπερκολακεύω ὑπερμέτρως κολακεύω, προκολακεύω κολακεύω προηγουμένως, διακολακεύομαι (ἀποθετ.). ἀμοιβαίως κολακεύω.

κόλοινω (κολοβώνω, κλαδεύω), ἀόρ. ἐκόλουσα. Παθητ. κολούομαι, παρακ. [κεκόλουμαι], ἀόρ. παθ. ἐκολούθην. *Ρηματ. κόλουσις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. κόλος =κολοβός, ἐξ οὗ καὶ τὸ κολάζω. Συγάνω. ἀκρωτηριάζω.

κομέζω (φέρω), παρατ. ἐκόμιζον, μέλλ. κομιῶ, ἀόρ. ἐκόμισα, παρακ. κεκόμικα. Παθ. καὶ μέσ. κομίζομαι, παρατ. ἐκομίζομην, μέλλ. παθ. καὶ ώς μέσ. κομισθήσομαι, μέσ. μέλλ. κομισθομαι, παθ. ἀόρ. καὶ ώς μέσ. ἐκομίσθην, μέσ. ἀόρ. ἐκομισάμην, παρακ. κεκόμισμαι, ὑπερσ. ἐκεκομίσμην. *Ρηματ. κομιδή, [κομιστής], κομιστέον, ἀσυγκόμιστος.

ΣΗΜ. Θέμ. κομιδ- (κομιδή- κομίζω). Τὸ κομίζομαι παθ. =φέρομαι, ἔρχομαι, τὸ μέσ.=λαμβάνω (ἐκομίσθην ἥλθον, ἐκομισάμην ἔλαβον). Σύγθ. ἐκκομίζω κομίζω εἰς τόπον ἀσφαλῆ, εἰσοκομίζω εἰσάγω. συγκομίζω συγάνω, διακομίζω μεταφέρω, ἀποκομίζω ὅδηγῶ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον κατακομίζω φέρω κατέω κλπ.

κοινψεύσιμας (διμιλῶ ἢ πράττω κοινψῶς), παρακ. κεκόμψευμαι, μέσ. ἀόρ. ἐκομψευτάμην. *Ρηματ. κομψεῖα, [κόμψευμα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κομψός, δὲ τοῦ κόμπος =Ξπαρσις, δηεν καὶ τὰ κομπάξω καὶ κομπλέω-ῶ ὑπερηφανεύομαι. Τὸ ἐνεργ. κομψεύω ποιητ.

κόπτω (κτυπῶ, τέμνω), παρατ. ἐκοπτόν, μέλλ. κόψω, ἀόρ. ἐκοψα, παρακ. κέκοφα. Παθ. κόπτομαι, παρατ. ἐκοπτόμην, παθ. μέλλ. β' κοπήσομαι, παθ. ἀόρ. β' ἐκόπην, παρακ. κέκομαι, ὑπερ. ἐκεκόμην, τετελε* μέλλ. κεκόψομαι. *Ρηματ. κόπος, κοπή, κοπεύς, κοπετός, κόπανον, κόμικα, κομμός.

ΣΗΜ. Θέμ. πεποιημ. κοπ- μετὰ προσφύμ. τ κοπτ-. Τὸ μέσ. κόπτομαι=

κτυπω τὸ στῆθός μου (εἰς σημεῖον πέγθουσ), θρηνῶ, θειγ κοπετὸς καὶ κομμὸς θρῆνος. Σύγθ. ἀντικόπτω ἀγνικρούω, προκόπτω προοδεύω, περικόπτω κόπτω δλόγυρα, κατα- καὶ ἐκκόπτω ἔξολοιθρεύω, συγκόπτω κτυπῶ δυγκτὰ κλπ.

[κωρέννυμι] (χορταίνω), παθ. παρακ. κεκόρεσμαι, ἀόρ. παθ. [ἐκορέσθη]. °Ρηματ. κόρος, ἀκόρεστος.

ΣΗΜ. Θέμ. κοφεσ- (κοφέσο-νν-μι). Συνώγ. πίμπλημι, πληρῶ καὶ περιφρ. κόρον ἔχω.

κοσμέω=ῶ (στολίζω, βάλλω εἰς τάξιν), παρατ. ἐκόσμουν, μέλλ. κοσμήσω, ἀόρ. ἐκόσμησα, παρακ. κεκόσμηκα. Παθ. καὶ μέσ. κοσμοῦμαι, παρατ. ἐκοσμούμην, μέλλ. παθ. κοσμηθήσομαι, μέσ. μέλλ. κοσμήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐκοσμήθην, μέσ. ἀόρ. ἐκοσμηθάμην, παρακ. κεκόσμημαι, ὑπερσ. ἐκεκοσμήμην, τετελ. μέλλ. κεκοσμήσομαι, °Ρημ. κόσμησις, κόσμημα, κοσμητής, ἀκόσμητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κόσμου, (ἔει οὖ ἀφομοιώσει τοῦ σ πρὸς τὸ μ καὶ τὸ μεταγ. κομμόω=στολίζω δι' ἐπιπλάστου καλλωπισμού, θειγ [κόμμωσις, κομμωτής], κομμωτική (θηλ. τέχνη, ἡ καλλωπιστική). Συνώγ. καλλωπίζω, καλλύνω. Σύγθ. δια- καὶ κατακοσμῶ τακτοποιῶ, ἐπικοσμῶ προσθέτω κόσμου, συγκοσμῶ ἀπονέμω τιμὴν κλπ.

κράζω (φωνάζω δυνατά), ἀόρ, β' ἐκραγον, παρακ. κέκραγα, ὑπερσ. ἐκεκράγειν, τετελ. μέλλ. [κεκράξομαι]. °Ρηματ. κραυγή.

ΣΗΜ. Θέμ. πεποιημ. κραγ- (κραγή) κράγγω- κράζω. Τὸ α μακρόν. °Ο παρακ. δέγ δασύνει τὸν καρακτῆρα. Συνώγ. κραυγάζω, Σύγθ. ἀγακράζω κράζω λεγυρῶς (συνώγ. λαρυγγίζω).

κρέμεται (εἰμαι κρεμασμένος) καὶ παρατ. ἐκρεμάμην.

ΣΗΜ. Θέμ. κρεμα- κλίνεται κατὰ τὸ ἵσταμαι καὶ λαμβίνεται ως παρακ. τοῦ κρεμάννυμαι. Σύγθ. ἐπικρέμαμαι ἐπαπειλῶ, ἐκκρέμαμαι εἰμαι ἐξηρτημένος ἐκ τινος.

κρεμάννυμι (κρεμῶ), ἀόρ. ἐκρέμασα. Παθ. κρεμάννυμαι, ἀόρ. παθ. ἐκρέμασθην. °Ρηματ. κρεμαστός.

ΣΗΜ. Θέμ. κρεμα- (κρεμάσ-νν-μι). Ἐν τῷ ἀορ. ἐκρέμασα ἔγιγνεν ἀπλοποίησε τοῦ σ. καὶ ἔκτασις τοῦ α. Συνώγ. ἀρτάω-ῶ. Σύγθ. ἀπο- καὶ ἀγακρεμάννυμι ἔξαρτῶ ἐκ τινος ἐπικρεμάννυμαι ἐπαπειλῶ ἐκκρεμάννυμαι (μέσ.) προσκολλάθμαι εἰς τινα.

κρένω (χωρίζω, δικάζω) παρατ. ἐκρινον, μέλλ. κρινῶ, ἀόρ. ἐκρινα παρακ. κέκρινα. Παθ. καὶ μέσ. κρίνομαι, παρατ. ἐκρινόμην, μέσ. μέλλ., κρινοῦμαι. μέλλ. παθ. κριθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐκρινομην, παθ. ἀόρ. ἐκριθην, παρακ. κέκριμαι, ὑπερσ. ἐκεκρίμην. °Ρηματ. κρίσις, κριτής, κριτήριον, ἀκριτος, κριτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. κριν- (κρίνω-κρίνω, κρίνω) καὶ κρι-, ἐξ οὗ δὲ γένεργ. καὶ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. καὶ δὲ παθ. μέλλ. καὶ ἀδρ. Σύνθ. προκρίνω προτιμώ, ἀνακρίνω ἔξετάζω ἐπιμόνως, ἐπικρίνω ἀποφασίζω, δια- καὶ ἐκκρίνω διαχωρίζω, ἀποκρίνω ἀποχωρίζω (ἀποκρίνομαι παθ.=ἀποχωρίζομαι, μέσ.=διδω ἀπόχρισιν) καὶ π.

κρούω (κτυπῶ), παρατ. ἔκρουσα, παρακ. κέκρουκα, ὑπερσ. ἐκεκρυώκειν. Παθ. καὶ μέσ. κρούομαι, παρατ. ἔκρουσόμην, μέσ. μέλλ., κρούσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔκρουσάμην, παθ. ἀδρ. ἔκρουσθην, παρακ. κέκρουσμαι, ὑπερσ. ἐκεκρούσμην. Ρηματ. κροῦσμα.

ΣΗΜ. Θέμ. κρον(σ)-, φυλάκτει τὸ σ πρὸ τοῦ συμφόνου τῶν παθητ. καταλήξεων (δὲ παθ. παρακ. διφορεῖται κέκρουσται-κεκρουμένος). Συγών. κόπτω, ἐκαράσσω (τὴν θύραν). Σύνθ. προσκρόνω ἔρχομαι εἰς σύγκρουσιν, προκρούω ἀποσπᾷ κρούσων, διακρούνω δοκιμάζω διὰ τῆς κρούσεως, ἀνακρούνω ἀγγκάτιζω, ἀνακρούσμαι προύμναν ὀπίσθιοδρομῷ διὰ τῆς πρύμης, παρακρούομαι ἐξαπατῶ καὶ π.

κρύπτω, παρατ. ἔκρυπτον, μέλλ. κρύψω, ἀδρ. ἔκρυψα, παθ. καὶ μέσ. κρύπτομαι, παρατ. ἔκρυπτόμην, μέσ. μέλλ. κρύψομαι, μέσ. ἀδρ. ἔκρυψθην, παθ. ἀδρ. ἔκρυψθην, παρακ. κέκρυμμα. Ρηματ. κρύβδην, κρύφα, κρύψις, κρυπτός.

ΣΗΜ. Θέμ. κρύβ- (κρύβτω-κρύπτω). Ἐκ τούτου καὶ τὸ σπάγ. κρύπτεύω κατεδρεύω. Σύνθ. ἀποκρύπτω κρύπτω ἀπό τινος, κατα- καὶ συγκρύπτω. κρύπτω ἐντελώς, ἀπικρύπτομαι (μέσ.) κρατῶ μυστικόν.

κτέομαι-ῶμαι (ἀποκτῶ), παρατ. ἐκτέωμην, μέσ. μέλλ. κτήσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐκτησάμην, παρακ. κέκτημαι (καὶ σπαν. ἐκτημμαί), ὑπερσ. ἐκεκτήμην, τετελ. μέλλ. κεκτήσομαι (καὶ σπαν. ἐκτήσομαι). Ρηματ. κτήσις, κτήμα, κτητός, κτητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. κτα- Ἀποθετ. μέσης διακέσσως. Ὁ παρακ. ἀγαδιπλασιάζεται ἀνθρωπάλως, ἐν δὲ τῇ ὑποτ. (κεκτήται-ησθε) καὶ τῇ εὐκτ. (κεκτήμην-ητομέθα) σχηματίζεται καὶ μονολεκτικῶς. Σύνθ. ἀνακτῶμαι τινὰ κερδίζω τὴν εὐνοιάν τινος, προσ- καὶ ἀπικτῶμαι ἀποκτῶ προσέτι, ἐγκτῶμαι ἀποκτῶ κτήσεις ἐν ἔνγῃ χώρᾳ, κατακτῶμαι ἔχω ὑπὸ τὴν πλήρη κατοχήν μου.

κτείνω (φονεύω), παρατ. ἐκτεινον, μέλ. κτενῶ, ἀδρ. ἔκτεινα, παρακ. ἀπέκτονα, ὑπερσ. ἀπεκτόνειν. Παθ. [κτείνομαι], παρατ. ἐκτεινόμην, ἀδρ. [ἐκτάθην].

ΣΗΜ. Θέμ. κτεν- (κτένյω-κτέννω-κτείνω) καὶ κτιν-, ἐξ οὗ μετὰ προσφύμ. πυντεέρος τύπος -κτέννυμι, παρατ. ἐκτίννυν. Αγτὶ τοῦ μεταγ. κτείνομαι ως

παθ. λαμβάνεται τὸ θνήσκω. Συνών. κατακαίρω, θανατώ-ῶ, φονεύω. Σύνθ. ἀποκτένω (συγήθ.) καὶ κατακτένω (σπαχ.).

κτέζω, παρατ. ἔκτιζον, ἀόρ. ἔκτισα. Παθ. κτίζομαι, παρατ. ἔκτιζόμην, ἀόρ. ἔκτιζθην. Ῥηματ. κτίσις, κτίσμα, νεόκτιστος.

ΣΗΜ. Θέμ. κτιδ- (κτίδιο - κτίξω). Τὸ : βραχύ. Ὁ μέλλ. κτίσω, παρακ. κέκτικα καὶ ἔκτικα καὶ παθ. ἔκτισμα καὶ παθ. μέλλ. κτισθήσομαι εἰγα μεταγ. Συνών. ἰδρύω, δέμω (ποιητ. πλὴν τοῦ μέσ. ἀόρ. ἐδειμάμην), οἰκοδομῶ. Σύνθ. ονυκτίζω συγεργάθ εἰς κτίσιν (πόλεωσι).

κυθερινάω-ῶ (διεικῶ), παρατ. ἐκυθέρνωνων, μέλλ. κυθερήσω, ἀόρ. ἐκυθέρνησα. Παθ. κυθερηνῶμαι, παρατ. ἐκυθερηνώμην. Ῥηματ. κυθέρηνης, κυθερηνήτης, κυθερηνητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. κυβερνα- (ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. κύμβη=λέμβος καὶ ρῖς. ἐρ- τοῦ ἐρέσσων). Κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς θευθύνσεως πλοίου. Τὸ συνών. οἴκιζω ἴων. καὶ μεταγ. Σύνθ. διακυβερνῶ θευθύνω καὶ ουδιακυβερνῶ ἀπὸ κοινοῦ θευθύνω.

κυθερώνω (παίζω τοὺς κύθους, διακινδυνεύω), ἀόρ. ἐκύθευσα, παθ. ὑπερσ. -ἐκεκύθευτο. Ῥηματ. κυθεία, κυθευτής, κυθευτικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κύβος=ξάρι. Πάντοτε σύνθ. κατακυβεύω χάνω διὰ τὴς κυβείας. Συνών. ἀστραγαλίζω παίζω τοὺς ἀστραγάλους (τὰ κότσια), πεσενῶ παίζω τοὺς πεσσοὺς (τὸ τάβλι), ἀστιάζω παίζω μονὰ ζυγά, πεντελιθίζω παίζω πεντέσολα.

κυλένω καὶ κυλειγδέω-ῶ (κυλίω) παρατ. ἐκύλειγδον καὶ ἐκυλειγδουν. Μέσ. κυλείγδομαι καὶ καλειγδοῦμαι, παρατ. ἐκαλειγδούμην, ἀόρ. παθ. ἐκυλλισθην, παρακ. κεκύλισμαι. Ῥηματ. κυλείησις, κυλίστρα, [κύλειγδρος].

ΣΗΜ. Θέμ. κυλινδ-, κυλινδε-, καλινδε-. Τὸ συγών. ἀλινδω ποιητ. τὸ δὲ κυλίω ποιητ. καὶ μεταγ. Σύνθ. περικυλίνδομαι κυλίομαι πέριξ, συγκυλίνδομαι κυλίομαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἐπικυλίνδομαι ἐξέρχομαι ἐκ περιπλοκῆς. κλπ.

κύπτω (σκύπτω), μέλλ. -κύψομαι (ἐνεργητ.), ἀόρ. -ἐκυψά, παρακ. κέκυψα. Ῥηματ. κυφός.

ΣΗΜ. Θέμ. κύβ- μετά προσφυμ. τ (κυβτ-κυπτ-). Ἐκ τούτου τὸ θαμιστ- κυπτιάζω σκύπτω συχνά, ἐξ οὗ τὸ τῆς κοινῆς κυπτάζω (ὅρα γενέω). Σύνθ. ἀκανύπτω σηκώνω τὴν κεφαλήν, ἐπικύπτω κύπτω πρός τὰ κάτω, ἐγκύπτω σκύπτω μέσα, προσκύπτω κύπτω πρός τινα.

κύω καὶ κυέω-ῶ (ἐγχυμονῶ), παρατ. ἐκύουν, ἀόρ. ἐκύησα. Παθ. κυοῦμαι, ἀόρ. [ἐκυήθην]. Ῥηματ. κύησις, κύημα.

ΣΗΜ. Θέμ. κυ-, κυε-. Ὁ τύπ. κύω σπάν. παρ' ἀττικ. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. (κυ- μετά προσφυμ. τοκ) τὸ συνών. κυτίσκομαι μόνον κατ' ἐγεστ. σπαχγίως. Σύνθ. ἀποκυέω-ῶ γενγῆ.

κωλύω (έμποδίζω), παρατ. ἐκώλυση, μέλλ. κωλύσω, ἀρό. ἐκώλυσα, παρακ. κεκώλυσκα. Παθητ. κωλύσματι, παρατ. ἐκωλυόμην, μέσ. μέλλ. ώς παθ. κωλύσωμαι, ἀρό. παθ. ἐκωλύθηγη, παρακ. κεκώλυμαι, τετελ. μέλλ. κεκωλύσομαι. Ρηματ. κώλυσις, κωλύμη, κώλυμα, κωλυτής, κωλυτικός, κωλυτέον, ἀκωλύτως.

ΣΗΜ. Θέμ. κωλύ- Αγγ!θ. ἐάω-θ. Σύνθ. ἀποκωλύω ἀπαγορεύω τις τι, διακολίνω και ἐπικωλύω παρεμβάλλω ἐμπόδια, κατακωλύω ἀγχυτίζω.

κωμικῶς (εὐθυμῶς, τελῶ πανηγυρικὴν πομπήν), παρατ. ἐκώμικων, ἀρό. [ἐκώμιστα]. παρακ. κεκώμισκα. Ρηματ. κωμιστής.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κῆδος = φαιδρὸς πανηγυρις μετὰ μουσικῆς καὶ χοροῦ, πομπώδης παρέλασις πανηγυριστῶν, φερὴ φαλλομένη ἐν τουτῷ πομπῇ. Σύγθ. ἐπικωμάζω κάμψω πατιγάδη, ἐπεικωμάζω εἰσορια (θορυβωδότες).

Λ

λαγγάκινω (λαμβάνω διὰ κλήρου, γίνομαι μέτοχός τινος), παρατ. ἐλάγχανον, μέλλ. λήξιμαι (ἐνεργ.), ἀρό. δ' ἔλαχον, παρακ. εἴληχα, ὑπερσ. εἰλήγειν. Παθ. λαγγάνομαι, ἀρό. παθ. ἐλήγθηγη, παρακ. εἴληγμαι. Ρηματ. λήξις, λάχος, ληκτέος.

ΣΗΜ. Θέμ. λαχ- (ληχ-) μετὰ προσφύμ. αν καὶ γ πρὸ τοῦ χαρακτηρος. Ο παρακ. ἀγκιστιλ. διὰ τοῦ ει. Σύγθ. διαλαγγάνω διειρθ διὰ κλήρου, ἐπιλαγγάνω κληροῦμαι δέστερος, ἀπολαγγάνω ἀποτυγχάνω ἐν τῷ κληρώσει, μεταλαγγάνω λαμβάνω μέρος τι διὰ κλήρου. Τό λαγγάνω δίκηγ τινί = ἐνάγω τινά.

λαμβάνω, παρατ. ἐλάμβανον, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ λήψιμαι, ἀρό. δ'. ἔλαχον. παρακ. εἴληρχ, ὑπερσ. εἰλήρειν, τετελ. μέλλ. εἴληρφ; ἔτσιμαι. Μέσ. καὶ παθ. λαμβάνομαι, παρατ. ἐλαμβανόμην, παθ. μέλλ. λητηήσομαι, παθ. ἀρό. ἐλήρθηγη, μέσ. ἀρό. δ' ἔλασθμηγη, παρακ. εἴληρμαι, ὑπερσ. εἰλίγμηγη, τετελ. μέλλ. καὶ εἰληρμένος ἔσρωμαι. Ρηματ. λήψις, λαβή, ληπμα, ληπτός, ληπτιέον.

ΣΗΜ. λαβ- (ληβ-) μετὰ προσφύμ. αν καὶ γ πρὸ τοῦ χαρακτηρος. Ο παρακ. ἀγκιστιλ. διὰ τοῦ ει. Ο ἐνεργ. ἀρό. ἐν τῷ προστακτ. ἀπλοῦς τονίζεται ἐπὶ τῇ ληγούσῃς λαβέ. Ή περίφρ. δίκηη λαμβάνω παρά τινος = κολάζω τινά (παθητ. δίκηη δίδωμι). Σύγθ. διαλαμβάνω λαμβάνω δέχομαι, ἀγκητῶμαι, διπλαμβάνω λαμβάνω τὸν λόγον, διοθέτω, ἐπιλαμβάνω προσθίλλω, φθάγω, ἐκτείνομαι, συλλαμβάνω πιάνω, ἐνώγω κλπ.

λανθάνω (μένω αγνωστος), παρατ. ἐλάνθανον, μέλλ. λήσω, ἀδρ. δ' ἔλαθον, παρακ. λέληθα, θυερσ. ἐλελήθειν. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι (λησμονῶ), παρατ. ἐπελανθανόμην, μέσ. μέλλ. ἐπιλήσσομαι, μέσ. ἀδρ. β' ἐπελαθόμην, παρακ. ἐπιλέλησματ, θυερσ. ἐπελελήσμην. Ρηματ. λήθη, ἐπιλήσμων, λάθρα.

ΣΗΜ. Θέμ. λαθ- (ληθ-) μετὰ προσφύμ. αν καὶ γ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος. *Απαγτὴ σπαν. καὶ ἐνεστ. λήθω καὶ μέσ. παρακ. λέλησμαι ἀπλοῦς (μόνον ἐν τῷ γ' ἐνικῇ). Σύνθ. διαλανθάρω καὶ παραλανθάρω διαφεύγω τὴν προσοχὴν τινος, ἐλανθάρουμαι (μέσ.) λησμονῶ πχντελῶς.

λέγω (συλλέγω) παρατ. συνέλεγον, μέλλ. συλλέξω, ἀδρ. συνέλεξα, παρακ. συνελοχα. Μέσ. καὶ παθ. συλλέγομαι, παρατ. συνέλεγόμην, μέσ. μελλ. συλλέξομαι, μέλλ. παθ. συλλεγήσομαι, μέσ. ἀδρ. συνελεξάμην, παθ. ἀδρ. συνέλεγην, παρακ. συνελέγματ. Ρηματ. συλλογή, ἐκλογή, ἐκλεκτός, ἐκλεκτέος, ἐκλεκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. λεγ-. Πάντοτε σύγθ. Ο πάρακ. εἴλοχα τρέπει τὸ ε τοῦ θέμ. εἰς ο καὶ διασύνει τὸν χαρακτ. γ, ἀνάχιπλ. δὲ ὡς καὶ διέσοδος διὰ τοῦ ει. Τοῦ ἐκλέγω ἀπαγτὴ καὶ παρακ. ἐκλέγημαι. Σύνθ. ἐπι-, ἐκ- καὶ ἀπολέγω λαμβάνω κατ' ἐκλογήν, διαλέγω διεκχωρίζω συλλέγων, καταλέγω γράψω εἰς κατάλογον παρεκλέγω κρυφίως συλλέγω.

λέγω (δριμιώ), παρατ. ἐλεγον, μέλλ. λέξω καὶ ἔρω, ἀδρ. α' ἐλεξα καὶ εἶπα, δ' εἰπον, παρακ. εἰρηκα, θυερσ. εἰρήκειν. Παχ. λέγομαι, παρατ. ἐλεγόμην, μέλλ. δρηγήσομαι, (σπαν. λεχθήσομαι), ἀδρ. ἐρρήθην (σπαν. ἐλέχθην), παρακ. εἰρημαι (σπαν. λέγεμαι), θυερσ. εἰρήμην, τετελ. μέλλ. εἰρήσομαι. Ρηματ. λόγος, λέξις, δῆμα, δῆσις, δητός, λεκτός, λεκτέος, λεκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. λεγ-, Φερ- (ἐξ οὐ δι' ἀνάχιπλ. καὶ αὐξῆσ.). δ ποιητ. ἀδρ. ἔειπον, δθεν εἰπον) καὶ Φερ- (Φερ-), ἐξ οὐ δ μέλλ. ἔρω δ πιρκ. εἰρηκα, εἰρημαι δ μέλλ. δρημήσομαι καπ. Ο ἀδρ. β' ἐν τῇ προστακτ. τονίζ. ἐπὶ τῆς ληρούσης εἰπέ. Σύνθ. ἀντιλέγω καὶ ἀμφιλέγω φιλονικῶ, καταλέγω λέγω ἐν πρόδε θη, προλέγω λέγω πρότερον (χντιθ. ἐπιλέγω).

λεηλατέω-ω (διαρπάζω) παρατ. ἐλεηλάτουν, μέλλ. λεηλατήσω, ἀδρ. ἐλεηλάτησα. Ρηματ. λεηλασία.

ΣΗΜ. Λέγεται καὶ κατὰ διάστασιν λείαν ἐλαύνω (ἐξ οὐ τὸ ἄχρηστ. λεηλάτης καὶ δῆμα λεηλατῶ) καὶ λείαν ποιοῦμαι τὸ δὲ προγομήν ποιοῦμαι (τὸ προγομεύω μεταγ.). = ἐπιτρέχω χώραν ἔχθρικήν πρὸς διαρπαγήν.

λεέπω (ἀφίνω), παρατ. ἐλειπον, μέλλ. λείψω, ἀδρ. δ' εἰπον,

παρακ. λέλοιπα, δπερσ. ἐλελοίπειν. Παθ. καὶ μέσ. λείπομαι,
παρατ. ἐλειπόμην, ἀόρ. παθ. ἐλείφθην, παρακ. -λέλειμμαι,
δπερσ. ἐλελείμμην, μέσ. μέλλ. -λείψομαι, μέλλ. παθ. -λειφθή-
σομαι, μέσ. ἀόρ. β' ἐλειπόμην, τετελ. μέλλ. λελείψομαι. Ρηματ.
Ἐλλειψίς, ἐλλειμμα, λοιπός, λείψανον, ἀδιάλειπτος, λειπτέον κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀσθ. λεπ-, ισχυρ. λεπτ-. Ὁ λέλοιπα δὲν δασύνει τὸν χαρακτ.
Ἐν συγθέσει λαμβάνεται συνήθως τὸ αἰθερές θέμα: λιποιάκης, λιποψυχῶ,
ἐλλειπής κλπ. σπαχ. τὸ ισχυρόν [λειψυδρία, λειψιφαής, λειψόθριξ]. Ἐν τοῦ
ἀσθ. θέμ. καὶ τὸ συνών. -λιμπάνω (μόνον κατ' ἔνεστ.) Σύνθ. καταλείπω ἀφίγω
ὅπισω (ἰδίᾳ ἐπὶ θυησκόντων), ἀπολείπω = ἐγκαταλείπω, διαλείπω ἀφίγω με-
ταξῷ διάστημα, προλείπω προχωρῷ ἀφίγων ὅπισω, ὑπολείπω ἀφίγω ὑπόλοι-
που, ἐπιλείπω παραλείπω, δὲν ἐπαρκῷ κλπ.

λεύω (λιθοβολώ), παρατ. κατέλευον, μέλλ. [καταλεύσω],
ἀόρ. κατέλευσα. Παθ. μέλλ. καταλευσθήσομαι, ἀόρ. κατελεύσθην.

ΣΗΜ. Θέμ. λευ-, ἔχει σ πρὸ τῶν παθητ. καταλήξεων. Λέγεται περιφρ.
βάλλω τινὰ λίθους τὸ λιθοβολῶ καὶ λιθάζω μεταγ. Συγών. καταλεγόω-ω.

ληγώ (τελειώνω), παρατ. ἐληγγόν, μέλλ. ληξι, ἀόρ. ἐληξα.
Ρηματ. [ληξίς, ἀληκτος].

ΣΗΜ. Θέμ. ληγ- Συγών. παίνομαι, λωφάω-ω, ἀγτίθ. δὲ τὸ ἄρχομαι.

[ληξίς] (ληγτεύω), παρατ. ἐληγγόν. Μέσ. ληξομαι, παρατ.
ἐληγγόμην, μέσ. ἀόρ. ἐληγγάμην. Ρηματ. ληγτής, ληγτήριον.

ΣΗΜ. Ἐν τοῦ ιων. λητε- -ιδος (=λεια) ληθίδομαι - ληζομαι. Αποθ.
μέσης διαθέσεως. Τοῦ ἔνεργ. μόνον ὁ παρατατ. σπάν. καὶ ἀμφίδολος.

ληγτεύω, παρατ. ἐληγτεύον. Παθ. ληγτεύομαι. παρατ. ἐλη-
γτεύόμην, ἀόρ. [ἐληγτεύθην]. Ρηματ. ληγτεία.

ΣΗΜ. Ἐν τοῦ ληγτής (ληξίς). Καὶ περιφραστ. ληγτείαν ποιοῦμαι Συγών.
ληξομαι.

λογέζομαι (λογαριάζω), παρατ. ἐλογιζόμην, μέσ. μέλλ.
λογισθομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλογισάμην, παθ. ἀόρ. ἐλογισθην, παρακ.
(μέσ. καὶ παθ.) λελόγισμαι. Ρηματ. λογισμός, λογιστής, ἀλόγι-
στος, λογιστέον κλπ.

ΣΗΜ. Ἐν τοῦ λόγος. Σύνθ. διαλογίζομαι σκέπτομαι, παραλογίζομαι
κακῶς κρίνω, ἀντιλογίζομαι ὑπολογίζω ἀφ' ἔτερου, ἀπολογίζομαι δίδω λογα-
ριασμόν, ἐπιλογίζομαι συμπεραίνω, ἀναλογίζομαι ὑπολογίζω ἐκ γέου (συγών.
ἀναπεμπάζομαι) κλπ.

λοιδορέω-ω (χακολογώ, θρείζω), παρατ. ἐλοιδόρουν, μέλλ.
λοιδορήσω, ἀόρ. ἐλοιδόρησα, παρακ. λελοιδόρηκα. Παθ. καὶ μέσ.

λοιδόροιμαι, παρατ. (μέσ.) ἐλοιδόρούμην, μέσ. μέλλ. λοιδόρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλοιδόρησάμην, ἀόρ. παθ. ἐλοιδόρήθην, παρακ. λελοιδόρημαι. Ρηματ. λοιδόρηται.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ λοιδόρους (δι παρὰ πεζ. ἀττικ. μάγον σύνθ. φιλολογίδορος). Ὁρα σκώπτω. Τὸ ἀποθετ. διαλοιδοροῦμαι ἔχει συγάγ. τὸ διαβαπτίζομαι τινι = ἀμιλλᾶμαι πρὸς τινα εἰς ακκολογίαν.

λούσω (πλύνω τὸ σῶμα), παρατ. [ἔλουν], ἀόρ. [ἔλουσα]. Μέσ. λούσομαι καὶ λοῦμαι, παρατ. ἐλούμην, μέσ. μέλλ. λούσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐλουσάμην, παρακ. λέλουσμαι. Ρηματ. λουτρόν, λουτρών.

ΣΗΜ. Θέμ. λου- τὸ υ μεταχέι φωνητάνω ἀποδίλλεται καὶ γίνεται συγκίρεσις (λούσομαι - λούσμαι - λοῦμαι). Ἐν τῷ ἔνεστ. λούσω (ἀντὶ λῦ ἐκ τοῦ λόω) ἐπεκράτησε παγκτχόο πρὸς ἔξισταν η διφθοργής ου. Συγάγ. δρα νίζω, ἀντίθ. ἀλουτέω (ποιητ.). Σύνθ. ἀπολούω=ἀποκαθαίρω.

λυματένομαι (βλάπτω, φθείρω), παρατ. ἐλυματένόμην, μέλλ. μέσ. λυμανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐλυμηνάμην, παρακ. λελυμασμαι, ἀόρ. παθ. ἐλυμάνθην, τετελ. μέλλ. λελυμασμένος ἔσομαι. Ρηματ. λυμαντήρ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ λύμη=θλάδη φθερά. Εἶναι ἀποθετ. ἐνεργητ. καὶ σπαν. παθ. διαθέσεως. Συγάγ. δρα βλάπτω. Σύνθ. καταλυμαίνομαι ἐγτελῶς καταστρέψω.

λυπέω-ῶ, παρατ. ἐλύπουν, μέλλ. λυπήσω, ἀόρ. ἐλύπησα, παρακ. λελύπηκα Μέσ. λυποῦμαι, παρατ. ἐλυπούμην, μέσ. μέλλ. -λυπήσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐλυπήθην, παρακ. λελύπημαι (παθ.). Ρηματ. λυπηρός, λυπητέον, [χλύπητος], ἀλυπήτως.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ λύπη. Συγάγ. ἀντίθ. εὐφραίνω. Σύνθ. παραλυπῶ παρενοχλῶ, προλυποῦμαι λυποῦμαι πρότερον, συλλυποῦμαι μετέχω τῆς λύπης τιγός.

λυσιτελέω-ῶ (ῳδελῶ) παρατ. ἐλυσιτέλουν, μέλλ. λυσιτελήσω, ἀόρ. ἐλυσιτέλητα. Ρηματ. λυσιτελούντως.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ λύω=πληρώγω καὶ τέλος = φόρος τὸ ἐπίθ. λυσιτελής καὶ ἐκ τοῦτου λυσιτελῶ. Συγάγ. διένημι, ὠδελῶ.

λυττέω-ῶ (πάσχω λύσαν) μάγον ὁ ἔνεστώς.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ λύσσα η λύττα. Τὰ σημαίνοτα νόσον λήγουσι συγήθως εἰς -άω καὶ λάω π.χ. ποδηγράω πάσχω ἀρθρῖτιν εἰς τοὺς πόδες, κορυζάω ἔχω κατάρρουν τῆς ῥινός, ψωράω πάσχω φύρων, λιθιάω πάσχω λιθίασιν, λιγγιάω αἰσθανομαι σκοτοδινίαν, ναυτιάω ἔχω διάθεσιν πρὸς ἔμετον, δρθαλμιάω πάσχω τοὺς ὄφθαλμους κλπ.

λύω (λύνω, ἔλευθερώνω, διαλύνω), παρατ. ἔλυσον, μέλλ. λύσω, άρρ. ἔλυσα, παρακ. λέλυκα. Παθ. καὶ μέσ. λύσματ, παρατ. ἔλυσ-μην, μέσ. μέλλ. λύσομαι, μέλλ. παθ. λυθήσομαι, μέσ. άρρ. ἔλυ-σάμην, παθ. άρρ. ἔλύθην, παρακ. λέλυματ, θνετ. ἔλελύμηγ, τετελ. μέλλ, λελύσομαι. Ρηματ. λύσις, λύρον, διαλύτης, λυτός, λυτέος, λυτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. λυ-. Τὸ υ δραχὺ πρὸ τῶν ἀπὸ κ, μ, θ χρον. καταλήξεων. Σύνθ. διαλύνω διεργωρίζω, θέτω τέρμα εἰς τι ἐπιλύνω καὶ ἀπολύνω ἀφίνω ἔλευ-θερον, ἀπαλλάξτετω, ἐκλύνω λυτρώνω, παραλύνω (τῆς ἀρχῆς) πάνω. Τὸ καταλύνω μεταδ. μέγ = καταργῶ, ἀμεταθ. δὲ = μέγω εἰς τὴν οικίαν τινός, ἔσγιζομαι (κατ') ἔλλειψιν τοῦ ἀντικ. ἐπτους ἢ ὑποεύγμα = ἔσγευγμα) ἀντ' αὐτοῦ ἐπίσης ἐν χρήσει παρ' ἀττ. τὸ καταγόματ = θεν καταγώμινον = σίκημα πρὸς κατάλυ-σιν, ἔσνών. Τὸ καταλύμα ἀθόκημον.

λωθίσομαι-ώματα (βλάπτω, ἀτιμάζω), μέσ. μέλλ. λωθή-σομαι, μέσ. άρρ. ἔλωθησάμην, παθ παρακ. λελώθηματ, άρρ. παθ. ἔλωθήθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ λώβη = βλάδη, θρίζ. Εἶναι ἀποθ. ἐνεργητ. διαθέσεως. Τὸ παθητ. περιφραστικῶς λώβη γίγνεται. Συνών. λυμαίνομαι.

M

μαρένοματες (κατέχομαι ὑ τὸ μανίας), παρατ. ἐμαυνόμην, άρρ. παθ. ώς μέσ. ἐμάνην, παρακ. [μέμηνα]. Ρηματ. μανία, μάντεις.

ΣΗΜ. Θέμ. μαρ- (μάργομαι- μάρομαι). Τὸ ἐνεργ. μαύρω = ἐμβάλλω μα-κιν, ποιητ. πλήν τοῦ άρρ. ἐμηρα (σπαν. καὶ ἀμφιθόλου). Συνών. παραπαίω, δαμονάω-ῶ, παραφρονέω-ῶ, μελαγχολάω-ῶ.

μακαρέζω (καλοτυχίζω), παρατ. ἐμακάριζον, μέλλ. μακα-ριῶ, άρρ. ἐμακάρισα. Παθ. μακαρίζομαι, άρρ. ἐμακαρίσθην. Ρηματ. μακαρισμός, μακαριστός, ἀξιομακάριστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μάκαρ = μακάριος εύχρ. μόγον κατὰ πληθ. παρ' ἀττ. πεζολάγος. Συνών. εὐδαιμονίζω, ζηλῶ.

μανθάνω παρατ. ἐμάνθανον, μέσ. μέλλ. μαθήσομαι (ἐνεργ.) άρρ. β' ἐμαθον, παρακ. μεμάθηκα, θνετ. ἐμεμαθήκειν. Παθ. μανθάνομαι. Ρηματ. μάθησις, μάθημα, μαθητής, μαθητός, μαθητέον.

ΣΗΜ. θέμ. μαθ- (μετὰ προσφύμ. αν καὶ ν πρὸ τοῦ χαρακτῆρος) καὶ μαθε-. Λαμβάνεται πολλάκις ὡς παθ. τοῦ διδάσκω, διαφέρει δὲ τοῦ πυνθάνομαι (=ζητῶ γὰρ μάθω) καὶ ἔχει ἀγτίθ. τὸ ἀμαδαίνω εἰμαι ἀμαθής. Σύνθ. μεταμαθάνω καὶ ἀπομαθάρω λησμονῶ, ἐμεταθίγω, ἐκμαθάνω ἐντελῶς μανθάνω, καταμαθάνω ἀντιλαμβάνομαι καλῶς, συμμαθάνω μανθάνειν συγχρόνως, προμαθάνω μανθάνω προηγουμένως (ἀγτίθ. ἐπιμαθάνω).

μαντεύομαι (προφητεύω, ἔρωτῷ τὸ μαντεῖον), παρατ. ἐμαντεύσμην, μέσ. μέλλ. μαντεύσομαι, μέσ. ἀρό. ἐμαντευσάμην, παρακ. μεμάντευμαι. Ρηματ. μαντεία, μαντεῖον, μάντευμα, μαντευτός, μαντευτέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μάντις (μαίνομαι). Τὸ μαντεύομαι εἶαι μέσ. ἀποθετικόν. Τὸ ἐνεργ. μαντείω μόνον παρὰ μεταγεν. Ὁρα χρῶ. Σύνθ. ἀπομαντεύομαι προλέγω ὡς προφήτης, διαμαντεύομαι δρίζω διὰ χρησμοῦ.

μαρασκένω ἀρό. ἐμάρανα. Παθ. μαραίνομαι, παρατ. ἐμαραΐνομην, παρακ. [μεμάρασμαι καὶ μεμάρασμαι].

ΣΗΜ. θέμ. μαρατ- (μαράργω· μαραίνω). Εἰς τὸν ἀρό. ἐμάρανα (ἐκ τοῦ ἐμάρανας· -να) ἐκτείνεται ἀναπληρωτικῶς τὸ ἦ εἰς ἄ, διότι ἔχει πρὸ αὐτοῦ ρ. Σύνθ. ἀπομαραίνομαι φθίνω.

μαρτυρέω, παρατ. ἐμαρτύρουν, μέλλ. μαρτυρήσω, ἀρό. ἐμαρτύρησα, παρακ. μεμαρτύρηκα, ὑπερσ. ἐμεμαρτυρήκειν. Παθ. μαρτυροῦμαι, παρατ. ἐμαρτυρούμην, μέσ. μέλ. μαρτυρήσομαι, μέλλ. παθ. μαρτυρηθήσομαι, ἀρό. παθ. ἐμαρτυρήθην, μέσ. ἀρό. ἐμαρτυρησάμην, παρακ. μεμαρτύρημαι. Ρημ. μαρτυρία, μαρτύριον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μάρτιος. Σύνθ. προσ- καὶ συμμαρτυρῶ ὑποστηρίζω διὰ μαρτυρίας, διαμαρτυρῶ προσβίλλω ἔνστασιν, καταμαρτυρῶ μαρτυρῶ ἐναντίον τινός.

μαρτυρομαι (ἐπικαλοῦμαι μάρτυρα), παρατ. ἐμαρτυρόμην, μέσ. ἀρό. ἐμαρτυράμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μάρτιος. Μέσ. ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσσως. Συγάν. ἐπιθειάζω = ἐπικαλοῦμαι θεοὺς ὡς μάρτυρας. Σύνθ. δια- καὶ ἐπιμαρτύρομαι ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τινός, ἐξορκίζω τινά, ἀπομαρτύρομαι διασχυρίζομαι.

μαστιγώω (δέρνω), παρατ. ἐμαστίγουν, μέλλ. μαστιγώσω, ἀρό. ἐμαστίγωσα. Παθ. μαστιγοῦμαι, μέσ. μέλλ. μαστιγώσομαι (παθ.), ἀρό. παθ. ἐμαστιγώθην, παρακ. μεμικαστίγωμαι. Ρηματ. [μαστίγωσις].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μάστιξ, ἐξ οὗ καὶ τὸ μαστίξω κτυπῶ διὰ τῆς μάστιγος (ποιητ. καὶ μεταγ.).

μάττω (ζυμόνω, σπογγίζω), ἀρ. ἐμπαξα. Παθ. παρακ. μέμηγμαι, παθ. ἀρ. ἐξεμάγην. ᾑηματ. μάξα, μάκτρα, χειρόμακτρου, ἔκμαγειον.

ΣΗΜ. Θέμ. μαγ- (μάγγω- μάττω). Ὁρα ψῶ. Ἐκ τοῦ μάσσω καὶ τὸ μάγειρος, διότι τὸ ἀρτοποιεῖν ἦτο ἔργον τῶν μαγείρων.

μάχομαι (συνάπτω μάχην, φιλονικῶ, πολεμῶ), παρατ. ἐμαχόμην, μέλλ. μέσ. μαχοῦμαι, μέσ. ἀρ. ἐμαχετάμην, παρακ. μεμάχημαι. ᾑηματ. μάχιμος, μαχητικός, μαχητέον, δυσμαχητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. μαχ-, μαχε-. Ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως. Διαφέρει τοῦ πολεμῶ ὅτι καὶ τὸ μάχη τοῦ πόλεμος. Σύνθ. συμμάχομαι εἴμαι σύμμαχος, διαμάχομαι ἀγωνίζομαι ἐπιμόγως, ἀντι- καὶ προσμάχομαι μάχομαι ἐναντίον τινός, ἀναμάχομαι μάχομαι ἐκ νέου κλπ.

μεθύσκω (κάμψω τινὰ νὰ μεθύσῃ), ἀρ. ἐμέθυσα. Παθ. μεθύσκομαι, παρατ. ἐμεθυσκόμην, παρακ. [μεμέθυσμαι], ἀρ. παθ. ἐμεθύσθην (μέσ). ᾑηματ. μεθυστικός.

ΣΗΜ. Ἐκτοῦ ποιητ. μέθυ=οἶνος, ἐσθίον τὸ ἀμετάθ. μεθύω, συγάν. καὶ συγηθέστερον τοῦ μεθύσκομαι. Ἐχει τὸ ν πανταχοῦ βραχὺ. Συνών. κραυπαλάω-ῶ ἔχω ζάληγη ἐκ πελυποσίας, παρουέω-ῶ ἀτακτῶ ἐκ μέθης (ἀντίθ. νήφω).

[**μεέρομαι**] (λαμβάνω τὸ μέρος μου, μετέχω, λαμβάνω διὰ κλήρου), ἄχοηστος ὁ ἐνεστώς, παρακ. εἴμαρται (εἰναι πεπρωμένον), ὑπερσ. είμαρτο. ᾑηματ. μέρος, μερίς, μοιρα.

Σημ. Θέμ. (σ)μερ- (μέρομαι-μέρορομαι-μείρομαι) καὶ σμαρ- θειγόν παρακ. είμαρται (ἐκ τοῦ σέμιμαρται-θεσμαρται έμμαρται). Ὁρα πέπρωται.

μέλεις (ὑπάρχει φροντίς), ἀπρόσωπον, ὑποτ. μέλη, εύκτ. μέλοις, προστ. μελέτω, ἀπαρέμφ. μέλειν, μετοχ. μέλον, παρατ. ἐμέλει, μέλλ. μελήσει, ἀρ. ἐμέλησε, παρακ. μεμέληκε, ὑπερσ. ἐμεμελήκει. ᾑηματ. μελέτη, μελητέον, ἀμεταμέλητος.

ΣΗΜ. μελ- καὶ μελε-. Καὶ σύνθ. μεταμέλει μοί τινος =μεταμέλομαι μεταγοῦ. Τὸ μεταμέλει στερεῖται παρακ. καὶ ὑπερσ. τὸ δὲ ἀποθ. μεταμέλομαι ἔχει μόνον παρατ. μετεμελόμην καὶ μέλλ. μεταμέλησομαι. Τὸ ῥηματ. μελέτη ἔχει ἐπένθ. ε. Συνών. τῷ μέλει μοί τινος τὸ ἐντροπόμαι τινος. Ἀπαντᾷ σπαγιώτ. καὶ προσωπ. μέλω.

μέλλω (σκοπεύω νὰ πράξω τι. ἀργοπορῶ), παρατ. ἐμελλον καὶ ἡμελλον, μέλλ. μελλήσω, ἀρ. ἐμέλλησα. Παθ. μέλλεται. ᾑηματ. μέλλησις, μελλητής, μέλλημα, μελητέον, [άμελλητη].

ΣΗΜ. Θέμ. μελλ. (μελj-) καὶ μελλε-. Συνών. ὀπέρεω-ῶ. Σύνθ. ἀγτιμέλλω
ἀγικείλλω καὶ ἐγώ, διαμέλλω ἔξακολουθῶ γὰρ βραδύνω.

μέμφειριμαι (κατηγορῶ), παρατ. ἐμεμφόμην, μέσ. μέλλ. μέμφ-
ψημαι, μέσ. ἀόρ. ἐμεμψήμην, ἀόρ. παθ. ἐμέμφθην (μέσ.). Ρηματ.
μέμψις, μεμφή, μεμπτός, μεμπτέος.

ΣΗΜ. Θέμ. μεμφ-. Ἀποθετ. ἐγεργ. δικαίεσσεως² μέμφομαι τινι = εἱρίσσω
εὐάλματα εἰς τινά, μέμφομαι τινα= ψέγω (ἢ ιδέ). Ἐκ τοῦ μέμφομαι-μοῖδα
τὸ σύνθ. μεμψίμοιδος ἐδὲ οὐ μεμψιμοιδέω-ῶ πκραπονοῦμαι κατὰ τῆς μοίρας
μου. Σύνθ. δια- καὶ καταμέμφομαι σφοδρῶς φέγω.

μένω (σιέκω ἀκίνητος, περιμένω), παρατ. ἐμενον, μέλ. μενῶ,
ἀόρ. ἐμεινα, παραχ. μεμένηκα. Ρηματ. μονή, μενετός, μενετέος.

ΣΗΜ. Θέμ. μεν-, μενε-. Διαθέσ. οὐδετέρας. Σύνθ. ἐμμένω (ταῖς σπονδαῖς,
τοῖς δόκοις) μένω πιστός, συμμένω δικτηροῦμαι, δικρῶ, προσ-, καὶ ἀναμένω
περιμένω, διαμένω καὶ καταμένω μένω δικρῶς, ὑπομένω μένω ὅπεισω,
ὑποκύπτω, παραμένω μένω πλησίου, μένω εἰς τὴν θέσιν μου.

μερίζω (διαμοιράζω), μέλλ. μεριῶ, ἀόρ. ἐμέρισα. Παθ.
μερίζομαι, μέσ. μέλλ. μερισμαι, μέσ. ἀόρ. ἐμερισάμην, παθ. ἀόρ.
ἐμερίσθην, παρακ. μεμέρισμαι. Ρηματ. μερισμός, μεριστός, ἀμέ-
ριστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μερίς (μερίδιο- μερίζω, ὅπερ ἐκ τοῦ μείσομαι Συνών.
νέμω. Σύνθ. διαμερίζω δικνέμω, ἀπομερίζω ἀποχωρίζω, καταμερίζω κόπτω
εἰς μέρη.

μεταχειρίζω (μεταχειρίζομαι), ἀόρ. μετεχειρίσα. Μέσ.
μεταχειρίζομαι, παρατ. μετεχειρίζόμην, μέσ. μελλ. μεταχειρίσου-
μαι, μέσ. ἀόρ. μετεχειρίσαμην, ἀόρ. παθ. μετεχειρίσθην, παραχ.
μεταχειρίσματι. Ρηματ. ἀμεταχειρίστος, δυσμεταχειρίστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μετά χειρας (ἔχω). Τὸ ἀπλοῦν χειρίζω μεταχειν. Τὸ μετα-
χειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι οὐδόλως δικφέρουσιν ἀλλήλων (ὅρα στρατεύω)
Τὸ μέσον συγγήθεστερον τοῦ ἐνεργητικοῦ. Συνών. κοσμαι.

μετρέω-ῶ, ἀόρ. ἐμέτρησα. Μέσ. καὶ παθ. μετροῦμαι, πα-
ρατ. -έμετρούμην, μέσ. ἀόρ. -έμετρησάμην, παθ. ἀόρ. ἐμετρήθην,
παραχ. μεμέτρημαι. Ρηματ. μέτρησις, μετρητής, μετρητός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μέτρον. Τὸ μετρῶ ἐπὶ ποσοῦ συγεχοῦς³ ὅρα ἀριθμῶ. Σύνθ.-
ἀγαμετρῶ μετρῶ ἐπιμελῶς, διαμετρῶ μετρῶν εἰς μέρη, ἀπο- καὶ κατα-
μετρῶ μετρῶ ἀκριθῶς, συμμετρῶ μετρῶ ἐν συγκρίσει.

μηχανάομαι-ῶμαι (ἐφευρίσκω, μηχανεύομαι, κατορθώνω),
παρατ. ἐμηχανώμην, μέσ. μέλλ. μηχανήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμηχανη-

σάμην, παρακ. μεμηχάνημαι, υπερσ. ἐμεμηχανήμην. Ρηματ. μηχάνημα, μηχανητικός, μηχανητέον.

ΣΗΜ. Ἀποθετ. μέσ. ἐνεργ. διαθέσεως, ἐκ τοῦ μηχανῆ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀμήχανος καὶ ῥῆμα ἀμηχανώ-ῶ = ἀπορῶ. Τὸ μηχανῶ ποιητ. Συγών. τεχνῶμαι, τεχνάζομαι, σοφίζομαι, ἐπινοῶ, μήδομαι (σπαχ.) κλπ. Σύνθ. διαμηχανῶμαι ἔφευρίσκω, ἐπι- καὶ προσμηχανῶμαι μηχαγῶμαι προσέτι, ἀντιμηχανῶμαι μηχανῶμαι καὶ ἐπί, συμμηχανῶμαι φροντίζω διοῦν.

ιερεύνω (μολύνω), παρατ. ἐμίαινον, μέλλ μιανῶ, ἀόρ. [ἐμέ- ανα]. Παθ. μιαίνομαι, μέλλ. μιανθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐμιάνθην, παρακ. μεμίασματ. Ρηματ. μίασμα, μιαρός.

ΣΗΜ. Θέμ. μιαν- (μάργω- μιάνω). Ο ἀόρ. ἐμίανα (ποιητ. καὶ μεταγ.) ἔκτεινει τὸ ἄ εἰς ἄ, διότι ἔχει πρὸ χύτου .. Συγών. μολύνω, ὁνταίνω, χοαίνω. Σύνθ. καταμαίνω καταρρυπτίγω.

ιερέγνυμετ (σμίγω) καὶ μιγνύω, παρατ. ἐμίγνυον, μέλ.. -μιξω, ἀόρ. ἐμιξή. Παθ. καὶ μέσ. μίγνυμαι, παρατ. -ἐμιγνύμην, παθ. μέλλ. -μιχθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμιξάμην, παθ. ἀόρ. ἐμίχψην, καὶ δ'. ἐμίγην (μέσ.), παρακ. μέμιγματ. Ρηματ. μιξίς, μιγάς, μιχτός, μικτέον, [μίγδην].

ΣΗΜ. Θέμ. μῆγ- ἡ μειγ- (θεεν καὶ μείγνυμι) καὶ μισγ-, ἐξ οὗ ὁ ἐνεστ. μίσγω (ἄντι μίγ-σκω). Συγών. κεράννυμι, φύω. Σύνθ. ἐπι- καὶ συμμίγνυμι (ἀμεταβ.) ἔρχομαι εἰς σχέσιν, (μεταβ.) ἀγαριγνώ, προσμίγνυμι πλησιάζω κλπ.

ιερεύνημετ-ούμετε (πράττω τι κατὰ μιμησῖν), παρατ. ἐμιμούμην, μέσ. μέλλ. μιμήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμιμησάμην, παρακ. (μέσ. καὶ παθ.) μεμίμηματ, μέλλ. παθ. μιμηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐμιμήθην. Ρηματ. μίμησις, μίμημα, μιμητής, μιμητός, μιμητέως.

ΣΗΜ. Ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως, ἐκ τοῦ μῆμος. Πκθ. διεκθ. εἰγκι ὁ πκθ. μέλλ. ἀόρ. καὶ παρακ. Συγών. ζηλῶ. Σύνθ. ἀπομιμοῦμαι καὶ ἐκμιμοῦμαι μιμοῦμαι πιστῶς, συμμιμοῦμαι πιποῦμαι ἀπὸ κοινοῦ.

ιειρεύησκω (ἐνθυμίζω). παρατ. ἐμίμηνησκον, μέλλ. -μηνήσω, ἀόρ. ἐμηνησα. Μέσ. μιμητήσκομαι, παρατ. ἐμιμηνησκόμην, μέσ. μέλλ. -μηνή- σομαι, παθ. μέλλ. (ώς μέσ.) μηνησθήσομαι, ἀόρ. παθ. (ώς μέσ.) ἐμηνήσθην, παρακ. μέμηνημαι (μέσ.), υπερσ. ἐμεμνήμην, τετελ. μέλλ. μεμηνήσομαι. Ρηματ. μηνήμη, μηνήμων, μηνήμα, ἀνάμηνησις, ἀειμηνηστος, ἐπιμηνηστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. μηη- μετά προσφύμ. ισχ καὶ ἐνεστωτ. ἀναδιπλασιακούν. Τὸ ἐνεργ. ἀπλούν εἰγκι ποιητ. παρά δὲ τοῖς πεδοῖς πάντοτε σύγθ. (ἄνα-, ἐπανα- καὶ ἐπομηνήσκω). Ο παρακ. μέμημαι ἔχει συγήθως σημασ. ἐνεστώτος καὶ σχηματιζεται καὶ μόνολεκτ. ἐν τῷ υποτ. μεμηδῶμαι- ηται- ώμεθα, καὶ εἴκτ.

μεμνήσο—ητο—ησθε. Ως παθ. τοῦ μιμηγόσκομαι τὸ μημονεύομαι, ἀντίθ. δὲ τὸ ἀμημονέω—ῶ καὶ φέπιλανθάρομαι. Σύνθ. ἐπιμιμηγόσκομαι ἐπαγαφέρω εἰς τὴν μνήμην μου, συμμιμηγόσκομαι ἀνχριμηγόσκομαι ὅμοι, διαμέμημαι διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ κλπ.

μισσέω—ῶ, παρατ. ἐμίσουν, μέλλ. μισήσω, ἀόρ. ἐμίσησα, παρακ. μεμίσηκα. Παθ. μισοῦμαι, ἀόρ. ἐμισήθην, παρακ. μεμίσημαι. Ρηματ. μισητός, μισητέος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μῖσος. Ως πρῶτον συγθετικὸν τὸ μισῶ πρὸ συμφώνου μὲν εἶναι μισο—π.χ. μισόδημος, μισογύνης, πρὸ φωνήσαντος δὲ μισ., —ῶς μισέλληη, μισάνθρωπος. Τὸ μέσ. αὐτοπαθὲς κατ' ἀγάλυσιγ μισῶ ἐμαυτόν. Συγών. βδελύττομαι, ἔχθραίνω, μισάττομαι.

μισθίσω—ῶ (δίδω τι ἐπὶ μισθῷ), παρατ. ἐμίσθουν, μέλλ. μισθώσω, ἀόρ. ἐμίσθωσα, παρακ. μεμίσθωκα. Παθ. καὶ μέσ. μισθοῦμαι, παρατ. ἐμισθίσμην, μέσ. μέλλ. μισθώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐμισθωτάμην, παρακ. μεμίσθωμαι, διπερ. ἐμεμισθώμην, ἀόρ. παθ. ἐμισθώθην. Ρηματ. μισθωσίς, μίσθωμα, μισθωτός, μισθωτικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μισθός. Τὸ μὲν πρητ. μισθοῦμαι = λαμδόνομαι ἐπὶ μισθῷ, τὸ δὲ μέσ. λαμδόγω ἐπὶ μισθῷ. Ἐκ τοῦ μισθὸν δίδωμι τὸ σύνθ. μισθοδότης καὶ ῥῆμα μισθοδοτῶ. Συγών. τῷ μέσῳ εἶναι τὸ μισθωρῶ (ἐκ τοῦ μισθὸν—ἀρνματοῦ λαμδόγω) καὶ μισθοφορῶ. Σύνθ. ἐκμισθῶ καὶ ἀπομισθῶ δίδω ἐπὶ μισθῷ, προσμισθοῦμαι (μέσ.) λαμδόγω ὡς μισθωτόν.

μιγησικακέω—ῶ (ἐνθυμοῦμαι τὸ κακόν, φυλάττω πάθος), μέλλ. μιγησικακήσω, ἀόρ. ἐμιγησικάκησα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μηησίκακος (μιμηγόσκομαι—κακόν), διπερ τῶν μεταγεν. ως καὶ τὸ ἀντίθ. ἀνεξίκακος καὶ τὸ ἐξ αὗτοῦ ῥῆμα ἀνεξικακῶ.

μοχθέω—ῶ (χοπιάζω πολύ), παρατ. [ἐμόχθουν], μέλλ. μοχθήσω, ἀόρ. ἐμόχθησα. Ρηματ. μοχθηρός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μόχθος = ταλαιπωρία, κακοπάθεια (ἐκ τοῦ ποιητ. μογέω = ὑποφέρω), ἐν ᾧ πόρος = ὁπλῶς κόπος καὶ πονέω—= κοπιάζω. Συγών. ταλαιπωρέω—ῶ.

μυέω—ῶ (εἰσάγω εἰς τὰ μυστήρια, κατηχῶ), μέλλ. μυήσω, ἀόρ. ἐμύησα. Παθ. μυοῦμαι, παρακ. μεμύημαι, ἀόρ. παθ. ἐμυήθην. Ρηματ. [μύησει], ἀμύητος.

ΣΗΜ. Θέμ. μν— μετὰ προσφύμ. ε., μνε— (ὅρα μένω). Τὸ ρηματ. ἀμύητος εἶναι συγών. τῷ βέβηλος, ἀνόσιος.

μυσάττωμαι (σιχαίνομαι), παρατ. [ἐμυσαττόμην], μέλλ. παθ. [μυσαχθήσομαι], παθ. ἀόρ. [ἐμυσάχθην] μὲ μέσην σημασίαν.

ΣΗΜ. Θέμ. μυσαγ· (μυσάγεσθαι· μυσάττομαι). Ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως.
Συνών. βδελύττομαι. Πλήγη τοῦ ἐνεστ. οἱ ἄλλοι χρόνοι μεταγεν.

μύω (χλείω τὸ στόμα ἢ τοὺς ὀφθαλμούς), μέλλ. [μύσω],
ἀόρ. ἔμψα, παρακ. μέμυκα. Ρηματ. [μύστης], μύωψ, μυχός.

ΣΗΜ. Θέμ. μυ- (ἐξ οὗ καὶ μυέσ-ω). Τὸν βραχὺ μόνον πρὸ τοῦ σ. π.χ.
ἔμψα ἄλλὰ μέμυκα. Σύνθ. καταμύω κλείω τὰ βλέφαρα (δθεν τὸ μεταγ.
καμμύω συγκλείω τὰ χεῖλη ἢ τοὺς ὀφθαλμούς).

N

ναυαγέω-ῶ, ἀόρ. ἐναυάγησα, παρακ. [νεναυάγηκα]. Ῥη-
ματ. ναυαγία, ναυάγιον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ναῦς καὶ ἄγρυπνη τὸ σύνθ. ναυαγός, ἐξ οὗ ναυαγῶ. Ναυαγία
μὲν ἡ συντριβὴ πλοίου, ναυάγια δὲ (πληθ.) τὰ συντριμματα ναυαγήσαντος
πλοίου. "Ορα ὀκέλλω.

ναυαρχέω-ῶ (διοικῶ στόλον) καὶ παρατ. ἐναυάρχουν (μό-
νον).

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ναυάρχος (ναῦς-ἀρχω). = διοικητής στόλου (κυρ-
τῶν γ Δικεδικιονίων, διάτι ὁ τῶν Ἀθηναίων ἐκαλεῖτο ἀπλῶς οἰρατηγός).

ναυισχέω-ῶ (χάμην ναυμαχ(αν), παρατ. ἐναυμάχουν,
μέλλ. ναυμαχήσω, ἀόρ. ἐναυμάχησα, παρακ. νεναυμάχηκα, παθ.
ἀόρ. ἐναυμαχήθηγ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ναῦς μάχομαι [ναυμάχος] ναυμαχῶ. Ἐκ τοῦ μέλλ. τὸ ἐφε-
τικόν ναυμαχησίω ἐπιθυμῶ νὰ ναυμαχήσω. Σύνθ. καταναυμαχῶ νικῶ ἐν ναυ-
μαχίᾳ, διαναυμαχῶ συγάπτω γνωμαχίαν, συνναυμαχῶ συμμαχῶ ἐν ναυμαχίᾳ.

ναυπηγέω-ῶ (κατασκευάζω πλοίον) μόνον ὁ ἐνεστ. Μέσ.
ναυπηγούματι, παρατ. ἐναυπηγούμην, μέσ. μέλλ. ναυπηγήσοματι,
μέσ. ἀόρ. ἐναυπηγησάμην, παθ. ἀόρ. ἐναυπηγήθηγ, παθ. παρακ.
νεναυπηγηματι. Ῥηματ. ναυπηγία, ναυπήγιον, ναυπηγεῖον, ναυ-
πηγήσιμος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ναῦς- πήγνυμι, ναυπηγός, ναυπηγῶ. Τὸ μέσ. ναυπηγοῦματι
= διὰ τοῦ γνωπηγοῦ κατασκευάζω γαῦν (διάμεσον) ἀντιναυπηγοῦματι κατα-
σκευάζω πλοῖα ἐγκατίον τινός.

νεκνιεύοματι (εἰμαι νεανίας, φέρομαι νεανικῶς, ἀλαζονε-

κώδικας), μέσος μέλλοντος περιπτώσεως, μέσος αόρος. ένεσης ευσάμηνης, παθητικής παραστασίας.

ΣΗΜ. Μέσος αποθετήσεως του τοῦ νεανία. Ἐκ δὲ τοῦ νεανίσκου τὸ συγάγει. νεανικόνομα μόνον κατ' ἔνεστον. ἀπαντῶν.

νέιρω (μοιράζω, βόσκω), παρατ. ἔνειρον, μέλλ. νειρό. ένειρια, παρακ. νενέμηται Πχθ. καὶ μέσος. νέμομαι, παρατ. ένεμόμην, μέσος μέλλ. νεμοῦμαι, μέσος αόρος. ένειμάμην. Ρηματ. νόμος, νομή, νέμησις, ἀνέμητος, διανεμητέος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. νευρ- καὶ νεμε. Τὸ νομεύω (βόσκω) σπάν. Ὅρια βόσκων καὶ βουκολῶν. Σύγθ. ἀπονέμω δίδω, προσφέρω, διανέμω παρέχω κατ' ἀγχολογίαν, κατανέμω δικαίωμα εἰς μερίδια, προσνέμω προσάπτω, ἀπονέμω βόσκων ἐπεξίσθιτον ἀγρῶν.

νεύω (κάμνω νεῦμα), παρατ. ἔνευον, μέσος μέλλ. (ώ; ἐνεργ.) νεύσομαι, αόρος. ένευσα, παρακ. -νένευκα. Ρηματ. νεῦμα.

ΣΗΜ. Θέμ. νευ-. Τὸ οὐ μεταξέν φωνηγέντων διετηρήθη, διότι ἀρχικῶς ἦτο νεῦμα. Ἐκ τοῦ νεύου τὸ θχμιστικὸν νευοτάξω (ποιητ.). οὕτη τὸ νυστάξω. Συγάγει. ἀνανεύω ἀργοῦμαι, κατα- καὶ ἀπονεύω συγκατατίθεμαι, προσνέω κλιγώ πρός τὰ ἐμπρός κλπ.

νέω (πλέω, κολυμβῶ), παρατ. ἔνεον, μέσος μέλλ. ώς ἐνεργ. νεύσομαι, αόρος. ένευσα, παρακ. -νένευκα. Ρηματ. νευστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. νεF- δρα πλέω καὶ γεύω. Συγάγει. νήζομαι (ποιητ. καὶ μεταγ.). Σύγθ. διανέω διέρχομαι, εἰσενέω εἰσέρχομαι, εἰκρέω ἐκτεύγω, καὶ προσνέω πλησιάζω (κολυμβᾶν). Διάφορον τούτου νέω τὸ σωρεύω (αόρος. ένησα καὶ παθ. παρακ. νένημαι μόνον).

νεωτερέζω (ἐπιχειρῶ νεωτερισμούς, στασιάζω), παρατ. ἔνεωτερέζον, μέλλ. νεωτεριῶ, αόρος. ένεωτερέσα. Παθ. παρατ. ἔνεωτερέζομην, αόρος. ένεωτερέζθην. Ρηματ. νεωτερισμός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ νεώτερος λέγεται καὶ περιφραστ. νεώτερον τι ποιεῖ, οὕτω συγάγει. νεωτεροποιεώ-ω (μεταγ.). Συγάγ. νεοχρήσιμο-ω.

-νέζω (νίπτω). ἔνιψα, μέσος μέλλ. -νίψομαι, μέσος αόρος. ένιψαμην. Ρηματ. δυσέκνειτος.

ΣΗΜ. Θέμ. νίβ- (νίβησ- νίζω). Τὸ νίπτω μεταγ. Τὸ μὲν νίζω (πίγντος σύγθ. μετὰ τῆς ἐκ καὶ ἀπό) ἐπὶ χειρῶν καὶ ποδῶν, τὸ δὲ λοιύ όπλου τοῦ σφικτοῦς, καὶ τὸ πλύνω ἐπὶ ἐγδυμάτων κλπ.

νικάω-ω, παρατ. ἔνικων, μέλλ. νικήσω, αόρος. ένικητα, παρακ. νενίκηκα, διπερσ. ένενικήκειν, τετελ. μέλλ. νενίκηκώς ξεσο-

μας. Παθ. νικῶμας, ἀόρ. παθ. ἐνικήθην, παθ. παρακ. ιενίκημας.
Τηματ. ἀνίκητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ νίκη. Συγών. κρατῶ, περιγίγνομαι. Συγηθέστερον ώς παθ. τὸν νικῶ λαμβάνογεται τὰ συγών. ήτταμα, ἀλλατοῦμα. Σύγθ. συννικῶ νικῶ δμοῦ, προνικῶ νικῶ ἐκ τῶν προτέρων, ἀνικῶ ἀπικρατῶ.

νέφω (χιονίζω), παρατ. ἐνιφόν καὶ παθ. ἐνεστ. νίφόμας. **Τηματ.** [νιφάς, νιφετός].

ΣΗΜ. Θέμ. νῖφ. (νειφ-). Συγήθως ἀπαντᾷ ἐν τῷ γ' ἑν. προσώπῳ* ἔχει τὸ μακρόν, τὰ δὲ παράγωγα ἐξ αὐτοῦ βραχύ. Σύγθ. ἀπινίφει ἔξεκολουθεῖ νὰ πίπτῃ χιών, ὑπονίφει χιονίζει ὀλίγον.

νοέω=ῶ (ἔχω κατὰ νοῦν, φρονῶ, σκέπτομαι), παρατ. ἐνόσουν, μέλλ. νοήσω, ἀόρ. ἐνόησα, παρακ. νενόηκα. Παθ. καὶ μέσ. νοοῦμας, παρατ. ἐνοούμην, μέσ. μέλλ. -νοήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐνοήθην, μέσ. ἀόρ. ἐνοητάμην, παρακ. νενόημας. **Τηματ.** νόησις, νόημα, νοητός, ἀνόητος, κατανοητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ νοῆς- (Θέμ. νοε-). Τὸ μέσ. πάντοτε σύνθ. Ὁ παθ. ἀόρ. ἐν συγθέσεις ἔχει μέσην σημασίαν. Σύγθ. συννοῦσι συλλογίζομαι, καταροῦ καλῶς ἔγνοιῶ, ὑπονοῦ διπετεύω, προοῦσι σκέπτομαι ἐκ τῶν προτέρων, ἀπινοῦ ἔχω κατὰ νοῦν, μηχανῶμαι, μεταροῦ μεταβίλλω γγώμην, παραροῦ κακῶς νοῶ. Τὸ ἀπονοῦμαι χάρι τὸν νοῦν μου καὶ διακοῦμαι σκέπτομαι εἰγκι ἀποθ. μέσα. "Ορα ἐννοῶ.

νομεῖν (εἰσάγω ώς νόμον, πιστεύω, συνηθίζω), παρατ. ἐνόμιζον, μέλλ. νομιώ, ἀόρ. ἐνόμισα, παρακ. νενόμικα. Παθ. νομίζομαι, παρατ. ἐνομιζόμην, μέλλ. παθ. νομισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐνομίσθην, παρακ. νενόμισμα. **Τηματ.** νόμισις, νόμισμα, νομιστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ νόμος (νέμω). Ὁ μέλλ. νομίσω καὶ ὁ μέσ. νομιοῦμαι μεταγ-. "Ορα οἴομαι.

νοέω=ῶ (ἀσθενῶ), παρατ. ἐνότουν, μέλ. νοσήσω, ἀόρ. ἐνέσησα, παρακ. νενόσηκα. **Τηματ.** νόσημα, νοσηρός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ νόσου. Παρὰ τὸ νοσηρός [νοσηλός] τὸ σπάν. νοσηλεύω περιποιοῦμαι ἀσθενῇ (τὸ νοσοκομέω-ῶ μεταγ.). Συγών. ἀρρωστέω-ῶ, ἀσθενέω-ῶ, κάμιω. Τὸ ἁστέω = ἀγκαλιμβάνω ἐκ γόσου, τὸ δὲ νοσίω (μεταγ.) κάμηντιγά ἀσθενῆ.

νουθετέω=ῶ (συμβουλεύω), παρατ. ἐνουθέτουν, μέλλ. νουθετήσω, ἀόρ. ἐνουθετήσα. Παθ. νουθετοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐνουθετήθην. **Τηματ.** νουθέτησις, νουθέτημα, νουθετικός, ἀνουθέτητος.

ΣΗΜ. Τὸ ῥῆμα εἰγκι παρασύνθ. γεγόμενον ἀμέσως ἐκ τοῦ νοῆς- τιθημα (σύγθ. νουθέτης ἄχρηστον). Συγών. παρανῶ.

νυκτερεύω, παρατ. ἐνυκτέρευον, μέλλ. νυκτερεύσω, ἀόρ. ἐνυκτερέρευσα. Ρηματ. νυκτερεία, νυκτερευτής.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. νύκτερος = νυκτερινὸς τὸ νυκτερεύω (καὶ δια-) = διέρχομαι τὴν νύκτα (συνών. ἐνυκτερεύω ποιητ. καὶ μεταγ.), ἢ φυλάσσω τὴν νύκτα ὡς φρουρὸς (συνών. νυκτοφυλακέω-ῶ).

νῶ (γνέθω, κλώθω), μόνον ἀπαρέμιφ. νῆν καὶ ἀόρ. παθ. κατὰ μετοχ. νηθείς. Ρηματ. νῆπα, νῆστες, [νητεικός].

ΣΗΜ. Θέμ. νη- (νήω-ῶ, νῆς, νῆ δρα ζῶ). Συνών. νήθω, τὸ ἐριονογέω-ῶ καὶ ταλασιονογέω-ῶ = κλώθω ἔρια.

Ξ

ξεναγέω-ῶ (εἰμαι ξεναγὸς ἢ τοις ἀρχηγὸς μισθοφόρων, ὅδηγῷ ξένους), παρατ. ἐξενάγουν. Παθ. ξεναγοῦμαι, παρακ. ἐξεναγμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ξεναγὸς. Συνών. ξενολογέω-ῶ στρατολογῷ μισθοφόρους. Τὸ μισθοφόρῳ καὶ μισθαρῷ = εἰμαι μισθοφόρος, τὸ δὲ ξενιτεύομαι ὑπηρετῷ ὡς μισθοφόρος εἰς ξένους στράτευμα.

ξενίζω (φιλοξενῶ), παρατ. ἐξένιζον, ἀόρ. ἐξένισα. Παθ. ξενίζομαι, ἀόρ. παθ. ἐξενίσθην. Ρηματ. ξένισες, ξενισμός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ξένος = ὁ ἐκ ξενίκης φίλος (ἐκαλεῖτο δ' οὐτως ὅτε ξενίζων καὶ ὁ ξενίζομενος) τὸ ξενίζω πλήγη τοῦ φιλοξενῶ, ὅτε ἔχει συνών. τὸ ξενοδοκῶ, σημαίνει προσέτι διμιλῶ ξένην γλωσσαν ἢ ἔχω φρονήματα ξένα.

ξενίσορκε-οῦμαι (συνάπτω σχέσεις ξενίας), ἀόρ. παθ. συνήθ. ώς μέσ. ἐξενώθην, παρακ. ἐξένωμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ξένος. Εἶγαι ἄλλοτε ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως = ξένον, φίλον ποιοῦμαι, ἄλλοτε δὲ παθ. = φιλοξενοῦμαι. Σύγθ. ἐπιξενοῦμαι ξενίτεύομαι, εἰμαι ξένος, φίλος τινός.

έω (σκαλίζω, ξύω), ἀόρ. ἔξειξα. Ρηματ. ξόχνον, ξεστός.

ΣΗΜ. Θέμ. ξει- τὸ σ μετεῖδην φωνήγητη. ἀπεδλήθη, ἦν δὲ τῷ ἀορίστ. ἔγινεν ἀπλοποίησις αὐτοῦ, διὸ δ χαρακτήρ, δὲν ἔξετάθη εἰς η. Συνών. γλύφω^τ τὸ ἀποστελεγγίζομαι = ἀποξέω διὰ στλεγγίδος (ξύστρας) τὸ σῶμα. Ὁρα ξύω.

ξηρακένω, ἀόρ. ἔξηρανα. Παθ. ξηρακίνομαι, ἀόρ. ἔξηράνθην. παρακ. [ἔξηρασμαι καὶ ἔξηραμμαι]. Ρηματ. ξήρανσες.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ξηρὸς (ξηράντιο· ξηραῖνω, κατ' ἀναλογ. τοῦ μελαίνω). ὁ ἀόρ. δέξιοντα ἔκτισται τὸ ἄ εἰς ἄ, διότι ἔχει πρὸ αὐτοῦ ρ. Συγών. τῷ ξηραινοματι τὸ ανανοματι.

Ξύω (ξύνω), ἀόρ. ξέσυται. Μέσ. ξύομαι, μέσ. ἀόρ. ξέσυσάμην, ἀόρ. παθ. -ξένσθην. Ρηματ. ξυστός.

ΣΗΜ. Θερ. ξυ- Τὸ μὲν ξέω ἐπὶ ξύλων καὶ λιθῶν, τὸ δὲ ξύω ἐπὶ σαρκός. Συγών. κνῶ.

Ο

όδιοιποιρέω-ώ (περιπατῶ, ταξιδεύω πεζός), παρατ. [ώδιοιπόρουν, παρακ. [ώδιοιπέρηγκα], θερασ., [ώδιοιπορήκειν].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὀδιοπόρος· παρὰ πεζ. ἀττ. μόνον ὁ ἐνεστώς. Συγών. ὅδενω, ἀπαγγῆται μόνον κατ' ἀόρ. ὥδενσα.

όδιοιποιέω-ώ (κατασκευάζω ὀδόν), παρατ. ώδιοποίουν, ἀόρ. ώδιοποίησα. Παθ. καὶ μεσ. ώδιοποιεῦμαι, παρακ. ώδιοποίημαι, θερασ. ώδιοποιημένος ήτι. Ρηματ. [ώδιοποίησις].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὀδιοποίος (ὅθεν οἴσιαστ. ὀδοποιία). Παρὰ μεταγ. καὶ παρακ. ώδιο(πε)ποίηκα, θερασ. ώδιο(πε)ποιήκειν. Σύγθ. προοδιοποιῶ προπαρασκευάζω τὴν ὁδόν.

όδυνχοιμαι-ῶμαι (ἔχω πόνον) καὶ παρατ. ώδυγώμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὀδύνη (ἐξ οὖ καὶ ὀδυνηρός). Τὸ ἐνεργ. ὀδυνάω προσεγγῆθεν γην, ποιητ. ἀντ' αὐτοῦ λέγεται περιφρ. ὀδύνας παρέχω.

όδυροιμαι (θρηνῶ), παρατ. ώδυρόμην, μέσ. μέλλ. ὀδυροῦμαι, μέσ. ἀόρ. ώδυράμην. Ρηματ. ὀδυρμός.

ΣΗΜ. Θέρ. ὀδύρ- (ὀδύργειμαι- ὀδύρρομαι- ὀδύρομαι). μέσ. ἀποθετ. Συγών. ὀδοφύρομαι, γονώ-ῶ, θρηνῶ, οιμάζω.

όζω (μυρίζω), μόνον ἐνεστ. Ρημ. ὁ σμή, εύμηθης, δυσώδης.

ΣΗΜ. Θέρ. ὄδ- (օδήγω-όζω). Δέγεται καὶ ἐπὶ εὐχρέστου καὶ ἐπὶ δυσαρέστου σμήθε. Ο παρακ. ὄδωδα ποιητ. καὶ μεταγ. Τὸ εὐωδιάζω μεταγ.

όζσικ (γνωρίζω), οἶσθα, οἶδε, ίσμεν, ίστε, ίσασι. οἶσται. οἶδω, εύκτη, εἰδείηγ, προστ. ίσθι-ίστω, ἀπαρ. εἰδένεται, μετοχ. εἰδώς-υτα-ός, διερρ. οἶδη καὶ οἶδειν, οἶδεις(θα), οἶδει(ν), οἶδειμεν. οἶδειτε, οἶδεσαν (καὶ οἶσμεν, οἶστε, οἶσαν), μέσ. μέλλ. ως ἐνεργ. εἰσιμαι (παχ. εἰδήσω). Ρηματ. εἰδίζε, [εἰδήσας], ίσασι, ίστεσι

ΣΗΜ. Θέμ. ιδ- (Fιδ) εἰδ-, εἰδε-. Ὁ οἰδα (ἐκ θέμ. εἰδ- τροπῇ τοῦ ει εἰς οὐ) εἰναι παρακ. μὲ σημασ. ἐγέστωτός. Ὁ δυϊκός καὶ πληθυντ. τῆς δριστ. καὶ προστακτ. ἐκ θέμ. ιδ-. Τὸ ίσασι (ἀγτὶ ίδσι) κατ' ἀναλογίαν τῷ φύσιλλω προσώπων. Συγών. ἐπίσταμαι, γιγνώσκω. Σύνθ. σύνοιδα γνωρίζω μετ' ἄλλων, συναισθάνομαι, πρόσοιδα γνωρίζω ἐκ τῷ προτέρων, δίοιδα γιγνώσκω ἀκριβώς, πρόσοιδα (χάριν) γνωρίζω προσέτι.

οἰδέω-ώ (πρήσκομαι), παρατ. ψήσουν, μέλλ. [οἰδήσω], ἀόρ. φίησα. Ρηματ. οἰδησις, [οἰδημα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. οἰδος = πρήξιμον, ἐξ οὗ καὶ τὰ συνών. οἰδάνω (ποιητ.), οἰδάω καὶ οἰδάνω (μεταχ.).

οἰκέω-ώ (χατοικῶ, διεικῶ), παρατ. ψήσουν, μελλ. οἰκήσω, ἀόρ. φηησα, παρακ. φηηκα ὑπερσ. φηήκειν. Παθ. οἰκέομαι-οῦμαι, παρατ. φηούμην, μέσ. μέλλ. ως παθ. οἰκήσομαι, ἀόρ. παθ. φηήθην, παρακ. φηημαι, ὑπερσ. φηήμην. Ρηματ. οἰκησις, οἰκημα, οἰκητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ οἰκος, ἐξ οὗ καὶ τὸ οἰκίζω (μεταθ.) = βάλλω ἄλλον νῦν κατοικήσῃ (πρθλ. γέμω-ίζω, πλουτῶ-ίζω, δρυμῶ-ίζω κλπ.). Σύνθ. ἐποικῶ ἐγκαθίσταμαι ὡς ἐποικος, ἀποικῶ μετανχτεύω, ἐξοικῶ καὶ μετοικῶ ἄλλασσω κατοικίαν κλπ.

οἰκοδομέω-ώ (κτίζω οἰκον), παρατ. φηοδόμουν, μέλλ. οἰκοδομήσω, ἀόρ. φηοδόμησα, παρακ. φηοδόμηκα. Παθ. καὶ μέσ. οἰκοδομούμαι, παρατ. φηοδομούμην, παθ. μέλλ. οἰκοδομηθήσομαι, παθ. ἀόρ. φηοδομήθην, μέσ. ἀόρ. φηοδομησάμην, παρακ. φηοδόμημαι, ὑπερσ. φηοδομήμην. Ρηματ. οἰκοδόμησις, οἰκαδόμημα, οἰκοδομητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ οἰκοδόμος (οἰκος- δέμω ποιητ. = κτίζω). Συγών. ίδρων, κτίζω. Σύνθ. ἐποικοδομῶ οἰκοδομῶ ἐπί τινος, ἀποικοδομῶ ἀποφράττω διὰ τοῦ χου, διοικοδομῶ χωρίζω οἰκοδομῶν μεταξύ, περιοικοδομῶ κλείω οἰκοδομῶν πέριξ κλπ.

οἰκτέρω (εὔσπλαγχνίζομαι), παρατ. φητερον, ἀόρ. φητερα. Παθ. οἰκτέρομαι. Ρηματ. [οἰκτερμός, οἰκτέρων].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ οἰκτος (θέμ. οἰκτηρ-), ἐξ οὗ καὶ τὸ σπέργ. οἰκτίζω = οἰκτίω. Ὁ τύπ. οἰκτέρω αδόκιμος. Συγών. ἐλεῶ. Σύνθ. κατοικτίω αἰσθάνομαι πολὺ οἰκτον.

[**οἰμώζω**] (θρηνῶ), μέσ. μέλλ. ως ἐνερ. οἰμώζομαι, ἀόρ. φημωξα. Ρηματ. οἰμωγή.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἐπιφων. οἴμοι (πρθλ. τὰ ἐπίσης ἐξ ἐπιφων. γιγάντευχα ἔλειμέζω ἄλλαζω, γράζω). Σύνθ. ἀνοιμώζω καὶ ἀποιμώζω θρηνῶ μεγαλωφωνω-

οἰνοχοέω-ῶ (χύνω, κερνῶ οἰνον), μέλλ. οἰνοχοήσω.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ οἰνοχόος (οἶνος - χέω). Παρὰ ποιητ. καὶ μεταγ. καὶ παρατ. ἐφρονούσουν, ἀόρ. ἐφρονούσησα μετὰ διπλῆς αὐξήσεως.

οἴσματε καὶ οἴμαι, οἴει, οἴεται, κλπ. (νομίζω), παρατ. φόμην καὶ φύην, φου, φέτο κλπ. μέσ. μέλλ. οἰήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. φήθην. Ἀριθμ. οἰησις.

ΣΗΜ. Θέμ. οἱ- καὶ οἱε- Ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως. Οἱ τύποι οἴμαι- φύην κατὰ τὰ εἰς μι (ἄγει θεμ. φωνήσεως). Συνων. ἥγοῦμαι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, δοκῶ. Σύνθ. συνοίσομαι ἔχω τὴν αὐτὴν γάμην (ἀντίθ. ἀντοίσομαι).

οἰχοιματε (ἀναχωρῶ, φεύγω), παρατ. φγόμην, μέσ. μέλλ. οἰχήσομαι, παρακ. [φχημαι]. Ἀριθμ. οἰχητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. οἰχ-, οἰχε-. Ἀποθετ. διαθ. ἐνεργ. ἀμεταθ. Οἱ ἐνεστ. ἔχει σημασ. παρακειμ. δὲ παρατ. ἀορίστου. Σύνθ. ἔξο χομαι ἔχω ἀπέλθει, παροίχομαι καὶ διοίχομαι ἔχω παρέλθει, κατοίχομαι ἔχω ἀπέλθει κάτω (εἰς τὸν φθῆν).

οἰωνέζοιματε (μαντεύω) ἀποθετ., παρατ. οἰωνιζόμην, μέσ. ἀόρ. οἰωνισάμην. Ἀριθμ. οἰωνιστικός, οἰωνιστήριον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ οἰωνὸς σαρκοφάγον δργεον καὶ ἡ ἐκ τῆς πτήσεως αὐτοῦ πρόγνωσις ὅθεν οἰωνίζομαι κυρ. προφητεύω ἐκ τῆς πτήσεως δργέων. Τὸ ρῆμα δὲν λαμβάνει αὔξησιν. Σύνθ. μετοιωνίζομαι παρέχω αἰσιωτέρους οἰωνούς.

όκελλω (ρ!πτω εἰς τὴν ἔηράν), παρατ. ὄκελλον, ἀόρ. ὄκειλα.

ΣΗΜ. Θέμ. ὄκελ- (όκελήω- ὄκελλω). Συνήθ. ούγθ. ἐποκέλλω καὶ ἐξοκέλλω =ρίπτω τὸ πλοῖον ἔξω καὶ ἀμεταθ. πίπτω ἔξω, γαυαγῶ μεταφορ. καταστρέφομαι.

όκνέω-ῶ (θραδύνω, διστάζω), παρατ. ὄκνουν, μέλλ. ὄκνήσω, ἀόρ. ωνησα. Ἀριθμ. ὄκνητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὄκνος, (εἴς οὖ καὶ ὄκνηρός). Είναι ἀμεταθ. τὸ δὲ μεταθατ. περιφρ. ὄκνον παρέχω ἡ φέρω. Σύνθ. ἀποκρῶ καὶ κατοκρῶ ἐκ φόδου ἀποφεύγω. Ἀγτίθ. τολμῶ.

όλιγαρχέοιματε-οῦματε (διεικούμαι: ὄλιγαρχικῶ), ἀόρ. παθ. ωλιγαρχήθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὄλεγος καὶ ἄρχειν (ὄλιγάρχης μεταγ.), ὄλιγαρχία, ὄλιγαρχικός, όλιγαρχοῦμαι ἀποθετ. παθητ. διαθ. = κυνεργῶμαι ὑπὸ ὄλιγων ἀγτίθ. δημοκρατοῦμαι.

όλιγωρέω-ῶ (ὄλιγον φροντίζω, ὀμελῶ), παρατ. ωλιγώρουν, μέλλ. ωλιγωρήσω, ἀόρ. ωλιγώρητα. Παθ. ωλιγωροῦμαι, ἀόρ. παθ. ωλιγωρήθην, παρακ. ωλιγώρημαι. Ἀριθμ. ωλιγωρητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δὲ λέγως (δὲ λέγος καὶ ὡρα ποιητ. = φροντίσ προβλ. τὰ σύνθ. θυρωδός, [πυλωδός], κηπωδός κλπ.) Ἀντίθ. κοινωδῶ = φροντίσω (σπαν.)
“Ορχ. ἀρθρυμαῖ.

ἀλεισθάνω (γλυστρῶ) καὶ σπαν. ὀλεισθαίνω, ἀόρ. [ἴλεισθον].

ΣΗΜ. Θέμ. ὀλεισθ-, ὀλεισθαν-. Ὁ τέπ. ὀλεισθαίνω ἀμφιδόλος παρ^τ ἀττικ. Σύνθ. διολεισθάνω καὶ ἀπολεισθάνω ἔειγλυστρῶ, διαφεύγω (συγών. διαδόματ).

ὄλλαυψε (χρανίζω), πάντοτε σύνθ. μάλιστα μετὰ τῆς ἀπό, παρατ. ἀπώλλυν, μέλλ. ἀπολῶ, ἀόρ. ἀπώλεσα, παρακ. ἀπολώλεκα, ὑπερσ. ἀπωλωλέκειν, τετελ. μέλλ. ἀπολωλεκώ; ἔσομαι. Πχθ. ἀπόλλυματ, παρατ. ἀπωλλύμην, μέσ. μέλλ. ἀπολοῦματ, μέσ. ἀόρ. 6' ἀπωλόμην, παρακ. ἀπόλωλα, ὑπερσ. ἀπωλώλειν. Ρηματ. ἔξωλης, προώλης, πανώλης, ἀπώλεια, ὄλεθρος.

ΣΗΜ. Θέμ. ὀλ- μετὰ προσφύμ. νῦ (δληνυμ- ὄλληνμ) καὶ ὀλε-. Ὁ τύπος ἀπολλήνω παρατ. ἀπώλλυνον σπανιώτερος. Ὁ παρακ. ἀπόλωλα = εἰμι καμένησος, ἔχει παθητ. σημασίαν. Τὸ ἀπόλλυμα εἶναι ἐντονώτερον τοῦ συγων. φθείρω. Σύνθ. προσαπόλλυμα καταστρέψω προσέτι, συναπόλλυμα καταστρέψω ὅμοιο, ἀνταπόλλυμα καταστρέψω τὸν καταστρέφοντα, ἔξολληνμ καὶ διόλληνμ καταστρέψω καὶ ὄλοκληρίαν.

ἀλοιάζω (κράζω μεγαλοφύνως, ἔειφωνίζω), παρατ. ὠλόλυζον, ἀόρ. ωλόλυξα. Ρηματ. ὀλοιλυγή.

ΣΗΜ. Θέμ. ὀλοιλυγ- (ὁλοιλύγω- ὄλοιλήζω). Τὸ υ μακρόν. Κυριολεκτεῖται ἐπὶ κραυγῆς γυναικῶν καὶ ἐπὶ χαρᾶς καὶ ἐπὶ λύπης. Σύνθ. συνοιλοιλήζω ὀλοιλύζω συγχρόνως.

ἀλοφύρωμακε (θρηγνῶ), παρατ. ὠλοφυρόμην, μέλλ. ὀλοφυροῦματ, μέσ. ἀόρ. ὠλοφυράμην, ἀόρ. παθ. ὠλοφύρθην. Ρηματ. ὀλοφυρμός, ὀλόφυρσις.

ΣΗΜ. Θέμ. ὀλοφύρω- (ὁλοφύροματ- κατ' ἀφομοίωσ. ὀλοφύρροματ καὶ εἰ^τ ἀπλοποιήσεως τοῦ ρ καὶ ἐκτάσεως τοῦ ς εἰς ὁλοφύρωματ) Συγών. ὀδύσσομαι. Σύνθ. ἀπολοφύρωματ = θρηγνῷ μεγαλοφύνως ἢ παύομαι ὀλοφυρόμενος.

όμιλέω-ῶ (συναναστρέφομαι), παρατ. ὠμίλουν, μέλλ. ὀμιλήσω, ἀόρ. ὠμίλησα, παρακ. ὠμίληκα, ὑπερσ. ὠμιλήκειν. Ρημ. ὀμιληματ, ὀμιλητής, ἐμιλητικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὀμιλος (ὅμιλος- ἥλη) ὅθεν καὶ ὀμιλία=συναναστρέφη. Σύνθ. προσομιλῶ καὶ ἔξομιλῶ ἔρχομαι εἰς συγάφειαν.

όμιλωμετ (όρκιζωματ), παρατ. ὠμιλυόν, μέσ. μέλλ. ὀμιληματ, ἀόρ. ὠμισσα, παρακ. ὠμιλμοκα, ὑπερσ. ὠμωμόκειν. Μέτ. ὀμινυματ,

παρατ. ὥμνύμην, μέσ. ἀόρ. ὥμοσάμην, μέλλ. παθ. ὥμοσθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὥμέθην, παρακ. ὅμώμοται, μετοχ. ὅμωμοσμένος. Ρηματ. ἀνώμοτος, ἀπώμοτος, συνεμότης, ἀντωμοσία κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. ὅμ-, ὅμνυ-, ὅμο-. Τὸ δόμο- φυλάττει παγταχοῦ βραχὺν τὸν χαρακτῆρα καὶ λαμβάνει σὲν τῷ μέλλ. ὥμοσθήσομαι καὶ μετοχ. παρακ ὅμωμοσμένος. Ἀγαθιπλασιάς. ἀττικᾶς. Σύγθ. ἔξόμηνι καὶ ἀπόμηνι ἀργοῦμαι μεθ' ὄφου, ἐπόμηνι ὥμην μετὰ ταῦτα, συνόμηνι ὄφειδομαι ὥμοι, ἀποτελῶ ἔγορκον σύγδεσμον, διόμηνι διαβεβαιῶ ἐνόρκωσ (ἐν δικαστηρίῳ) κλπ.

ὅμοιεσθ-ῶ (χάμνω τις ἔμοιον), παρατ. ὥμοιουν, μέλλ. ὅμοιώσω, ἀόρ. ὥμοιωσα. Μέσ. καὶ παθ. ἔμοιεσμαι, μέλλ. παθ. ὅμοιωθήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ὡς μέσ. ὥμοιώθην, παρακ. ὥμοιωμαι. Ρηματ. ὥμοιώμα, ὥμοιωσις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὥμοιος, ὅθεν καὶ τὸ μεταγ. ὥμοιάζω. Σύγθ. ἀρομοιῶ κάμγω τις διάφορος (ἀγτίθ. προσομοιῶ, ἔξομοιῶ, ἀφομοιῶ [καθιστᾷ τις ὥμοιον]).

ὅμοιογέω-ῶ (λέγω τὰ αὐτά, συμφωνῶ), παρατ. ὥμοιόγ-γουν, μέλλ. ὥμοιογήσω, ἀόρ. ὥμοιόγησα, παρακ. ὥμοιόγηκα, ὑπερσ. ὥμοιογήκειν καὶ ὥμοιογήκως ἦν. Παθητ. καὶ μέσ. ὥμοιογοῖμαι, παρατ. ὥμοιογούμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. ὥμοιογήσομαι, μέσ. ἀόρ. ὥμοιογησάμην, παθ. ἀόρ. ὥμοιογήθην, παρακ. ὥμοιολόγημαι, ὑπερσ. ὥμοιογήμην. Ρηματ. ὥμοιόγημα, ὥμοιογήτεον, εὔσμοιόλογητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὥμοιο λέγω- ὥμοιογος- ὥμοιογῶ. Σύγθ. συνομοιογῶ συμφωνῶ προσομοιογῶ ἀναγνωρίζω προσέτι, ἀνθομοιογῦμαι κάμγω συμφωγίαν, καθομοιογῶ ὥμοιογῶ πρὸς βλάβην μου, διομοιογῶ καὶ συνήθ. μέσ. διομοιογοῦμαι συμφωνῶ, ὑπισχγοῦμαι κλπ.

ὅμονοέω-ῶ (εἰμιας σύμφωνος), παρατ. ὥμονόουν, μέλλ. ὥμονοήσω, ἀόρ. ὥμονόησα. Ρηματ. ὥμονοητέον, ὥμονοητεκός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀχρήστ. ὥμονοοσ- οις (ὅθεν καὶ σύσιαστ. ὥμόνοια). Συγών. ὥμογωμορέω-ῶ (ἀγτίθ. ἀντιγωμονῶ) καὶ ὥμοδοξέω-ῶ (ἀγτίθ. ἐτεροδοξῶ).

ὄνειδέω (κατηγορῶ, ἐπιπλήττω), παρατ. ὄνειδεῖον, μέλλ. ὄνειδειῶ, ἀόρ. ὄνειδεισα, παρακ. ὄνειδεικα. Παθ. ὄνειδεῖζομαι. Ρηματ. ἐπονειδεστος, ὄνειδειστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὄνειδος = μοιφή, κατηγορία, προσθολὴ διὰ λόγου. Συγών. μέμφομαι, ἐπιτιμῶ, φέγω, χλευάζω.

ὄνειδημε (ὤφελῶ), παρατ. ὤφέλουν, μέλλ. ὄνήσω. ἀόρ.

δηνησα. Μέσ. δηνίναμαι, παρατ. ώνινάμην, μέσ. μέλλ. δηνήσομαι, μέσ. ἀόρ. ώνημην, ἀόρ. παθ. ώνηθην. **Ρηματ.** δηγησεις, ἀνονητοες.

ΣΗΜ. Θεμ. δηνα-, δηη- μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. (μετὰ τὸ ο) δηνη-μι* δ ἔνεστ. μόνον ἐν τοῖς τύπ. δηγησειν, ἀπερ. δηνίνχι, μετοχ. δηνινᾶσχ. Συγών. λυσι-τελέω-ῶ, ὡφελῶ.

δέξινω (κάμνω τι δέξι), πάντοτε σύνθ. παροξύνω, παρατ. παρώξυνον, μέλλ. παροξυνῶ, ἀόρ. παρώξυνα. Μέσ. καὶ παθ. παροξύνομαι, παρατ. παρωξυνόμην, ἀόρ. παθ. ως μέσ. παρωξύνθην, παρακ. παρώξυμμαι, διεργ. παρωξύμην. **Ρηματ.** παροξυσμός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δέξι- δέξινγω- δέξινω (τὸ υ μακρόν). Τὸ ἀπλοῦν δέξινω ποιητ. Σύγθ. συμπαραξόνω διεγείρω δημοίως.

δηλέζω, παρατ. ψηλιέων, ἀόρ. ψηλισα. Μέσ. δηλιζομαι παρατ. ψηλιζόμην, ἀόρ. παθ. ψηλισθην, μέσ. ἀόρ. ψηλισθμην, παρακ. ψηλισμαι, διεργ. ψηλισμην. **Ρηματ.** δηλισεις, δηλισμα, δηλισιέων.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δηλον (δρα ἔπω). Τὸ σύνθ. ἀφοριλέζω μεταγεν. (ἀττ. παραδοσμαι τὰ δηλα). Τοῦ δηξιολιζω ἀργρ. οὐσιαστ. ἐξόπλισις καὶ δηξιοπλισία.

δητάω-ῶ (ψήνω), ἀόρ. ψητησα. Παθ. δητῶμαι, παρακ. ψητημαι.

ΣΗΜ. Ὅρα ἔψω. Συγών. σποδίζω = φήγω ἐντὸς τῆς σποδοῦ (ἡμιτσιδέστου τέφρας), ἐμπυρεύω (ποιητ.), φρύγω = ἕστροφήγω (ἀττ. μόνον ὁ παθ. παρακ. πέφρυγμαι).

δηάω-ῶ (θλέπω), παρατ. έώρων, μέσ. μέλλ. ως ἐνεργ. δψομαι, ἀόρ. δ' εἰδον, παρακ. έάρακα (σπαν δηωπα), διεργ. έωράκειν. Παθ. καὶ μέσ. δρῶμαι, παρατ. έωρώμην, μέλλ. παθ. δρθήσομαι, ἀόρ. παθ. ψηφθην, μέσ. ἀόρ. δ' εἰδόμην, παρακ. έόραμαι (καὶ σπαν. ψηφει, ψηται.) **Ρηματ.** δψις, δημμα, δρθαλμός, δψις, δραμα, δρατός, ἀόρατος, δηποπτος, περιοπτέον κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. δφα- (Φορα-), δη- καὶ ίδ (Φιδ-). Ο παρατ. ἐκ τοῦ ἐθόραον- ήδραον- ἐώρων, δησύνεται κατ' ἀνκλογ. τοῦ ἔνεστωτος. Ο παρακ. δέδρακα ἐκ τοῦ Φεθόρακα, δὲ δὲ δηπωπα δι' ἀττ. ἀναδιπλωσιασμοῦ. Ο ἀόρ. εἰδον (ἐκ τοῦ ἐθιδον) δηποτ. ίδω, εὐκτ. ίδομι, προστ. ίδε κλπ. Τὸ δηφθαλμός, ἐκ τοῦ δη-θαλ-μός, ἔχει ἐπενθεμα θαλ. Συγών. θεῶμαι, βλέπω (ἄιδέ). Σύγθ. διωρῶ βλέπω καθηρῶς η διά μέσου, δηπεροδῶ περιφρονῶ, δηφορῶ ἐπιθλέπω, συνορῶ δηλέπω ἐν συγόλῳ, δηφορῶ δηλέπω μακρόθεν, δηποδλέπω, δηφορῶ δηπιτω λαθραῖς δηλέμματα κλπ.

δργίζω (θυμώνω τινά), μέλλ. δργιῶ, ἀόρ. ὥργισα. Μέσ. δργίζομαι, παρατ. ὥργιζόμην, μέλλ. δργιοῦμαι καὶ παθ. ὡς μέσ. δργισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ὥργισθην, παρακ. ὥργισμαι. Ἄρηματ. δργιστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δργή, οὐθενὶ καὶ δργάω = σφριγθ. Στερεῖται παθ. διαθέσσως. Συνάν. τῷ δργίζομαι τὰ θυμοῦμαι, ἀκραζολέω· ὡ (δξυθυμῷ ποιητ.), χαλεπαίνω, ἀγριαίνω.

δρέγω (ἀπλώνω τὴν χεῖρα), μέλλ. [δρέξω], ἀόρ. ὥρεξα. Μέσ. δρέγομαι (ἐπιθυμῶ), παρατ. ὥρεγόμην, μέσ. μέλλ. δρέξομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. δρέχθην, μέσ. ἀόρ. δρεξάμην. Ἄρηματ. δργιά.

ΣΗΜ. Θέμ. δρεγ-. Στερεῖται παθ. διαθέσσως. Παρασχηματισμὸς αὗτοῦ τὸ σπάν. δριγνῶμαι Σύνθ. ἐποδέγομαι σφόδρα ποθῶ. Ὅρα ἐπιθυμῶ.

δρθώω·θ (σηκώνω δρθόν), μέλλ. δρθώσω, ἀόρ. ὥρθωσα, παρακ. ὥρθωκα. Μέσ. καὶ παθ. δρθοῦμαι, παρατ. ὥρθούμην, ἀόρ. παθ. δρθώθην, παρακ. ὥρθωμαι. Ἄρηματ. διόρθωσις, ἀδιόρθωτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ἀρθός. Σύνθ. ἐξօρθῶ καὶ διορθῶ βελτιῶ, κατορθῶ φέρω εἰς καλήν ἔκθεσιν, ἀνορθῶ καὶ ἐπαναρθῶ ἐπαναφέρω εἰς ὀρθὴν κατάστασιν (περὶ αὐξῆσ. αὐτοῦ δρα ἀνέχομαι), ἀπορθῶ διηγῆ, συγκατορθῶ συντελῶ εἰς ἐπανάρθωσιν.

δρμάω·θ, παρατ. ὥρμων, μέλλ. δρμήσω, ἀόρ. ὥρμησα, παρακ. ὥρμηκα. Μέσ. δρμῶμαι, παρατ. ὥρμώμην, μέσ. μέλλ. δρμήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. δρμήθην, παρακ. ὥρμημαι, ὑπερσ. δρμήμην. Ἄρηματ. παρόρμησις, δρμητήριον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δρμή. Τὸ δρμῶ εἰγι καὶ μετακρτ. = παροτρύνω ἢ συνηθέστερον ἀμετάξ. = ἐπέρχομαι μεθ' δρμῆς, ἔκειγθ. Τὸ παθ. περιφραστ. δρμή γίγνεται. Σύνθ. ἐξօρμῶ καὶ ἀφορμῶ ἔκειγθ, παρορμῶ προτρέπω, ἐφορμῶ ἐπιτίθεμαι κλπ.

δρμίζω (φέρω πλοῖον εἰς δρμῶν), παρατ. ὥρμιζον, ἀόρ. ὥρμισα. Παθ. δρμίζομαι, παρατ. ὥρμιζόμην, μέσ. μέλλ. δρμιοῦμαι, μεσ. ἀόρ. δρμισάμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσως δρμίσῃγ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δρμος = λιμῆν, οὐθενὶ καὶ τὸ ἀμεταῦ. δρμέω· ἐιρκαὶ ἀραγμένος (μόχον κατ' ἔνεστ. καὶ παρατατ.) καὶ ἐφορμῶ ἔκτελῶ ἀποκλει-αμόν. Σύνθ. ἐξօρμίζω ἐξάγω ἐκ τοῦ δρμου, μεθορμίζω μεταφέρω εἰς ἄλλον δρμον, συνορμίζω δρμοῦ δρμῖζω, προορμίζω ἀράζω ἐμπρός κλπ.

δρύττω (σκάπτω), παρατ. ὥρυττον, μέλλ. δρύξω, ἀόρ. ὥρυξα. Παθ. δρύττομαι, παρατ. ὥρυττόμην, μέλλ. παθ. δρυχθήσομαι,

ἀόρ. παθ. ωρύχθην, παρακ. δρώρυγματι, ὑπερσ. ωρώρυκτο. Ῥγματ. δρυγμα, διωρυξ, δρυκτός.

ΣΗΜ. Θέμ. δρυκ-, δρύκιο- δρύσσω καὶ δρύττω. Οἱ παρακ. ὁρώρυχα (μεταγ.), δρώρυγμα δι' ἀττικ. ἀναδιπλ. Σύγθ. διορύττω σκάπτω διὰ μέσου, ἐξορύττω σκάπτω καὶ ἐκβάλλω, ἀνορύττω ἔγχων (ἀντίο. κατορύττω), παρορύττω δρύσσω πλησίον, περιορύττω σκάπτω ἐλόγυρα.

δρυχέοματοῦματις (χορεύω), παρατ. ωρχούμην, μέσ. μέλλ. δρυχήσσομαι, μέσ. ἀόρ. ωρχησάμην. Ῥγματ. ὅρχησις, ὄρχηστής.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὅρχος = στοῖχος, σειρά, ιδίως κλημάτων. Ἀποθετ. ἐνεργητ. διαθ. Συνάθ. χορεύω (κυρίως ἐπὶ πολλῶν χορευτῶν, ἐνῷ τὸ δρυχοῦμαι καὶ ἐπὶ ἔνος). Σύγθ. ἐπορχοῦμαι χορεύω πρὸς τὴν ἥχον, ἐξορχοῦμαι ἔξερχομαι χορεύων.

δσφραενοιοματις (μυρίζομαι). Ῥγματ. ὅσφρησις, [ὅσφραντός].

ΣΗΜ. δσφρο-, δσφρε-, δσφρομ- (ὅσφράνյομαι- δσφραδίμομαι). Ἀποθετ. ἐνεργητ. διαθέσεως. Οἱ μέλλ. δσφρήσσομαι καὶ δ ἀόρ. ωσφρόμην ποιητα.

ὤφειλω (χρεωστῶ), παρατ. ὥφειλον, μέλλ. ὥφειλήσω, ἀόρ. α' ὥφειλησα, ἀόρ. δ' ὥφελον παρακ. [ὠφείληκα], ὑπερσ. ὥφειλήκειν. Παθ. ὥφειλομαι, παρατ. ὥφειλόμην, ἀόρ. παθ. ὥφειλή-θην (μόνον μετοχ. ὥφειληθεῖσα). Ῥγματ. ὥφειλημα.

ΣΗΜ. Θέμ. δφειλ- (δφειλ-ω- δφειλλω- δφειλω) καὶ δφειλε-. Οἱ ἀόρ. ὥφελον (μετ' ἀπάρεμφ.) = εἴθε. Ηρθλ. δφλισκάρω. Σύγθ. προσοφείλω ὥφειλω ἐπὶ πλέον, ἀντοφείλω ὥφειλω χάριν, προσοφείλω χρεωστῶ ἀπὸ πρίν, ἐνοφείλομαι ὥφειλομαι ἐπὶ ὑποθήκη.

ὤφλεισκάνω (καταδικάζομαι εἰς πρόστιμον), παρατ. ωφλει-σκανον, μέλλ. ὥφλησω, ἀόρ. δ' ωφλον, παρακ. ωφληκα, ὑπερσ. ωφλήκειν. Παθ. παρακ. ωφλημένος. Ῥγματ. ὥφλημα.

ΣΗΜ. Θέμ. δφλ- μετὰ προσφυμ.-ιον καὶ αν, δφλισκάνω = χρεωστῶ εἰς τὸ δημόσιον ἐκ προστίμου, ἐνῷ τὸ δφειλω λέγεται ἐπὶ ιδιωτικοῦ χρέους. Οὕτω καὶ δφειλημα = χρέος, δφλημα = πρόστιμον. Σύγθ. προσοφλισκάνω καταδικάζομαι προσέτι εἰς πρόστιμον.

ὄχεω-ῶ (φέρω τινὰ ἐπὶ δχήματος) καὶ μέσ. δχοῦμαι (φέρομαι ἐπὶ δχήματος), παρατ. ωχούμην. Ῥγματ. ὅχησις, ὅχημα, δχετός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὄχω- ὅρχος (ποιητ. = ὅχημα), δχέω (θαμιστ. τοῦ ὄχω ως τὸ φορέω τοῦ φέρω). Ἐκ τοῦ ὅρηματ. δχετὸς τὸ δχετεύω φέρω δι' ὁχτοῦ (ὑδραγωγεῖον). Σύγθ. ἐπορχοῦμαι κάθημαι ἐπὶ δχήματος, παρορχοῦμαι ὁχοῦμαι παρακαθήμενός τινι.

Π

παιανίζω (ψάλλω παιανα), παρατ. ἐπαιανιζον, ἀόρ. ἐπαιάνισσα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ παιάν- ἄρος = ὅμοιος πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρεως, πρὸ τῆς μάχης, καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, μετὰ τὴν μάχην, διστις καὶ παιῶν ἐλέγετο, ὅθεν καὶ [παιανίζω], ἐπαιανιζον, ἐπεπαιάνιστο καὶ ῥηματ. παιανισμός.

παιδεύω (διδάσκω, ἀνατρέφω παῖδα), παρατ. ἐπαιδεύον, μέλλ. παιδεύσω, ἀόρ. ἐπαιδεύσα, παρακ. πεπαιδεύκα. Παθ. καὶ μέσ. παιδεύσομαι, παρατ. ἐπαιδεύμην, μέλλ. παθ. παιδεύθομαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. παιδεύσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπαιδεύθην, καὶ μέσ. ἐπαιδεύσάμην, παρακ. πεπαιδεύματι, ὅπερα. ἐπεπαιδεύμην. Ἄριμ. παιδεύσις, παιδεία, παιδεύμα, παιδευτής, παιδευτός, ἀπαιδευτος, παιδευτός, παιδευτέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ παιᾶς (κατ' ἀναλογίαν τοῦ βασιλεὺς-βασιλεύω). Τὸ παιδοτριβέω-ῶ (κυρ. διδάσκω γυμναστικὴν) λαμβάνεται καὶ ἀντὶ τοῦ παιδεύω. Σύγθ. διαπαιδεύομαι διέρχομαι τὸν χρόνον τῆς ἐκπαιδεύσεως, προπαιδεύομαι διδάσκομαι πρότερον, συμπαιδεύομαι ἐκπαιδεύομαι μετ' ἄλλων.

παιξώ, παρατ. ἐπαιξον, μέλλ. δωρ. παιξοῦμαι, ἀόρ. ἐπαιξα. Ἄριμ. παιδιά, παίγνιον, συμπαίστωρ.

ΣΗΜ. Θέρ. παιδ- (παιᾶς- παιόδος), ὅθεν παιδյω- παιξω καὶ παιγ- ὅθεν παιξοῦμαι, παίγνιον. Ὁ παθ. παρακ. μόγον ἐν τῇ προστ. πεπαισθω, ἀπαρέμφ. πεπαισθαι, μετοχ. πεπαισμένος. Σύγθ. προσπαιξω ἀστεῖζομαι (ἀντίθ. σπουδάζω), ἀντιπαιξω παιξω ἔγκυτιον ἢ μετά τινος.

παιέω (κτυπῶ), παρατ. ἐπαιιον, μέλλ. παισω, ἀόρ. ἐπαιισα, παρακ. πέπαικα. Παθ. παιομαι, παρατ. ἐπαιόμην, μέσ. ἀόρ. ἐπαισάμην. Ἄριμ. ἀνάπαιαστος.

ΣΗΜ. Θέρ. παι-. Συγάν. πλήγτω, τύπτω, πληγὰς δίδωμι (καὶ πληγάς ἐμβάλλω, ἐντείνω, ἐντρίβω), ὡς παθ. παιομαι, πλήγτομαι, τύπτομαι, πληγὰς λαμβάνω. Κυρίως τὸ παιώ κτυπω πὲ τοῦ πλησίον, βάλλω κτυπῶ μακρόθεν. Σύγθ. παραπαιώ παραφρογῶ.

παλαίω, παρατ. ἐπάλαιιον, ἀόρ. ἐπάλαιισα. Ἄριμ. πάλαι- σμα, παλαιιστής, παλαιιστρα, δυσπάλαιιστος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πάλη. Συγάν. ἀγωνίζομαι, παγκρατιάζω ἀγωνίζομαι πάλη καὶ πυγμῆ, πυκτεύω ἀγωνίζομαι διὰ τῆς πυγμῆς, τριάζω καταβάλλω τρί-

τὸν ἀγνῶνιστην^ν Σύνθ. προσπαλαίω ἀγνῶνισαι πρὸς τινα, καταπαλαίω τινα.

πάλλω (σείω, κινῶ) καὶ παθ. πάλλομαι. Ρηματ. [παλμός].

ΣΗΜ. Θέμι παλ- (πάλιο- πάλλω). Ἐκ τούτου παλιὸν=δέρυ ἐλαφρόν, ως παλλόμενον πρὸς ἔξακόντισιν.

παρακινέω-ῶ (συμβιούειν), παρατ. παρήνουν, μέλλ. παραι- νέσω, ἀρ. παρήνετα, παρακ. παρήνεκα. Παθ. παραινοῦμαι, ἀρ. παθ. παρηγνέθην, παρακ. παρήνημαι, μέσ. μέλλ. παραινέσομαι. Ρηματ. παρακίνεταις.

ΣΗΜ. Ὄρι αἰνέω-ῶ. Ο μέλλ. παραινέσομαι ἔχει σπαν. ἐνεργ. σημασίαν. Συγών. πουθετέω-ῶ, παρακελεύομαι.

παρακετέομει-οῦμαι (παρακαλῶ, σφῦω διὰ παρακλή- σεων), παρατ. παρηγτούμην, μέσ. μέλλ. παραιτήσομαι, μέσ. ἀρ. παρηγτησάμην. Ρηματ. παραιτησις, παραιτητός, ἀπαραιτητος.

ΣΗΜ. Σύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ αἰτοῦμαι, ἀποθετ. μέσον. Συγών. δέσμαιο- μαι. Ἐκ τῆς σημασίας τοῦ παρακαλῶ προσήλθεν ἡ τοῦ ἀποτρέπω δι' ἵκεσίας, ἀποφεύγω, καὶ παρὰ μεταγ. ἀποποιοῦμαι^ν παραίησις = αἰτησις χάριτος.

παρακιμεύθεομει-οῦμαι (παρηγορῶ), παρατ. παρεμυθού- μην, μέλλ. μέσ. παραμυθήσομαι, μέσ. ἀρ. παρεμυθησάμην. Ρηματ. [παραμύθημα], εὐπαραμύθητος, δυσπαραμύθητος, παρα- μυθητέον.

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τῆς παρὰ καὶ μῦθος (ποιητ. = λόγος), διεγ καὶ τὰ οὐδισαστ. παραμυθία, παραμύθιον = παρηγορία, παρκίνεσις.

παρακνομέω-ῶ, παρατ. παρενόμουν, ἀρ. παρενόμησα, παρακ. παρανενόμηκα, ὑπερσ. παρενενομήκειν. Παθητ. παρανο- μοῦμαι, ἀρ. παθ. παρενομήθην, παρακ. παρανενόμημαι. Ρηματ. παρα- μυθητέον.

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ παράνομος. Ἡ διὰ τοῦ η αὔξησις (παρηγόμουν, παρηγόμησα κλπ.) είναι τῶν μεταγενεστέρων.

παρασκευάζω (ἔτοιμάζω), παρατ. παρεσκεύαζον, μέλλ. παρασκευάσω, ἀρ. παρεσκεύασα, παρακ. παρεσκεύακα, ὑπερσ. παρεσκευάκειν. Παθ. καὶ μέσ. παρασκευάζομαι, παρατ. παρε- σκευάζομην, μέσ. μέλλ. παρασκευάσομαι, παθ. μέλλ. παρασκευα- σθήσομαι, μέσ. ἀρ. παρεσκευασάμην, παθ. ἀρ. παρεσκευά- σθην, παρακ. παρεσκεύασμαι, ὑπερσ. παρεσκευάσμην, τετελ. μέλλ. παρεσκευασμένος ἔσομαι. Ρηματ. παρασκεύασμα, παρα- σκευαστής, παρασκευαστός, παρασκευαστέον, παρασκευαστικός.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπλοῦν σκευάζω καὶ τὸ παρασύνθ. παρασκευάζω (ἐκ τοῦ παρασκευῆ) ἔτοιμάζω τὰ δητα, κατασκευάζω παράγω τι μὴ δη, ἀνασκευάζω καὶ φέσ. ἀνασκευάζομαι συγάζω τὰ σκεύη μου πρὸς ἀγαχώρησιν, συσκευάζω δέγνω τὰς ἀποσκευάς, ἀποσκευάζω (τὴν ὁροφήν) ἀφαίρω, ἐπισκευάζω διορθῶ, δια- καὶ ἐσκευάζομαι ἔτοιμάζομαι, ἐξοπλίζομαι.

παρασπονδέω-ῶ (παραβαίνω τὰς σπονδάς), παρατ. παρε- σπόνδουν, ἀόρ. παρεσπόνδησα, παρακ. παρεσπόνδηκα.

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ παράσπονδος = δι παρὰ τὰς σπονδάς γινόμενος (ὅρα σπενδω). Συγήθης ἡ περίφρασις λίγω τὰς σπονδάς, παράσπονδον ποιῶ καὶ παθ. παράσπονδον πάσχω.

παροιενέω-ῶ, (ἀτακτῶ, διδρίζω ἔνεκα μέθης), παρατ. ἐπα- ρφόνουν, ἀόρ. ἐπαρφύνησα, παρακ. πεπαρφύνηκα. Παθ. παροιενοῦ- μαι, ἀόρ. παθ. ἐπαρφυγήθην, παρακ. [πεπαρφύνημαι].

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ πάροιγος = μέθυσος. Αὐξάγ. συγχρόνως ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν (ὅρα ἀμφιγυρῶ).

παρρησιάζομαι (μετὰ παρρησίας διμιλῶ), παρατ. ἐπαρρη- σιαζόμην, μέσ. μέλλ. παρρησιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαρρησιασά- μην, παρακ. πεπαρρησίασμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ παρρησία (πᾶν- ὅῆσις) = ἐλευθεροστομία. Εἶναι μεσ. ἀποθετ. οὖ εὑρηται καὶ παθ. παρακ. τὰ πεπαρρησιασμένα τὰ μετὰ θάρρους εἰρημένα.

πάσχω, παρατ. ἐπασχον, μέσ. μέλλ. πείσομαι, ἀόρ. δ' ἐπα- θον, παρακ. πέπονθα, ὑπερ. ἐπεπόνθειν, τετελ. μέλλ. πεπονθώς εσομαι. Ρηματ. πάθος, πένθος.

ΣΗΜ. Θέμ. παθ- (πάθ- σκω, πάσχω) καὶ πενθ. (ὅθεν πένθ- σομαι, πελονθα κλπ.). Εἶναι παθ. διαθέσεως. Τὸ εὖ πάσχω εὑρεγετοῦμαι εἴλαι παθ. τοῦ εὖ ποιῶ εὑρεγετῶ, τὸ κακῶς πάσχω κκοκοποιοῦμαι, παθ. τοῦ κακῶς ποιῶ βλάπτω. Σύνθ. ἀντιπάσχω πάσχω κκοκόν ἀντὶ κακοῦ, προπάσχω πάσχω πρότερον, προσπάσχω ἔχω πρόσθετον πάθος.

παύω, παρατ. ἐπαυον, μέλλ. παύσω, ἀόρ. ἐπαυσα, παρακ. πέπαυκα. Παθ. καὶ μέσ. παύομαι, παρατ. ἐπαυόμην, μέσ. μέλλ. παύσομαι, μέλλ. παθ. παυθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπαυσάμην, ἀόρ. παθ. ἐπαύ(σ)θην, παρακ. πέπαυμαι, ὑπερσ. ἐπεπαύμην. Ρηματ. παῦλα, ἀνάπαυσις, ἀπαυστος, παυστέον, ἀναπαυτήρεος..

ΣΗΜ. Θέμ. παν- Λαχμδίγνει σ εἰς τὸν παθ. μέλλ. καὶ ἀόρ. Τὸ παίω εἴγαται συγήθ μεταθ = κάτιγνω τινὰ ἢ τι γά πανση, σπαν. δὲ ἀμετάθ. = παύομαι, λήγω. Σύνθ. ἀποπαύω καὶ καταπαύω ἐμποδίζω τινά, διαπαύω διακόπτω.

πεέθω, παρατ. ἔπειθον, μέλλ. πείσω, ἀόρ. ἔπεισα, παρακ. πέπεικα καὶ πέποιθα, ὑπερσ. ἐπεπείχειν καὶ ἐπεποίθειν. Παθ. καὶ μέσ. πείθομαι, παρατ. ἐπειθόμην, μέσ. μέλλ. πείσομαι, μέλλ. παθ. πεισθήσομαι, ἀόρ. μέσ. ἐπιθόμην καὶ παθ. ἐπεισθήην, παραχ. πέπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεπείσμην, τετελ. μέλλ. πεπεισμένος ἔσομαι. ᾑγματ. πίστις, πειθώ, πιθανός, εὔπειστος, δύσπειστος, πειστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. ισχυρ. πειθ- ἀσθ. πιθ-. Ἐκ τῶν δύο παραχ. ὁ μέν πέπεικα εἰναι μεταβατ. = ἔχω πείσει ὁ δὲ πέποιθα ἀμετάβ= πέπειομαι, ἔχω πεισθῆ. Ἀγτίθ. τῷ πειθώ τὸ βιάζομαι, τῷ δὲ πειθόμαι τὸ ἀπειθῶ. Σύγθ. παραπείθω ἐξαπατῶ, μεταπείθω μεταβάλλω τὴν πεποίθησίν τινος, ἀναπείθω καταπείθω, συμπείθω συγτελῶ γὰρ πεισθῇ τις.

πεινῶ, παρατ. ἐπεινῶν, μέλλ. πεινήσω, ἀόρ. ἐπεινησα, παραχ. πεπεινηκα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πεινα (ὅρα πένομαι). Ήσρι τῆς συναιρ. ὅρα ζῶ. Συγάγ. λιμώττια (μεταγ.). Τὸ βουλιμιάω-ῶ πάσχω ὑπερβολικήν πειναγ, τὸ δὲ λιμοκτονέω-ῶ φονεύω διὰ πεινής.

πειράω-ῶ (λαμδάνω πεῖραν, πειράζω), παρατ. ἐπείρων, μέλλ. πειράσω, ἀόρ. ἐπείρασα. Μέσ. καὶ παθ. πειρῶμαι, παρατ. ἐπειρώμην, μέλλ. μέσ. πειράσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐπειράθην, μέσ. ἀόρ. ἐπειρασάμην, παραχ. πεπείραμαι. ᾑγματ. πείρασις, ἀπείρατος, πειρατέος, πειρατεόν.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πεῖρα. Ὁ ἐνεστ. πειρῶμαι ἐνίστε καὶ παθητ. = πειράζομαι. Παρασχηματισμὸς τοῦ πειρῶ τὸ μεταγ. πειράζω. Σύγθ. ἀποπειρῶ ἀποτολμῶ, ἀποπειρῶμαι καὶ διαπειρῶμαι κάμψω ἀπόπειραν.

πέιρ.πω (στέλλω), παρατ. ἐπειμπον, μέλλ. πέμψω, ἀόρ. ἐπειμψα, παραχ. πέπομψα, ὑπερσ. ἐπεπόμψειν. Παθ. καὶ μέσ. πέμπομαι, παρατ. ἐπεμπέμην, μέσ. μέλλ. πέμψομαι, παθ. μέλλ. πεμφθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπεμψάμην, παθ. ἀόρ. ἐπέμψθην, παραχ. πέπεμψαι, ὑπερσ. ἐπεπέμψην. ᾑγματ. πέμψις, πομπή, πεμπτός, πεμπτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. πεμπ-. Ἐγ τῷ παραχ. πέπειμμαι ἀπεθλήθη ἔν τῶν τριῶν ρ (ὅρα κάμπτω). Τὸ μέσ. πάντοτε σύγνθετον. Τὸ πέμπω πομπήν (χορόν, ἰορτήν) = διδηγό, συγοδεύω. Σύγθ. ἀποπέμπω ἀπομακρύνω, ἀναπέμπω πέμπω πρὸς τὰ ἄνω (τὰ μεσόγεια), διαπέμπω διαβιβάζω, προπέμπω καὶ παραπέμπω συγοδεύω (τιμητικῶς), ἐπιπέμπω στέλλω κατόπιν, ὑποπέμπω τέμπω κρυφίως, μεταπέμπω (καὶ ομαι) στέλλω καὶ προσκαλῶ κλπ.

πενθέω·ώ (ἔχω πένθος), παρατ. ἐπένθουν, μέλλ. πενθήσω,
ἀόρ. ἐπένθησα, παρακ. πεπένθηκα. Παθ. πενθοῦματ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πένθος (ὅρι πάσχω), ἐξ οὗ καὶ πένθιμος. Σύνθ. συμπενθῶ
πενθῶ (ἢ θρηγῷ) μετ' ἄλλου.

πένθιμος (εἰμι πτωχός), παρατ. [ἐπενόμην].

ΣΗΜ. Θέμ. πεν-, ἐξ οὗ καὶ τὸ πένης, πόνος, (πένγα- πένγα) πεῖνα κλπ.
Ἄποθ. οὐδετ. δικτύσεως. Συγών. ἀπορῶ. Τὸ μετακτ. περιφραστ. πένητα ποιῶ
(ἢ ἀποφαίνω) τινά.

[**πέπρωτης**] (εἶναι πεπρωμένον), παρακ. ἀχρήστου ρήμα-
τος, οὕτινος ἀπαντᾶ καὶ ἀόρ. 6' ἔπιρον, ἀπαρέμφ. πορεῖν.

ΣΗΜ. Θέμ. πορ- κατὰ μετάθ. προ-. Ὁ παρακ. παρὰ πεζ. ἀττικ. μόνον
κατὰ μετόχ. πεπρωμένον ἔστι. Συγών. εἴμασται.

περαένω (τελειώνω τι), παρατ. ἐπέρραινον, μέλλ. περανῶ,
ἀόρ. ἐπέρανα. Παθ. περαίνομαι, παρατ. ἐπερραινόμην, ἀόρ. παθ.
ἐπεράνθην, μέσ. μέλλ. περανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπερανάμην, παθ.
παρακ. πεπέρρασμαι. Ρήματ. ἀπέραντος.

• ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πέρος, θέμ. περοαν- (περάνγιω-) περοίω. Τὸ περατῷ μεταγ.
὾ ἀόρ. ἐπέρρανα ἐκτείγει τὸ ἄγκηπληρωτικῶς εἰς ἄ (ἐκ τοῦ ἐπέραντος).
Συγών. ἀνύτω. Σύγη. διαπερούω καὶ ἐκπερούω, φέρω εἰς πέρας, ἐκπερού-
μαι ἐκπληροῦμαι

περάω·ώ (διαβαίνω, περνῶ), μέλλ. περάσω, ἀόρ. ἐπέρρασα,
παρακ. πεπέρρακα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πέρος τὸ περοῦ εἰγκι σπαχ. μεταδικτικὸν = περαιῶ, διαδι-
βῆσθ, συγήθ. ἀμετίθ. = περαιοῦμαι δικδικίω. Σύγη. διαπερῶ δικδικίω
ἀπέγκυτι, ἐκπερῶ προδικίω κλπ.

πετάνγυματε, πάντοτε σύνθετον, ἀναπετάννυμε (χνοτίγω),
παρατ. ἀνεπετάννυν, ἀόρ. ἀνεπέτασα. Παθ. ἀναπετάννυμαι, πα-
ρατ. ἀνεπεταννύμην, παρακ. ἀναπέπταμαι.

ΣΗΜ. Θέμ. πτασ- (πτεάς- γυ- μι), καὶ πτα (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ
πτα-). Ὁ ἀόρ. ἐπέτεσσα δι' ἀπλοποιήσεως τοῦ σ ἔγνυ ἐκτάσεως τοῦ α. Σύγθι
περιπετάννυμι ἀπλώγω πέριξ, ἐμπέταννυμι κρεμῶ δλόγυρα, καταπετάννυμι.
καλύπτω μέ τι, ἐπιπετάννυμι ἀπλώγω τι, προπετάννυμι ἀπλώγω πρό τινος.

πέτομαι (πετῶ), μέσ. μέλλ. πτήσομαι, ἀόρ. 6' ἐπιόμην,
(μετοχ. πτόμενος) Ρήματ. πτέρυξ, πτερόν, πτηνός.

ΣΗΜ. Θέμ. πτε-, πτε-, πτη-. Σύγη. διαπέτομαι πτεῖ διά μέσου, ἀναπέτομα
πτεῖ εἰς τὸν οὐρανόν, προσπέτομαι πλησιάζω πτεῖη, ἐκπέτομαι ἔσπετῶ,
φεύγω πτεῖη.

πήγνυμες, (έμπήγω, πήζω), καὶ πηγνύω, μέλλ. [πήξω], ἀόρ. ἐπηξα. Παθ. καὶ μέσ. πήγνυμαι, παρατ. ἐπηγνύμην, παθ. μέλλ. παγήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐπάγην, μέσ. ἀόρ. ἐπηξάμην, παραχ. πέπηγα, ὑπερσ. ἐπεπήγειν. Ῥηματ. πήξις, πηκτός.

ΣΗΜ. Θέμ. παγ. (θεν πάγος, πάχη, πάχος), πηγ- καὶ πηγνυ-. Σύνθ. συμπήγνυμι συγχρόζω, διαπήγνυμι ἐμπήγω διὰ μέσου, καταπήγνυμι ἐμπήγω στερεῶς, ἐπιπήγνυμι κάμψω τι γὰ πήξῃ, περιπήγνυμαι παγώνω πέριξ.

πηδάω-ω, παρατ. ἐπήδων, μέλλ. μέσ. (ώς ἐνεργ.)- πηδήσομαι, ἀόρ. ἐπήδησα, παραχ. πεπήδηκα, ὑπερσ. ἐπεπηδήκειν. Ῥηματ. πήδησις [πήδημα].

ΣΗΜ. Θέμ. πηδα-. Συγών. ἄλλομαι (ὅτι), σκιωτάω-ω. Σύνθ. ἀναπηδῶ πηδῶ ἐπάνω ἢ ὅπιστοι ἐν φόδου ἢ σπουδῆς, ἀποηδῶ ἀποσκιρτῶ, ἔγκαταλείπω, ἐκπηδῶ πηδῶ ἔξω, διαπηδῶ πηδῶ εἰς τὸ ἀπέγαντι μέρος, ὑπερηδῶ ὑπερβάνω, προσπηδῶ καὶ ἐμπηδῶ ἐπιπίπτω κλπ.

πιέζω (ζουλῶ, στενοχωρῶ), παρατ. ἐπιεῖζον, ἀόρ. ἐπιεῖσα. Παθ. πιέζομαι, παρατ. ἐπιεῖσόμην, ἀόρ. παθ. ἐπιεῖσθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἐπι- ἔξω (ὅρα ἔξομαι) δωρ. πιάζω, ἐξ οὗ μεταγ. ἀόρ. ἐπίσασα (κοινῶς ἔπισασ, ὅθεν καὶ ἔγεστ. πιάνω). Συγών. θλίβω. Σύνθ. συμπιέζω συγθλίζω.

πέμπληγμες (γεμίζω), συνήθ. σύνθ. ἐμπίμπλημι, παρατ. ἐνεπίμπλην, μέλλ. ἐμπλήσω, ἀόρ. ἐνέπλησα, παραχ. ἐμπέπληκα. Παθ. καὶ μέσ. ἐμπίμπλαμαι, παρατ. ἐνεπιμπλάμην, μέλλ. παθ. ἐμπληγμοσομαι, μέσ. μέλλ. [ἐμπλήσομαι] ἀόρ. παθ. ἐνεπλήγμην, μέσ. ἀόρ. ἐνεπληγμάμην, παραχ. ἐμπέπλησμα. Ῥηματ. πληθος, πληθύς, πλήρης, ἀπληστος, ἐμπληστέος.

ΣΗΜ. Θέμ. πλα-, πλη- καὶ πληθ- (ὅθεν καὶ πλήθω εἰμαι πλήρης, μόνον κατὰ μετοχ. πλήθουσα). Τὸ πάμπλημι καὶ πέμπληγμι μετὰ τὸν ἔνεστως ἀναθιπλ. λαμβάνουν χάριν εὐφωνίας μ. Συγών. πληρῶ. Σύνθ. ἐκπίμπλημι συμπληρῶ, ἀποκίμπλημι ἐκπληρῶ, ἀναπίμπλημι γεμίζω (συνήθ. ἐπι κακοῦ = μολύνω), ἀντεμπίμπλημι πληρῶ εἰς ἀνταπόδοσιν.

πέμπρηγμες (καίω), συνήθ. σύνθετον, ἐμπίμπρημι, παρατ. ἐνεπίμπρην, μέλλ. ἐμπρήσω, ἀόρ. ἐνέπρησα, Παθ. ἐμπίμπραμαι, ἀόρ. παθ. ἐνεπρήγμην, παραχ. [ἐμπέπρησμα].

ΣΗΜ. Θέμ. πρα-, πρη-, πρηθ-. Ὁρα πέμπλημι. Τὸ πρήθω ποιητ. καὶ μεταγ. Συγών. ίδε καίω. Σύνθ. περιπέμπλημι πυρπολῶ δλόγυρα.

πένω, παρατ. ἐπιειγον. μέλλ. πιομαι, ἀόρ. δέ ἐπιειον (προσταχτιθι-πιέτω), παραχ. πέπωκα. Παθ. [πίνομαι], παρατ. ἐπιειόμην,

ἀόρ. παθ. ἐπόθηγν παρακ. -πέποται. Ἄρηματ. πότος, πόσις, πᾶμα, πότης, ποτήριον, ποτόν, ἀποτος, ποτέος, ποτέον.

ΣΗΜ. Θεμ. πύ- (μετὰ προσφύμ. καὶ ἡ πίνγω- πίγνω- πίγω) καὶ πο-, ὅπερ ἔκτεινε τὸ φωνῆγεν ἐν τοῖς πέπωνα, πᾶμα (οὐχὶ σόμα). Τὸ ρηματ. πότης ἐν συνθ. διὰ τοῦ ω : ὑδροπάτης, οἰνοπάτης κλπ. Ο μέλλ. πίομαι (καὶ δὲ κέμασε τοῦ κέω, ἔδουμαι τοῦ ἐσθίω) ἐσχηματίσθησαν ἔνευ σ. Σύγθ. διαπίνω διμιλλῶμαι ἐν τῷ πίγειγ, ὑποπίνω κουτσοπίγω, ἐκπίνω πίγω ἐντελῶς, προπίνω πίγω εἰς ὑγείαν τινάς, ὑπερπίνω πίγω ὑπὲρ τὸ δέον, κλπ. Μεταβ. τοῦ πίγω τὸ ποτίζει καὶ πιπίσκω (ποιητ. καὶ μεταγ.) διθώ εἰς τινὰ νὰ πίη.

πιπράσκω (πωλῶ), παρακ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πιπράσκομαι, τετελ. μέλλ. πεπράσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπράθηγν, παρακ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην. Ἄρηματ. πρᾶσις, πρατήρ, ἀπρατος, πρατέος.

ΣΗΜ. Θέμ. πρα- (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ περα-) μετ' ἔνεστωτ. ἀγαθιπλ. καὶ προσφύμ. σκ. Ὁ ἔνεστ. ἄχρηστος περά πεζ. ἀττικ. ἀναπληροῦται ὡς καὶ οἱ ἐλεισίποντες χρόνοι ἐκ τῶν συγωνύμων. πωλῶ ἀποδίδομαι καὶ τῆς περιφρ. πρᾶσιν ποιοῦμαι. Τὸ μέσ. ἀγαθελυμ. πέπρακα ἐμαυτόν. Σύγθ. ἐκπιπράσκω ἔκποιω.

πέπτω, παρατ. ἔπιπτον, μέλλ. πεσοῦμαι, ἀόρ. ἔπειτον, παρακ. πέπτωκα, ὑπερσ. ἐπεπτώκειν. Ἄρηματ. πιῶσις, πιῶμα.

ΣΗΜ. Θέμ. πετ- καὶ πτ-, μετ' ἔνεστωτ. ἀγαθιπλ. πιπτ-. Τὸ πίπτω εἶγα παθητ. τοῦ βάλλω. Ο μέλλ. πεσοῦμαι δωρικός (καὶ οἱ μέλλ. τοῦ πλέω, φεύγω, παιζω). Ο ἀόρ. ἔπεισον, ἐκ θέμ. πετ-, ἔχει χρον. χαρακτῆρα α' ἀορ. Σύγθ. ἀναπίπτω ὑποχωρῶ, ἐμπίπτω καὶ ἐπιπίπτω προσθῖλλω, ἐκπίπτω πίπτω ἔξω, ἐξορίζομαι, διαπίπτω διαφεύγω, συμπίπτω καὶ παραπίπτω συμβίγων κλπ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. προπίπτω = δρυμῶ πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸ πκρασύθ. προπετής δρμητικός (οὐχὶ προπέτης, διότι ἐκ τοῦ πίπτω γίγονται τριτόκλιτα εἰς πετής, ἐκ δὲ τοῦ πέπτομαι πρωτόκλιτα εἰς πέτης).

πλανέω-ῶ (ἐξαπατῶ), παρατ. ἐπλάνων, παρακ. πεπλάνηκα. Παθ. καὶ μέσ. πλανῶμαι, παρατ. ἐπλανώμην, μέσ. μέλλ. πλανήσομαι, ἀόρ. παθ. ὥς μέσ. ἐπλανήθηγν, παρακ. πεπλάνημαι. Ἄρηματ. πλάνησις, πλάνης, πλανητός, ἀπλανής, πλανητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πλάνη, ἐξ οὗ καὶ τὸ μεταγ. πλανήτης (ἀττικ. πλάνης-ητος). Συγών. ἀλάομαι-ῶμαι = περιπλανῶμαι, ἐξ οὗ ἀλήτης. Σύγθ. ἀποπλανῶ παρασύρω εἰς πλάνην, ἀποπλανῶμαι ἀπομακρύσομαι, περιπλανῶμαι πλανῶμαι ἔσθ καὶ ἔκει.

πλάττω, (πλάθω. μορφώνω, σχηματίζω). παρατ. ἔπλαττον, ἀόρ. ἔπλασσα. Παθ. καὶ μέσ. πλάττομαι. παρατ. ἔπλαττόμην μέσ.

ἀόρ. ἐπλασάμην, ἀόρ. παθ. ἐπλάσθην, παρακ. πέπλασμας. Ῥηματ. πλάστης, πλάσμα, πλαστός, πλαστικός, εὕτλαστος.

ΣΗΜ. Θέμ. πλάθ- (πλάθω- πλάττω). Σύγθ. ἀναπλάττω δίδω γέον σχῆμα, συμπλάττω κατασκευάζω, ἐπιγοῶ, μεταπλάττω τροποποιῶ, περιπλάττω πλάσσω, περικολλῶ τι πέριξ τιγρός.

πλέκω, ἀόρ. ἔπλεξα. Παθ. καὶ μέσ. πλέκομαι, παρατ. ἐπλεκόμην, ἀόρ. παθ. α' ἐπλέχθην καὶ δ' ὡς μέσ. ἐπλάκην, παρακ. πέπλεγματ. Ῥηματ. πλοκή, πλέγμα, πλεκτός, [πλόκαμος].

ΣΗΜ. Θέμ. πλεκ-. πλακ-. Σύγθ. συμπλέκω πλέκω διοῦ, συγάπτω, ἐμπλέκω πλέκω ἐντός τιγρός, περιπλέκω ἐμπλέκω, δισκολεύω, διμιλῶ ἀσκφάς, ἀντιδιαπλέκω ἀγταπχντῶ.

πλέω, πλεῖς, πλεῖ, κλπ. παρατ. ἔπλεον, μέσ. μέλλ. πλεύσομαι καὶ δωρ. πλευσοῦμαι, ἀόρ. ἔπλευσα, παρακ. πέπλευκα, ὑπερσ. ἐπεπλεύχειν, παθ. παρακ. κατὰ μετοχ. πεπλευσμένος. Ῥηματ. πλοῦς, ἀπλευστος, πλευστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. πλεF- (πλευ-). Τὸ F μεταχέντι φωνηγέντι. ἀποδίλλεται καὶ γίνεται συναίρεσις δηπού μετὰ τὸ ε τοῦ θέματος ἀκολουθεῖ ε ἢ ει. Συγών. νέω, πελαγίζω (πλέω διὺς τοῦ πελάγους), ταχναντέω ὥ (πλέω ταχέως), θαλασσένω καὶ ταντίλλομαι (ταξιδεύω), πλωτήζω (ἐπιδίδουκε εἰς τὴν γκυτιλίαν). Σύγθ. ἀποπλέω καὶ ἐκπλέω (ἄγτιθ. καταπλέω καὶ εἰσπλέω), ἀναπλέω ἐπανέρχομαι πλέων, παραπλέω πλέω πλησίον τῆς ἀκτῆς, συμπλέω-συγταξίδεύω, ἐπιπλέω πλέω κατὰ τιγρός ακρ.

πλήρττω (καὶ πω), παρατ- ἔπληττον, μέλ- πλήξω, ἀόρ -ἔπληξα, παρακ. πέπληγα. Παθ. καὶ μέσ. -πλήττομαι, παρατ. -έπληττόμην, μέλλ. παθ. πληγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπλήγην, παρακ. πέπληγματ, ὑπερ. ἐπεπλήγμην, τετελ. μέλλ. πεπλήξματ. Ῥηματ. πληγή, ἔκπληξι, ἐπίπληξις, ἐκπληγκτικός, καταπλήξ, παραπλήξ, ἀπληγτος, ἀπόπληγκτος, καταπληγκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. πλαγ-, πληγ- (πλήγω- πλήττω). Ἔν οἰσχρόνοις δὲν ἀπαγτῆ ἀπλοῦν ἀγαπληροῦται διπό τοῦ παιώ καὶ τύπτω (ἀ ιδέ). Ο παρακ. πέπληγα δὲν δικούνει τὸν χαρακτῆρα. Ο παθ. μέλλ. καὶ ἀόρ. ἐν συγθέσει εἶναι κατακκι ἐκπληγήσομαι, κατ- καὶ ἐξεπλάγην μετὰ μέσης σημασίας. Σύγθ. ἐκπλήττω κάμψω ἐκπληγεῖν, ἐπιπλήττω ἐλέγχω, φέγω, καταπλήττω προξενῶ φόδου ἡ θυμυκασμόν.

πλουτέω-ῶ (εἰμαι πλούσιος), παρατ. ἐπλούτουν, μέλλ. πλουτήσω, ἀόρ. ἐπλούτησα. παρακ. πεπλούτηκα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος Ἀγτιθ. πένομαι. Τὸ πλοῦτον εἴγκι ἀμετάδ. τὸ δὲ πλουτίζω μεταβοτικόν.

πλουτέζω (κάμνω τινὰ πλούσιον), μέλλ. πλουτιώ, ἀόρ. ἐ-πλούτεσα, παρακ. πεπλούτικα. Παθ. καὶ μέσ. πλουτίζομαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πλοῦτος (ὅρα πλουτῷ). Σύνθ. καταπλούτιζω κάμνω τινὰ πολὺ πλούσιον. Ἀγτὶ τοῦ μέσ. πλουτίζομαι λέγεται συγήθως πλουτίζω ἐμαν-τέν, πλούσιος γίγνομαι.

πλάνη, μέλλ. πλυνῶ, ἀόρ. ἐπλυνα. Παθ. παρακ. πέπλυμαι, παθ. ἀόρ. [ἐπλύθη]. Ρηματ. ἐκπλυτος, πλυντικός.

ΣΗΜ. Θέμ. πλύν- καὶ πλυν- (πλύνγω- πλύνω- πλύνω). ὁ ἀόρ. ἐπλύνα ἐκ τοῦ ἔκλυν- σχ. Συγάν. ὅρα νίζω. Σύγθ. ἀποπλύνω ἔξπλύνω, καταπλύνω πλύνω δι' ἀρθρόγου θάτος.

πνέω (φυσῶ), πνεῖς, πνεῖ, παρατ. ἐπνεον, ἀόρ. ἐπνευσα, παρακ. πέπνευκα. Παθ. διαπνέομαι. Ρηματ. πνοή, πνεῦμα, πνεύμων.

ΣΗΜ. Θέμ. πνεF- (πνευ-) πρᾶλ. πλέω. Σύγθ. ἐμπνέω καὶ ἀναπνέω ζῶ, ἀναπνέω (ἀγτὶθ. ἐκπνέω), συμπνέω συμφωνῶ, ἐπιπνέω παρέχω πνοήν, ἐξα-ναπνέω ἀνακτῶμαι τὴν ἀναπνοήν. Θαμιστ. τοῦ πνέω τὸ μεταχ. πνευστιώ-σθιμαίνω, λαχανιάζω.

πνέγω, ἀόρ. ἐπνίξα. Παθ. καὶ μέσ. πνίγομαι, παρατ. ἐπνι-γόμην, ἀόρ. παθ.-ἐπνίγην. Ρηματ. πνίγος, πνιγμός.

ΣΗΜ. Θέμ. πνιγ-. τὸ i πνανταχοῦ μακρὸν πλήν τοῦ ἀορ.-ἐπνίγην. Συγάν. ἄγκως. Σύγθ. ἀποπνίγω στραγγαλίζω.

ποθέω-ῶ (ἐπιθυμῶ), παρατ. ἐπόθουν, μέλλ. ποθήσω καὶ πο-θήσομαι, ἀόρ. ἐπόθησα. Παθ. ποθοῦμαι. Ρηματ. [ποθητός].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πόθου. Δὲν ἔκτεινει τὸν χαρακτῆρα ἐν τοῖς τύποις ποθέ-σομαι, ἐπόθησα σπαχνίοις ἀγτὶ τῷ ποθήσομαι, ἐπόθησα. Συγάν. ὅρα ἐπιθυμῶ. Σύγθ. ἐπιποθῶ σφοδρῶς ποθῶ, προσποθῶ ποθῶ προσέτι, ἀντιποθῶμαι εἰμι αἴμοισιν τοῖς ἐπιθυμητός.

ποιέω-ῶ (ἐργάζομαι κάμνω), παρατ. ἐποίουν, μέλλ. ποιήσω, ἀόρ. ἐποίησα, παρακ. πεποίηκα, ὑπερτ. ἐπεποιήκειν. Παθ. καὶ μέσ. ποιοῦμαι, παρατ. ἐποιούμην, μέσ. μέλλ. ποιήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐποιησάμην, μέλλ. παρ. ποιηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐποιήθην, παρακ. πεποίημαι, ὑπερσ. ἐπεποιήμην. Ρηματ. ποίησις, ποίημα, ποιητής, ποιητός, ποιητέον.

ΣΗΜ. ποιε-. Συγάν. δράω-ῶ. Τὸ ποιοῦμαι μάχην (πόλεμον, λόγον κλπ.) εἶναι περίφρ. τοῦ μάχομαι, πολεμῶ, λέγω. Τὸ δὲ ποιῶ μάχην (πόλεμον, λόγον κλπ.) = γίνομαι αἵτιος μάχης, πολέμου, λόγου κλπ. Ως παθ. τοῦ ποιῶ καὶ τοῦ μέσ. ποιοῦμαι λαμβάνεται συγήθως τὸ γίγνομαι. π. χ. ἀνάστατον

ποιῶ παθητ. ἀνάστατος γίγνομαι. Τὸ εὖ ποιῶ εὐεργετῶ ἔχει ώς παθ. εὖ πάσχω (ὅρα πάσχω*) περὶ πολλοῦ ποιοῦμαί τι θεωρῶ τι πολὺ σπουδαῖον. Σύγθ. προσποιῶ προσθέτω, προσάπτω, προσποιοῦμαι ἀποκτῶ, ὑποκρίνομαι, ἀντιποιῶ ἀνταποδίδω, ἀντιποιοῦμαι τινος ἐπιδιώκω η̄ ἀξεῖται τι, εἰσποιῶ δίδω· εἰς υἱοθεσίαν, εἰσποιοῦμαι (μέσ.) υἱοθετῶ, (παθ.) υἱοθετοῦμαι.

ποιειέλλω (κάμνω ποικίλον, κεντῷ καὶ ζωγραφῶ ποικίλως), ἀόρ. ἐποίκιλα. Παθ. ποικίλομαι, παρακ. πεποίκιλμαι. Ρηματ. ποικιλσις, ποικιλμα, ποικιλτής, ποικιλτέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποικίλος, θέμ. ποικίλ- (ποικίλω- ποικίλω). Ἀμεταβ. κείμενον τὸ ποικίλλω = μεταβάλλομαι, λέγω διὰ ποικίλων καὶ πλαγίων φράσεων. Σύγθ. καταποικίλλω καὶ διαποικίλλω κοσμῶ διὰ ποικίλων χρει μάτων η̄ τρόπων.

ποιειμένω (βόσκω), παρατ. ἐποίμαινον. Παθ. ποιμαίνομαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιμήρ-έρος, θέμ. ποιμαν- (ἐκ τοῦ συγκεκομμένου ποιμν-) Σύγθ. ὅρα βόσκω τὰ βρηματικὰ πόμαρσις, ποιμάντωρ μεταγενέστερα.

πολεμέω-ώ (κάμνω πόλεμον), παρατ. ἐπολέμουν, μέλλ. πολεμήσω, ἀόρ. ἐπολέμησα, παρακ. πεπολέμηκα. Παθ. πολεμοῦμαι, παρατ. ἐπολεμεύμην, μέλλ. μέσ. ώς παθ. πολεμήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπολεμήθην, παρακ. -πεπολέμημαι. τετελ. μέλλ. πεπολεμήσομαι. Ρηματ. δυσπολέμητος, πολεμητέος, πολεμητέαν.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πόλεμος θεεν καὶ πολεμώ-ώ καθιστῶ τιγα πολέμου καὶ πολεμίζω = πολεμῶ (ποιητ. καὶ μεταγ.). Ἐκ τοῦ μέλλ. τὸ ἐψετικόν πολεμησίω ἐπιθυμῶ γὰ πολεμήσω. Σύ. θ. προπολεμῶ πολεμῶ ὑπέρ τινος, προσπολεμῶ καὶ ἀντιπολεμῶ πολεμῶ ἔναντίον τινός, ἀποπολεμῶ πολεμῶ ἀπό τινος μέρους, διαπολεμῶ ἄγω εἰς πέρας τὸν πόλεμον, συμπολεμῶ συγκαγγείζομαι, καταπολεμῶ καταβάλλω διὰ πολέμου.

πολιορκέω-ώ, παρατ. ἐπολιόρκουν, μέλλ. πολιορκήσω, ἀόρ. ἐπολιόρκησα. Παθ. πολιορκοῦμαι, παρατ. ἐπολιόρκούμην, μέλλ. μέσ. ώς παθ. πολιορκήσομαι. καὶ παθ. πολιορκηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπολιόρκηθην, παρακ. -πεπολιόρκημαι. Ρηματ. πολιορκητέος, δυσπολιόρκητος.

ΣΗΜ. Παρασύγθ. Ἐκ τοῦ πόλις-έρως (εἰργγυμι). Ἄντι τοῦ παθ. πολιορκοῦμαι λέγεται καὶ εἰς πολιορκίαν καθίσταμαι, πολιορκίαν ὑπομένω. Σύγθ. ἐκπολιορκῶ κυριεύω διὰ πολιορκίας, συμπολιορκῶ ἀπὸ κοινοῦ πολιορκῶ.

πολιτεύω (είμαι πολίτης, κυβερνῶ, διάγω), παρατ. ἐπολιτεύον, μέλλ. πολιτεύσω, ἀόρ. ἐπολιτεύσα. Μέσ. καὶ παθ. πολιτεύομαι, παρατ. ἐπολιτεύμην, μέσ. μέλλ. πολιτεύσομαι, μέσ.

ἀόρ. ἐπολιτευσάμην, παθ. ἀόρ. ώς μέσ. ἐπολιτεύθην, παρακ. πεπολιτευματικής. Ρηματ. πολιτεῖα, πολιτεύμα, [πολιτευτής].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πόλις· πολίτης· πολιτεύω = εἶμαι πολίτης, πολιτεύομαι μετέχω τῶν τῆς πόλεως. Σύγθ. συμπολιτεύω (καὶ -ομαι) ζῷ φέ πολίτης μετ' ἄλλων (συμπολιτεύομενος = συμπολίτης), καταπολιτεύομαι καταδίλλω διὰ τῆς πολιτεικῆς, ἀντιπολιτεύομαι ἀνήκω εἰς ἀντίθετον μερίδα, διαπολιτεύομαι εἶμαι προσωπικός ἀντίπαλος.

πονέω (κοπιάζω), παρατ. ἐπόσουν, μέλλ. πονήσω. ἀόρ. ἐπόνησα, παρακ. πεπόνηκα, ὑπερσ. ἐπεπονήκειν. Μέσ. καὶ παθ. πονοῦμαι, παρατ. ἐπονούμην, μέσ. ἀόρ. ἐπονησάμην, ἀόρ. παθ. ἐπονήθην, παρακ. πεπόνημαι, ὑπερσ. ἐπεπονήμην. Ρηματ. [πόνημα], διεπόνημα, πονητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πόνος (ὅρα πένομαι)* τὸ πονῶ εἶγαι συγγένειας ἀμετάβλιτον, ἔνιοτε μεταβατικόν. Συγών. ηάμινω, μοχθῶ, ταλαιπωρῶ. Σύγθ. διαπονῶ καὶ ἐπιπονῶ κατακευάζω μετὰ κόπου, προπονῶ κοπιάζω πρότερον ἢ ὑπέρ τινος, συμπονῶ συγτακτικοροῦμαι, ἐπιπονῶ κοπιάζω εἰς τι, ὑπερπονῶ κοπιάζω ὑπερμέτρως.

πορεύω (κάμνω γὰρ ὑπάγη, διαβιδίζω), μέλλ. πορεύσω, ἀόρ. ἐπόρευσα. Μέσον πορεύομαι, παρατ. ἐπόρευόμην, μέσ. μέλλ. πορεύσομαι, ἀόρ. παθ. ὁς μέτ. ἐπόρεύθην, παρακ. πεπόρευμαι. Ρηματ. πορεία, πορεύσιμος, πορευτέον, δυτιπόρευτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πόρος. Τὰ ἐνεργητικὰ σπανιώτατα παρὰ πεζ. Ἀττικοὶς Σύγθ. διαπορεύω φέρω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος, διαπορεύομαι διεκβάνω, συμπορεύομαι συγοδούπορθ, ἐμπορεύομαι ἐξέρχομαι, ἀποπορεύομαι, ἀπέρχομαι, μεταπορεύομαι ἀκολουθῶ, καταδιώκω, περιπορεύομαι περιοδεύω, εἰσπορεύομαι εἰσέρχομαι, ἀντιπορεύομαι βχίγω πρὸς συγάντησίν τινος.

πορθέω (λεγλατῶ), παρατ. ἐπόρθουν, μέλλ. πορθήσω, ἀόρ. ἐπόρθησα, παρακ. πεπόρθηκα. Παθ. πορθοῦμαι, παρατ. ἐπορθεύμην, παρακ. πεπόρθημαι. Ρηματ. ἀπόρθητος.

ΣΗΜ. Θέμ. περθ- (θεεν τὸ ποιητικ. πέρθω), ἔξοδος πορθ- πορθε-. Συγών. δῆθ. Σύγθ. ἐπιπορθῶ λεγλατῶ, ἀποκομίζω ὥστε λαφυρον.

πορέζω (προμηθεύω), παρατ. ἐπόρειζον, μέλλ. ποριῶ, ἀόρ. ἐπόρισα, παρακ. πεπόρισκα. Μέσ. καὶ παθ. πορίζομαι, παρατ. ἐποριζόμην, μέλλ. μέσ. πορισοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐπορισάμην, μέλλ. παθ. πορισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπορίσθην, παρακ. πεπόρισμαι, ὑπερσ. ἐπεπορίσμην. Ρηματ. πόρισμα, ποριστής, ποριστικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πόρος (ὅρα πορεύω), θεεν κατό συγών. πορθεύω σπάν.

Σύγθ. ἐκπορίζω ἐπινοῶ, προμηθεύω, προσπορίζω πορίζω προσέτι, συμπορίζω (ἀμετάδ.) προμηθεύομαι, συγεκπορίζω βοηθῶ εἰς πορισμὸν ἢ παροκήν.

πραγματεύομαι (ἀσχολοῦμαι εἰς τι), παρατ. ἐπραγματεύμην, μέσ. ἀόρ. ἐπραγματευσάμην, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. ἐπραγματεύθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. πεπραγμάτευμαι. Ρηματ. πραγματεία.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πρᾶγμα (πράττω). Ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσεως. Σύγθετ. διαπραγματεύομαι συζητῶ, ἐξετάζω ἐπιμελῶς ἢ πρώτης μέχρι τέλους.

πράττω, παρατ. ἐπράττον, μέλλ. πράξω, ἀόρ. ἐπράξα, παρακ. πεπράχα καὶ δέ πέπραγα, ὑπερσ. ἐπεπράχειν καὶ δέ ἐπεπράγειν. Μέσ. καὶ παθ. πράττομαι, παρατ. ἐπραττόμην, μέσ. μέλλ. πράξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπραξάμην, μέλλ. παθ. πραγθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπράχθην, παρακ. πέπραγμαι, ὑπερσ. ἐπεπράγμην, τετελ. μέλλ. πεπράξομαι. Ρηματ. πράξις, πρᾶγμα, πράκτωρ; ἀπρακτός, πρακτέος, πρακτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. πραγ- (πράγγω- πράττω). Τὸ εὖ πράττω εὔτυχῶ, κακῶς πράττω δυστυχῶ κακό. εἰναι οὐδετέρας διαθέσεως. Ἐκ τῶν δύο παρακ. δι μὲν πέπραχα εἰναι μεταδ. δι δὲ πέπραγα ἀμετάδ. Σύγθ. δρῶ, ποιῶ, ἀγτίθ. σχολάζω, ἀπραντῶ. Σύγθ. συμπράττω συμδοθῆναι, ἀντιπράττω ἀντενεργῶ, καταπράττω κατορθῶ, ἐκπράττω ἀπαιτῶ, λαμβάνω, ἀναπράττω καὶ εἰσπράττω συνάζω ὅφειλόμενα, διαπράττω φέρω εἰς πέρας.

πραΰνω (ἡμερώνω, μαλακώνω), παρατ. -ἐπράϋνον, μέλλ. πραΰνω, ἀόρ. ἐπράϋνα. Παθ. πραΰνομαι, ἀόρ. παθ. ἐπραϋνθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. πραΐς (ἀττικ. πρόφος). Καὶ περιφρ. πρόφον ποιῶ, παθ. πράξος γίγνομαι Σύγθ. καταπραΐνω καθησυχάζω (ἀντίθ. τραχύνω).

πρέπω (διαπρέπω, διαχρίνομαι, ἀρμόζω), παρατ. ἐπρεπον, μέλλ. πρέψω, ἀόρ. ἐπρεψα.

ΣΗΜ. Θέμ. πρεπ-.. Συγήθ. ἀπρόσωπον πρέπει (ἀρμόζει) ἐπρεπε, πρέψει, ἐπρεψει καὶ πρέπον ἔστι, πρέπον ἦν, πρέπον ἔσται. Σύγθ. διατρέπω ἐξέχω.

πρεσβεύω (εἰμαι πρεσβύτερος, στέλλομαι πρεσβευτής, τιμῶ), παρατ. ἐπρέσβευον, μέλλ. πρεσβεύσω, ἀόρ. ἐπρέσβευσα, παρακ. πεπρέσβευκα, ὑπερσ. ἐπεπρεσβεύκειν. Μέσ. καὶ παθ. πρεσβεύομαι, παρατ. ἐπρεσβεύόμην, μέσ. μέλλ. πρεσβεύσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπρεσβευσάμην, παρακ. πεπρέσβευμαι. Ρηματ. πρεσβεία, πρεσβευτοίς, πρεσβευτής.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πρεσβύτης = γέρων. Τὸ μὲν πρεσβεύω εἰμαι πρεσβευτής (ἀπεσταλμένος πόλεως), τὸ δὲ μέσ. πρεσβεύομαι = πρεσβύτης ἢ πρεσβείαν

πέμπω καὶ τὸ παθ. προσθεύμαι τιμῷμαι. Σύνθ. ἀποπροσθεύω ἐκθέτω τὰ τῆς πρεσβείας, παραπροσθεύω ἐκτελῶ ἀπίστως τὴν πρεσβείαν, συμπροσθεύω ἀποστέλλομαι μετ' ἄλλων πρεσβευτής, ἀντιπροσθεύμαι ἀνταποστέλλω πρέσβεις.

προθυμέομαι-οῦμαι (εἰμαι πρόθυμος), παρατ. προυθυμοῦμην, μέλλ. μέσ. προθυμήσομαι, μέλλ. παθ. ὡς μέσ. προθυμηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὡς μέσ. προυθυμήθην. Ρηματ. προθυμητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πρόθυμος (πρό- θυμός) Ἀποθ. μέσης διαθέσεως. Σύνθ. συμπροθυμοῦμαι δεικνύω τὴν αὐτήν προθυμίαν.

προξενέω-ῶ (εἰμαι πρόξενος, γίνομαι αἴτιος τινος), παρατ. προυξένουν, ἀόρ. προυξένησα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πρόξενος = πολίτης, ὅστις ὑπεδέχετο καὶ ἔξεγιζε τοὺς ἀρχομένους ἐκ τῆς πόλεως, γνὰ ἀγτεπροσώπευεν. Ἐκ τῶν καθηκόντων δὲ τοῦ προξένου προέκυψε καὶ ἡ σημασία τοῦ ἐκτελῶ τι χάριν τιγδέ, γίνομαι αἴτιος, συνιστῶ.

προσιμιάζομαι (κάμνω πρόλογον), μέσ. μέλλ. προσιμιάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐπροσιμιάσαμην. Ρηματ. προσιμιαστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ προσιμίου (πρό καὶ οἶμος = ὁδὸς ἐκ τοῦ εἰμι). Τὸ προσιμάζομαι (παρὰ ποιητ. καὶ μεταγ. καὶ φρονιμάζομαι) εἶγαι ἀποθ. ἐνεργ. διαθέσεως. Αὐξάγει τὸ προσιμίον.

προσδοκάω-ῶ (περιμένω, ἐλπίζω), παρατ. προσεδόκων, ἀόρ. προσεδόκησα. Παθ. προσδοκῶμαι, παρατ. προσεδοκώμην, ἀόρ. παθ. προσεδοκήθην. Ρηματ. προσδοκία, προσδόκημα, προσδόκιμος, ἀπροσδόκητος, προσδοκητέος.

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τῆς προθ. πρὸς καὶ θέμ. δεκ- τοῦ δέχομαι. Διάφορον τούτου τὸ σύγθ. προσδοκάω-ῶ = φαίνομαι, γομίζομαι προσέτει. Συγάγ. προσδέχομαι, παραδοκέω-ῶ.

προσκυνέω-ῶ παρατ. προσκεύνουν, μέλλ. προσκυνήσω, ἀόρ. προσκεύησα. Παθ. προσκυνεῖμαι.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπλοῦν κυνέω-ῶ = φιλῶ (θέμ. κυν- μετὰ προσφ. νε) ποιητ. καὶ μεταγ. Παρὰ πεζοῖς ἀττ. μόγον σύγθ. προσκυνῶ προσπίπτω ἐνώπιον θεοῦ (ἢ βασιλέως παρὰ βαρθύροις).

προφασίζομαι (εὑρίσκω πρόφασιν), παρατ. προυφασίζομην, μέσ. μέλλ. προφασιεῦμαι, μέσ. ἀόρ. προυφασισάμην, καὶ ἀόρ. παθ. προυφασίσθην. Ρηματ. ἀπροφάσιστος, προφασιστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ πρόφασις (πρό- φαμι). Εἶγαι ἀποθετ. ἐνεργ. διαθέσεως,

λέγεται δὲ καὶ περιφρ. πρόφρασιν ἔχω (ποιοῦμαι, λαμβάνω), πρόφρασις ἐστι μοι. Συγών. σκήπτομαι.

πταίνω (σκοντάπτω), μέλλ. πταίσω, ἀόρ. ἔπταισα, παρακ. ἔπταικα. Ρηματ. πταίσμα, ἀπταιστος.

ΣΗΜ. Συγγενές τῷ πταίω. Τὸ πτθ. περιφραστ. πταῖσμα συμβαίνει τινί. Σύνθ. προσπταίω προσκρούω.

πτήσσω (ζαρώνω ἀπὸ φόδου, τρομάζω), παρατ. ὑπέπτησσον, ἀόρ. ἔπτηξα, παρακ. ἔπτηγχα

ΣΗΜ. Θέμ. πτηκ- (πτήκω- πτήσσω). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. τροπῆ τοῦ ησίς ω καὶ τὸ ποιητ. πτώξις ὁ λαχός, ὁ δειλός, πτώσσω (ποιητ.) ζαρώνω ἐκ φόδου, πτωχός ὁ συστελλόμενος, ἐπαίτης, πτωχεύω εἰμικι πτωχός κλπ.

πτύσσω (διπλώνω, ἀόρ. ἔπτυξα. Παθ. καὶ μέσ. πιύσσομαι, ἀόρ. παθ. ἔπιύχθην, παρακ. ἔπτυγματ.

ΣΗΜ. Θέμ. πτυκ (πτύκω- πτύσσω) καὶ πτυχ-. Παρὰ πεδ. ἀττ. πάντοτε σύνθετον ἀναπτύσσω (τὸ κέρας) ἐπεκτείνω τὸ μέτωπον τῇσι φιλαγγος, περιπτύσσω περιβίλλω, διαπτύσσω ἀποκαλύπτω, ἔρμηγενώ.

πτύω (φτύνω), μέσ. μέλλ. ὥς ἐνεργ. [πιύσσομαι], ἀόρ. ἔπτυσα. Ρηματ. [πιύσων, πτύσις, πιύαλον ἢ πιύελον], κατάπτυστος.

ΣΗΜ. Θέμ. πτυ- . Τὸ ο πανταχοῦ βραχὺ. Σύνθ. ἀποπτύω ἀπορρίπτω, διαπτύνω καταφρογή, καταπτύνω πτύσια ἐπὶ τινος (κατάπτυστος = βιβλορός).

πυνθάνομαι (ἐρωτῶ, μανθάνω), παρατ. ἐπυνθανόμην, μέσ. μέλλ. πεύσσομαι, μέσ. ἀόρ. δ' ἐπυνθόμην, παρακ. πέπυσματ, ὑπερσ. ἐπεπύγμην. Ρηματ. πύστεις, ἔκπυστος, [πευθήν], πευστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. πυθ- (μετὰ προσφύμ. αὐτ καὶ ἦ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος) πυνθαν- καὶ πευθ. Τὸ πυνθάνομαι εἶχει ἀποθ. ἐνεργ. διεκθέσεως, παθητ. δ' αὐτοῦ τὸ πνοτις ἐστί. Σύγθ. ἀναπυνθάνομαι ἐξετάζω ἐπιμελῶς, διαπυνθάνομαι ἐρευνῆ δι' ἐρωτήσεων, ἀνκαλύπτω, προπυνθάνομαι μανθάγω πρότερον.

πωλέω-ῶ καὶ ἀποδίδομαι, παρατ. ἐπώλουν, καὶ ἀπεδιδόμην, μέλλ. πωλήσω καὶ ἀποδώσομαι, ἀόρ. [ἐπώλησα] καὶ μέσ. ἀπεδόμην, παρακ. πέπρακα, ὑπερσ. ἐπεπράκειν. Παθ. πωλοῦμαι καὶ πιπράσκομαι, παρατ. ἐπωλούμην, τειλ. μέλλ. πεπράσσομαι, ἀόρ. παθ. ἐπωλήθην καὶ ἐπράθην, παρακ. πέπραμαι, ὑπερσ. ἐπεπράμην, Ρηματ. πώλησις, πώλημα, πωλητής, πωλητήριον.

ΣΗΜ. Θέμ. ἀρχικ. πολ- (πέλω ποιητ. = δικτελῶ ἐν κινήσει), οὐθεγ πολ- (προβλ. τὸ ποιητ. ἐμπολάω = ἐμπορεύομαι), πολ-, πωλε-. Τὸ πωλῶ ἔχω τι

πρός πώλησιν, διαφέρει τοῦ ἀπόδιδου δίδω τι καὶ λαμβάνει τὸ ἀντίτιμον.
Ορα πιπράσκω. Τὸ ἐπεινωτέον = πωλῶ εὐθηγά. ἔξαργυρίζω πωλῶ ἀντὶ αργυρίου, καπηλεύω πωλῶ λιανικῶς ἢ καπηλικῶς.

P

ράθυμέω-Θ (χμελῶ), μέλλ. ράθυμήσω, ἀόρ. ἔρραθύμησα,
παρακ. ἔρραθύμηκα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὁγῆμυος (ὅπ. ποιητ. = βάθειον καὶ θυμός). Σύνθ. ἀπορρα-
θυμῶ καὶ καταρραθυμῶ ἐντελῶς ράθυμω, γάνω ἐκ ράθυμίας. Ἐκ τοῦ παθητ-
μόνον ὁ παρακ. τὰ κατερραθυμημένα τὰ ἐκ ράθυμίας ἀπολεσθύντα. Συγάν-
θμελῶ, δλιγωρῶ, δκρῶ, δραστωρεύω.

ράτεῖω (χναλαμβάνω ἐκ νόσου), μέλλ. ραῖσω, ἀόρ. ἔρρατίσα.

ΣΗΜ. Θέμ. ρά- (ὅρα ωρθυμῶ), δαῖτω καὶ ἀγκλογίαν πρὸς τὰ εἰς ιἴτω
θδοντοφωνόληγκτα. Συγάνθ. ἀναρρότυμαι.

ρατω, μέλλ. ράψω, ἀόρ. [ἔρραψα]. Παθητ. παρακ. ἔρραμ-
μαι, παθ. ἀόρ. ἔρραψην. Ρηματ. ράπτός.

ΣΗΜ. Θέμ. ραφ- (ἀρχικ. σραψ-). Μετά τὴν προσθήκην προσφύμ. τὸ τῷ φ-
ἔγινεν ὅμόπονουν πρὸς αὐτό. Σύνθ. ἀπορράπτω (το στόμα) κλείω, συρράπτω
ἔγνωγων διὰ ράφης.

ρέπω (χλίνω, γέρνω), ἀόρ. ἔρρεψα. Ρηματ. ρεπή, ἀντίρ-
ροπος, λισόρροπος, ρέπαλον, ρέπτρον.

ΣΗΜ. Θέμ. ρεπ- (Φρεπ). Κυριολεκτεῖται ἐπὶ τῆς σπλάστιγγος. Τὸ μεταβ-
περιφραστ. ροπήν ποιῶ καὶ τὸ παθητ. ροπή ἔστι. Τὸ ταλαντόμαι-οῦμαι =
ἢ ἑπω ἐπ' ἀμφότερα, ἀντίθ. λισορροπέω-ω.

ρέω (τρέχω, ἐπὶ διγρῶν) ρεῖται ρεῖται κλπ. παρατ. ἔρρεον, ἔρρεεις
ἔρρεει κλπ. παθ. μέλλ. β' ώς ἐνεργ. ρυήσομαι, ἀόρ. ἔρρευσα καὶ
παθ. ἀόρ. β' ώς ἐνεργ. ἔρρευην (ἀπαρ. ρυῆναι, μετοχ. ρυεῖς),
παρακ. ἔρρευηκα, ὑπερσ. ἔρρευηκειν καὶ -ἔρρευηκώς ήν. Ρηματ-
ρεή, ρεῦσε, ρεῦσις, ρεῦμα, ρύθμος, ἐπίρρυτος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. ρε- (σρεF-), ρευ-, ρύ-, ρυε-. Περὶ συγαρ. ρρα πλέω. Ἐκ τῆς
παθητ. φωνῆς μόνον ὁ παρατ. περισσεύτο. Τὸ ρήτατ. ρυθμὸς ἔχει ἐπένθ. θ. Σύνθ. καταρρέω ρέω πρὸς τὰ κάτω (ἀντίθ. ἀναρρέω), παραρρέω ρέω
πληγσίον, εἰσρέω χύνομαι μέσω (ἀντίθ. ἀνρέω), ἀπορρέω ἐξέρχομαι, ἀποπίπτω,
στιαρρέω ρέω διὰ μέσου, ἐξαφανίζομαι καὶ κλπ.

ὅγγυνυμι·ε (σχίζω), παρατ. ἐρρήγγυνν χαὶ ἐρρήγγυον, μέλλ. ῥήξω, ἀόρ. ἐρρηξα. Μέσ. καὶ παθ. ῥήγγυματι, παρατ. ἐρρηγγο-μην, μέσο. ἀόρ. ἐρρηξάμην, παθ. μέλλ. [ῥαγήσαμαι]. παθ. ἀόρ. ἐρράγην, παρακ. ἐρρωγα, ὑπερσ. ἐρρώγειν. Ρήματ. ῥῆγμα, [ῥηξις, ῥηκτός, ῥωγμή, δύκος].

ΣΗΜ. Θεμ. ἔργα- (Ἐργα-), ῥηγ-, ῥηγγυ-. Ὁ παρακ. ἐρρωγα (καὶ ὅπερα, ἐρρώγειν) ἐσχηματίσθη τροπῇ τοῦ η εἰς ω (ἔρα ἀρήγω), ἔχει δὲ μέσο. καὶ παθ. σημασίαν = εἴμαι σχισμένος καὶ δέν δασύνει τὸν χαρακτήρα. Τὸ δέργυνυμι παρὰ πεζ. ἀττ. πάντοτε σύγθ. καταρροήγυνυμι συντρίβω, ξεσχίζω, ἀναρρήγυνυμι διασπαρδεῖσθαι, παρασφόρηγυνυμι διασπᾶν κατὰ τὰ πλάγια, περιφερήγυνυμι σχίζω καὶ ἀποσπᾶν διαίσθε, ἀπορρήγυνυμι ἀποχωρίζω, ἀποκόπτω.

ῥειγόω=ῶ (κρυώνω), ὑποτ. γ' ἐνικ. ῥιγῷ, εὐχτ. [ῥιγόην], ἀ-παρέμφ. ῥιγῶν, μετοχ. ῥιγῶν - ῥιγῶντος, μέλλ. ῥιγώσω.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ δέργος (έξ οὖ καὶ τὸ ποιητ. δηγέω φαθοῦματ). Τὸ δηγόω (καὶ τὸ ἀντιθ. ἰδρόω) ἀγτὶ τοῦ οι καὶ ου ἔχει ἐν τῇ συγαιρέσει ψ καὶ ω. Τὸ ταρταρίζω (καὶν. τουρτούριζω, τρέμω ἐν τῷ φύχους) μεταγ.

ῥέπτω καὶ ῥίπτεω-ῶ, παρατ. ἐρρίπτον καὶ ἐρρίπτουν, μέλλ. ῥίψω, ἀόρ. ἐρριψα, παρακ. ἐρριψα. Παθ. ῥίπτομαι καὶ ῥίπτομαι. ἀόρ. δ' παθ. ἐρρίψην, παρακ. ἐρριψμαι. Ρήματ. ῥίψεις.

ΣΗΜ. Θεμ. διπ-μετὰ προσφύμ τ. διπτ-, μετὰ προσφ. ε, διπτε- ὅθεν δίπτεωκαὶ ῥίπτω, ἄγει διαφορᾶς σημασίας. Τὸ δίπτω = ἀσκόπως βάλλω διαφέρει τοῦ βάλλω σκοπίμως ῥίπτω. Ἐκ τούτου τὸ θαμιστ. διπτάζω ῥίπτω ἐδό καὶ ἐκεῖ, ποιητ. καὶ μεταγ. Σύγθ. διαρρίπτω ῥίπτω διὰ μέσου, ἀναρρίπτω ῥίπτω ἄγω, διακινδυνεύω, μεταρρίπτω ἀναποδογυρίζω, ἐπιρριπτῶ ῥίπτω ἐγαντίον τινός, ἀπορριπτῶ ἀποβάλλω. ἐπαγαρριπτῶ (ἐνν. ἐμαυτὸν) πηδῶ δψηλὰ εἰς τὸν ἀέρα, ἐπικαταρριπτῶ καταρρίπτω κατόπιν.

ῥοιφέω=ῶ (ῥουφῶ), παρατ. [ἐρρέφουν], ἀόρ. ἐρρόφησα.

ΣΗΜ. θοφ- (σροφ-), μετὰ προσφύμ. ε ῥοφε-. Συγών. ἀναπίνεω ιων. Σύγθ. ματαρροφῶ ῥοφῶ ἐντελῶς.

[**ῥώννυμι·ε**] (ἐνδυναμώνω), μέλλ. [-ῥώσω], ἀόρ. -ἐρρώσα. Παθ. [**ῥώννυμαι**, ἀόρ. ἐρρώσθην, παρακ. ἐρρώμαι, ὑπερσ. ἐρρώμην. Ρήματ. ῥώμη, ἀρρωστίος, εὑρώστος.

ΣΗΜ. ρώθ- (ῥώθ-γν-μι). Ἀγτὶ τοῦ ἐγεστ. ρώννυμι καὶ ρωννύμι παρ. ἀττικ. λέγεται περιφραστ. ρώμην ἐμποιῶ (παρέχω, ἐμβάλλω) καὶ ἀγτὶ τοῦ ρώννυμαι τὸ ρώμην ἔχω. Ὁ παρακ. ἐρρωμαι ἔχει συγήθ. σημασίαν ἐγεστ. = ὑγιαίνω (προστ. ἐρρωσο ὑγίαινε), τῆς δὲ μετοχ. ἐρρωμένος εἶγκτι ἐν χρήσει τὰ παραθετ. ἐρρωμενέστερος-τατος. Σύγθ. ἐπιρρώνυμι ἐγισχύω, ἀναρρώνυμαι λαμδάγω νέκει δυγάλμεις.

Σ

σαλπίζω (σημαίνω διὰ τῆς σάλπιγγος), μέλλ. [σαλπίγξω], ἀόρ. ἔσαλπιγξα. ᾑηματ. σαλπιγκής, [σάλπισμα].

ΣΗΜ. Θέμ. σαλπιγ- (σαλπίγξω) καὶ σαλπιγγ- (πρόλ. πλάξω). Καὶ περιφραστ. σημαίνω τῇ σάλπιγγι (ἢ τῷ κέρατι).

σάττω (σαμαρώνω, γεμίζω, ἐτοιμάζω, πιέζω), ἀόρ. ἔσαξα, παθ. παρακ. σέσαγμαι, μέλλ. τετελ. σεσαγμένος ἔσομαι. ᾑηματ. [σάγμα], σάκ(κ)ος, ἄσακτος.

ΣΗΜ. Θέμ. σακ-, σαγ- (σάγγω- σάττω). Ἐντεῦθεν καὶ τὸ μεταγ. σαγήρη δίκτυον, ἐξ οὗ σαγηρεύω συλλαμβάνω ἐν δικτύῳ. Σύνθ. ἐπισάττω βάζω τὴν σέλλαν.

σβέννυμεν (σβήνω), μέλλ. σβέσω, ἀόρ. α' ἔσθεσα καὶ δ' ὡς παθ. ἔσθην, (ἀπαρ. σβήναι) παρακ. ἔσθηκα, ὑπερσ. ἔσθήκειν. Παθ. σβέννυμαι, παρατ. ἔσθεννύμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ.- σβήσομαι, ἀόρ. παθ. ἔσθέσθην. ᾑηματ. σβέσις, ἄσθεστος] σβέσιήριος.

ΣΗΜ. Θέμ. σβεσ- (σβέννυμι- σβέννυμι). Ἐν τῷ ἀορ. ἔσθεσα ἔγινεν ἀπλοποίησις τοῦ σάγνου ἐκτάσεως τοῦ θερμ. φωνήγεντος. Ο παρακ.- ἔσθηκα (καὶ διπερσ.- ἔσθήκειν) ἔχει παθ. σημασίαν = ἔχω σβέσθη. Σύνθ. ἀποσβέννυμι καὶ κατασβέννυμι σβήνω ἐντελῶς.

σένιω (συστέλλομαι, φοδούμαι, σένομαι), παρατ. ἔσεδον. Μέσ. σέβομαι, παρατ. ἔσεδόμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἔσέφθην. ᾑηματ. σειμός, [σειπτός].

ΣΗΜ. Θέμ. σεβ-. Τὸ σέβομαι δὲ γὰρ δικρέρει τοῦ σπανιωτέρου σέβω κατὰ σημασίαν. Τὰ ρήμα. σεβάζομαι καὶ σεβίζω ποιητ. καὶ μεταγ. Ἀδόκιμα καὶ τὰ ρηματ. σεβασμός, σεβαστός. Συνών. αἰδοῦμαι.

σείω, παρατ. ἔσεισον, ἀόρ. ἔσεισα. Παθ. καὶ μέσ. σείομαι, ἀόρ. παθ. ἔσεισθην, μέσ. ἀόρ. ἔσεισάμην. ᾑηματ. σεισμός.

ΣΗΜ. Θέμ. σεF- μετὰ προσφύμ: j (σεFjω σειώ). Σύνθ. προσείω σειώ ἔμπροσθέν τινος, διασείω σείω βιτίως, ἀνασείω καὶ [ἐπισείω] ἀπειλῶ, κατασείω καταρρίπτω σείων, ἀποσείομαι μέσ. τιγάσσω ἀπ' ἐπάνω μου.

σειρύνω (μεγαλύνω, λαμπρύνω), παρατ. ἔσεμνυνον. Μέσ. σειρύνομαι, παρατ. ἔσεμνυνόμην, μέσ. ἀόρ. ἔσεμνυνάμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σεμιός (σέβω). Τὸ υ μακρόν. Τὸ μέσ. συμινύομαι, καρ-

ρώγω σχει συνών. τὰ δέ μι. μεγαλύομαι, θρύπτομαι, ἀκιζόμαι, βρεγθόμαι, καλλύομαι, ἀβρύνομαι, καλλωπίζομαι.

[**σηκάζω**] (μανδρίζω), παθ. ἀόρ. ἐσηκάσθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σηκὼς = μάνδρα, στίνη, ητις καὶ αὐλιον ἐλέγετο· οἵτεν ἔγινε τοῦ σηκαζομαί εἶδεντο ὑπὸ τῶν ἀτε. αὐλίζομαι (ὅτι ιδέ).

σημειάνω (δίξιο σημεῖον, ἀγγέλλω, ἐμφαίνω, σφραγίζω), παρατ. ἐσήμαινον, μέλλ. σημανῶ, ἀόρ. ἐσημηνα. Παθ. καὶ μέσ. σημανομαι, ἀόρ. παθ. ἐσημάνθην, παρακ. σεσήμασμαι, μέσ. μέλλ. σημανοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσημηνάμην. Ρηματ. [σήμανσις, σημιασία].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σημα (θέμ. σημ- σημ-άν-γω). Σύνθ. προσημαίνω προαγγέλλω, ἐνσημαίνω, ἐμφαίνω, διασημαίνω καὶ ἀποσημαίνω δηλῶ διὰ σημείων, ἐπισημαίνω ἀφίνω σημεῖον (ἐπὶ γόσου), καὶ τὰ μέσα ἀποσημαίνομαι δημεύω, ἐπισημαίνομαι δηλῶ, ἐπιδοκιμάζω διὰ σημείων, ἐνσημαίνομαι ἐγνυπώνω, παρασημαίνομαι παραχράττω, κατασημαίνομαι σφραγίζω καπλ.

σήπω (σαπίζω), παρακ. ώς παθ. σέσηπα (εἰμαι σάπιος). Παθ. σήπομαι, παθ. μέλλ. ἤ' σαπήσομαι, παθ. ἀόρ. ἤ' ἐσάπην. Ρηματ. σήψις, σαπρός, σαθρός, ἀσηπτος.

ΣΗΜ. Θέμ. σαπ- καὶ σηπ- τὸ δῆματ. σαπός ἐπὶ σεσηπότων καὶ κακήν δημήν ἀναδιδόντων, τὸ δὲ σαθός ἐπὶ παλαιῶν καὶ ἀπθαρμένων πραγμάτων. Σύνθ. κατασήπω κάμνω τι γά σκπιση, ἀποσήπομαι χάνω ἐκ σήψεως (συγών. σφραγίζω πάσχω γάγγραιγαν).

σεγάσω-ω (σιωπῶ), παρατ. ἐσίγων, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. [σιγήσομαι], ἀόρ. ἐσίγησα. παρακ. σεσίγηκα. Παθ. σιγάσμαι-ῶμαι, μέλλ. παθ. σιγηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιγήθην, παρακ. σεσίγημαι, τετελ. μέλλ. σεσιγήσομαι, Ρηματ. [σιγηλός].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σιγὴ, ἐξ οὗ καὶ τὸ σιγάζω = ἐπιστομίζω, κάμνω τινὰ γὰ σιγήσῃ. Συνών. σύρημέω-ῶ, σιωπῶ. Σύνθ. ὑποσιγῶ σιγῆ καθ' ὅν χρόνον γίνεται τι, κατασηγῶ σιωπῶ ἐγτελθεῖ.

σετέω-ω (τρέφω), παρατ. ἐσίτουν, ἀόρ. -ἐσίτησα, παρακ. σεσίτηκα. Μέσ. σιτέομαι οὖμαι, παρατ. ἐσιτούμην. Ρηματ. σιτησίε.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σίτος. Τὸ ἐνεργ. μόνον ἐν τοῖς παρασυγθ. συσσιτῶ συγτρώγω, ἀποσυσιτῶ δὲν μετέχω τοῦ σιστείου, παρασιτῶ εἰμι καὶ παράσιτος, ἀρτοσιτῶ τρώγω ἄρτον, ἀλφιτοσιτῶ τρώγω κριθινον ἄρτον, ἀσιτῶ μένω σήστις, μοροσιτῶ τρώγω ἀπαξ τῆς ήμέρας. Τὸ σιτίζω = τρέφω σπάν. Τὸ δὲ σιτοῦμαι καὶ σιτίζομαι συγώνυμα.

σιωπή-ώ, παρατ. ἐσιώπων, μέλλ. μέσ. ὡς ἔνεργ. σιωπή-σομαι, ἀόρ. ἐσιώπησα, παρακ. σεσιώπηκα. Παθ. σιωπῶμαι, μέλλ. παθ. σιωπηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσιωπήθηγ, μέσ. ἀόρ. ἐσιωπηθάμηγ. ᾑηματ. κατασιωπητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σιωπῆ, οὗθεν καὶ τὸ σιωπηρός. Συγών. σιγῶ (ἄγει διαφορᾶς τινος), ἀντίθ. φθέγγομαι, λαλῶ. Σύνθ. καταπιωπῶ σιωπῶ καὶ μεταβ. κατα-σιγάζω, ὑποσιωπῶ διαμένω σιωπηλός.

σκάπτω, παρατ. ἐσκάπτον, μέλλ. σκάψω, ἀόρ. ἐσκαψα. παρακ. -ἐσκαψα. Παθ. σκάπτομαι, παρατ. ἐσκαπτόμηγ, παθ. ἀόρ. ἐσκάψηγ, παρακ. ἐσκαψμαι. ᾑηματ. κατασκαψή, σκάψος, [σκα-πτός, σκαπάνη].

ΣΗΜ. Θέμ. σκαπ- σκαψ- μετὰ προσφύμ. τ. Ὁ παθ. παρακ. κατὰ μετοχ. τὰ ἐσκαψμένα γραμμὴ ἐσκαψμένη ὡς ὅριον τοῦ ὀλιμπίου ἐν τῷ πεντάθλῳ. Σύνθ. ἀποσκάπτω ἀνοίγω τάφρου, ἀποκλείω διὰ τάφρου, κατασκάπτω καὶ διασκάπτω (τεῖχος) κατακρημνίζω.

σκεδάννυμεν (σκορπίω), παρατ. -ἐτκεδάννυν καὶ -ἐσκεδάν- νυον, μέλλ. [σκεδάσω καὶ σκεδῶ], ἀόρ. -ἐσκέδασα. Μέσ. καὶ παθ. σκεδάννυμαι (καὶ σκέδναμαι), παρατ. ἐσκεδάννυμηγ, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐσκεδάσθηγ, μέσ αόρ. ἐσκεδάσθάμηγ, παρακ. ἐσκέδασμαι, διπερσ. ἐσκεδάσμηγ. ᾑηματ. [σκεδασμός], σκεδαστός.

ΣΗΜ. Θέμ. σκεδασ- (σκεδάσ-γυ-μι) τὸ ἔνεργ. πάντοτε σύνθ. διασκεδάννυμι, κατασκεδάννυμι καὶ ἀποσκεδάννυμι = διασπείρω, διασκορπίζω. Τὸ σκίδρημι ποιητ. καὶ μεταγ. πλήγ τοῦ ἀπαρ. -σκίδρασθαι. Συγών. διασπείρω, διαρροίτω διαζέω.

σκευάζω (ὅρα παρασκευάζω).

σκηνό-ώ (στήνω σκηνήν, στρατοπεδεύω, διαμένω), παρατ. ἐσκήνουν, μέλλ. σκηνώσω, ἀόρ. ἐσκήνωσα, παρακ. ἐσκήνωκα. Μέσ. σκηνοῦμαι, παρακ. ἐσκήνωμαι, μέσ. ἀόρ. ἐσκηνωσάμηγ. ᾑηματ. σκήνωμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. σκηνός τὸ σκηνόω ἐκ δὲ τοῦ σκηνή ὁ τύποι σκηνώω καὶ σκηνέω εἰμιαὶ ἐν σκηνῇ. Σύνθ. συσκηνέω(-ώ)-ώ καὶ διοσκηνέω(-ώ)-ώ διαμένω ἐν τῇ αὐτῇ σκηνῇ, (ἀντίθ. διασκηνῶ), ἀποσκηνέω-ώ κατασκηνῶ μακράν, παρασκηνῶ στήνω τὴν σκηνήν μου πλησίον τινός.

σκήπτω (στηρίζω, ἐπιπέπτω, παραγγέλλω), παρατ. ἐσκηπτόν, μέλλ. σκήψω, ἀόρ. ἐσκηψα. Μέσ. σκήπτομαι (προφυσίζομαι), παρατ. ἐσκηπτόμηγ, μέσ. μέλλ. σκήψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσκηψάμηγ,

παρακ. ἔσκημματι, παθ. ἀόρ. ἔσκήρθην. Ἄρματ. σκῆψις, σκηπτός, [σκῆπτρον], σκηπτοῦχος.

ΣΗΜ. Θέμι. σκηπ- μετὰ προσφύμ. τ. Τὸ ἐνεργ. πάντοτε σύγθ. ἐπισκήπτω ἐπιδίλλω, παραγγέλλω, κατασκήπτω ἐπιπίπτω μεθ' ὅρυζες, ἀποσκήπτω ἀμετάδ. πίπτω αἰφνιδίως, ἐγκατασκήπτω ἐπιπίπτω (ἐπὶ γάστρᾳ η κεραυνοῦ, τὸ ἐγκήπτω μεταχ.).

σκοπέω-ῶ (παρατηρῶ, ἔξετάζω, σκέπτομαι), παρατ. ἔσκοπ- πουν μέλλ. [σκοπήσω]. Μέσ. καὶ παθ. σκοποῦμαι, παρατ. ἔσκοπούμην, μέσ. μέλλ. σκέψομαι, μέσ. ἀόρ. ἔσκεψόμην, παρακ. ἔσκεμματι, τετελ. μέλλ. ἔσκεψομαι. Ἄρματ. σκέψις, σκέμμα, σκοπός, ἀσκεπτός, σκεπτέος.

ΣΗΜ. Θέμι. σκεπ- (θεγ γ τὸ ἀδόκιμον σκέπτομαι), σκοπ-, σκοπε-. Τὸ σκοπῶ καὶ μέσ. σκοποῦμαι δὲν διεφέρουσι κατὰ σημασίαν (ὅρα σέβω). Τὸ παθ. σκοποῦμαι = ἔξετάζομαι. Συγών. βουλεύομαι, ἀθρέω-ῶ. Τὸ θεωρῶ κάρυγα γνωικὴν ἔξετασιν, διεφέρει τοῦ σκοπῶ ἔξετάζω τὰ καθ' ἔκαστα. Σύγθ. ἐπισκοπῶ ἐπιθεωρῶ, ἔξετάζω, ἀνασκοπῶ καὶ διασκοπῶ παρατηρῶ μετὰ προσοχῆς, προσκοπῶ παρατηρῶ καλῶς πρότερον, περισκοπῶ ἔξετάζω ἐπιμελῶς, συσκοπῶ παρατηρῶ μετά τινος κλπ.

σκώπτω (περιπατῶ), παρατ. ἔσκωπτον, ἀόρ. ἔσκωψα. Παθ. σκώπτομαι, παρατ. ἔσκωπτόμην, ἀόρ. παθ. ἔσκωψθην, παρακ. [ἔσκωψμαι], διπερσ. ἔσκώψμην. Ἄρματ. [σκώπτης], σκῶμμα.

ΣΗΜ. Θεμ. σκωπ- μετὰ προσφύμ. τ. Συγών. λοιδορέω-ῶ, τωθάζω, χλευάζω, διασύρω. Σύγθ. ἐπισκώπτω ἀμετάδ. = ἀστεῖζομαι (ἀγτίθ. σπουδάζω).

επάνω-ῶ (τραυμ, σύρω, ἀποσπῶ), παρατ. ἔσπων, ἀόρ. ἔσπασα, παρακ. ἔσπακα. Μέσ. καὶ παθ. σπῶμαι, παρατ. ἔσπώμην, μέσ. μέλλ. σπάσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔσπασμην, μέλλ. παθ. σπασθήσομαι, ἀόρ. ἔσπάσθην, παρακ. ἔσπασμαι. Ἄρματ. [σπάσις], σπασμός, σπάθη, ἀνάσπαστος, ἀδιάσπαστος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. σπα- (σπασ-). Οἱ ἀρχικ. χαρακτήρες σ. ἀποδληθείσες μεταξὺ φωνηγέντ. ἀγχαφαίνεται πρὸ συμφώνου. Ἐν τῷ ἀόρ. [ἔσπασα- ἔσπασμην] ἔγινεν ἀπλοποίησις τοῦ σ. ἀγνευ ἐκτάσεως τοῦ α. Συγών. ἐλκω. Σύγθ. ἀνασπῶ ἀγέλκω, συντρίβω, ἀποσπῶ ἀποχωρίζω, διασπῶ διεκχωρίζω βιαίως, παρασπῶ παρασύρω, περισπῶ ἀφαιρῶ παγταχόθεν, συσπῶ συστέλλω, ὑποσπῶ ἀφαιρῶ κάτωθεν.

επειράσθιματ-ῶμαι (τυλίσσομαι ἐλεικοειδῶς, κουλουριά-

ζομαί), ἀόρ. παθ. ως μέσ. ἐσπειράθην, παρακ. ἐσπείραμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ [σπείρα] πᾶν συγεστραμμένον ἢ τυλιγμένον ἔλικοειδῶς. Ἀποθετ. μέσης δικτύεσσας, πάντοτε σύνθ. συσπειρῶμαι (ἐπὶ στρατοῦ) παραπάσσομαι ἢ βαδίζω εἰς πυκνὴν φάλαγγα, ἐν γέν. συμβαζεύομαι. Τὸ συσπειρῶ μεταγ.

σπείρω. μέλλ. σπερθ, ἀόρ. ἐσπειρα. Μέσ. καὶ παθ. σπειρομαι, παρατ. ἐσπειρόμην, ἀόρ. παθ. καὶ ως μέσ. ἐσπάρην, παρακ. ἐσπαρμαι. Ῥηματ. σπέρμα, σπόρος, σπορά, σπερητός, σπαρτός.

ΣΗΜ. Θέμ. σπερ (ἐξ οὗ σπέργω-σπείρω) καὶ κατὰ συγκοπὴν σπερ- ἐξ οὐ σπαρ-. Σύνθ. διασπείρω σπείρω ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, κατασπείρω σπείρω πυκνῶς, παρασπείρω διασκορπίζω πλησίον.

σπένδω (χάμνω σπονδήν), παρατ. ἐσπενδον, ἀόρ. ἐσπεισα. Μέσ. σπένδομαι (χάμνω συνθήκας διὰ σπονδῶν), μέσ. μέλλ., σπείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσπεισήμην, παρακ. ἐσπεισμαι, ὑπερσ. ἐπεισμην. Ῥηματ. σπονδή, ἀσπονδος, ἀσπειστος κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. σπενδ-. Σπονδὴ μὲν προσφορά, ἦτοι χύσις οἶνου κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν σπονδαί ἐπισήμος συνθήκη ἀγονικῷ ἢ σύμβασις κυρουμένη διὰ θυσίας. Τὸ μὲν σπένδεσθαι περὶ ἐπισήμων συνθήκων, τὸ δὲ συντίθεσθαι ἐπὶ ιδιωτικῶν συμφωνιῶν. Σύνθ. συσπένδω σπένδω μετά τινος, ἐπισπένδομαι συγομολογῶ γένεν συνθήκην. Παρασύνθ. παρασπονδέω-ώ παραβάνω τὰς συνθήκας.

σπεύσω (βιάζομαι), παρατ. ἐσπεύδον, μέλλ. σπεύσω ἀόρ. ἐσπεύσα, Ῥηματ. σπουδή.

ΣΗΜ. Θέμ. σπεύδ-. Τὸ σπεύδω εἶναι συγήθ. ἀμετάδ. = βιάζομαι (συγών. ἐπείγομαι), ἀνίστε μεταβάτ. = βιάζω τιγά (συγών. ἐπείγω, κατασπέργω). Τὸ ῥηματ. σπουδὴ τροπὴ τοῦ εν εἰς ου (πρβλ. ἀκόλουθος ἐκ τοῦ κέλευθος). Σύνθ. ἐπισπεύδω μεταδ. = παροτρύνω (ἀγτιθ. ἀποσπεύδω), ἀμετάδ. = σπεύδω πῃ ὃς τὰ ἐμπρός κατασπεύδω βιάζω, ἀντισπεύδω ἐγκατιστῶ μεταθύμως.

σπεύσκω (χαχολοῦμαι μετὰ ζήλου), παρατ. ἐσπούδαζον, μέλλ. μέσ. ως ἐνεργ. σπεύδασμαι, ἀόρ. ἐσπούδασα, παρακ. ἐσπούδασκα, ὑπερσ. ἐσπούδάκειν. Παθητ. σπουδάζομαι, παρακ. ἐσπούδασμαι. Ῥηματ. σπούδασμα, σπουδαστός, σπουδαστέος, σπουδαστικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σπουδὴ (σπεύδω). Τὸ σπουδάζω εἶναι ἀγτιθ. τοῦ παῖς ως καὶ χριεγτίζομαι. Σύνθ. συσπουδάζω συμπράττω μετὰ ζήλου, διασπουδάζομαι παθ. ἀξιοῦμαι πολλῆς φροντίδος.

στέλλω (τακτοποιεῖ, ἐνδύω, πέμπω), παρατ. ἔστελλον, μέλλ. στελῶ, ἀδρ. ἔστειλα, παρακ. ἔσταλχα, ὑπερσ. -έσταλκειν. Μέσ. καὶ παθ. στέλλομαι, παρατ. -έστελλόμην, μέλλ. σταλήσομαι, ἀδρ. παθ. -έσταλην, μέσ. ἀδρ. -έστειλάμην, παρακ. ἔσταλμαι, ὑπερσ. -έσταλμην. Ρηματ. στολή, στόλος.

ΣΗΜ. Θέμ. στελ- (στέλγω- στέλλω) καὶ σταλ-. Πλήν τοῦ ἐνεργ. ἀδρ. καὶ τοῦ μέσ. ἐνεστ. στέλλομαι οἱ λοιποὶ χρόνοι πάγτοτε σύνθ. ἐπιστέλλω παραγγέλλω ἐγγράφως, περιστέλλω περικαλύπτω, περιποιοῦμαι, διαστέλλω χωρίζω, διακρίω, συστέλλω συμμαζεύω, ἀποστέλλω (ναῦς) στέλλω μαράν, ἀναστέλλω ἀπωθῶ κλπ.

[**στενάζω**] (ἀναστενάζω), μέλλ. στενάξω, ἀδρ. ἔστεναξα (καὶ ἄν-). Ρηματ. στεναγμός, ἀστένακτος.

ΣΗΜ. Τὸ ρῆμα εἶναι θαμιστικὸν τοῦ στένω, ὡφ' οὗ καὶ ἀναπληροῦται ἐνεστώς. Θέμ. στεναγ- (στενάγγω- στενάζω).

στέρεγω (εὐχαριστοῦμαι, ἀγαπῶ, ἀρκοῦμαι), μέλλ. στέρξω, ἀδρ. ἔστερξα. Παθ. στέργομαι. Ρηματ. στοργή, στερκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. στεργ-. Ὁ παθ. παρακ. ἔστεργομαι καὶ δ ἀδρ. ἔστέρχομαι ποιητ. καὶ μεταγ. Ἀντίθ. τοῦ στέργω τὸ ποιητ. ἀποστέργω παύω γ' ἀγαπῶ.

στερέω-θ (ἀφαιρῶ τι ἀπό τινος) καὶ στερίσκω, παρατ. -έστέρουν, μελλ. στερήσω, ἀδρ. ἔστέρησα, παρακ. -έστιέρηκα. Παθ. στεροῦμαι, στερίσκομαι καὶ στέρομαι, παρατ. -έστεροσθμην καὶ ἔστερόμην, μέσ. μέλλ. δις παθ. στερήσομαι, παθ. μέλλ. -στερηθήσομαι, ἀδρ. παθ. ἔστερήθην, παρακ. ἔστέργματ, ὑπερσ. ἔστεργμην. Ρηματ. στέρησις. [στέργμα], ἀποστερητής.

ΣΗΜ. Θέμ. στερ-, στερε-, στεροισκ-. Ὁ παθ. ἐνεστ. στέρομαι ἔχει σημασ. παρακ. = εἰμι αἱ ἔστερημένος. Τὸ μέσ. ἀναλειψμ. στερῶ ἐμαυτὸν. Σύνθ. ἀποστερῶ ἀφαιρῶ διὰ βί τοῦ ἀπάτης, συναποστερῶ συγεργῶ εἰς διεξικρεσιν-

στεφανώω-θ (στεφανώνω), παρατ. ἔστεφάνουν, μέλλ. στεφανώσω, ἀδρ. ἔστεφάνωσα, παρακ. ἔστεφάνωκαί. Μέσ. καὶ παθ. στεφανοῦμαι, παρατ. ἔστεφανούμην, μέλλ. παθ. στεφανωθήσομαι, ἀδρ. παθ. ἔστεφανώθην, μέσ. ἀδρ. ἔστεφανωσάμην, παρακ. ἔστεφάνωμαι. Ρηματ. [στεφάνωσις, στεφάνωμα], ἀστεφάνωτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ στέφανος, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ στέφω (= στεφανῶ) ἀπαντμόνογν κατ' ἐγεστῶτα, ἀδρ. ἔστεψα καὶ παθ. παρακ. ἔστεψμαι.

στοχάζωμαι (σκοπεύω, σημαδεύω, εἰκάζω), ἀποθ. μέσ. παρατ. ἔστοχαζόμην, μέσ. μέλλ. στοχάσομαι, μέσ. ἀδρ. ἔστοχα-

σάμην, παρακ. ἐστόχασμας. Ῥηματ. στόχασις, στοχασμός, στοχαστικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ στόχος = σκοπός, σημάδι, ὅθεν στοχάζομαι, σκοπεύω ἢ τοξεύω κατά τινος, προσποκθῷ νὰ ἐπιτύχω ἢ νὰ εἰκάσω τι. Τὰ παρασύνθετοι στοχέω-ῶ ἐπιτυγχάνω τοῦ σκοποῦ καὶ ἀγτίθ. ἀστοχέω-ῶ μεταχεγεν.

στρατεύω (ἐκστρατεύω), παρατ. ἐστράτευον, μέλλ. στρατεύσω, ἀδρ. ἐστράτευσα. Μέσ. στρατεύομαι, παρατ. ἐστρατεύόμην, μέσ. μέλλ. στρατεύσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐστρατευσάμην, παρακ. ἐστράτευματι, διπερσ. ἐστρατεύμην. Ῥηματ. στρατε α, στράτευμα, ἀστράτευτος, ἐκστρατευτέον, στρατεύσιμος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ στρατὸς (στρωνυμοῦ). Τὸ στρατεύω εἶναι σπουδιώτερον τοῦ στρατεύομαι ἀλλως δὲ δὲν διαφέρει αὐτοῦ (πρβλ. μεταχειρίζω καὶ μεταχειρίζομαι, σκοπῶ καὶ οἴμαι, σέβω καὶ οἴμαι, σφετερίζω καὶ οἴμαι). Σύνθ. ἐπιστρατεύω καὶ ἀντιστρατεύω ἐκστρατεύω κατά τινος, συστρατεύω καὶ συνεπιστρατεύω λαμβάνω μέρος εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ἀντιστρατεύομαι κινᾶ πόλεμον ἔγκυτον τιγρέ. Ως παθητ. τοῦ στρατεύομαι τὸ στρατεῖα γίγνεται.

στρατηγέω-ῶ (εἰμαι στρατηγός) παρατ. ἐστρατήγουν, μέλλ. στρατηγήσω, ἀδρ. ἐστρατήγησα, παρατ. ἐστρατήγηκα, τετελ. μέλλ. ἐστρατηγήκη ἔσομαι. Παθ. στρατηγοῦμαι, παρακ. ἐστρατήγημαι. Ῥηματ. στρατήγημα, στρατηγητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ στρατηγὸς (στρατὸς- ἄγω), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐφετικὸν στρατηγάμω ἐπιθυμῶ στρατηγίαν. Σύνθ. ἀντιστρατηγῶ εἰμαι στρατηγὸς τῶν ἐκθρῶν, ὑποστρατηγῶ εἰμαι ὑποστράτηγος, συστρατηγῶ εἰμαι συστράτηγος, καταστρατηγῶ καταβάλλω διὰ στρατηγῆματος ἢ δόλου.

στρατοπεδεύω (στήνω στρατόπεδον), παρατ. ἐστρατοπέδευον, ἀδρ. ἐστρατοπέδευσα. Μέσ. καὶ παθ. στρατοπεδεύομαι, παρατ. ἐστρατοπεδεύόμην, μέσ. μέλλ. στρατοπεδεύσομαι, μέσ. ἀδρ. ἐστρατοπεδεύευματι, διπερσ. ἐστρατοπεδεύμην. Ῥηματ. στρατοπεδεῖα, στρατοπέδευσις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ στρατόπεδον = δὲ τόπος ἐν φύᾳ μένει δ. στρατός. Σύνθ. ἀντιστρατοπεδεύω στρατοπεδεύω ἀπέναντι τινος, καταστρατοπεδεύω καταλαμβάνω μέρος διὰ στρατόπεδον, ἐνστρατοπεδεύω (καὶ μέσ.- ομαι) στρατοπεδεύω ἐν τινὶ τόπῳ ἀποθετικά εἶναι τὸ ἀποστρατοπεδεύομαι στρατοπεδεύω μακράν, ἐνστρατοπεδεύομαι στρατοπεδεύω ἔξω, περιστρατοπεδεύομαι πολιορκῶ, μεταστρατοπεδεύομαι μεταχέρω τὸ στρατόπεδον, συστρατοπεδεύομαι στρατοπεδεύω διμοῦ.

στρεβλόω-ῶ (βασανίζω διὰ τῆς στρέβλης), μέλλ. [στρεβλώσω], ἀδρ. ἐστρέβλωσα. Παθ. στρεβλεῦμαι, μέσ. μέλλ. στρεβλώσομαι, ἀδρ. παθ. ἐστρεβλώθηγ. Ῥηματ. [στρέβλωσις].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ στρεφω- στρεβλός- στρεβλή = εἴδος βασανιστικοῦ ὄργανου, δηεν τὸ ρῆμα στρεβλῶ (ὅρα βασανίζω).

στρέφω (στρήνω, γυρίζω), παρατ. ἔστρεφον, μέλλ. στρέψω ἀόρ. ἔστρεψα. Μέσ. καὶ παθ. στρέφομαι, παρατ. ἔστρεψόμην, μέσ. μέλλ. στρέψομαι, μέσ. ἀόρ. ἔστρεψάμην, μέλλ. παθ. στραφήσομαι, παθ. ἀόρ. α' ἔστρεψθην καὶ β' μέσ. καὶ παθ. ἔστραφην, παρακ. ἔστραψμαι, διπερσ. ἔστράψμην. ᾑηματ. στροφή, στρεπτός.

ΣΗΜ. Θέμα στρεψ-, ἀσθ. στρεψ- δηεν στραφ-. Τὸ στρεφω λαμβάνεται ἔνιοτε ἀμεταθ. = στρέψομαι, στρέψω ἐμαυτόν. Κυρίως τὸ στρεφω = τὰ ἔγδον ποιῶ ἔξω καὶ τὰνάπαλιν, τὸ δὲ τρέπω τὰ ἄνω φέρω κάτω καὶ ἀγαπατρόφως. Σύνθ. ἐπιστρέψω γυρίζω, μεταστρέψω μεταβάλλω, διαστρέψω στρέψω ἐδῆ καὶ ἐκεῖ, διαφθείρω, ἀναστρέψω γυρίζω ἀνά ἀποδημή διπέσω, ἀποστρέψω στρέψω πρὸς ἄλλο μέρος, παραστρέψω στρέψω πλαγίως, καταστρέψομαι (μέσ.) κυριεύω, διποτάσσω.

στρέψνυνθε (στρώνω), παρατ. ἔστρεψνυν, ἀόρ. ἔστρερεσα. Μέσ. στρέρνυμαι, παρακ. ἔστρωμαι, παθ. ἀόρ. [ἔστρεψθην], ᾑηματ. στρέμμα, στρωμή, ἀστρωτος

ΣΗΜ. Θέμ. στρεψ- (δηεν ὁ ἔγεστ. στρόγνυμι ποιητ. καὶ ιωγ.). καὶ στρω-, ἐξ οὗ στρώνυμη κατ' ἀναλογ. τοῦ ζώνυμη (πρβλ. ὁρώνυμη). Σύνθ. καταστρώνυμη στρώνω κάτω, καταβάλλω, διποτάσσωμαι στρώνυμαι διποκάτω.

συκαφαντέω-ῶ (διαβάλλω, διδισευργῶ). παρατ. ἔσυκοφάντουγ, μέλλ. συκοφαντήσω, ἀόρ. ἔσυκοφάντησα, παρακ. σεσυκοφάντηκα. Παθ. συκοφαντοῦμαι, παρατ. ἔσυκοφαντούμην, παθ. ἀόρ. ἔσυκοφαντήθην, παρακ. σεσυκοφάντημαι. ᾑηματ. συκοφάντημα, ἀσυκοφάντητος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ συκοφάντης (συκα- φαίνω) ὁ καταγγέλλων τινὰ ώς ἐξάγοντας λαθρό σύκα, διψευδῶς κατηγορῶν. Τὸ συκάζω = διρέπω σύκα.

συλάχω-ῶ (ξεγυμνώνω, λαφυραγωγῶ, διαρπάζω), μέλλ. συλήσω, ἀόρ, ἔσυλησα, παρακ. σεσύληκα. Παθ. συλῶμαι, ἀόρ. παθ. ἔσυλήθην, παρακ. σεσύλημαι, διπερσ. ἔσεσυλήμην. ᾑηματ. σύληγετε.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σύλη = τὸ δικαίωμα τῆς κατασκέσεως πλοίου καὶ ίδιως τῶν ἐγ αὐτῷ ἐμπορευμάτων, ἐν πολέμῳ δὲ ἡ διαρπαγὴ ἐχθρικοῦ πλοίου. Συγγεγένετο τῷ συλάχω τὸ σκυλεύω = λαμβάνω σκῦλα δηλ. τὰ δηλα φονευθέντος ἐχθροῦ. Σύνθ. ἀποσκυλῶ ἀποστερῶ, περισουλῶμαι (παθ.) ἀποστεροῦμαι, κλέπτομαι.

συμμεταχέω-ῶ (εἰμι σύμμαχος), παρατ. συνεμάχουν, μέλλ. συμμαχήσω, ἀόρ. συνεμάχησα.

ΣΗΜ. Παρασύθ. ἐκ τοῦ σύμμαχος (σύν- μάχομαι). Δέγεται καὶ περιφραστ. συμμαχίαν ποιοῦμαι καὶ παθ. συμμαχία γίγνεται. Διψφορογ τούτου τὸ συμμάχομαι (ὅρι μάχομαι).

συρέττω (συριζώ, σουρίζω), παρατ. ἐσύριττον, μέλλ. [συρίζομαι], ἀόρ. ἐσύριξα. Ρηματ. συριγξ, [σύριγμα], συριγμός.

ΣΗΜ. Θέμ. συριγ- (συρίγγω- συρίττω). Τὸ συρίζω ποιητ. καὶ μεταγ. Σύγθ. ἐκσυρίττω ἀναγκάζω τινὰ ν' ἀποσυρθῆ τῆς σκηνῆς ἀποδοκιμάζων θιά συριγμῶν.

=**σύρω**, παρατ.- ἐσυρον, ἀόρ.- ἐσυρα. Μέτ.- σύρομαι, μέσ. ἀόρ.- ἐσυράμην.

ΣΗΜ. Θέμ. σύρ- (συργ-συρρ-) σύρ. Πάντοτε σύνθετον διασύρω ἐμπαιζώ, ἐπισύρω διαστρέψω, ἀποσύρω ἀποσπῶ, ἐπισύρομαι ἔρπω.

σφαγεάζω (θυτιάζω), παρατ. ἐσφαγιαζόμην, μέσ. ἀόρ. ἐσφαγιασάμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σφάγιον τὸ σφαγόμενον πρὸς θυτίαν ζφον, τὸ θῦμα. Ἀποθετ. ἐνεργ. καὶ σπχν. πκνητ. διαθέσσως· ὅρι θύμω.

σφάλλω (κάμνω τινὰ νὰ παραπατήσῃ καὶ πέσῃ, καταρρόπτω), μέλλ. σφαλῶ, ἀόρ. ἐσφηλα. Μέσ. καὶ παθ. σφάλλομαι, παρατ. ἐσφαλλόμην, μέσ. μέλλ. σφαλούμαι, μέλλ. παθ. σφαλήσομαι, ἀόρ. παθ. ως μέσ. ἐσφάλην, παρακ. ἐσφαλμαι, διπερσ. ἐσφάλμην. Ρηματ. σφάλμα, σφαλερός, ἀσφαλής, ἐπισφαλής.

ΣΗΜ. Θέμ. σφαλ- (σφάλγω- σφάλλω). Ὁ παθ. παρακ. ἐσφαλμαι = ἡττημαι καὶ ὁ παθ. ἀόρ. ἐσφάλην = ἡττήθην, ἀπεοφάλην καὶ διεοφάλην (μέσ.) = ἀπέτυχον.

σφάττω (σφάζω), παρατ. ἐσφαττον καὶ ἐσφαζον ἀόρ. ἐσφαξα. Πκθ. καὶ μέσ. σφάττομαι, μέλλ. παθ.- σφαγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐσφάγην, παρακ. ἐσφαγμαι. Ρηματ. σφαγή, σφάγιον, [σφαγίς, σφαγεύς].

ΣΗΜ. Θέμ. σφαγ- (σφάγγω- σφάττω). Ὁ ἐνεστ. σφάζω ποιητ καὶ μεταγ. Πρόδ. ἄρμόττω. Σύγθ. ἀποσφάττω φογεύω, προοφάττω σφάζω ἐκ τῶν προτέρων, ἐπισφάττω σφάζω προσέτι. Τὸ μέσ. πάντοτε σύνθ. ἀποσφάττομαι ἀποκόπτω τὸν λαυρὸν καὶ ἀόρ. ἐπεσφαζάμην = ἐπέσφαξα ἐμαυτόν.

σφενδονάω-θ (βίπτω διὰ τῆς σφενδόνης), παρατ. ἐσφενδόνων, ἀόρ. ἐσφενδόνησα. Παθ. [σφενδονώμαι], παρατ. ἐσφενδονώμην. Ρηματ. σφενδόνησις, σφενδονήτης, σφενδονητικὴ (τέχνη).

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σφενδόνης δργανον δι' οὗ βίπτουν λιθους. Σύγθ. διασφενδονῶμαι ἐκτιγάσσομαι εἰς τεμάχια. Τὸ σφενδονέω καὶ σφενδονίζομαι μεταγ.

σφετερέζω (χάμην ήδεικά μου, οίκειοποιούμαι παρανόμως). ἀόρ. ἐσφετέρισα. Μέσ. σφετερίζομαι, μέσ. ἀόρ. ἐσφετερισάμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ἀγτων. σφέτερος. Τὸ ἐνεργ. οὐδόλως διαφέρει τοῦ μέσου (πρόλ. στρατεύω). Συγάν. νοσφίζομαι.

σχετλεάζω (παραπονούμαι σφόδρα, ἀγανακτῶ), παρατ. ἐσχετλιαζον, μέλλ. σχετλιάσω, ἀόρ. ἐσχετλιασα. Ρηματ. σχετλιασμός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σχέτλιος (θέμ. σχειθ- τοῦ ποιητ. ἀορ. ἐσχεθον τοῦ ῥήματος) = ἐλεεινός, ἀθλιος, δυστυχής.

σχίζω, παρατ. ἐσχίζον, μέλλ. σχίσω, ἀόρ. ἐσχίσα. Παθ. σχίζομαι, παρατ.- ἐσχίζομην, μέλλ. παθ.- σχισθήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ώς μέσ. ἐσχίσθην, παρακ. ἐσχίσμαι, τετελ. μέλλ. ἐσχίσμένος ἐσομαι. Ρηματ. σχίσις, σχιστός, [σχίσμα].

ΣΗΜ. Θέμ. σχιθ- (σχίδησ- σχίζω). Συγάν. ὁργυμα. Συνθ. κατασχίζω σχίζω ἐντελθε, διασχίζω σχίζω εἰς δύο, ἀποσχίζομαι ἀποχωρίζομαι, περισχίζομαι διαχωρίζομαι. Συγγενές τῷ σχίζω τὸ σχάζω (καὶ ἀόρ. ἐσχοσα μόνον) = ἀνοίγω μὲ τὸ γυντέρι, ἀφίγω τι γὰ πέσῃ, ἐγκαταλείπω.

σχολάζω (ἀναπαύομαι, εὐκαιρῶ, καταγίνομαι). παρατ. ἐσχόλαζον, ἀόρ. ἐσχόλασα, παρακ. ἐσχόλακα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σχολή (ἔχω) ἀργία, εὐκαιρία, ἔπειτα δὲ τὸ πρᾶγμα, εἰς διάφοροι τις τὴν ὥραν τὴν σχολής, μελέτη, διδασκαλία καὶ διάποστος τῆς ειδασκαλίας, τὸ σχολεῖον. Συχνὴ ἡ περιφρ. σχολήν ἄγω, ἀντίθ. ἀσχολῶν ἄγω Συγάν. ἀργῶ.

σφύζω (διατηρῶ, διαφυλάττω ἐκ κινδύνου), παρατ. ἐσφύζον, μέλλ. σφύσω, ἀόρ. ἐσφυσα, παρακ. σέσφυκα, ὑπερσ- ἐσεσφύκειν, τετελ. μέλλ.- σεσφυώδες ἐσομαι. Μέσ. καὶ παθ. σφύζομαι, παρατ. ἐσφύζομην, μέλλ. παθ. κοὶ ώς μέσ. σωθήσομαι, ἀόρ. παθ. καὶ ώς μέσ. ἐσώθην, μέσ. μέλλ. σφύσομαι, μέσ. ἀόρ.- ἐσφύσαμην, παρακ. σέσωμαι καὶ σέσφυσμαι, ὑπερσ. ἐσεσώμην καὶ ἐσεσφυσμην. Ρηματ. σῶμα, σωτήρ, ἀσωτος, σφυστρα.

ΣΗΜ. Θέμ. σφδ- καὶ οω- Πάγτες οἱ χρόνοι ἐκ θέματ. σφδ- πλήγ τοῦ παθ. μέλλ., ἀορ. καὶ παρακ. διστις διφορεῖται. Αγτίθ. τοῦ σφύζω τὸ ἀπόλλημα. Σύνθ. διασφύζω καὶ ἐκσφύζω, διαφυλάττω, ἀποσφύζω (οἴκαδε) φέρω σφύγειν τὴν πατρίδα, περισφύζω σφύζω ἀπὸ καταστροφῆς.

σωμασκέω-ω (γυμνάζω τὸ σῶμα), μέλλ. σωμασκήσω, ἀόρ. ἐσωμάσκησα, παρακ. [σεσωμάσκησα].

ΣΗΜ. Παρασύνθ. γεγόμενογ ἀμέσως ἐκ τοῦ σῶμα ἀσκῶ. Λέγεται δὲ καὶ πατὰ διάστασιν ἀσκῶ τὸ σῶμα (καὶ γυμάζω τὸ σῶμα). "Ορι ἀσκέω-σ.

σωφρονέω-σ (εἰμιαί σώφρων), παρατ. ἐσωφρόνουν, μέλλ. σωφρονήσω, ἀρό. ἐσωφρόνησα, παρακ. σεσωφρόνηκα. 'Ρηματ. σωφρόνημα, σωφρονητικός, [σωφρονητέον].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ σώφρων (σῶσ-φρὴν) δὲ ἔχων σφίξες τὰς φρένας = ἐμφρων (ἀγτίθ. ἐκφρων) καὶ δὲ ἐγκρατής (ἀγτίθ. ἀκόλαστος). Ἐκ τοῦ σώφρων καὶ τὸ μεταβ. σωφρονίζω ποιῶ τιγκα σώφρογκα.

Τ

ταγεύω (εἰμιαί ἀρχηγός), ἀρό. ἐτάγευσα. Παθ. ταγεύσματ. 'Ρηματ. ταγεία.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ταγός (τάσσω) = ἀρχων (τῶν Θεσσαλῶν). Αγτὶ τοῦ ταγεύω λέγεται καὶ περιφρ. καθίστημι ταγὸν καὶ παθ. καθίσταμαι ταγός.

ταλαιπωρέω-σ (καταπονῶ, κακοπαθῶ), παρατ. ἐταλαιπωρόντων, ἀρό. ἐταλαιπώρησα, παρακ. τεταλαιπώρηκα. Μέσ. καὶ παθ. ταλαιπωροῦματ, παρατ. ἐταλαιπωρούμην, ἀρό. παθ. ώς μέσ. ἐταλαιπωρήθην, παρακ. τεταλαιπώρηματ.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ταλαιπωρος, ὅπερ εἶναι παρασχηματισμὸς τοῦ ποιητ. ταλαπεῖρος (τλάω-πεῖρα) πολυπαθής. Τὸ ταλαιπωρῶ συνήθ. ἀμετάδ. = μοχθῶ, διποφέρω ταλαιπωρίας, σπαν. μεταβατ. = τρύχω, καταπονῶ. Σύνθ. ἐπιταλαιπωρῶ κοπιάζω ἐπὶ πλέσν, προσταλαιπωρῶ ἐπιμέγω ἔτι μᾶλλον, συνταλαιπωρῶ διπομέγω μετ' ἄλλου ταλαιπωρίας.

ταμιεύω (εἰμιαί ταμίας), παρατ. ἐταμίευον, μέλλ. ταμιεύσω, ἀρό. ἐταμίευσα. Μέσ. καὶ παθ. ταμιεύοματ, μέσ. μέλλ. [ταμιεύσματ], μέσ. ἀρό. ἐταμιευσάμην, παρακ. τεταμίευματ. 'Ρηματ. ταμιεία, ταμιεῖον, ταμίευμα, ἀταμίευτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ταμίας (θέμ. ταμ- τοῦ τέμνω) ταμιεύω ἀμετάδ. = εἰμιαί ταμίας, μεταβατ. = διαχειρίζομαι, διευθύγω, μέσ. ταμιεύοματ τι = κάπιγω καλὴν χρῆσιν τινος.

ταράζτω (ἀνακατώνω), παρατ. ἐτάραττον, μέλλ. ταράξω, ἀρό. ἐτάραξα. Μέσ. καὶ παθ. ταράττοματ, παρατ. ἐταράττόμην, μέσ. μέλλ. ταράξοματ, ἀρό. παθ. ἐταράχθην, παρακ. τετάραγματ, ὅπερ. ἐτεταράγμην. 'Ρηματ. ταραχή, τάραχος, ἀταρακτος.

ΣΗΜ. θέμ. ταραχή (μετὰ προσφύμ. ἢ ταράχη) ταράττω καὶ κατὰ συγκοπὴν θραττίτω καὶ ἀόρ. ἔθραξα. Συγών. κυκλώ·. Σύνθ. διαταράττω καὶ συνταράττω ἐμβάλλω εἰς σύγχυσιν, ἀναταράττω ἀγκατάθω.

τάττω (βάλλω εἰς τάξιν), παρατ. ἔταττον, μέλλ. τάξω, ἀόρ. ἔταξα, παραχ. τέταχα, ὑπερσ.- ἔτετάχειν. Μέσ. καὶ παθ. τάττομαι, παρατ. ἔταττόμην, μέλλ.- τάξομαι, μέλλ. παθ. ταχθήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔταξάμην, ἀόρ. παθ. ἔταχθην, παρακ. τέταγμαι, ὑπερσ. ἔτετάγμην, τετελ. μέλλ. τετάξομαι. Ρηματ. τάξις, τάγμα, ταγός, τακτός, τακτέος.

ΣΗΜ. θέμ. ταγή- (τάγιο- τάττω) τὸ α βραχὺ. Σύνθ. διατάττω καὶ κατάτάττω θέτω εἰς τάξιν, προτάττω τοποθετῶ ἐμπροσθεν, ἐπιτάττω τάσσω κατόπιν, διεπάσσω, παρατάττω καὶ συντάττω θέτω εἰς πκράταξιν, προστάττω τάσσω πλησιόν, διεπάσσω, ἀποτάττω ἀποκωρίζω, ἀντιτάττω τάσσω ἐνκυτίον τινός.

ταχύνω (ἐπισπεύδω, τελειώγω ταχέως), παρατ. ἔταχυνον, τάγμα, ἀόρ. [ἔταχυνα].

ΣΗΜ. Ἐν τοῦ ταχύζ. τὸ υ μηκρόν. Τὸ μὲν ταχύνω ἀμετάθ. = σπεύδω, τὸ δὲ σύνθ. ἐπιταχύνω μεταθ. = ἐπείγω, βιάζω.

τείνω (τεντώνω), παρατ. ἔτεινον, μέλλ. -τενῶ, ἀόρ. -ἔτεινα, παρακ.- τέτακα. Παθ. καὶ μέσ. τείνομαι, παρατ. ἔτεινόμην, μέλλ. παθ.- ταθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἔταθην, μέσ. μέλλ. -τενομαι, μέσ. ἀόρ.- ἔτεινάμην παρακ. τέταμαι, ὑπερσ. ἔτετάμην. Ρηματ. τόνος τάσις, ἀτενής, σύντονος, ἔντονος, ἐντατός, συντατέον.

ΣΗΜ. τεν- (τένγω- τέννω- τείνω) καὶ κατὰ συγκοπὴν την-, δθεν τα- Περὶ τοῦ παρακ. ὄρα κοίνω. Σύνθ. παρατείνω καὶ ἀποτείνω ἐκτείνω κατὰ μῆκος, ἐπιτείνω ἐπικυρίγω, ἐντείνω τεντώγω, ἐκτείνω ἀπλώγω, ἀνατείνω ἀνυψῶ, ἀντιτείνω ἀγθίσταμαι, συντείνω προσπαθῶ, ὑπερτείνω ὑπερβαίνω διατείνω καὶ κατατείνω τεντώγω πολύ.

τειχίζω (κτίζω τεῖχος), παρατ. ἔτειχιζον, μέλλ. τειχιῶ, ἀόρ. ἔτειχισα, παραχ. τετείχικα, τετελ. μέλλ.- τετειχικῶς ἔσομαι. Παθ. καὶ μέσ. τειχίζομαι, παρατ. ἔτειχιζόμην, μέσ. μέλλ. τειχιζομαι, μέσ. ἀόρ. ἔτειχισάμην, ἀόρ. παθ. ἔτειχισθην, παρακ. τετείχισμαι, ὑπερσ. ἔτετειχισμην. Ρηματ. τείχισις, τείχισμα, τειχισμός, ἀτείχιστος.

ΣΗΜ. Ἐν τοῦ τείχος (τὸ τείχος τῆς πόλεως, ὁ τοῖχος τῆς οἰκίας ἢ αὐλῆς). Σύνθ. ἀποτειχίζω κλείω διὰ τείχους, ὑποτειχίζω ἀποκλείω κατωθεν διὰ τείχους, ἐπιτειχίζω ἐγείρω τείχος κατά τινος, ἐκτειχίζω διχυρώγω, διατειχίζω διεκχωρίζω

διὰ τείχους, περιτειχίζω περιθάλλω διὰ τείχους. Ἐκ τοῦ τεῖχος· μάχομαι τὸ παρασύνθ. τεκμομάχω καὶ παρατ. ἐτειχομάχον (μόγον) = μάχομαι κατὰ τείχους.

τεκμαξέρωμενος (συμπεραίνω), παρατ. ἐτεκματέρμην, μέσ. μέλλ. τεκμαρομέναι, μέσ. ἀόρ. ἐτεκμηράμην. Ρήματ. τέκμαρσις, τεκμήριον, ἀτέκμαρτος.

ΣΗΜ. Ἐκ θέμ. τεκ- τοῦ τίκτω τὸ ποιητ. τέκμαρο (= ώρισμέγον σημείου, τεκμήριον), θειν τεκμάργομαι- τεκμαίρομαι. Ἀποθ. μέσον. Ἐκ τοῦ τεκμήριου τὸ τεκμηριώ-ῶ ἀποδεικνύω διὰ τεκμηρίου. Σύνθ. συντεκμαίρομαι ὑπολογίζω.

τελευτάνω=ῶ (τελειώνω, ἀποθνήσκω), παρατ. ἐτελεύτων, μέλλ. τελευτήσω, ἀόρ. ἐτελεύτησα, παρακ. τετελεύτηκα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τελευτή, τελευτῶ τὸν βίον (ἢ τοῦ βίου) καὶ ἀπλῶς τελευτῶ ἀποθνήσκω, τελευτῶ ὑπό τινος φονεύομαι. Σύνθ. ἀποτελευτῶ εἰς τι καταλήγω, ἐπιτελευτῶ ἀποθνήσκω ἔν τινι τόπῳ.

τελέω=ῶ (ἐκτελῶ, πληρώνω) παρατ. ἐτέλουν, μέλλ. τελῶ, ἀόρ. ἐτέλεσα, παρακ. τετέλεκα, ὑπερσ. ἐτετελέκειν. Παθ. τελοῦμαι, παρατ. ἐτελούμην, μέλλ. παθ. -τελεσθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτελέσθην, παρακ. τετέλεσμαι, ὑπερσ. ἐτετελέσμην. Ρήματ. τελετή, ἀτέλεστος, τελεστήριον, τελεστικός.

ΣΗΜ. Θέμ. τελεο. Τὸ σ μεταξῦ φωνηγέντων ἀποδάλλεται, ἀγαφαίγεται δὲ πρὸ συμφώνου. Ἐν τῷ ἀόρ. ἐτέλεσα ἔγινεν ἀπλοποίησις τοῦ σ ἄγεν ἐκτάσεως τοῦ ε. Σύνθ. ἀποτελῶ καὶ ἐπιτελῶ ἐκτελῶ, συντελῶ συμπληρῶ, συνεισφέρω, ὑποτελῶ πληρώνω φόρον, προστελῶ πληρώνω προσέτι, διατελῶ (μεταβ.) φέρω εἰς πέρας, (ἀμετάβ.) διάγω, προτελῶ ὅπκανθ ἐκ τῷ πρότερῳ.

τέμνω (κόπτω), παρατ. ἐτεμνον. μέλλ. τεμῶ, ἀόρ. ἐτεμον, παρακ. τέμηκα. Παθ. καὶ μέσ. τέμνομαι, παρατ. ἐτεμνόμην, μέλλ. παθ. τμηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτιμήθην, μέσ. μέλλ. τεμοῦμαι, μέσ. ἀόρ. 6' ἐτεμόμην, παρακ. τέμημαι, ὑπερσ. ἐτετμήμην, τετελ. μέλλ. τετμήσομαι. Ρήματ. τμῆσις, τομή, τμῆμα, ἀτμητος, τμητέος.

ΣΗΜ. Θέμ. τεμ- (ἔξ οὖ μετὰ προσφύμ. γ τεμν-), κατὰ μετάθ. καὶ ἐκτασιν τμε- τμη-. Σύνθ. ἀποτέμνω ἀποκόπτω, συντέμνω περικόπτω, ἐντέμνω (τὸ θύμα) σφαζω, ἐκτέμνω κόπτω καὶ βίπτω, διατέμνω κόπτω εἰς δύο, κατατέμνω κόπτω εἰς τεμάχια, ὑποτέμνω δικυδόπτω, ἐπιτέμνω (τὴν κοφαλὴν) σχίζω, ἀνατέμνω κατακόπτω.

τέρπω (εὐφραίνω), μέλλ. τέρψω, ἀόρ. ἐτερψα. Μέσ. τέρπομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐτέρψθην. Ρήματ. τέρψις, τερπνός, [τερπωλή].

ΣΗΜ. Θέμ. τεροπ-. Ὁ παρατ. ἔτεροπον καὶ διάσ. μέλλ. τέροφομαι ποιητ. καὶ μεταγ. Συνών. θέλγω, εὐφραίνω, αγλέω-ῶ, ψυχαγωγέω-ῶ.

τεχνάσιματ-ῶματ (κάμνω μὲ τέχνην, μηχανῶμαι), παρατ. ἔτεχνάσιμην, μέσ. ἀόρ. ἔτεχνητάμην. Ἡρματ. τέχνημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τέχνη (τίκτω), ἐξ οὗ καὶ τὸ τεχνάζω καὶ μέσ. τεχνάζομαι μεταχειρίζομαι τέχνασιν ἡδόλους. Συνών. φιλοτεχνέω-ῶ ἀσκῶ τέχνην τινά, δημιουργέω-ῶ μετέρχομαι ἔργον τι, σοφίζομαι ἐπιγοῦ τεχνάσιματ, κακοτεχνέω-ῶ ἐνεργῆ δολίωσ.

τήκω (λυώνω), παρατ. ἔτηκον, ἀόρ. ἔτηξ, παρακ. τέτηκα, ὑπερσ. ἔτετήκειν. Παθ. τήκομαι, παθ. ἀόρ. α' ἔτηχθην, καὶ δ' ἔτάκην, παρακ. [τέτηγματ]. Ἡρματ. [τήξις], τηκεδών, τηκτός.

ΣΗΜ. Θέμ. τακ- καὶ τηκ-. Ὁ παρρκ. τέτηκα εἰγκαὶ ἀμετάβ. καὶ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ μεταγ. τέτηγματ εἰμικοὶ λυωμένοις. Σύνθ. τακύτως καὶ διάπερσ. ἔτετηκειν. Σύνθ. κατατήκω λυώνω τι ἐντελθε, συντήκω συγχωνεύω, περιτήκω τήκω δλόγυρα, ἀποτήκω χωρίζω διέτ. τήξεις.

τηρέω-ῶ (φυλάττω, παρατηγῶ), παρατ. ἔτηρουν, μέλλ. τηρήσω, ἀόρ. ἔτηρησα. Παθ. τηροῦμαι, παρατ. ἔτηρούμην, μέσ. μέλλ. τηρήσομαι, ἀόρ. παθ. ἔτηρήθην, παρακ. τετήρηματ. Ἡρμ. τήρησις, τηρητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. τηρός = φρουρός, φύλακε. Σύνθ. ἐπιτηρῶ παραμονεύω, διατηρῶ φυλάττω ἐπιμελῶς, παρατηρῶ βλέπω ἐκ τοῦ πλησίον καὶ μετὰ προσοχῆς, συμπαρατηρῶ παρατηρῶ δροῦ.

τέθηματ, τιθεῖς, τιθησι, κλπ. (=θέτω), παρατ. ἔτιθην, ἔτιθεις, ἔτιθεις κλπ., μέλλ. θήσω, ἀόρ. ἔθηκα -ας -ε, ἔθετον ἔθετην, ἔθεμεν ἔθετε ἔθεσαν, (διποτ. θῶ, εὑκτ. θείην, προστ. θές, ἀπαρέμφ. θείναι, μετοχ. θείς), παρακ. τέθεικα. Μέσ. καὶ παθ. τίθεμαι, παρατ. ἔτιθέμην, μέσ. μέλλ. θήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔθεμην (διποτ. θῶματ, εὑκτ. θείμην, προστ. θοῦ, ἀπαρεμφ. θέσθαι, μετοχ. θέμενος), μέλλ. παθ. τεθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἔτέθην, παρακ. τέθειμαι. Ἡρματ. [θήμικ, θέμικ], θέσις, θεσμός, θέμις, θήκη, θετός, θετέος, θετέον.

ΣΗΜ. Θέμ. θε- καὶ θη- (μετ' ἐνεστ. ἀγνοεπλ. ιθη ἀντὶ θιθη-) τὸ β' ἐνικ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεστῶτος τῆς δριστ. καὶ προστ. καὶ τὸ β' καὶ γ' ἐνικ. τοῦ παρατατικοῦ κατὰ τὴν εἰς ἐώ συνηρημένα. Οἱ παρρκ. τέθεικα καὶ τέθειμαι κατ' ἀγκλογίαν τοῦ εἴκα-είμαι (δρχ. ἵημι). Ὁ τέθειμαι ἔχει μέσην σημασίαν, παθητ. δὲ δὲ κατέμαι. Οἱ ὑπερσ. ἀγκληρησοῦται ὑπὸ τοῦ ἐκείμηρ. Τὸ δρματ. θεοῦμὸς ἔχει ἐπάνθ. θ (ἀντὶ θεθιμός). Ἐγ τῷ μέλλ. τεθήσομαι καὶ ἀόρ. ἔτέθην δὲν ἔκτεινεται διά χαρακτήρ ε πρὸ τοῦ συμφώνου τῶν καταλήξεων. Σύνθ. ἀγατίθημι

άνγκαρέτω, συντίθημι θέτω δύος, ἀποτίθημι βάλλω κατὰ μέρος, προτίθημι προτείνω, παρατίθημι προσφέρω, θέτω πλησίον, διατίθημι διευθετῶ, ἀντιτίθημι ἀντιπραράβλω, κατατίθημι καταχέτω, καταχθῖλω, παρακατατίθημαι (μέσ.) παραδίδω πρός φύλαξιν, ὑπεκτίθεμαι φέρω εἰς τόπον ἀσφαλῆ.

τέκτω (γεννώ), παρατ. ἔπικτον, μέλλ. μέσ. ώς ἐνεργ. τέξομαι ἀόρ. δ' ἔτεκον, παρακ. τέτοκα. Ρηματ. τόχος, τέκνον, τέχνη, τοκεύς.

ΣΗΜ. Θέμ. τεκ- καὶ τκ, ἐξ οὗ δι’ ἐγεστ. ἀγκδιπλασιασμοῦ τικ- καὶ τικτ-. Ο παρακ. τρέπει τὸ ε τοῦ θέματος εἰς ο καὶ δὲν δισύνει τόν χαρακτῆρα. Ο ἀόρ. β' ἐκ τοῦ ισχυροῦ θέματος. Πρόλ. γεννῶ, κύω, ὀδίνω. Τὸ παρασύνθ. δυστοκέω-ω δυσκόλως τίκτω (ἀγτίθ. εὐτοκέω-ω μεταγ.). Σύνθ. ἐντίκτω γεγγῶ ἐν τινι, προξενῶ, ἀποτίκτω παράγω, συναποτίκτω γεγγῶ συγχρόνως.

τέλλω (μαζῶ) ἀόρ. [ἔτιλα], μέσ. παρατ. [ἐτιλλόμην], παρακ. [τέτιλμαι], ἀόρ. παθ. [ἐτιλθῆν]. Ρηματ. τιλτός.

ΣΗΜ. Θέμ. τιλ- (τιλγω τίλλω). Πλήγη τοῦ ἐγεστ. ἐπτίλλω οἱ λοιποὶ τύποι ποιητ. καὶ μεταγ. Συγγάν. ψιλόω-ω. Τὸ μεταγ. μαδῶ καὶ μαδίζω εἰγκι αἴματάδ. = πίπτω (ἐπὶ τριχῶν).

τιμωρέω-ω (διηθῶ, κολάζω), παρατ. ἐτιμώρουν, μέλλ. τιμωρήσω, ἀόρ. ἐτιμώρησα, παρακ. τετιμώρηκα, τετελ. μέλλ. τετιμωρηκὼ; ἔτομαι. Παθ. καὶ μέσ. τιμωροῦμαι, παρατ. ἐτιμωρούμην, μέσ. μέλλ. τιμωρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐτιμωρησάμην, μέλλ. παθ. τιμωρηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτιμωρήθην, παρακ. τετιμώρημαι, ὑπερσ. ἐτετιμωρήμην, τετελ. μέλλ. τετιμωρημένος ἔσομαι. Ρημ. τιμώρημα, ἀτιμώρητος, τιμωρητέος, τιμωρητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τιμωρός, (τιμὴ καὶ ὕδω προβλ. δλιγωρῶ)= φύλαξ τῆς τιμῆς, ἐκδικητής. Τὸ ἐνεργ. τιμωρῶ τινι βοηθῶ τινα, τὸ δὲ τιμωροῦμαι (σπαχ. τιμωρῶ) τινα κολάζω, ἐκδικοῦμαι, οἱ ἐγεστ. τιμωροῦμαι ἔχει μόνον μέσην σημασίαν. Σύνθ. προτιμωρῶ βοηθῶ πρότερον, προτιμωροῦμαι ἐκδικοῦμαι πρότερον, ἀντιτιμωροῦμαι ἀγτεκδικοῦμαι.

τένω (πληρώνω), παρατ. ἔτινον, μέλλ. τίσω, ἀόρ. ἔτισα, παρακ. τέτικα. Παθ. παρακ. τέτισμαι, ὑπερσ. ἐτετίσμην, ἀόρ. παθ. ἐτίσθην, μέσ. ἀόρ. ἐτισάμην. Ρηματ. τίσις.

ΣΗΜ. Θέμ. τί- (ἐξ οὗ μετὰ προσφύμ. ν οἱ ἐγεστ. καὶ παρατ.) καὶ τί- η τει (ἐξ οὗ οἱ λοιποὶ χρόνοι) Σύνθ. ἐπτίνω καὶ ἀποτίνω πληρώνω ώς ποιητὴ η ἀποζημιώσιν.

τετρώσκω (πληρώνω), παρατ. ἐτετρωσκον, μέλλ. τρώσω, ἀόρ. ἔτρωσα. Παθ. τετρώσκομαι, παρατ. ἐτετρωτόμην, μέλλ.

παθ. τρωθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτρώθηγ, παρακ. τέτρωμαι, ὑπερσ. ἐτετρώμην, τετελ. μέλλ. [τετρώσομαι]. Ργματ. τραβμα, τρωτός.

ΣΗΜ. Θέμ. τρω- (μετ' ἔνεστ. ἀναδιπλ. καὶ προσφύμ. σκ.) τιτρωσκ- Συνών. τραυματίζω. Σύγθ. κατατιρώσκω πληγώνων καιρίως, συντιρώσκω πληγώνων εἰς πολλὰ μέρη.

[τλάω] (ἀνέχομαι, τοῦμω), ἀόρ. β' ἔτληγ, ἀπαρέμφ, ἀνατλῆγατ. Ργματ. τλήμων.

ΣΗΜ. Θέμ. ταλ- (θειγ. τάλας, τάλαντον κλπ.) καὶ κατὰ μετάθ. τλα-. Ο- ἔνεστθως τλάω οὐδαμοῦ ἀπαντᾷ. Παρὰ πεζοῖς ἀττικ. μόνον δ' ἀόρ. ἔτλην (παρὰ ποιητ. καὶ παρακ. τέτληκα καὶ μέλλ. τλήσομαι).

τολμέω-ῶ, παρατ. ἐτόλμων, μέλλ. τολμήσω, ἀόρ. ἐτόλμησα, παρακ. τετολμηκα. Παθ. [τολμῶμαι], ἀόρ. ἐτολμήθην, παρακ. τετολμηματ. Ργματ. τόλμησις, τόλμημα, τολμητής, τολμητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τόλμα (ποιητ. καὶ μεταγ. τόλμη). Αντίθ. ὀκνῶ. Σύγθ. ἀντιτολμῶ ἀγτιτάσσω τόλμην, ἀποτολμῶ ἐπιχειρῶ μετὰ τόλμης.

τοξεύω (ῥιπιώ βέλη), παρατ. ἐτόξευον, ἀόρ. ἐτόξευσα. Παθ. τοξεύομαι, ἀόρ. ἐτοξεύθην. Ργματ. τόξευμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τόξον, δθειγ. καὶ τοξότης, τοξικός (τοξικὴ τέχνη). Σύγθ. κατατοξεύω φονεύω διὰ τόξου, ἀντιτοξεύω τοξεύω κατὰ τοξεύοντος, ἀποτοξεύω καὶ ἐκτοξεύω τοξεύω ἐκ τιγροῦ μέρους, διατοξεύομαι (μέσ.) διαγωνίζομαι εἰς τὸ τόξον.

τραχύνω (κάμνω τι τραχύ, σκληρύνω), παθ. παρακ. τετράχυσματ, αόρ. παθ. ἐτραχύιθην. Ργματ. τράχυσμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τραχὺς (ἐκ βίσ τραχ- τοῦ τραχάσσω) ὡς ἀμετάθ. τοῦ τραχύνω τὸ τραχὺς εἶμι καὶ τραχὺς γίγνομαι.

τρέψω (σείσομαι, φεβοῦμαι). Πλήγη τοῦ ἔνεστ. τὰ λοιπὰ ποιητ. καὶ μεταγενέστερα. Ργματ. τρόμος.

ΣΗΜ. Θέμ. τρεμ- Τὸ τρομέω καὶ τρομερός ἐκ τοῦ τρόμος ποιητικ. Ως μετάθ. τοῦ τρέμω τὸ τρόμον παρέχω.

τρέπω (στρέψω, γυρίζω, διευθύνω εἰς τι, νικῶ), παρατ. ἐτρεπον, μέλλ. τρέψω, ἀόρ. ἐτρεψα, παρακ. τέτροφα. Μέσ. καὶ παθ. τρέπομαι, παρατ. ἐτρεπόμην, μέσ.: μέλλ. τρέψομαι, μέσ.: ἀόρ. ἐτρεψαμην (=ἐτρεψα εἰς φυγήν), μέσ. ἀόρ. β' ἐτραπέμην (=ἐτράπην), μέλλ. παθ. [τραπήσομαι], παθ. ἀόρ. α' ἐτρέψθην,

καὶ δέ ἐτράπην, παρακ. τέτραμμαι (γ' πληθ. τετράφαται), διπερσ. ἐτετράμμην. Ρηματ. τροπή, ἀνατροπεύεις, τρεπτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. τρεπ- (ἀσθ. τρεπ- ἔδι οὖ) τραπε-. Ὁρα στρέψω. Σύνθ. ἀποτρέπω ἐμποδίζω, (ἀντιθ. προτρέψω), ἀνατρέπω ἀναποδογυρίζω, ἐντρέπω καὶ παρατρέπω τρέπω πρὸς ἄλλο μέρος, ἐπιτρέπω παραχωρῶ, ἐντρέπομαι τινος στρέψομαι πρὸς τινα, προσέχω ἀλπ.

τρέψω (θρέψω), παρατ. ἐτρεφον, μέλλ. θρέψω, ἀόρ. ἐθρεψα, παρακ. [τέτραφα]. Παθ. καὶ μέσ. τρέψομαι, παρατ. ἐτρεφόμην, μέσ. μέλλ. θρέψομαι, μέσ. ἀόρ. ἐθρεψάμην, μέλλ. παθ. τραφήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐθρέψθην καὶ δέ ἐτράφην, παρακ. τέθραμμαι, διπερσ. ἐτεθράμμην. Ρηματ. τροφή, [θρέψις], τροφός, τροφεύεις, τρόφιμος, τροφεῖα, θρέπτρα, θρέπτεος, θρεπτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. τρεψ- (ἀσθεγ. τρφ-) ἔδι οὖ τραφ-. Ἀρχικ. θέμ. θρεψ-. τὸ θτρέπεται εἰς φιλόν ἐπιφερομένου τοῦ φ, ἐπανέρχεται δέ ἀλλείποντος τούτου. Ἔν τοις τύποις ἐθρέψθην, τέθραφθη, τεθράφθαι τὸ θ μένει, διέτι ἐν τῷ ἐπομένῃ συλλαβῇ ὑπάρχουν δύο δασέα. Συγών. σιτίζω, τιθηνέω καὶ τιθηνέω-ῶ τρέψω βρέφος, εἰλικρινὰ τροφός. Σύνθ. ἐπιτρέψω ἀγατρέψω, διατρέψω διατηρῶ συνεχῶς, ἀντιτρέψω τρέψω τὸ γ θρέψαντα, συντιθρέψω ἀγατρέψω διμοῦ ἀλπ.

τρέχω, παρατ. ἐτρέχον, μέλλ. μέσ. ὥς ἐνεργ. δραμοῦμαι, ἀόρ. δέδραμον, παρακ. δεδράμηκα, διπερσ. ἐδεδραμήκειν. Παθ. θέσομαι, παρακ. ἐπιθεδράμημαι. Ρηματ. δρόμος, δρομεύεις, ἐπιδρομή, δρομαῖος, περιθρεκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. τρεχ- καὶ δραμ. Συγών. θέω (καὶ δρόμῳ θέω), τροχάζω. Σύνθ. κατατρέχω τρέχω κατώ, καταστρέψω, συντρέχω τρέχω διμοῦ, συγκυνῶ, ἐπιτρέχω ἐπιτιθεμαι, διέρχομαι τροχάδην, παρατρέχω παρέρχομαι τρέχων, ἀποτρέχω ἀπέρχομαι δρομαίως, ὑποτρέχω τρέχω ὑποκάτω, δικούπτω, κολακεύω ἀλπ. Ηματικόν. διμοδρομέω-ῶ διμοῦ τρέχω, δρομοδρομέω-ῶ τρέχω κατ' εὐθεῖαν (ἀντιθ. ἀποκάμπτω), δολικοδρομέω-ῶ τρέχω τὸ γ δόλικον (24 στάδια), κυνοδρομέω-ῶ τρέχω ἢ κυνηγῶ μετὰ κυνῶν.

τρέισθω, παρατ. ἐτριθον, μέλλ. τρίψω, ἀόρ. ἐτριψα, παρακ. τέτριψα. Παθ. καὶ μέσ. τρίθομαι, παρατ. ἐτριθόμην, μέσ. μέλλ. τριψόμαι, μέσ. ἀόρ. ἐτριψάμην, παθ. μέλλ. τριθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἐτρίψθην καὶ δέ ἐτρίθην, παρακ. τέτριμμαι. Ρηματ. τριθή, τριθων, τρίψις, τριμός, ἐντριθής, ἀτριπτος ἀλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. τριτ- (τὸ ι βραχὺ μόγον ἐν τῷ β' παθ. μέλλ. καὶ ἀόρ. καὶ τοῖς φυλάττουσι τὸ β' βρηματικοῖς.) Σύνθ. συντριβω τσακίζω, διατριβω (χρόνον) διπανῶ χρόγον (μεταχ- χρονοτριβῶ), προσδιατριβω συναγκαστρέψομαι, ἐπιτριβω τριθω ἰσχυρῶς, ἀποτριβω καθαρίζω διὰ τριθῆς, ἐπιτριβω καταθλιθω, συν-

διατρίβω ἡδονήσις μετά τινος, ἐνδιατρίβω δικρένω ἐν τινι τόπῳ, ἀσχολοῦμαι εἰς τι.

τριηραρχέω-ῶ (εἰμαι τριηραρχος), παρατ. ἐτριηράρχουν, μέλλ. τριηραρχήσω, ἀόρ. ἐτριηράρχησα, παρακ. τετριηράρχηκα. Παθ. παρακ. τετριηράρχημαι, ὑπερσ. ἐτετριηραρχήμην. Ρηματ. τριηράρχημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τριμήσιος (τριηρησ-ἄρχω) = ὁ ἔξοπλος γενικός δαπάνης τριηρησι εἰς ὑπηρεσίαν τοῦ δημοσίου καὶ διοικών αὐτῆς. Σύνθ. ἐπιτριηραρχῶ τριηραρχῶ πλέον τοῦ νομίμου χρόνου, συντριηραρχῶ συμμετέχω τῆς τριηραρχίας.

τρυπάω-ῶ (κάμνω τρύπαν), παρατ. [ἐτρύπων], μέλλ. τρυπήσω, παθ. παρακ. τετρύπημαι. Ρηματ. [τρύπησις], τρυπητής, τρύπανος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τρύνω (ποιητ. καὶ μεταγν. = κατατρίψω) τρύπα μεταγ. = πόπη, τρυπάω. Συγών. τιτράω (εἴχρ. ἐν τῷ ἀσφ. ἐτρησα παθ. παρακ. τέτρημαι ὑπερσ. ἐτετρήμην).

τρυφάω-ῶ (ζῷ μὲν τρυφήν), παρατ. [ἐτρύφων], ἀόρ. ἐτρύφησα, παρακ. τετρύφηκα. Ρηματ. [τρύφημα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τρυφή (θρύπτω)=ἀδρότης, φιληθογία. Συγών. εὐπαθέω-ῶ, ἀγήνηστέω-ῶ, χλιδαίρομαι. Σύνθ. ἐντρυφῶ καὶ διατρυφῶ εἰμι τρυφηλός.

τρυχόω-ῶ καὶ τρύχω (φείρω πιέζω), μέλλ. ἐκτρυχώσω, ἀόρ. ἐξετρύχωσα. Παθ. τρύχομαι, παθ. παρακ. τετρύχωμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. τρύχος = φάκος. Τὸ τρύχω μάγδον κατ' ἐγεστάτης θεραπείαν. καὶ παθ. Σύνθ. ἐκτρυχῶ καταπονῶ, καταδίλλω.

τρώγω (κοκκαλίζω), μέλλ. τρώξομαι, ἀόρ. 6' [ἐτραγον]. Ρηματ. τράγημα, τρωκτός.

ΣΗΜ. Θέμ. τρωγ- καὶ τραγ-, ἐξ οὗ ὁ ἀόρ. ἐτρωγον ποιητ. καὶ μεταγ. Οἱ Ἑλλείποντες χρόνοι ἀνακτηροῦνται ὑπὸ τοῦ ἐσθίω. Τὸ τρώγω ἐπὶ ωμῶν καὶ σκληρῶν, τὸ ἐσθίω ἐπὶ βραστῶν καὶ διπτῶν. Σύνθ. ὑποτρώγω τρώγω προκταρκτικῶς.

τυγχάνω (τυχαίνω), παρατ. ἐτύγχανον, μέσ. μέλλ. ώς ἐνεργ. τεύξομαι, ἀόρ. 6' ἐτυχον, παρακ. τετύχηκα, (καὶ τέτευχα), ὑπερσ. τετυχηκός: ἦν. Ρηματ. τύχη, ἐτευξίς, ἐπίτευξίς.

ΣΗΜ. Θέμ. τυχ-, (μετὰ προσφύμ. αν καὶ γη πρὸ τοῦ χαρακτῆρος) τυγχανοῦ καὶ τευχ-. Σύνθ. ἐντυγχάνω, συντυγχάνω, περιτυγχάνω, προστυγχάνω, ἀπαντεῖπιτυγχάνω εὑρίσκω κατά τύχην, κατορθώνω, (ἀγτίθ. ἀποτυγχάνω), παρατυγχάνω τυγχάνω παρών, κατατυγχάνω ἐπιτυγχάνω τὸν σκοπόν μου.

τύπτω (κτυπῶ), παρατ. ἔτυπτον, μέλλ. τυπτήσω, ἀόρ. Σπασα καὶ ἐπάταξ, παρακ. πέπληγα. Παθ. τύπτομαι. Ρηματ. τύμπανον, τυπτητέος.

ΣΗΜ. Θέμ. τυπ- (μετὰ προσφύμ. τ.) τυπτ-, τυπτε-. Συμπληροῦται ὑπὸ τοῦ παῖον, πατέσσω, πλήγιτο· τὸ ῥηματ. τύμπανον ἔλαβεν ἐπέγν. μ. Ἐκ τούτου τυμπανίζω κτυπῶ τὸ τύμπανον καὶ ἀποτυμπανίζω σκοτώγω ἀπὸ τὸ ἔχον. Σύγθ. ἀντιτύπιον κτυπῶ τὸν κτυποῦντα.

τυραννεύω καὶ τυραννέω-ῶ (εἰμι τύραννος, κυβερνῶ δε-σποτεικῶ), παρατ. ἐτυράννουν, μέλλ. [τυραννήσω], ἀόρ. ἐτυράννευσα καὶ ἐτυράννησα, παρακ. τετυράννευσα. Παθ. τυραννεύομαι καὶ τυραννοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. τυραννήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐτυραννήθην καὶ ἐτυραννεύθην. Ρημ. ἀτυράννευτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τύραννος· τὸ τυραννεύω καὶ τυραννέω οὐδέλως διαφέρουσαν ἀλλήλων (πρόλ. σιτῶ καὶ σιτίζω, ὑστερῶ καὶ ὑστερίζω, καταποντόω καὶ καταποντίζω)· τὸ τυραννίζω = φρονῶ τὰ τῶν τυράννων.

τυφλόνω-ῶ (τυφλώνω), ἀόρ. [ἐτύφλωσα]. Παθ. τυφλοῦμαι, ἀόρ. παθ. ἐτυφλώθην, παρακ. [τετύφλωμαι]. Ρηματ. τύφλωσις.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τυφλός (τύφω), ἐᾶς οὖν καὶ τὸ μεταγ. τυφλότερο (ἀττικ. τυφλὸς εἶμι ἢ τυφλός γίγνομαι καὶ τυφλός ἔχω). Οἱ ἔνεστ. πάντοτε σύνθετος ἔκτυφλω.

τύφω (καπνίζω, σκοτίζω). Παθ. [εύφομαι], παρακ. τετύφωμαι καὶ τέθυμμαι. Ρηματ. τυφεῖ, [ευφώς, τυφώγ], τυφλός.

ΣΗΜ. Θέμ. τυφ- Ο παρακ. τετύφωμαι ἐξ ἀχρήστου ἔνεστ. τυφώ. Τὸ τύφω ἔχει τὸ υ μακρόν.

γ

ὑδρεῖζω (εἰμι αὐθάδης, προσβάλλω), παρατ. ὕδρεῖσον, μέλλ. ὕδρεισθ, ἀόρ. ὕδρεισα, παρακ. ὕδρεικα, ὑπερσ. ὕδρεικειν. Παθ. ὕδρείζομαι, παρατ. ὕδρείζομην, μέλλ. παθ. ὕδρεισθήσομαι, ἀόρ. παθ. ὕδρεισθην, παρακ. ὕδρεισμαι, ὑπερσ. ὕδρεισμην. Ρηματ. ὕδρειστής, ὕδρειστεικός, ὕδρειστέος.

ΣΗΜ. "Υγρός (ἐκ τῆς προθ. ὑπὲρ) = ἡ λόγῳ, ἔργῳ ἢ δικαιοίᾳ καταφρό-
γησις θείων καὶ ἀγνωστάγων γόρμων" οὕτων ὑγροῖς ἀμετάθ. μὲν = φέρομαι
αὐθαδῶς, παρεκτρέπομαι, μεταθ. δὲ = κακοποιεῖ, ἀτιμάζω. Συνάγ. προσηλα-

κίνω, ἀντίθ. σωφρονῶ. Σύγθ. ἐξυβρίζω καὶ ἐψυβρίζω αἰθαδιάζω, προσυβρίζω προσβάλλω.

Ὕγιαίνω (εἴμαι ὑγιής), παρατ. ὑγίαινον, μέλλ. ὑγιαίνω, ἀόρ. ὑγίανα, παθ. ἀόρ. [ὑγιάσθη].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὑγής, κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελαίνω. Τὰ εἰς αίγα ἀμετάδηγονται συγήθως ἐξ ἐπιθέτων δηλουντων κακίαν (ἀνοητάνω, ἀκολαστάνω, ἀσελγάνω κλπ) πλήγη τοῦ ὑγιαίνω.

Ὕγρακένω (χάμνω οἱ ὑγρόν), ἀόρ. [ὕγρανα]. Παθ. ὑγραίνομαι, ἀόρ. ὑγράνθην. Ρηματ. [ὕγραντε, ὑγρασία].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὑγρὸς κατ' ἀναλογίαν τοῦ μελαίνω. Συγών. τέγγω, νοτίζω, δεύω.

Ὕδρεσθομας (παίρνω νερόν), μόνον κατ' ἐνεστώτα εὔχρηστον. Ρηματ. ὕδρεία.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὕδωρ, θειν καὶ ὕδρια = στάμνα, δοχεῖαν (ὕδρεια = ὕδρευσις). Τὸ ἔνεργον ὕδρευσις ποιητ. Παρασύνθ. ὕδροποτέω-ῶ πιγιά ὕδωρ (ἐν ἀγτιθέσει πρός τὸ οἶνφ χρῆσθαι), ὕδροφορόστω-ῶ φέρω ὕδωρ.

Ὕλακτέω-ῶ (γαυγίζω), παρατ. [Ὕλάκτουν], ἀόρ. [Ὕλάκτησα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ συγων. ὕλακ (ποιητ.) ἐξ οὗ καὶ ὕλακή γαύγισμα. Λέγεται καὶ περιφραστ. ὕλακη χρῶμαι.

Ὕμνεω-ῶ (ἔγκωμιάζω, φάλλω ὅμνους), παρατ. ὅμνουν, μέλλ. ὅμνήσω, ἀόρ. ὅμνησα, παρακ. ὅμνηκα. Παθ. ὅμνομαι, παρατ. ὅμνούμην, παθ. παρακ. ὅμνημαι. Ρηματ. ὅμνητής ὅμνητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὕφαινω (ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ συντίθημι συγθέτω) ὕφ-μ-γος ὕμνος=φόρη εἰς τιμὴν θεοῦ ἢ ἥρωος, ὕμνω. Συγών. ὕμνωφέω-ῶ. Σύγθ. ἐφυμῶ φῶ όν εἰδεις ὅμην.

Ὕπηρετέω-ῶ (εἴμαι ὑπηρέτης), παρατ. ὑπηρέτουν, μέλλ. ὑπηρετήσω, ἀόρ. ὑπηρέτησα, παρακ. ὑπηρέτηκα, ὑπερσ. ὑπηρετήκειν. Παθ. ὑπηρετοῦμαι, ἀόρ. παθ. [ὑπηρετήθη]. Ρηματ. ὑπηρέτημα, ὑπηρεσία, ὑπηρέσιον.

ΣΗΜ. Ἐκ τῆς ὑπὸ καὶ τοῦ ποιητ. ἐρέσσω- ὑπηρέτης = δ ὑπὸ ἄλλον ἐρέτην, κωπηλάτης, θεράπων, ὑπηρετῶ εἴμαι ὑπηρέτης. Ἐκ τούτου. ὑπηρεσία, ὑπηρέσιον = (προσκεφάλαιον κωπηλάτου). Συγών. τῷ ὑπηρετῷ διακονῶ, ὑπονογῶ, θεραπεύω, λατρεύω.

Ὕπεσχνέομαι-οῦμαι (ὑπόσχομαι), παρατ. ὑπεσχνούμην, μέσ. μέλλ. ὑποσχήσομαι, μέσ. ἀόρ. δ' ὑπεσχόμην, παρακ. ὑπέσχημαι, περσ. ὑπεσχήμην. Ρηματ. ὑπόσχεσις.

ΣΗΜ. Θέμ. Ισχ- (σιςχ- σρα ἔχω) μετὰ προσφύμ. γε. Εἶναι ἀποθετικὸν ἐνεργ. δικτήσεως. Συγάν. ἐπαγγέλλομαι (κυρ. παρέχω αὐθορμήτως ὑπόσχεσιν).

ὑπαγώττω (νυστάζω, κοιμῶμαι), παρατ. [ύπνωττον].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὅπνος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὑπνόω-ῶ κοιμῖσθαι καὶ ἀμετάθ. κοιμᾶμαι (παρὰ πεζ. Ἀττικ. μόνον ὁ ἄδρ. ὅπνωσα).

ὑποκορίζομαι (διμιλῶ χαῖδευτικὰ) καὶ μέσ. ἀδρ. [ύπεκορισάμην]. Ρηματ. ὑποκόρισμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ κόρος = πατέ, θηλ. κόρη [κορίζομαι] ὑποκορίζομαι μιμοῦμαι τοὺς πατέρας ἐν τῷ λόγῳ, μεταχειρίζομαι λέξεις θωπευτικάς, δίδω καλόν σηνομα εἰς κακόν πράγμα ἢ καὶ ἀντιστρόφως.

ὑποκρένομαι (ἀποκρίνομαι, παριστάνω εἰς τὸ θέατρον, προσποιεῦμαι) παρατ. ὑπεκρινόμην, μέσ. μέλλ. ὑποκρινοῦμαι, μέσ. ἀδρ. ὑπεκρινάμην, παραχ. ὑποκέριμαι Ρηματ. ὑποκριτής.

ΣΗΜ. Εἶναι μέσ. ἀποθετικόν. Ὅρα κρίνω. Σύνθ. καθυποκρόνομαι ὑποτάσσω διὰ τῆς τέχνης τοῦ ὑποκριτοῦ ὑποκριτής κυρ. ὁ πρὸς τὸν χορόν ἀποκρινόμενος, ἔπειτα δ' ὁ ἡθοποιός.

ὑποπτεύω (ἔχω ὑπεψίαν), παρατ. ὑπώπτευον, ἀδρ. ὑπώπτευσα, παραχ. [ύπώπτευκα]. Παθ. ὑποπτεύομαι, παρατ. ὑπωπτεύσθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὑποπτος, ὅπερ ἄλλοτε μὲν ἐνεργητ. = ὁ ὑποπτεύων, ἄλλοτε δὲ παθητ. = ὁ ὑποπτεύμενος. Κυρίως τὸ ὑποπτεύω = βλέπω κάτωθεν καὶ ἐπομένως δὲν βλέπω ἀκριβῶς, δθεγ εἰκάζω, βλέπω μὲν ποφίαν. Συγάν. ὅπτοπω.

ὑποτοπέω-ῶ (ὑποπτεύω εἰκάζω), παρατ. ὑπετόπευον, ἀδρ. ὑπετόπησα. Μέσ. [ὑποτοποῦμαι], παρατ. ὑπετοπούμην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ τόπος [ὑπότοπος] ὑποτοπέω-ῶ καὶ ὑποτοπεύω (ἀπαγγῶν μόνον κατὰ παρατ.). Ἐκ τοῦ τόπος καὶ τὸ τοπάζω = εἰκάζω.

ὑπουργέω-ῶ (βοηθῶ, προσφέρω, ὑπηρεσίαν), μέλλ. ὑπουργήσω, ἀδρ. ὑπούργησα. Ρηματ. ὑπούργημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὑπουργὸς (ὑπό- ἔργον) ὁ ὑπηρετῶν ἢ βοηθῶν τινας ἐξ ὑπουργίας ὑπηρεσία (ἐνίστεται καὶ ἐπὶ κακῆς σημασίας = κολκατεῖ, χαμέρπει).

ὑστερέω-ῶ (ἔρχομαι ἢ γίνομαι ὕστερον, μένω ὁπίσω), μέλλ. ὕστερήσω, ἀδρ. ὕστερήσα, παραχ. [ύστέρηκα], ὕπερσ. ὕστερήκειν.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὕστερος, δθεγ καὶ ὕστερίζω, ὅπερ οὐδόλως διαφέρει τοῦ ὕστερω (ὅρα τυραννών). Ἀγνιθ. πρωτεύω.

ὑφαίνω, παρατ. ὑφαινον, ἀόρ. ὑφηγα. Παθ. ὑφαίνομαι, παρακ. ὑφασματι, παθ. ἀόρ. ὑφάνθην, μέσα. ἀόρ. ὑφηγάμην. Ῥημ. ὑφασμα, συνύφανσις, ὑφάντης, ὑφαντός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὑφῆ = ὑφασμα ὑφάνյω ὑφαίνω Σύγθ. ἀνυφαίνω ἐκ νέου ὑφαίνω, προσυφαίνω καὶ συνυφαίνω ὑφαίνω διμοῦ, ἐνυφαίνω (μεταγ.) κεντῶ ἐν τινι ἀγθη, ζῆται κλπ.

ὕω (θρέχω), μέλλ. [ὕσω], παθ. παρακ. ὕσματι. Ῥηματ. ὕετός.

ΣΗΜ. Θέμ. ὕ-. Τὸ ὕω (συγηθ. ἀπροσώπως εἰς) = βίπτω βροχήν, τὸ δὲ βρέχω = μουσκεύω καὶ ψακός = ψηχαλίζω. Τὸ ῥηματ. ὕετός ἔλαθεν ἐπέγθετο (προβλ. τοκετός, μελέτη, κλπ.).

Φ

φαιδρόνω (καθαρίζω, εὑφραίνω), ἀόρ. ἐφαιδρυνα. Μέστ. [φαιδρόνοματι], μέσα. ἀόρ. ἐφαιδρυνόμην, παθ. ἀόρ. ώς μέσα. ἐφαιδρύθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φαιδρός (φαίνω), δθεγ καὶ τὸ συγέγ. φαιδρόω-ῶ (μόνον παθ. ἀόρ. ἐφαιδρώθην). Ἄντι τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. φαιδρόνομαι παρὰ πεζοῖς εὑχρηστοῖς η περιφρ. φαιδρός γίγνομαι.

φαένω (φανερώνω, φέγγω), παρατ. ἐφαίνον, μέλλ. φανῶ, ἀόρ. ἐφηγα, παρακ. πέφαγκα, καὶ δέ πέφηνα. Μεσ. καὶ παθ. φαίνομαι, παρατ. ἐφαίνομην, μέσα μέλλ. φανοῦμαι, μέσα ἀόρ. ἐφηνάμην, μέλλ. παθ. ώς μέσα. φανήσομαι, ἀόρ. α' ἐφάνθην καὶ β' ἐφάνην (ώς μέσ.), παρακ. πέφασμαι. Ῥηματ. φάσις, ἐπιφανής, συκοφάντης κλπ.

ΣΗΜ. Θέμ. φαν- (φάνγω- φαίγω). Ἐκ τῶν δύο παρακ. δὲ μὲν πέφαγκα (πάντοτε σύγθ. ἀπολέφαγκα) είγαι μεταβατ. δὲ δέ πέφηνα ἀμετάθ. ἀνήκων κατά σημασίαν εἰς τὸ φαίνομαι. Ο παθ. πέφασμαι ἀπαντά μόνον ἐν τῷ γ'. ἐψικ. πέφανται καὶ γ'. πληθυντ. πεφασμένοι εἰσί, ἀπαρ. πεφάνθαι μετοχ. πεφασμένος. Σύγθ. ἀναφαίνω ἀγακηρύττω, διαφαίνω δεικνύω διὰ μέσου, προφαίνω προδηλῶ, ὑποφαίνω δεικνύω διλέγον, ἐκφαίνω ἀποκαλύπτω, ἀποφαίνω ἀποδεικνύω, ἀνταποφαίνω ἀποδεικνύω τὸ ἐγκατίον, προσαποφαίνω ἀποδεικνύω προσέτι, παραμφαίνω διμοιάζω διπωσοῦν.

φάσκω (λέγω, διεσχυρίζομαι, διπειροῦμαι), παρατ. ἐφασκον. Ῥηματ. φάσις, ἀπέφασις, κατάφασις.

ΣΗΜ. Θέμ. φα- μετά προσφύμ. σκ. Ἡ δριστ. καὶ προστ. ἄχρηστος παρὰ πεζοῖς, συχνή δὲ ἡ μετοχὴ φάσκων ἀναπληροῦσα τὴν ἐλλείπουσαν μετοχ. τοῦ φημί. Τὰ σύνθ. καταφάσκω βεδικῶ, καὶ ἀποφάσκω ἀρνοῦμαι, ποιητ. καὶ μεταγ.

φεέδομαι (οἰκονομῶ, εἴμαι φειδωλός, ἀποφεύγω νὰ χαλάσω), παρατ. ἐφειδόμην, μέσ. μέλλ. φείσομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφεισάμην. Ρηματ. φειδώ, φειδωλός, φειστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. φειδ-. Ἀποθετ. ἐνεργητ. διαθέσσως. Ἀγτιθ. ἀφειδῶ. Σύνθ. ὑποφείδομαι φειδομαι καὶ πως.

φενακίζω (δολιεύσμαι), παρατ. ἐφενάκιζον, μέλλ. φενακίζω, ἀόρ. ἐφενάκισα, παρακ. πεφενάκικα. Παθ. φενακίζομαι, ἀόρ. παθ. ἐφενακίσθην, παρακ. πεφενάκισμαι. Ρηματ. [φενακιστής], φενακισμός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. φέναξ = ἀπατεών. Τὸ μέσ. ἀγκλελυμένον φενακίζω. Συγών. ἀπατῶ, παρακρούομαι.

φέρω (βαστάζω, παράγω, καταντῶ), παρατ. ἔφερον, μέλλ. οἴσω, ἀόρ. α' ἥνεγκα καὶ β' ἥνεγκον, παρακ. ἐνήνοχα, ὑπερσ. ἐνηρόχειν. Μέσ. καὶ παθ. φέρομαι, παρατ. ἔφερόμην, μέσ. μέλλ. οἴσμαι, μέσ. ἀόρ. ἥνεγκάμην, μέλλ. παθ. οἰσθήσομαι καὶ ἐνεχθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἥνεχθην, παρακ. ἐνήνεγμαι, ὑπερσ. ἐνηρέγμην. Ρηματ. φόρος, φορά, φερνή, φόρτος, φέρετρον, φαρέτρα, οἰστόν, οἰστέον, σύνθ. διηγεκής (=ευνεχής).

ΣΗΜ. Θέμ. φερ-, οἰ-, ἐνεκ-, ἐνκ-. Ὁρα ἄγω. Ὁ ἀόρ. ἥνεγκον (θέμ. ἐνκ) ἔλαθεν ἀττικ ἀγαθιπλασιασμὸν καὶ αὐξῆσιν πρὸ αὐτοῦ, ἐν δὲ τῇ δριστικῇ ἀπαντῷ μόγον ἐν τῷ α' ἕνεκῳ διήρεγκον. Ὁ ἐνεργητ. παρακ. καὶ ὑπερσ. μετὰ τὸν ἀττικ. ἀναθιπλασ. ἔτρεψκον τὸ ε τοῦ θέματος εἰς ο. Τὰ δηματικὰ διένεξις, προσνεξις, ἐπένεξις κλπ. ἀδόκιμα. Σύγθ. ἐπιφέρω ἐπιθάλλω, ἐπιθέτω, ἀναφέρω φέρω ἐπάγω, ὑπομένω, ἀγγέλλω, προφέρω λέγω, προσάγω, παραφέρω παραθέτω, φέρω μακράν, ἀποφέρω φέρω ὅπισω, πληρώνω, ὑποφέρω ὑπομένω, συμφέρω φέρω διοῦ, φέρω ωφέλειν, καταφέρω φέρω κατώ, διαφέρω διαθιδάζω ἀπένεγκτι, φέρω διὰ μέσου, εἴμαι διάφορος, εἰσφέρω συνεισφέρω, εἰσάγω, κλπ.

φεύγω (φεύγω, κκταδιώκεμαι, ἐξερζομαι), παρατ. ἔφευγον, μέσ. μέλλ. ὁς ἐνεργ. φεύξομαι καὶ δωρ. φευξόμαι, ἀόρ. β' ἔφυγον, παρακ. πέφευγα, διεργ. ἐπεφεύγειν. Ρηματ. φυγή, φυγάς, ἀφυκτος, φευκτός, φευκτέος, φευκτέον.

ΣΗΜ. Θέμ. φυγ- ἀσθεγ. καὶ φευγ. Ισχυρ. Ἐπὶ δικαστ. ἐγγοίας τὸ

φεύγω κατηγοροῦμαι εἰγαι παθητ. τοῦ διώκω^τ τὸ διαφεύγω ἔνοχος ὡν διὰ πλαγίων μέσων γλυπτών, ἀποφεύγω νομίμως ἀπαλλάσσομαι. Τὸ ἀποφεύγω θάνατον οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἐκφεύγω ἢ διαφεύγω θάνατον. Ο παρακ. πέφεντα δὲν δικαίουν τὸν χαρακτήρα, ἐν δὲ τῇ εὔκτ. ἔχει καὶ ἀττ. τύπον ἀκλεψευγολην.

φημιεῖ (λέγω), φής, φησί, φατόν, φατόν, φαμέν, φατέ, φασί, παρατ. ἔφην, ἔφησθα καὶ ἔφης, ἔφη, ἔφατον, ἔφέτην, ἔφαμεν, ἔφατε, ἔφασαν, διποτ. φῶ, φῆς, φῇ κτλ. εὔκτ. φαίην κλπ. προστ. φαθί φάτω (μένον), ἀπαρέμφ. φάναι, μετοχ. φάσκων, μέλλ. φήσω, ἀόρ. ἔφησα. Ρηματ. φάσις, φήμη, φατέος φατέον.

ΣΗΜ. Θέμ. φά- καὶ φη-. Σπαν. καὶ μέσ. ἐνεστ. φάμενος καὶ παθ. παρακ. πεφαίσθω = εἰρήσθω. Η μετοχὴ φάς φᾶσι, φάν=ποιητ. καὶ μετοχ. Ο παρατ. ἔφην καὶ τὸ ἀπαρέμφ. φάναι ἔχουσι καὶ ἀόρ. σημασίαν. Συγών τῷ φημί τὸ ἥμιλ εὐχρηστον εἰς τὰς φράσεις ἦν δ' ἕγώ, ἥδ' δις, ἥδ' ἢ (= εἰπον ἕγώ, εἰπεν οὗτος, εἰπεν αὕτη. Τὸ σύνθ. ἀναδιδάξει τὸν τόνον σύμφημι (σύμφημι σύμφησι κλπ.)=συμφωνῶ, ἀπόρφημι ἀρνοῦμαι, (ἀντιθ. κατάφημι), ἀντίφημι ἀγνιλέγω.

φθάνω (προφθάνω, προκάμνω), παρατ. ἔφθανον, μέλλ. φθάσω, καὶ μέσ. φθήσομαι, (ἐνεργ.). ἀόρ. ἔφθασα, ἀόρ. 6' ἔφθην.

ΣΗΜ. Θεμ. φθά-, φθων-. Ο ἀόρ. ἔφθην (ὑποτ. φθῶ, ἀπαρέμφ. φθῆναι) στερείται προστακτικής^τ ἢ εὐκτική φθαίην καὶ μετοχ. φθὰς ποιητικαι.

φθέγγοιεις (ἐκβάλλω φωνήν, λαλῶ, προφέρω), παρατ. ἔφθεγγόμην, μέσ. μέλλ. φθέγξομαι, μέσ. ἀόρ. ἔφθεγξάμην, παρακ. ἔφθεγμαι. Ρηματ. φθόγγος, φθέγμα.

ΣΗΜ. Θέμ. φθεγγ- μετὰ προσφύμ. j φθεγγ-. Αποθετ. ἐνεργ. δικθέσσεως, καὶ ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀγθρώπου. Σύγθ. ἐπιφθέγγομαι λέγω μετὰ ταῦτα ἢ προσέτι, ὑποφθέγγομαι διμιλθ χαμηλοφώνως, παραφθέγγομαι λέγω ἐν παρόδῳ, προσφθέγγομαι δινομάζω.

φθεέρω (ἀφανίζω, καταστρέψω), παρατ. ἔφθειρον, μέλλ. φθεω, ἀόρ. ἔφθειρα, παρακ. ἔφθαρκα, διπερσ. ἔφθάρκειν. Παθ. φθείρομαι παρατ. ἔφθειρόμην, μέσ. μέλλ. ώς παθ. φθεροῦμαι, μέλλ. παθ. φθαρήσομαι, ἀόρ. παθ. ἔφθάρην, παρακ. ἔφθαρμαι. διπερσ. ἔφθάρμην. Ρηματ. φθορά, φθόρος, ἀδιάφθαρτος.

ΣΗΜ. Θέμ. φθερ- (φθέρω- φθέρρω- φθείρω), τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, φθορ- κατά συγκοπήν φθρ-, ἐξ οῦ φθαρ-. Ο παρακ. ἔφθορα=ἔφθαρκα ποιητ. Σύγθ. διαφθείρω ἐντελῶς καταστρέψω, καταρθείρω ἀφανίζω, συνδιαφθείρω διαφθείρω συγχρόνως, προδιαφθείρω καταστρέψω ἐκ τῶν προτέρων, περιφθείρομαι (ἀποθ.) περιπλανθυμαι μάτην ἢ πρὸς βλάβην.

φθένω (μαραίνομαι, λυάνω, φθείρομαι), παρατ. ἔφθεινον, ἀόρ. [ἔφθεινησα], μέσ. ἀόρ. 6' φθίμενος. Ρηματ. φθίσεις.

ΣΗΜ. Θέμ. φθι- (ποιητ. φθίω) καὶ φθιν-, τὸ : βραχύ. Συνάν. τήκομαι, φθείρομαι. Ἐπὶ χρόνου τὸ φθίνω = λήγω, μηνὸς φθίνοντος (τὴν τελευταῖαν δεκάδα τοῦ σεληνικοῦ μηνός).

φθινέω-ῶ (αἰσθάνομαι φθίνον, ζηλεύω), παρατ. ἐφθίνουν, μέλλ. φθινήσω, ἀόρ. ἐφθίνησα. Παθ. φθινοῦμαι, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φθινήσομαι, μέλλ. παθ. φθινηθήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφθινήθην. Ἄρηματ. φθινερός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φθίνως (συγγ. τῷ φθίνω). Σύνθ. ὑποφθινῶ αἰσθάνομαι κρύψιον φθίνον. Μεταβ. τοῦ φθινῶ τὸ φθίνον ἐμποιῶ τινι.

φιλέω-ῶ (ἀγαπῶ, φιλῶ, συνηθίζω, παρατ. ἐφίλουν, μέλλ. φιλήσω, ἀόρ. ἐφίλησα, παρακ. πεφίληκα. Παθ. φιλοῦμαι, παρατ. ἐφιλούμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φιλήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐφιλήθην, παθ. παρακ. πεφίλημαι. Ἄρηματ. φίλημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φίλος. Πρῶτον συγθετικὸν ὃν τὸ φιλῶ πρὸ συμφώνου μὲν λέγεται φίλο- πρὸ φωνήστος δὲ φιλ- (ὅρια μισῶ). Σύνθ. ὑπερφιλῶ ἀγαπῶ ὑπεριέτρως, ἀντιφιλῶ ἀνταγαπῶ, καταφιλῶ γλυκοφιλῶ.

φιλονικέω-ῶ (ἀγαπῶ τὰς λογομαχίας, ἐρίζω), παρατ. ἐφιλονίκουν, μέλλ. φιλονικήσω, ἀόρ. ἐφιλονίκησα. Ἄρηματ. φιλονίκια, φιλονικητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φιλόνικος, ὁ οικιῶς γράφεται διὰ τοῦ ει, διότι εἰναι σύνθ. ἐκ τοῦ νίκη καὶ οὐχὶ ἐκ τοῦ νεῖκος (ποιητ. = ἔρις), διε τὸ φιλονικῆς. Σύνθ. συμφιλονικῶ λαμβάνω μέρος εἰς τὴν φιλονικίαν.

φιλοτιμέοιρατοῦμειας (εἰμαι φιλότιμος, ἀμιλλῶμαι), παρατ. ἐφιλοτιμούμην, μέσ. μέλλ. φιλοτιμήσομαι, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφιλοτιμήθην, παρακ. πεφιλοτιμημαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φιλότιμος (φιλῶ- τιμή), ἀποθετ. ἐνεργ. δικτήσεως. Σύνθ. ἀντιφιλοτιμοῦμαι κινοῦμαι ὑπὸ φιλοτιμίας ἢ ἀγτικηλίας.

φιλοφρονέοιρατοῦμειας (φέρομαι φιλοφρόνως), παρατ. ἐφιλοφρονούμην, μέσ. ἀόρ. ἐφιλοφρονησάμην, παθ. ἀόρ. ὡς μέσ. ἐφιλοφρονήθην. Ἄρηματ. φιλοφρόνημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φιλόφρων (φιλος- φρήν) = φίλα φρονῶν, εὑμενής, εὑπροσήγορος, ἐξ οὗ οὖσιαστ. φιλοφροσύνη τὸ ὅπικα εἰναι ἀποθετ. μέσης δικτήσεως.

φλέγω (καίω), ἀόρ.- ἐφλεξ̄. Παθ. φλέγομαι παρατ. ἐφλεγόμην, παθ. ἀόρ.- ἐφλέγχθην. Ἄρηματ. φλόξ, φλέγμα, φλεγμονή.

ΣΗΜ. Θέμ. φλεγ-. Ὁ ἐνεστ. φλέγω ποιητ. καὶ μεταγ. Συγάν. φλεγέθω ποιητ. (ὅρα καίω). Τὸ ἀμετάδ. φλεγμαίνω πάσχω φλόγωσιν, μόνον κατ' ἐνεστάτα. Σύνθ. ἐπιφλέγω πυρπολθ, καταφλέγομαι κατακαίομαι.

φλυαρέω-ῶ (λέγω ἢ καὶ πράττω ἀνόητα), παρατ. ἐφλυάρουν, μέλλ. φλυαρήσω, ἀόρ. [ἐφλυάρησα]

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. φλύω (ἀναθράξω, ὑπερχειλῶ, κατακλύζω διὰ λόγων) φλύασος καὶ ῥῆμα φλυασθ. Συγάν. ἀδοκεσχέω-ῶ, ληρέω-ῶ, φληγναφάω-ῶ (ποιητ. καὶ μεταγ.).

φοινέω-ῶ (φοινίζω), παρατ. ἐφόδιον, μέλλ. φοινήσω, ἀόρ. ἐφρόδησα. Παθ. φοινοῦμαι, παρατ. ἐφοδιούμην, μέσ. μέλλ. φοινήσομαι, ἀόρ. παθ. ώς μέσ. ἐφοδήθην, παρακ. πεφόδημαι, ὑπερσ. ἐπεφοδήμην. Ρηματ. φόδητρον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. φέβομαι (τρέπομαι εἰς φυγὴν) φόβος, φοβέω. Συγάν. ὅρα δέδοικα. Σύνθ. ἐκφοβῶ προξενῶ φόδον, καταφοβῶ ἐμβάλλω εἰς πολὺν φόδον, ὑπερφοβοῦμαι φοδοῦμαι καθ' ὑπερβολὴν.

φοιτάχεω-ῶ (πηγαίνω συχνὰ πρός τινα ἢ εἰς τι μέρος), παρατ. ἐφοιτῶν, μέλλ. φοιτήσω, ἀόρ. ἐφοιτησα, παρακ. πεφοιτηκα. Ρηματ. φοιτησις, φοιτηής, φοιτητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. φοῖτος = συχνὴ μετάθεσις. Συγάν. θαμίζω. Πολλάκις τὸ φοιτῶ = συχνάζω πρὸς διδάσκαλον. ὅθεν φοιτητής = μαθητής. Σύνθ. διαφοιτῶ περιπλαγῶμαι, εἰσφοιτῶ εἰσέρχομαι συχνά, συμφοιτῶ πηγαίνω ὁμοῦ (εἰς τὸ σχολεῖον), ἀποφοιτῶ παύω γάλ φοιτῶ, προσφοιτῶ συχνάζω.

φονεύω παρατ. ἐφόνευον, μέλλ. [φονεύσω], ἀόρ. ἐφόνευσα. Παθ. φονεύομαι, ἀόρ. παθ. ἐφονεύθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φόνος- φονεύς- φονεύω. Συγάν. κτείνω, θανατώ-ῶ καὶ περιφρ. φονεύς εἴμι καὶ φόνος ἐξογάζομαι. Παρασύνθ. δολοφονέω-ῶ φονεύω διὰ δόλου.

φορέω-ῶ (φέρω), παρατ. ἐφόρουν, μέλλ. φορήσω, ἀόρ. ἐφόρησα, παρακ. πεφόρηκα. Παθ. καὶ μέσ. φοροῦμαι; ἀόρ. παθ. ἐφορήθην, παρακ. πεφόρημαι, μέσ. ἀόρ. α' ἐφορησάμην. Ρηματ. φόρημα, φορητός.

ΣΗΜ. Θέμ. φορε- τὸ φορῶ εἰναι θαμιστ. τοῦ φέρω, ὃ δύναται γάλ τεθῆ ἀγτὶ τοῦ φορῶ, ἀλλ' οὐχὶ καὶ τάγαπαλειγ. Τὸ φορῶ σημαίνει ἐνέργειαν συγήθη ἢ ἐπαγκαλαμβαγούμενην, διὸ συγγένεστατο γ ἐπὶ ἐγδυμάτων, ὑποδημάτων, ὅπλισμοῦ. Τὸ ἐμφοροῦμαι = πληροῦμαι, κάμψω πολλήν χρῆσίν τινος, μεταγ-

φράξω (δηλῶ, λέγω, κελεύω), παρατ. ἐφράζον, μέλλ. φράσω,

ἀόρ. ἔφρασα, παρακ. πέφρακα. Παθ. φράζομαι, παρακ. πέφρα-
σμαι. Ἄρηματ. φράσις, φραστέον.

ΣΗΜ. Θέμ. φραδ (φράδյω- φράζω.) Ἔχει ἐκτενεστέραν τοῦ λέγω ἔννοιαν
καὶ ἀρχικῶς ἐσήμαινε δεικνύω, δηλῶ, δίθεν μετέπεισεν εἰς τὴν σημασίαν τοῦ
ἔξηγούμαι, ἐκφράζομαι, συμβουλεύω κλπ.

φράστεω (περικλείω μὲν φράκτην), παρατ. ἔφραστον, ἀόρ.
ἔφραξα, παθ. παρακ. πέφραγμαι, παθ. ἀόρ. ἔφράχθη, καὶ μέσ.
ἀόρ. ἔφραξάμην. Ἄρηματ. φράγμα, ἀπόφραξις, δρύφρακτον,
ἄρρακτος.

ΣΗΜ. Θέμ. φραγ- (φράδյω- φράστεω) καὶ φράγνυμι ποιητ. καὶ μεταγ.
πλήγ τοῦ παρακ. ἀπεφράγνυσαν. Τὸ δέηματ. δρύφρακτον κατ' ἀνομοίωσιν, ἀντὶ¹
δρύφρακτον, (πρθ. βάτραχος ἀντὶ βράτραχος, ἔκπαγλος ἀντὶ ἔκπλαγλος
κλπ.). Σύνθ. ἀποφράττω ἀποκλείω, ἐμφράττω βουλώγω, ἀντιφράττω ἐμπο-
δίζω, συμφράττω συμπυκνῶ, περιφράττω ὁχυρώνω παγιταχόθεν.

φρέστεω (ἀνατριχιάζω, φεσθύμαι), μέλλ. [φρέξω], ἀόρ.
ἔφριξα, παρακ. πέφρικα. Ἄρηματ. φρίκη.

ΣΗΜ. Θέμ. φρικ (φρίκյω- φρέστεω), τὸ μακρόν. Παρὰ μεταγ. καὶ μέσ.
ἀόρ. ἔφριξάμην καὶ ἐνεστῶς φρικιάθ= τρεμουλιάζω (μάλιστα ἐκ βίγους).

φρονέω=ῶ (ἔχω νοῦν, σκέπτομαι, δοξάζω), παρατ. ἔφρόνουν,
μέλλ. φρονήσω, ἀόρ. ἔφρόνησα, παρακ. πεφρόνηκα. Ἄρηματ.
φρόνησις, φρόνημα, φρονητέον.

ΣΗΜ. Θέμ. φρονε- (ἐκ τοῦ φρήν- φρενός). Τὸ φρονῶ ἔχω νοῦν αἰσθησιν,
εὖ φρονῶ εἴμαι φρόνιμος (ἀψηρ. οὐσιαστ. φρόνησις), μέγα φρονῶ ἔχω νῦν
λάλας ιδέας, εἴμαι μεγαλόφρων (ἀψηρ. οὐσιαστ. φρόνημα). Σύνθ. περιφρονῶ
καὶ ὑπερφρονῶ καταφρονῶ, παραφρονῶ εἴμαι παράφρων, μαίγομαι, ἀναφρονῶ
ἔπαγρέχομαι εἰς τὰς φρένας μου. Παθ. μόναγ ό ἐνεστῶς ὑπερφρονοῦμαι κα-
ταφρονοῦμαι.

φροντέζω (σκέπτομαι, συλλογίζομαι), παρατ. ἔφρόντιζον,
μέλλ. φροντιῶ, ἀόρ. ἔφρόντισα, παρακ. πεφρόντικα. Ἄρηματ.
φροντιστής, φροντιστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φροντίς (φρονέω). Ἐκ τοῦ παθ. μόνογ ό ἐνεστ. φροντίζομαι
τυγχάνω φροντίδος. Συνών. ἐπιμέλομαι, ἀντιθ. ἀφροντιστέω=ῶ. Σύνθ. ἐκφρον-
τίζω ἐπιγοῶ, ἐξευρίσκω.

φρουρέω=ῶ (εἴμαι φρουρός, φυλάττω, καιροφυλακῶ),
παρατ. ἔφρούροιν, μέλλ. φρουρήσω, ἀόρ. ἔφρούρησα. Παθ. φρου-
ροῦμαι, παρατ. ἔφρουρούμην. Ἄρηματ. [φρουρητός], ἀφρούρητος.

ΣΗΜ. *Ἐκ τοῦ φρουρός (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ προσορός). Ἀντὶ τοῦ φρουρῷ λέγεται καὶ περιφρ. φυλακὰς φυλάττω (ὅρα φυλάττω) Σύγθ. ἐμφρονρῶ φρουρῶ ἔν τινι τόπῳ.

φρύγω (ξεροψήνω, καδουρδίζω), παρὰ πεζ. Ἀττικ. μόνον παθ. παρακ. πέφρυγμαι καὶ ῥηματ. φρυκτός, φρύγανον.

ΣΗΜ. Θέμ. φρῦγ-. Τὸ ῥηματ. φρυκτός = πεφρυγμένος, ξεροψημένος, ὡς οὔσιαστ. = πυρσός, ιδίᾳ πρὸς συγενέσησιν ἐν καιρῷ γνωτός.

φυγαδεύω (ἀποδιώκω, ἔξορίζω), παρατ. ἐφυγάδευον, μέλλ. φυγαδεύσω, ἀόρ. ἐφυγάδευτα. Παθ. [φυγαδεύομαι], παρατ. ἐφυγαδεύσμην.

ΣΗΜ. *Ἐκ τοῦ φυγάς-άδος. Ἀντὶ τοῦ φυγαδεύω λέγεται καὶ περιφρ. φυγάδα ποιῶ, οὗ ἀντίθ. κατάγω (καὶ καθίημι) φυγάδα = ἀγκαλᾶ ἐκ τῆς ἔξορίας.

φυγγάνω (φεύγω), παράτ. ἐφύγγανον, μέλλ. φεύξομαι, ἀόρ. ἐφυγόν, παρακ. πέφευγα, ὑπερσ. ἐπεφεύγειν.

ΣΗΜ. Θέμ. φυγ- (μετὰ προσφύμ. αν καὶ γ πρὸ τοῦ χαρακτῆρος) φυγγα-. Οἱ ἐνεστ. καὶ δ παρατ. μόνον σύνθ. ἀποφυγγάνω ἀποφεύγω, καταφυγγάνω καταφεύγω, διαφυγγάνω δικφεύγω. Οἱ λοιποὶ χρόνοι ἀναπληροῦνται ὑπὸ τοῦ φεύγω.

φυλάττω (φρουρῷ, προσέχω, φυλάγω), παρατ. ἐφύλαττον, μέλλ. φυλάξω, ἀόρ. ἐφύλαξα, παρακ. πεφύλαχα. Παθ. καὶ μέσ. φυλάττομαι, παρατ. ἐφυλαττόμην, μέσ. μέλλ. ὡς παθ. φυλάξομαι, μέσ. ἀόρ. ἐφυλαξάμην, παθ. ἀόρ. ἐφυλάχθην, παρακ. πεφύλαγμαι. *Ρηματ. φυλακή, φυλακτέος.

ΣΗΜ. *Ἐκ τοῦ φύλαξ (φυλάκιο- φυλάττω) Συνών. τηρόσω-ῶ. Ἀντίθ. ἀφυλακτέω-ῶ. Σύγθ. προφυλάττω προσέχω, διαφυλάττω φυλάττω ἐπιμελῶς, παραφυλάττω παρατηρῶ ἐκ τοῦ πλησίου, συμφυλάττω φυλάττω μετ' ἄλλων φυλακὴ φρουρὴ τόπου ἢ φρουρίου (παρὰ μεταγ. = εἰρητή).

φύρω (ἀνακατώνω, ζυμώνω) Μέσ. καὶ παθ. φύρωμαι, παρατ. ἐφυρόμην, παρακ. πέφυρμαι. τηματ. φύρεην.

ΣΗΜ. Θέμ. φυρ- (φύρεω- φύρρω- φύρω). Παρασχηματισμὸς τούτου τὸ φυρόω-ῶ ζυμώνω, μολύνω, ἀόρ. ἐφύρασα, παθ. ἀόρ. ἐφυρόθηγε παρακ. πεφύραμαι, ῥηματ. φύραμα (μεταγ.). Σύγθ. συμφύρω φυμώνω ὅμοι.

φύω (χάμνω γὰ φυτρώσῃ, γεννῶ, φυτρώνω), παρατ. ἐφυον, ἀόρ. ἐφυσα καὶ δ' ἐφυν, διποτ. φύω, εὔκτ. φύοιμι (ἄνευ προστ.). ἀπαρεμφ. φῦναι, μετοχ. φύει, παρακ. πέφυκα, ὑπερσ. ἐπεφύκειν.

Μέσ. καὶ παθ. φύσιμαι, παρατ. ἐφυόμην, μέλλ. μέσ. ὡς παθ. φύσιμαι. Ῥγματ. φύσις, φῦμα, φυλή, φῦλον, φύλλον, φυτόν.

ΣΗΜ. Θέμ. φῦ- (φύω- φύω). Ὁ ἀδρ. ἔφυν καὶ ὁ παρακ. πέφυκα ἔχουσι μέσην καὶ παθ. σημασίαν. Σύνθ. συμφύω κάμψω τι γ' αὐξηθῆ συγχρόνως, ἔκφύω παράγω φυτόγ., περιφύω περικολλῶ, ἀναφύομαι αὐξάνομαι.

φωνέω-ῶ (ἐκπέμπω φωνήν, λαλῶ), μέλλ. φωνήσω, ἀδρ. ἐφώνησα, παθ. ἀδρ. ἐφωνήθην. Ῥγματ. [φώνημα, φώνησις].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φωνή. Πάντοτε σχεδόν σύνθ. συμφωνῶ εἶμαι σύμφωνος, διαφωνῶ δὲν συμφωνῶ, προσσφωνῶ προσαγορεύω, (συνώγ. προσσφθέγγομαι).

φωράχω-ῶ (συλλαμβάνω ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀνακαλύπτω), παρατ. ἐφώρων, ἀδρ. ἐφώρασα. Παθ. φωρῶμαι, παρατ. ἐφωρώμην, ἀδρ. παθ. ἐφωράθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ φώρ— κλέπτης, φωρὰ ποιητ. καὶ μεταγ. κλοπή, ἀνακάλυψις κλοπιμαίου, φωράχω-ῶ ἐρευγῷ πρὸς ἀνακάλυψιν κλοπιμαίων, ἐν γένει ἀνακαλύπτω. Σύνθ. καταφωρῶ καταλαμβάνω τιγὰ κλέπτοντα, πιάνω φωνερά.

X

χαίρω (ἔχω χαράν), παρατ. ἔχαιρον, μέλλ. χαιρήσω, ἀδρ. παθ. ὡς ἐνεργ. ἔχάρην, παρακ. (μὲν σημασ. ἐνεστ.) γέγηθα. Ῥγματ. χαρά, χάρις, χαρμονή, χαρτός.

ΣΗΜ. Θέμ. χαρ-, (μετά προσφύμ. j χαρ-) χαιρ- καὶ χαιρε-. Ὁ παρακ- κεκάρηκα ποιητ. ἀναπληρούμενος ὅπο τοῦ γέγηθα (ἐκ ποιητ. ἐνεστ. γηθέω = χαίρω). Συγώγ. ἥδομαι, ἐνφραίνομαι, ἀγάλλομαι, τέροπομαι. Ἡ χρῆσις τοῦ μέσ. ἐνεστ. χαίρομαι καλεῖται Δατισμός (= βαρδοχρισμός). Σύνθ. ὑπεροχαίρω χαίρω ὑπερβολικά, συγχαίρω μετέχω τῆς χαρᾶς τινος, ἐπιχαίρω χαίρω διὰ δένοντος κακόν, προχαίρω χαίρω ἐκ τῶν προτέρων.

χαλάχω-ῶ (χαλαρώνω), ἀδρ. ἐχάλασσα. Παθ. χαλῶμαι, ἀδρ. παθ. ἐχαλάσθην. Ῥγματ. χάλασις, χαλαρός.

ΣΗΜ. Θέμ. χαλά(σ)-. Ἐν τῷ ἐνεστ. τὸ σ μεταξέν φωνηέντων ἀπεβλήθη, ἐγ δὲ τῷ ἀριστῷ (ἐχαλάσσα) ἤπλοποιήθη. Σύνθ. διαχαλῶ καθιστῶ εὔκαμπτον.

χαλεπαίνω (δργίζομαι), παρατ. ἐχαλέπαινον, μέλλ. χαλεπανῶ, ἀδρ. ἐχαλέπηγα. Μέσ. χαλεπαίνομαι, ἀδρ. παθ. ὡς μέσ. ἐχαλεπάνθην.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χαλινός. Τὸ ἐνεργητ. οὐδόλως διεκφέρει τοῦ μέσου. Ὁρα δυνοχεραίνω. Λέγεται καὶ περιφρ. χαλιπᾶς ἔχω (διάκειμαι, φέω, διατίθεμαι κλπ.)

χαλινόω-ῶ (βάζω χαλινόν), παρατ. ἔχαλινουν, ἀόρ. ἔχαλινωσα, Ηὐθ. χαλινοῦμαι, παρακ. κεχαλίνωμαι. Ρηματ. ἀχαλινωτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χαλινός. Ἀντὶ τοῦ ἐνεστ. χαλινῶ ἀχρήστου παρὰ πεζ. Ἀττικ. λέγεται περιφραστ. χαλινότε βρύσσειν. Σύνθ. ἀποχαλινῶ ἀφαιρεῖ τὸν χαλινόν, ἔγχαλινοῦμαι ἔχω χαλινόν εἰς τὸ στόμα.

χαριέσσομαι (χάριν χάριν, ὑποχωρῶ, προσφέρω τι), παρατ. ἔχαριζόμην, μέστ. μέλλ. χαριοῦμαι, μέσ. ἀόρ. ἔχαρισάμην, παρακ. κεχάρισμαι, τετελ. μέλλ. κεχάρισμένος ἔσομαι. Ρηματ. ἀχάριστος, χαριστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χάριτ (χαίρω). Ἀποθετ. μέσον. Ὁ παρακ. ἔχει ἐνίστε καὶ παθ. σημασίαν, ἢ δὲ μετοχὴ αὐτοῦ κεχαρισμένος ἔχει παρὰ μεταγ. παραθετικὰ κεχαρισμενώτερος-ώτατος (πρόθ. φύρωμα). Σύνθ. ἀπυχαρίζομαι κάμνω χάριν ἀντὶ χάριτος, προσχαρίζομαι χαρίζομαι προσέτι, καταχαρίζομαι παραχωρῶ, ἢ ὑποχωρῶ, ἵνα εὐχαριστήσω τινά, ἐπιχαρίζομαι παρέχω ώς χάριν.

χάσκω (ἀνοιγω τὸ στόμα), παρακ. κέχηνα.

ΣΗΜ. Θέμ. χειν- (ἀσθεν. χγ-, δθεν) κα- μετὰ προσφύμ σι κασκ. Ὁ παρακ. ἐκ θέμ. χειν-, ἐξ οὗ καὶ ἀόρ. ἔχανον ποιητ. Ὁ ἐνεστ χαίνω μεταγ. Σύνθ. ὑποχάσκω χάσκω ὄλιγον.

χασμιέρωματ-ῶματ (χασμούρωματι), παρατ. [ἔχασμώμην], μέλλ. χασμήσομαι. Ρηματ. [χάσμησις, χάσμημα].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χάσμη (χάσκω) = χασμούρημα, ψύστα, τὸ σκοοδινάμωματ = χασμῷμενος ταχύσιμαι συγχρόνως, ποιητ.

χειρεύκιζω (ξειρεύμαντάζω), παρατ. ἔχειμακτον, μέλλ. χειράσω, ἀόρ. ἔχειμασα. Παθ. χειρέζομαι (καταλαμβάνομαι ὑπὸ τρικυμίας), παρατ. ἔχειμαζόμην, ἀόρ. παθ. ἔχειμάσθην. Ρηματ. [χειμασις, χειμάδιον].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χειμῶν (χέω) = ἡ χειμερινὴ ὥρα τοῦ ἔτους, ἔπειτα δὲ χειμερινὸς κακιρός, θύελλα, καταιγίς. Σύνθ. διαχειμάζω καὶ παραχειμάζω διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἔν τινι τόπῳ, ἐπιχειμάζω διέρχομαι τὸν χειμῶνα ἔν τινι ἐπιχειρήσει.

χειρονομέω-ῶ κινῶ τὰς χειρας κατὰ διαφόρους τρόπους, κάμνω χειρονομίας) καὶ παρατ. ἔχειρονόμουν.

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ μεταγ. χειρονόμος (χείρ- γέμιω). Λέγεται καταχρηστικῶς καὶ ἐπὶ ἀνθρώπου ἵσταμένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κινοῦντος τὰ σκέλη εἰς τὸν ἄέρα.

χειρόβιαξ-οῦμαι (κάμνω τινὰ ὑποχείριον, ὑποτάσσω), παρατ. ἔχειρούμην, μέσ. μέλλ. χειρώσομαι, μέσ. ἀόρ. ἔχειρωσάμην, παθ. μελλ. χειρωθήσομαι, παθ. ἀόρ. ἔχειρώθην, παραχ. κεχείρωμαι. Ρηματ. χείρωσις, χειρωτικός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χείρ. Ἀποθετικὸν ἐνεργητ. διαχέσσεως. Τὸ ἐνεργ. χειρόω-ῶσπαγ. παρὰ ποιητ. καὶ μεταγ. Ἀντὶ τοῦ παθητ. χειροῦμαι λέγεται περιφρ. παρ' Ἀττικ. ὑποχείριος εἴμι (ἢ γίγνομαι). Συνάγ. τὰ μέσα καταστρέφομαι, δουλόμαι-οῦμαι, προσάγομαι.

χειροτονέω-ῶ (ἐκλέγω, ἀποφασίζω δι’ ἀνυψώσεως τῆς χειρός), παρατ. ἔχειροτόνουν, μέλλ. χειροτονήσω, ἀόρ. ἔχειροτόνησα, παραχ. κεχειροτόνηκα. Παθ. χειροτονοῦμαι, ἀόρ. ἔχειροτονήθην, παραχ. κεχειροτόνημαι, ὑπερσ. ἔκεχειροτονήμην. Ρηματ. χειροτονητός.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χεῖρα-τείνω, χειρότορος (ποιητ.) χειροτονῶ. Συγάγ. προχειρίζομαι, αἰδοῦμαι, γηφίζομαι Σύγθ. ἐπιχειροτονῶ ἐγκρίγω διὰ φήμου, διαχειροτονῶ ἐκλέγω διὰ φκνερᾶς φημοφορίας, προχειροτονῶ ἐκλέγω πρότερον διὰ χειροτονίας, ἀντιχειροτονῶ καὶ καταχειροτονῶ φηφίζω κατά τινος, ἀποχειροτονῶ ἀκυρῶ διὰ τῆς φήμου.

χειρούργεω-ῶ (ἐκτελῶ τι διὰ τῆς χειρός, μεταχειρίζομαι) παρατ. ἔχειρούργουν, ἀόρ. ἔχειρούργησα, παθ. ὑπερσ. ἔκεχειρούργητο. Ρηματ. χειρούργημα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μεταγ. χειρούργος (οὐκὶ χειροῦργος) ὁ ἐργαζόμενος διὰ τῶν χειρῶν (συγάγ. χειροτέχνης). Παρὰ τοῖς ἵστροις οὐγραφεῖς τὸ χειρούργω = ἐκτελῶ ἐγχειρησιγ. Σύγθ. συγχειρούργω συμπράττω.

χέω (χύνω), παρατ. -έχεον, μέλλ. -χέω, ἀόρ. -έχει. Παθ. καὶ μέσ. χέομαι, παρατ. -έχεόμην, μέλλ. παθ. -χυθήσομαι, ἀόρ. παθ. -έχύθην, παραχ. κέχυμαι, ὑπερσ. -έκεχύμην, μέσ. μέλλ. χέομαι, μέσ. ἀόρ. ἔχεάμην. Ρηματ. χοή, χοῦς, [χύσις], χυλός, χυμός, [χῦμα], χειμών, χύτρα, χύδην, χυτός.

ΣΗΜ. Θέμα χεν- (χεF) καὶ χυ-, διπερ ἔχει τὸ υ βραχὺ πρὸ τῶν ἀπὸ μ καὶ θ χρον. καταλήξεων. Ο μέλλ. χέω, διακρινόμενος τοῦ ἐγεστ. ἐκ τῆς ἐννοίας, πάντοτε σύγθ. καὶ μόνον κατὰ γ' ἔνικ. ἔγκειτ. 'Ο μέσ. ἀόρ. μόνον καθ' ὑποτακτ. ὑπεγχέωμαι καὶ μετοχ. ἔγκεάμενος. Σύγθ. συγχέω ἀνακατώνω, ἔγχέω χύνω ἐντός τινος, ἐπιχέω χύνω ἐπάγω, διαχέω διεκπορπίζω, διελύω,

καταγέω χύνω ἀφθόνως ἐπὶ τινος, περιχέω χύνω ἀλόγυρα, ἐκχέω χύνω ἔξω

χηρεύω (εἰμαι χῆρος), παρατ. ἐχήρευσαν, ἀόρ. ἐχήρευσα.
‘Ρηματ. χηρεία.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. χῆρος. Λέγεται καὶ περιφρ. ἐν χηρείῳ εἰμί. Τὸ μεταβ. χηρώω-ῶ ποιητ. ἀντ' αὐτοῦ θὲν παρ' Ἀττ. ἡ περιφρ. χήρων-ποιῶ.

χλευάζω (περιγελῶ, περιπατῶ), παρατ. ἐχλεύαζον, ἀόρ. -ἐχλεύασα, παρακ. κεχλεύακα. ‘Ρηματ. χλευασμός, χλευασία.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. χλεύη = ἀστειότης, ἐμπαιγμός. Συγχρ. σαρκάζω ποιητ. καὶ μεταγ. Σύνθ. διαχλευάζω καταχλευάζω, προσχλευάζω. χλευάζω προσέτι.

χορεύω, παρατ. ἐχόρευσαν, μέλλ. χορεύσω, ἀόρ. -ἐχόρευσα, παρακ. κεχόρευτα. Παθ. ἀόρ. ἐχορεύθην. ‘Ρηματ. χορεία, χορεύ· τής, χόρευμα, ἀχόρευτος.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χείρ (διέτι οἱ χορεύοντες κρατοῦσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων). χορός, χορείω. Συγχρ. δοχοῦμαι (διέστειρος). Σύνθ. ἐπιχορεύω χορεύω πρὸς τιμήν τινος, ἔρχομαι χορεύων.

χορηγέω-ῶ (διαπανῶ πρὸς καταρτισμὸν χοροῦ), πάρατ. ἐχορήγουν, μέλλ. χορηγήσω, ἀόρ. -ἐχορήγησα, παρακ. κεχορήγηκα. Μέσο. καὶ παθ. χορηγούματι. ‘Ρηματ. χορηγεῖον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χορηγός (χορός-ἄγω). Χορός ἐνταῦθα = σύστημα ἀγθρῶν ἢ γένων ἢ πατιδῶν, οἵτινες πρὸς τιμὴν θεοῦ περὶ τοῦ βωμὸν ἢ ἐν τῷ θεάτρῳ περὶ τὴν θυμέλην ὥστε καὶ ὠρχοῦντο. Χορηγός δὲ καταβάλλων τὴν διαπάνην πρὸς κατάρτισιν χοροῦ. Σύνθ. ἀντιχορηγῶ ἀνταγωνίζομαι ώς χορηγός, καταχορηγῶ διαπανῶ ἀφθόνως ώς χορηγός.

χράσματ-χρώματ ὅρα χρῶματ.

χρεια-ετέζω (ἐπὶ τῆς φωνῆς ἵππου, χλιμιντρῶ), μόνον δὲνεστιώς. ‘Ρηματ. [χρειάτισμα, χρειατισμός].

ΣΗΜ. Θέμ. χρειετ- ἐν δίζης χρεμ-, ἐξ ἦς καὶ τὸ χρέμπτωμα = βήχων ἐκδιλλω φλέγμα. Κυριολεκτεῖται τὸ χρειτέζω ἐπὶ τῆς φωνῆς τοῦ ἵππου. Πρόλ. βρυχῶμα.

χρῆ καὶ χρεών ἔστι, διποτ. χρῆ καὶ χρεών ἦ, εὔκτ. χρείη καὶ χρεών εἶη, προσταχτ. χρεών ἔστω, ἀπαρ. χρῆναι καὶ χρεών εἰναι μετοχ. χρεών, παρατ. ἐχρῆν καὶ χρῆν, μέλλ. -χρήσει, ἀόρ. -ἐχρησεν.

ΣΗΜ. Τὸ ἀπρόσωπον χρῆ κυρίως εἶναι ἀκλιτογ. οὖσιαστ. (= χρεία) καὶ

ἐν μὲν τῇ ἔριστει κατὰ παράλειψιν τοῦ ἐστὶν ἔλαβε τόπου ρήματος, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἑγκλίσεσι συνεχωγεύθη μετ' αὐτοῖς. Ἐν συνθ. ἀπόχοη (= ἀρκεῖ), ἀπαρέμφ. ἀποχοῆν, μετοχ. ἀποχοῶν, μέλλ. ἀποχοήσει, ἀσρ. ἀπέχοησε καὶ ἐπιρρ. ἀποχοώντως = ἀπαρκῶ. Τὸ χρεὼν (ἀκλιτον καὶ μόνον κατ' ἄνομαστ. καὶ αἰτ.) = τὸ ἀναγκαῖον, τὸ πεπρωμένον.

χρήσι (ἔχω ἀνάγκην) καὶ παρατ. ἔχρησον μόνον.

ΣΗΜ. Θέμ. χοη- χρηΐσι- χρήσι. Λέγεται καὶ περιφραστ. χρείαν ἔχω τινός, ἐστι μοι χρεία πλπ. Τὸ χρείαν ἔχω τινί = παρέχω ωφελεῖαν.

χρηματέξι (διαπραγματεύομαι), συζητῶ, παρατ. ἔχρηματι-
ζον, μέλλ. χρηματιῶ, ἀσρ. ἔχρημάτισα, παρακ. κεχρημάτικα.
Μέσ. χρηματίζομαι, μέσ. μέλλ. χρηματιούμαι, μέσ. ἀσρ. ἔχρη-
ματισάμην, παρακ. κεχρημάτισμαι. Ρηματ. χρημάτισις, χρη-
ματισμός, χρηματιστής, χρηματιστικός, χρηματιστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χρῆμα (énik. = πράγμα, πληθ. = περιουσία, χρήματα). Τὸ ἐνεργ. χρηματίζω = πράττω, ἐνεργῶ, βουλεύομαι, τίθεται ἐπὶ βουλῆς,
δικαστηρίων, στρατηγῶν, πρέσβεων. Τὸ μέσ. χρηματίζομαι = διεξάγω διο-
θέσεις, μάλιστα ἐμπορικάς, κερδαίνω χρήματα, δ καὶ περιφραστ. χρήματα
συλλέγομαι, χρήματα ἐργάζομαι. Τὸ πράττομαι χρήματα = εἰσπράττω χρήματα
τὸ δ' ἔχω χρήματα = πλουτῶ. Παρασύνθ. φιλοχρηματέω-ῶ καὶ φιλοχρη-
μονέω-ῶ ἀγαπῶ τὰ χρήματα.

χρέω (ἀλείφω), ἀσρ. [ἔχρισα]. Μέσ. καὶ παθ. χρίομαι, παρατ.
ἐχριόμην, μέσ. ἀσρ. ἔχρισάμην, παρακ. κέχριμαι, διερροσ. ἐκε-
χρίμην. Ρηματ. χρῆμα.

ΣΗΜ. Θέμ. χοη-. Ἀδόκιμος δ παρακ. κέχρισμαι καὶ τὸ ρηματ. χρῆσμα.
Ο ἐνεστῶς παρὰ πεζ. Ἄττικ. πάντοτε σύνθ. ἐγχρίω (τὸ κέντρον) ἐμπήγω,
καὶ διοχοῖσι χρίω κατωθεῖν ἢ ὀλίγον.

[**χρυσόνω-ῶ**] (χρυσώνω, κάμνω τι χρυσοῦν), ἀσρ. [ἔχρυ-
σωσα], παθητ. παρακ. κεχρύσωμαι. Ρηματ. χρύσωμα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χρυσός. Πλὴν τοῦ παρακ. κεχρύσωμαι οἱ λοιποὶ τύποι Ἰων.
καὶ μεταγ. Ο ἐνεστῶς παρ' Ἄττικ. ἀναπληροῦται διὰ τῆς περιφράσ. χρυσοῦν
ποιῶ. Τὸ παρασύνθ. χρυσόχρεω-ῶ, ἐργάζομαι τὸν χρυσόν, μόνον κατ' ἐνεστ.,
τὸ δὲ χρυσωνέω-ῶ ἀνταλλάσσω ἀργυρῷ νομίσματα μὲν χρυσᾶ, μόνον κατ'
ἀσρ. ἐχρυσώνησα.

[**χρῶ**] (δίδω χρησμόν), ἀσρ. ἔχρησα. Μέσ. χρῶμαι (= ἔρωτῶ
τὸ μαντεῖον) μέσ. ἀσρ. ἔχρησάμην παρακ. [κέχρημαι], ἀσρ. παθ.
ἐχρήσθην. Ρηματ. χρησμός, χρηστήριον, πυθόχρηστος.

ΣΗΜ. Θέμ. χοη-. Οἱ Ἰωνεῖς καὶ μεταγ. συγαιροῦσι χράεις- χρᾶς, χράει-
χρᾶ, ἀπαρέμφ. χρᾶν, οἱ δ' Ἄττικοι ποιηταί, παρ' οἵς ἀπαγνῆς δ ἐνεστ.-

χοῦς, χοῦ. Ό μέσ. ἐνεστώς μάγον κατὰ μετοχ. χρῶμενος. Τὸ ἐνεργητ. λέγεται ἐπὶ τῶν θεῶν καὶ τῶν μαντείων αὐτῶν. Συγών. ἀναιρόθι διδω χρησμόν, δρῖψθι ἢ δικτάσσω διὰ χρησμού, θεσπίζω (Ιων. καὶ ποιητ.). χρησμοδοτῶ, χρησμοράθεω-ῶ φθω (ἢ διδω ἐμμέτρους) χρησμούς, μαντεύομαι συμβουλεύομαι τὸ μαντεῖον (συγών. χρηστηριάζομαι παρ' Ἡροδότῳ καὶ μεταγ.).

χρῶματος (μεταχειρίζομαι), παρατ. ἐχρώμην, μέσ. μέλλ. χρήσομαι, μέσ. χόρ. ἐχρησάμην, παρακ. κέχρημαι, ὑπερσ. ἐκεχρήμην, παθ. ἀόρ. ἐχρήσθην. Ρηματ. χρῆσις, χρῆμα, χρηστός, χρηστέον, χρήσιμος.

ΣΗΜ. Θέμ. χοη- (ὅθεν χρήσομαι- χρῶμαι). Πρόλ. ζῶ. Σύνθ. προσχρῶμα μεταχειρίζομαι προσέτι, ἐπιχρῶμαι ἔρχομαι εἰς στεγάς σκέσσεις, διαχρῶμαι τινὰ φονεύω, καταχρῶμαι καὶ ἐναποχρῶμαι κακῶς μεταχειρίζομαι, ἀποχρῶμαι μεταχειρίζομαι πρὸς ὡφέλειάν μου, κάμψω κατάργησιν, φονεύω.

χωλαρένω (εἶμαι χωλός) καὶ [χωλεύω], ἀόρ. ἐχώλευσα. Παθ. χωλεύομαι, παρακ. -κεχώλευμαι. Ρηματ. χωλεῖα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χωλός, ἐξ οὗ καὶ τὸ μεταβοτ. χωλόω-ῶ καθιστᾶ τινὰ χωλόν (Ἄττικ. μάγον δ παρατ. ἀπεχωλούμην). Σύνθ. ἀποχωλεύω κάμψω τινὰ ἐγτελῶς χωλόν. Συγών. σκάζω ποιητ. καὶ μεταγ.

χώννυματας (φράσσω διὰ χώματος, σκεπάζω μὲ χῶμα) καὶ χώ-ῶ, μέλλ. χώτω, ἀόρ. ἐχωσα, παρακ. κέχωκα. Παθ. ἐνεστ. [χοῦμαι καὶ χώννυμαι], παρατ. ἐχούμην, ἀόρ. παθ. ἐχώσθην, παρακ. -κέχωσμαι. Ρηματ. χῶσις, χῶμα [χωστός].

ΣΗΜ. χωσ- (χώστημα- χώννυμα), χο-. Οἱ ἐνεστ. χώννυμα καὶ χώννυμαι μεταγ. ὁ δὲ χόσ μάγον κατὰ γ' ἐνικ. προσκοῦ, ἀπαρέμφ. χοῦν, παρατ. ἐχουν καὶ μέσ. ἐχούμην. Σύνθ. προσχῶ φράττω δι' ίλύος, σχηματίζω προσχώσεις, καταχώννυμι χώνω βαθέως (συγών. κατορθώτω), ἀποχώννυμι κλείω διὰ χωματώσεως, ἀναχώννυμι σχηματίζω λόφου ἐκ χώματος.

χωρέω· ω (προχωρῶ, ὑποχωρῶ, περιλαμβάνω), παρατ. ἐχώρουν, μέλλ. χωρήσω, καὶ μέσ. μέλλ. ως ἐνεργ. χωρήσομαι, ἀόρ. ἐχωρησα παρακ. κεχώρηκα, ὑπερσ. ἐκεχωρήκειν. Παθ. [συγχωροῦμαι], παρατ. συνεχωρούμην, ἀόρ. παθ. συνεχωρήθην, παρακ. συγκεχώρημαι. Ρηματ. συγχώρησις, συγχωρητέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χῶρος. Τὸ μέσ. ἀγαλελυμένον συγχωρῶ ἐμαυτόν. Σύνθ. ὑποχωρῶ ὀπισθοχωρῶ, προχωρῶ προσχίνω, ἀναχωρῶ ἀπέρχομαι, παραχωρῶ κάμψω τόπον, παρέχω, προσχωρῶ προσέρχομαι, τάσσομαι μετά τινος, ἀποχωρῶ ἀποσύρομαι, ἐπιχωρῶ ἔρχομαι πρός τινα φιλικῶς ἢ ἐχθρικῶς, διαχωρῶ ἐκκενοῦμαι κλπ. Καὶ ἀπροσωπ. συγχωρεῖ καὶ ἐγχωρεῖ εἴναι δυνατόν, ἐπιτρέπεται, προχωρεῖ εἴγαι εὑκολογ.

χωρίζω (διαιρεῖ, ἀπομακρύνω), παρατ. ἐχώρειζον, ἀρ. ἐχώρισα. Παθ. καὶ μέσ. χωρίζομαι, παρατ. ἐχωρίζομην, ἀρ. παθ. ὡς μέσ. ἐχωρίσθην, παρακ. κεχώρεισμαι. Ρηματ. χωρίσμας, ἀχώριστος χωριστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ χωρίς. Συγά. διαχωρίω, διαχείργυμα, δρίζω κλπ. Σύνθ. ἀποχωρίζω καὶ διαχωρίζω χωρίζω ἀπό τινος. Τὸ ἀραχωρίζω κάμψω τινὰ γ' ἀγαχωρήσῃ, παταχωρίζω τοποθετῶ, εἰναι παρασύθετα ἐκ τοῦ ἀρὰ χώρων καὶ τὰ χώραν (τίθημι).

Ψ

[**ψίλλω**] (παίζω διὰ τῶν δακτύλων ἔγχορδον ὅργανον). Μόνον ὁ ἀρ. ἐψήλα (κατ' ἀπαρέμφ. ψῆλαι). Ρηματ. [φαλμός, φάληρα, φαλτήριον].

ΣΗΜ. Συγγ. τῷ ψᾶ (διδάσκω). Ἀρχικὴ σημασία τοῦ γάλλω ἐγγίζω ἢ τραυῳδῆσχυρός, θίεν τεντώντω χορδὴν τόξου ἢ μουσικοῦ ὅργανου. Παρὰ μεταγ. = φῦσι πρός αιθάραν.

ψαύω (ἐλαφρῶς ἐγγίζω, ψηλαφώ), μέλλ. [ψαύσω], ἀρ. ἐψαύσα, παρακ. [ἐψαύσα]. Ρηματ. [ψαύσει], ἐψαύστος.

ΣΗΜ. Θέμ. ψαυν- (ψxF). Ἐκ τοῦ αὐτοῦ θέμ. καὶ τὸ ψῶ. Συγά. ἀπτομαι. Ὁρα καὶ θηγάνω. Σύνθ. συμψαύω ψαύω ἀμοιβήσε, παραψαύω (μεταγ.) ἐγγίζω διλίγον.

ψέγω (κατακρίνω κατηγορῶ), παρατ. ἐψεγον, μέλλ. ψέξω, ἀρ. ἐψεξη. Παθ. ψέγομαι. Ρηματ. ψόγος, ψέκτης, ψεκτός, [ψεκτέος, ψεκτέον].

ΣΗΜ. Θέμ. ψεγ-. Τὸ μέσ. αὐτοπαθ. κατ' ἀγάλυσιν ψέγω ἐμαυτόν. Συγά. μέμφομαι, ἀπτιμῶ, ὀντεθίζω, φαυλίζω κλπ. Σύνθ. διαψέγω κατηγορῶ ἐντόγως.

[**ψεύδω**] (διὰ ψεύδοιογιῶν ἀπατῶ, ἀποδεικνύω τι ψευδέες, λέγω ψεύδη), μέλλ. ψεύτω καὶ δωρ. ψεύτω, ἀρ. -ἐψευσα. Μέσ. ψεύδομαι (λέγω ψεύδη, ἀπατῶμαι), παρατ. ἐψευδόμην, μέσ. μέλλ. ψεύσομαι, μέσ. ἀρ. ἐψευσάμην, ἀρ. παθ. ὡς μέσ. ἐψεύσθην, παρακ. μέσ. καὶ παθητ. ἐψευσμαι, διερθ. ἐψεύσμην, τετελ. μέλλ. ἐψευσμένος ἐσομαι. Ρηματ. ψεύδος, ψεύδης, ψεύσμα, [ψεύστης].

ΣΗΜ. Θέμ. ψευδής Ὁ ἐνεργητός. ἔνεστ. δέιγμα εὐχρηστος παρ' Ἀττικ. πε-
δολόγοις. Ὁ ἀδρ. ἐψευσάμην εἶπον φεύδη, ἐψεύσθη τούς ἀπέτυχός τινος,
ἐψεύσθη τι ἡπατήθη εἰς τι. Συγών. τῷ ψεύδομαι τὸ ψευδολογέω· ὥστε ἀγτίθ.
ἀψεύδεω· ώ καὶ ἀληθεύω· ἀγτίθ. τοῦ ψεύδομαι τιος (=ἀποτυγχάνω τινὸς)
τὸ στοχάζομαι τιος. Σύγθ. διαγεύδω ἐντελῶς ἀπατῶ, καταψεύδομαι ἀγνοέρω
ψεύθω, προφασίζομαι, ἐπιψεύδομαι ψεύδομαι ἐπὶ τινὶ, ἐπικαταψεύδομαι λέγω
ἀλλεπάλληλα φεύδη, συγκαταψεύδομαι συγκατηγορῶ φεύθω.

Ψηλαφάω -ῶ (διὰ τῆς ἀφῆς προσπαθῶ νὰ εὕρω τι, πα-
σπατεύω, θωπεύω), ἀδρ. ἐψηλάφησα. Παθ. ψηλαφώμααι. Ρηματ.
ψηλάφημα, [ψηλάφησις, ψηλαφητός].

ΣΗΜ. Θέμ. ψηλαφα- (ἐκ τοῦ ψῶ καὶ ἄφη) κυριολεκτεῖται ἐπὶ τοῦ ἐν-
σκότει εὑρισκομένου καὶ προσπαθούντος νὰ ἐδηγηθῇ διὰ τῆς ἀφῆς. Σύγθ.
ἐπιψηλαφῶ ψηλαφῶ τὴν ἐπιφάνειάν τινος.

Ψηφάζω, πάντοτε σύνθ. ἐπιψήφιζω (προτείνω εἰς ψηφοφο-
ρίαν), παρατ. ἐπεψήφιζον, μέλλ. ἐπιψηφιώ, ἀδρ. ἐπεψήφισα,
παρακ. ἐπεψήφικα, διερσ. ἐπεψηφικῶς ἦν. Μέσ. ψηφίζομαι (διδω
τὴν ψήφόν μου, ἀποφασίζω), παρατ. ἐψηφιζόμην, μέσ. μέλλ. ψη-
φισθμαῖ, μέσ. ἀδρ. ἐψηφισάμην, μέλλ. παθ. ψηφισθήσομαι, ἀδρ.
παθ. ἐψηφισθην, παρακ. μέσ. καὶ παθ. ἐψηφισμαῖ, διερσ. μέσ.
καὶ παθ. ἐψηφισμην καὶ ἐψηφισμένος ἦν, τετελ. μέλλ. ἐψηφισμέ-
νος ἔσομαι. Ρηματ. [ψήφισις], ἀποψήφισις, καταψήφισις, διαψή-
φισις, ψήφισμα, ψηφιστέον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ψῆφος (ψῶ)= λιθάριον λεῖον καὶ σρογγύλιον, κυρ. τῆς ἀ-
κτῆς τῆς θαλάσσης ἢ τῆς κοιτῆς τοῦ ποταμοῦ, θάτσαλο, διπερ ἢ το ἐν χρήσει
καὶ κατὰ τὰς ψηφοφορίας. Τὸ ἐνεργητ. ἐπιψηφίζω, θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψη-
φοφορίαν, ἐλέγετο κυριῶς ἐπὶ τοῦ ἐπιοτάτου (προέδρου) τῆς θουλῆς ἢ ἐκκλη-
σίας, ἀιγαψήζω ἐκ νέου θέτω τὸ ζήτημα εἰς ψηφοφορίαν, ἀποψηφίζομαι
(μέσ.) ἀπαλλήττω διὰ τῆς ψήφου μου (ἢ ἀποστερῶ δι' αὐτῆς τῶν πολιτικῶν
δικαιωμάτων καὶ παθ. στροφίμαι τῶν πολιτικῶν μου δικαιωμάτων), καταψη-
φίζομαι (μέσ.) καταδικάζω διὰ τῆς ψήφου μου, (παθ.) καταδικάζομαι, ἐπι-
ψηφίζομαι (παθ.) τίθεμαι εἰς ψηφοφορίαν, διαψηφίζομαι (μέσ.) ψηφοφορῶ
κατὰ σειράν. Σπαχ. ἀπαντᾷ καὶ ὡς παθητ. ὁ ἀπλοῦς ἔνεστ. ψηφίζομαι καὶ δ
παρατ. ἐψηφιζόμην.

Ψευθρέζω (όμιλω χαμηλοφύνως) καὶ ἀδρ. ἐψευθρίσα, μόνον.
Ρηματ. [ψευθρίσμα, ψευθρίσμός, ψευθρίστης].

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ποιητ. ψίθυρος (συγγ. τῷ ψεύδομαι) = ψιθυριστικός, συκο-
φαγτικός. Τὸ τονθορίζω = μευρμουρίζω ποιητ. καὶ μεταγ.

Ψελόω -ῶ (ἀφαιρῶ τὰς τρίχας, ἀπογυμνώνω), μέλλ. ψιλόσω,

ἀόρ. ἐψίλωσα. Παθ. ψιλοῦμαι, παρατ. ἐψίλευμην, ἀόρ. παθ. ἐψίλωθην, παρακ. ἐψίλωμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ψιλὸς = γυμνὸς (ἰδίᾳ τριχῶν η δένθρων). Λέγεται καὶ περιφράστ. ψιλὸν ποιῶ ἀγτὶ τοῦ φιλᾶ.

[Ψευσθεόω-ῶ] (ἀλείφω διὰ ψιμυθίου, φκιασιδώνω). Παρὰ πεῖ. Ἄττικ. μόνον δ παθητ. παρακ. ἐψιμυθίωμαι.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ψιμύθιου κοινῆς φ(υ)κιασίδη (ἐκ τοῦ φῦκος φυτέν τῆς θαλάσσης καὶ τὸ ἔξ αὐτοῦ κατακευαζόμενον ἐρυθρὸν χρῶμα, τὸ δποιον μετεχειρίζοντο ως κοκκινάδι). Ἀντὶ τοῦ ψιμυθίω οἱ Ἄττ. ἔλεγον ψιμυθίῳ ἀλείφω καὶ ἀγτὶ τοῦ μέσου ψιμυθίῳ ἐντοίβομαι.

Ψιφέω-ῶ (κάμινω χρότον) καὶ παρατ. ἐψόφουν μόνον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ψόφους = ἄγαρθρος ἡχος, θόρυβος, κρότος. Τὸ ψιφῶ τὰς θύρας = ἕστωθεν κτυπῶ τὸ δὲ κρούω καὶ κόπτω = ἔξωθεν κτυπῶ. Παρ' ἡμῖν τὸ ψιφῶ ἐκ τῆς σημασίας τοῦ κροτῶ, πίπτω μετὰ κρότου, μετέπειταν εἰς τὴν τοῦ θυγήσκω ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων καὶ τῶν ζῷων ἐν γένει. Πρόλ. πίπτω (ἐν μάχῃ) ἀντὶ τοῦ θυγήσκω.

Ψυχαγωγέω -ῶ (ἀνακαλῶ τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν διὰ θυσιῶν, προσελκύω τὰς ψυχὰς τῶν ζώντων, θέλγω) καὶ ἀόρ. ἐψυχαγώγησα. Μέσ. καὶ παθ. ψυχαγωγοῦμαι, μέσ. μέλλ. ψυχαγωγήσομαι, ἀόρ. παθ. ἐψυχαγωγήθην.

ΣΗΜ. Παρασύνθ. ἐκ τοῦ ποιητ. καὶ μεταγ. ψυχαγωγός (ψυχή-ἄγω). Τὸ ψυχαγωγῶ καὶ ἐπὶ ἐκπακῆς σημασίας = δελεαζῶ, παραπλανῶ, ἔξαπατῶ.

Ψύχω (κάμινω τι ψυχρόν, δροσίζω, σιεγνώνω), παρατ. [ἔψυχον], ἀόρ. -ἔψυξε. Παθ. ψύχομαι, μέλλ. [ψυχθήσομαι], ἀόρ. ἐψύχθην, παρακ. ἐψυγματι. Ἄρματ. ψοξεις, ψυχος, ψυχή, ψυκτήρ.

ΣΗΜ. Θέμ. ψυχ-. Τὸ υ μακρόν. Ἀντίθ. θεομαίνω. Σύγθ. ἀποψύχω (κατ-ἔλλειψιν τῆς αἰτ. τὸν βίον) ἐκπνέω, ἀποθυγῆσκω, ἀποψύχει (ἀπροσώπ.) ἀρχῆσι τὸ φῦκος, διαψύχω στεγνώνω διὰ τοῦ ἀέρος, ξηραίνω, ἀναψύχω δροσίζω, ἀνακουφίζω.

[Ψῶ] (τρίβω ἐλαφρῶς, σποιγγίζω), ἀόρ. -ἔψησα. Μέσ. ἀποψῶμαι (σποιγγίζομαι). Ἄρματ. [ψήκτρα].

ΣΗΜ. Θέμ. ψη- θειν ψήω-ῶ. Πρόλ. ζῶ, πεινῶ, διψῶ κλπ. Σύγθ. καταψήω θωπεύω, χαΐζειν.

Ω

ώδεινω (κοιλοπονῶ, γεννῶ, ἔχω δριμεῖς πόνους) μόνον κατ' ἐνεστῶτα εὔχρηστον.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ ὠδίσ-τρος (παρ' Ἀττικ. ἐν τῷ πληθυν. ἀριθμῷ) οἱ πόνοι τοῦ τοκετοῦ, πᾶσαι δὲ μνῆ, δέξις πόνος. Τὸ ὠδίνω ἔχει τὸ : μακρόν Περὶ μεταγεν. καὶ μέλλ. ὡδινῶ καὶ ἀρ. ὠδῖνα, καὶ ἐξ ἀχρ. ἐνεστ ὠδιγήτῳ-ἄρ. ὠδίνησα, μέσ. ὡδινησάμην καὶ παθ. ὡδινήθηρ.

ώδιέω -ῶ (σπρώχνω, ἐκδιέκω, ἀποκρούω, ἀπομακρύνω), παρατ. ἐώθισυν, μέλλ. ὄτσω, ἀρ. ἔωσα. Μέσ. καὶ παθ. ὠδιοῦμαι παρατ. ἐωθίσυμην, μέσ. μέλλ. -ῶτσομαι, μέσ. ἀρ. ἐωσάμην, μέλλ. παθ. ὠδιήσομαι, ἀρ. παθ. ἐώσθην, παρακ. ἔωσμαι. Ρηματ. ἀπωστις [ῳδησις], ὠδισμός, νωθής, νωθρός.

ΣΗΜ. Θέμ. ὠδή (Φωθ-) καὶ ὠδητ-. Αὐδέξι. καὶ ἀγκατίπλ. διὰ τοῦ ε, διέτε εἰχεν ἐν ἀρχῇ F. (Πρόλ. τὰ ῥημ. ἀγγυμ., ὠνοῦμαι). Ἀγτίθ. τοῦ ὠδῶ τὸ ἔλκω. Σύγθ. ἀπωθῶ ἀποδιώκω, προσωθῶ βιάζω, συνωθῶ στρυμώνω, περιωθῶ ὠθῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, διωθῶ δίπτω διὰ μέσου, ὑπωθῶ ώθῶ ἐν τῷν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, παρωθῶ ἀπορρίπτω, ἐξωθῶ ἐκδιώκω, εἰσωθοῦμαι (μέσ.) εἰσαρμόθ.

ώνειρακτ-οὕριεκτ (χρυράζω), παρατ. ἐωνούριην, μέσ. μέλλ. ὠνήσομαι, μέσ. ἀρ. ἐπριέμην, παρακ. ἐώηημαι, ἀρ. παθ. ἐωνήθην. Ρηματ. ωνή, ωνισ, ὠῃτσις, ωνητός, ωνητέος.

ΣΗΜ. Θεμ. ὠνετ-. Ἀποθετ. ἐνεργητ. δικθέσεως. Περὶ τῆς αὐδήσεως δρα ώθῶ. Οἱ ἀρ. ἐωνησάμην μεταγ. ἀγθὸς οὖ εὔχρ. δὲ ἐποιάμην, (ὅστις σχηματίζεται κατὰ τὰ εἰς μι, διοτ. προίωμαι, εὔκτ. προιάμην, προστ. προίω-ἀσθωποιητ. καὶ μεταγ., ἀπαρ. προίσθαι, μετοχ. προμένος). Σύγθ. συνωνοῦμαι συνάζω δι' ἀγοράς, ἐξανοῦμαι ἐξαγροράζω, προσωνοῦμαι ἀγοράζω προσέτι, ἀντωνοῦμαι πλεισθοτῶ. Παρασύγθ. χρυσωτέω-ἄρ. ἀλλάσσω ἀργυρᾶς νομίσματα μὲ χρυσᾶ, δψφενέω-ἄρ. ἀγοράζω τρόψιμα, κυρ. ιχθῦς (δρα ἔγω), τελωνέω-ἄσιπράτω τέλη, ἵππωνέω-ἄρ. ἀγοράζω ἵππους.

ώτακουστέω -ῶ (ἀκροθμαι μετὰ περιεργίας, προσπαθῶ γ' ἀκούσω κρυψίως) μόνον κατ' ἐνεστῶτα.

ΣΗΜ. Ἐκ τοῦ μεταγ. ὠτακουστής = δ προσπαθῶ κρυψίως γ' ἀκούσῃ τι, κατάσκοπος. Ορα ἀκούω.

ώφελέω-ῶ (εἰμι καὶ χρήσιμος, βιηθῶ, δποστηηζῶ), παρατ.. ὠφέλουν, μέλλ. ὠφελήσω, ἀρ. ὠφέλησα, παρακ. ὠφέληκα, δπεσ-

ώφελήκειν. Παθ. καὶ μέσ. ωφελοῦμαι, παρατ. ωφελούμην, μέλλ.
μέσ. ὡς παθ. ωφελήσομαι, μέλλ. παθ. ωφεληθήσομαι, διορ. παθ.
ωφελήθην, παρακ. ωφέλημαι, διπερχ. ωφελήμην, τετελ. μέλλ. ωφε.
λημένος ἔσομαι. Τηματ. ωφέλεια, ωφέλημα, ωφέλιμος, ωφελη.
τέος, ἀνωφελής, ἀνωφέλητος.

ΣΗΜ. Θέμ. ωφελε-. Τὸ μέσ. ωφελοῦμαι συνήθως κατ' ἀγάλυσιγ ωφελῶ.
ἐμαντόν. Συγώγ. τῷ ωφελῷ τὰ ρήμα. λυσιτελῶ, δρίνημι, ἐν καιρῷ εἰμι τινι, ἐν
καιρῷ γίγνομαι τινι καὶ παθ. Σύγθ. συνωφελῶ συμβοήθω, ἀντωφελῶ ἀνταποδίδω.
τὴν ωφέλειαν καὶ παθ. ἀντωφελοῦμαι ἀμοιβήσιως ἀπολαμβάνω ωφέλειαν,
ἐπωφελῶ παρέχω ωφέλειαν ἢ βοήθειαν.

ΤΕΛΟΣ

ΔΙΟΡΘΩΤΕΑ

Ἐν σελ. 47 στίχ. 28 (καὶ ἄλλαχος) ἀντὶ ἀπτ.	γράφε Ἄπτ.	
» 57 » 1	» ἀζομαῖ	» ἐργάζομαι
» 72 » 18	» αἰχω	» αἴθω
» 95 » 19	» μακρὸν	» ι μακρὸν
» 95 » 29	» νοέω	» νοσέω
» 128 » 36	» ἀποσκυλῶ	» ἀποσυλῶ
» 138 » 25	» ἐκτριχῶ	» ἐκτρυχῶ

024000028103

